

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER OLAN
DA VINCI MİRASI'NIN YAZARINDAN

LEWIS PERDUE

KUSURSUZ KATİL

KORKMAK YOK - ACIMAK YOK - HATA YAPMAK YOK

KUSURSUZ KATİL

LEWIS PERDUE

K

KORİDOR

KUSURSUZ KATİL'E ÖVGÜLER

"Aksiyonu ve ileri sürdüğü tezleriyle KUSURSUZ KATİL gerilim romanları arasında müstesna bir yere sahip. Bir yandan nabzınızı artıran bir yandan da sizi düşünmeye sevk eden bir eser.

David Morrell, *The Brotherhood of the Rose* adlı romanı zarı

"Lewis Perdue, Robert Ludlum ve Frederick Forsyth'in muhteşem modern gerilim geleneğinin usta bir takipçisidir."

Lee Goldberg, *Diagnosis Murder (Kanıt Peşinde)*
adlı filmin yapımcısı

"KUSURSUZ KATİL'de Lewis Perdue on yılları kapsayan ve kıtalara yayılan unutulmaz bir macera romanı yaratmış. Perdue bunu ulusal siyasetten savaşa, kuantum fiziğinden ırkçılığa dek günümüz dünyasını delik deşik eden tüm karmaşık sorunlara temas ederek yapmış. KUSURSUZ KATİL çok uzun süre hafızanızdan çıkmayacak. Kesinlikle kaçırılmaması gereken bir gerilim romanı."

Gayle Lynds, *The Coil* ve *Masquerade* adlı romanların yazarı

"Ancak Perdue'nin yaratabileceği bir şaheser... Yaratığı komploları günümüz gerçekleriyle harmanlayarak, ileri teknolojinin meydana getirebileceği ahlaksal yapıyı gözler önüne serip okuyucunun insanın masumiyetini ve özgür iradesini kaybettiğinde neler olabileceğini göstermesini başarıyla sergiliyor."

Mark Burnett, *Survivor* adlı televizyon programının yaratıcısı

"Lewis Perdue zengin anlatım gücünü, kurmaca başarısını eserinin her noktasına ustaca yerleştiriyor. Kendimi özellikle bu romanına çok yakın hissettim. Çünkü hikaye benim doğduğum Mississippi Delta'sında geçiyor. Ve ne diyebilirim ki? Neredeyse romandaki her karakteri bizzat tanıyormuşum gibi hissettim. İşin aslı onlara da yaşadıkları ortama da bir hayli aşinayım. Bu eseri sakın kaçırmayın.

Lewis Nordan, *The Sharpshooter Blues* adlı kitabın yazarı

"KUSURSUZ KATİL, Alp dağlarındaki yollardan daha keskin sürprizlerle dolu. Perdue bir kez daha önümüzdeki eserinin bir gerilim romanı mı yoksa tamamen gerçeklere dayanan bir araştırma mı olduğunu düşünmemizi sağlıyor."

Craig Dirgo, *The Sea Hunters*'in adlı kitabın yazarı

"KUSURSUZ KATİL, Birleşik Devletler ordusunun askerleri daha etkili katiller haline getirmek için geliştirmeye çalıştıkları 'beyin pili' projesinin neden olabileceği ahlaki sorunları irdelleyen harikulade bir psikolojik gerilim. Lewis Perdue yazdığı bu kitapla yalnızca müthiş edebi gücüyle değil aynı zamanda günümüz askerleriyle ilgili ortaya koyduğu ahlaki sorgulamalarla da tüm dikkatleri üzerine çekmeyi hak ediyor. Eser kolaylıkla yılın en iyi romanlarından biri olarak anılabilir."

Richard A. Gabriel, *No More Heroes: Madness and Psychiatry in War* adlı eserin yazarı

"KUSURSUZ KATİL'de Lewis Perdue akıl dolu, eğlendirici ve hızlı gelişen bir gerilim romanı inşa etmiş. Kışkırtıcı, ırklarla, ırkçılıkla, askeri çalışmalarla, siyasetle hatta *sicim* kuramıyla (Einstein'in izafiyet kuramıyla bağlantılı bir teori. Ç.N.) örülmüş bir hikaye. Perdue bize geçmişin günümüzü korkutucu ve hayal kırıklığına sevk edici biçimde etkilemeyi sürdürdüğünü hatırlatıyor."

Lisa See, *The Interior* adlı kitabın yazarı

"Perdue'nin kaleme aldığı öykü okurlarını bilimin keskin uçunda müthiş süratli bir yarışa davet ediyor. Korkunun olmamasının vicdanın da olmadığı anlamına geldiği bir dünyaya doğru. Yoksa düşünülmesi bile zor olan şeyler çoktan meydana geldi mi? KUSURSUZ KATİL'i okuyunca aklınız bu sorularla kurcalanacak."

Twist Phelan

κ **KORİDOR YAYINCILIK - 103**

ISBN: 978-605-4188-01-7

KUSURSUZ KATİL

Lewis Perdue

Özgün Adı: *Perfect Killer*

Lewis Perdue'nin yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

Tanrı'nın Kızı / Bir Kadın Mesih

Da Vinci Mirası

Copyright © Lewis Perdue, 2005

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Telif Hakları Kanunu gereğince Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Ender Nail

Kapak uygulama: Yunus Karaaslan

Sayfa tasarımı: Adem Şenel

Baskı & Cilt: Umut Matbaacılık, (0212 544 11 82) İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2009

κ **KORİDOR YAYINCILIK**

Telsiz Mah. 85. Sok. No.100

Dikilitaş-Zeytinburnu / İSTANBUL

Tel. : 0212 - 546 86 32 / 39 - 46 - 47

Faks. : 0212 - 546 86 64 / 65

E-posta : info@koridoryayincilik.com.tr

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM

Tel. : 0212 546 86 57 Faks: 0212 546 86 64

E-posta : info@yelpaze.com.tr

KUSURSUZ KATİL

LEWIS PERDUE

Çeviren: Ender Nail

KORİDOR

Hava Kuvvetleri Emekli Albayı A. L. Barner'a

*Herkesin bir kahramana ihtiyacı vardır.
Benim kahramanım olduğun için teşekkürler.*

İÇİNDEKİLER

TEŞEKKÜR	7
ÖNSÖZ	9
GİRİŞ	17
SONUÇ	451
SONSÖZ	463
(Dr. Richard A. Gabriel (Birleşik Devletler Donanması Emekli Albayı)	
EK 1	
WLBT-TV Röportaj Kaydı.....	471
EK 2	
Profesör Bradford Stone'un Seminer Notları	477
EK 3	
Xantaeus İlacı Prospektüsü.....	483
EK 4	
Gizli Sorgu kayıtları.....	484

TEŞEKKÜR

Bu kitap büyük bir özveriyle zamanlarını ve gayretlerini sergileyen çok sayıda insanın yardımını olmasaydı kesinlikle yazılamazdı.

Ayırdıkları sayısız saatler nedeniyle Dr. Bradford Stone'a ve Jasmine Thomson'a çok şey borçluyum. Sabahlara dek süren çalışmalarımızda, notlarına, arşivlerine ve Ulusal Güvenlik'ten saklamayı başardıkları büyük bir dosya yığını halindeki araştırmalarına özgürce ulaşmamı sağladılar.

Ayrıca:

Sonoma Eyalet Şerif Bürosundan emekli Çavuş Vince Sloane'ye teknik desteği için.

Los Angeles Eyalet Şerif bürosundan yedek memur David Simon'a verdiği ilhamdan dolayı.

Birleşik Devletler ordusundan emekli Albay Richard Gabriel'e bilimsel çalışmaları bilhassa da 'beyin pilinden' ilk kez bahsettiği No More Heroes adlı eseri için.

Al Thompson ve Lena Grayson'a kendimi asmama mani olup bana kendime güvenmeyi ve şevki öğrettikleri için.

Jay Shanker'e eğer hepsi onun gibi davranırsa tüm toplumun avukatlarla ilgili yargılarını değiştirebilecek tarzı için.

Rex ve Dr. Anita McNabb'a bu kadar değerli dostlar oldukları ve son yıllarında anneme yardım ettikleri için.

Steve La Vere'ye Robert Johnson'un mirasının korunmasına yaptığı yardımlardan ve bölgedeki araştırmaların sonuçlarının yorumlanmasına yaptığı katkılar için.

Tyrone Freed'e tavsiyeleri ve fikirleri için.

Dr. Arthur C. Guyton'a bilime ve tıbbı olan aşkıını desteklediğı için.

Dr. Jeff Flowers'a beyin taramalarının çeşitlerini açıklayıp, yorumladığı için.

Birleşik Devletler ordusu emekli Generali Clark Braxton'a Castello Da Vinci'deki turlar sırasında zamanını cömertçe ayırdığı ve şarabını tatmama izin verdiği için ve yardımcısı Laura LaHaye'a iletişimini koordine ettiğı için.

Emekli polis memurları John Myers ve Tyrone Freedman'a rahatsız edici derecede korkunç ama bir o kadar da tarihi önem arz eden tarihi fotoğraflara ulaşmamı sağladıkları için.

Eski Mississippi Valisi ve eski patronum Bill Waller'a, Medgar Evers'in öldürölmesi olayını son derece tehlikeli bir hal almasına karşın sonuna dek araştırdığı için.

Sirrushing.net adlı dünyanın en iyi web tasarım firmasından Stephen Huntington'a ve her şeyi kolaylaştırdığı için teknisyen Gary Anagnostis'e; teşekkürü bir borç bilirim.

Ve Mississippi'deki güçlü kimseleri incelememek için beni oyalayıp duran hakime yine de müteşekkirim. Ayrıca Mossy Çiftliğinde geçirdiğim onca zaman, gölde balık tuttuğum saatler ve Itta Bena'da beni aklıımı başımdan alacak derecede korkutan çırcır makinesi için de çok mutluyum.

ÖNSÖZ

Bu kitabın satışından hisseme düşecek olanın yüzde on beşini üç değerli kuruma bağışlıyorum. The Sunflower County Freedom Project (Eyalet Ayçiçeği Özgürlük Projesi), Mississippi Center for Justice (Mississippi Adalet Merkezi) ve National Military Family Association (Ulusal Asker Aileleri Kurumu) bağışımı aralarında eşit olarak paylaşacaklardır.

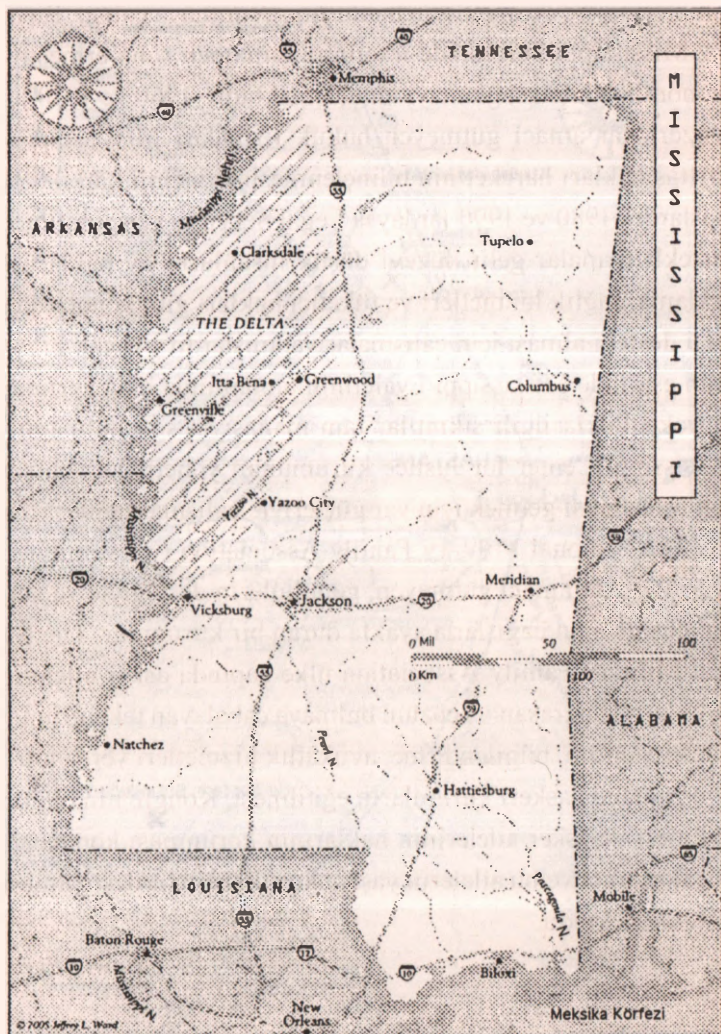
The Sunflower County Freedom Project (www.sunflowerfreedom.org) Mississippi bölgesini kapsayan son derece saygın bir eğitim ve danışmanlık programıdır. 1998 yılında başlayan bu bağımsız program kâr amaçlı olmayıp, akademik olarak yetenekli, sosyal sorunlara ilgi duyan ve zihinsel olarak disiplinli çalışabilen genç liderler yetiştirmeyi amaçlamaktadır.

Programın amacı Mississippi bölgesinde yoğun akademik bilgilerle ve liderlik yetenekleriyle besledikleri gençleri sosyal sorumluluk bilinciyle yetiştirip, yaşamları hakkında özgür kararlar verebilen bireyler haline getirmektir. Ford Foundation Leadership kurumunun Dünyayı Değiştirme Ödülü'nü (Changing World Award) 2003 yılında kazanan – ki bu ödülü kazanan iki Güney mahalli kurumdan biri olarak da onurlandırılan – proje Amerikan Genç Siyaset Forum'u tarafından da gençlere mücadele gücü veren ve onları üniversiteye mükemmel bir şekilde hazırlayan bir çalışma olarak tanımlanmıştır.

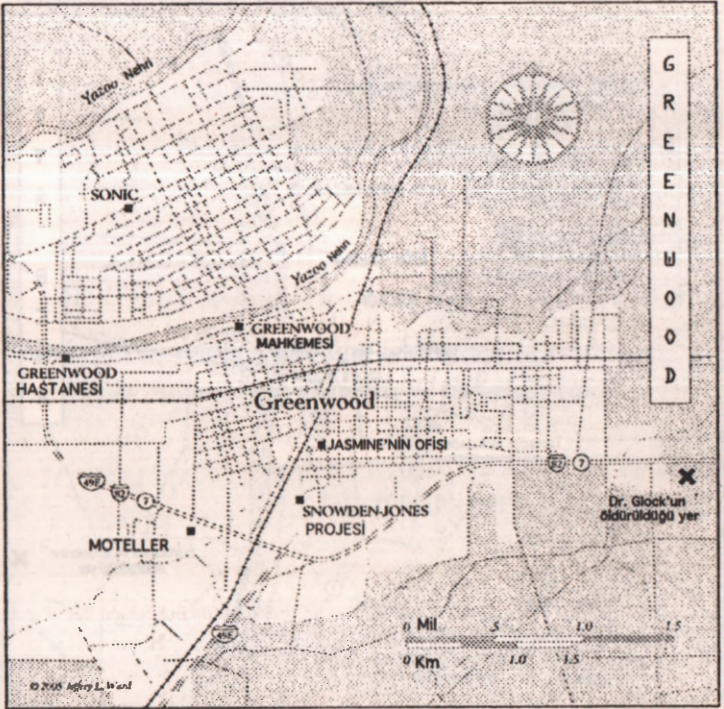
The Mississippi Center for Justice (www.mscenterforjustice.org) kâr amaçlı olmayan bir Mississippi kurumudur ve eyalet çapında ten renkleri dolayısıyla dezavantajlı olanların, düşük gelir sahiplerinin ve cemiyetlerin haklarını savunmaya çalışır. Bu merkez Mississippi bölgesinde ırkçılığın tamamen sona ermesini ve ekonomik adaleti sağlamayı amaçlamaktadır. 1960 ve 1970’lerde benzeri kâr amacı gütmeyen hukuk firmaları Mississippi’deki yurttaş hakları hareketinin bilinçlenmesine önemli katkılar sunmuşlardır. 1980 ve 1990’lardaysa Legal Services Corporation’dan destekli firmalar gelir düzeyi düşük insanların oy hakları, konaklama, sağlık hizmetleri ve tüketici hakları gibi konularda gerekli desteği alması için çalışmalar yapmışlardır. Ancak 21. yüzyılın eşiğinde Mississippi Eyaletinin tamamında hâlâ ayrımcılık ve yoksullukla ilgili sıkıntılar tam manasıyla son bulmamıştır. Mississippi Center for Justice kurumunun yöneticileri bu sorunun üstesinden gelmek için var güçleriyle çalışmaktadır.

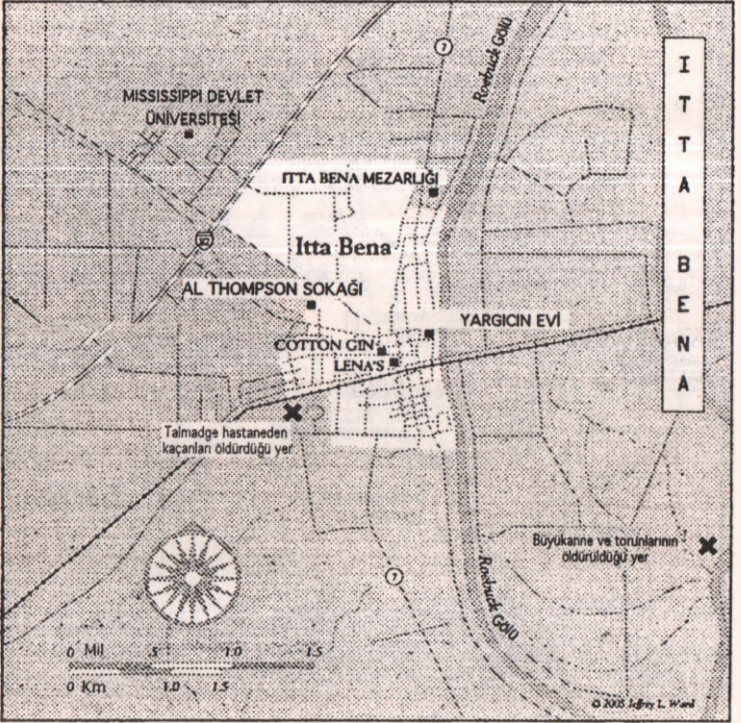
The National Military Family Association (www.nmfa.org) bağımsız, kâr amacı gütmeyen, gönüllülerin desteğiyle ve vergiden düşülebilen bağışlarla ayakta duran bir kurumdur. The National Military Family Association ülke çapında asker ailelerinin sorunlarıyla uğraşan ve çözüm bulmaya çabalayan tek kurumdur. Ailelere eğitim, bilgilendirme, avukatlık hizmetleri veren kurum aynı zamanda askeri kurumların eğitilmesi, Kongre’nin bilgilendirilmesi ve asker ailelerinin haklarının korunması konularında da çalışmakta ve bu ailelerin yaşam koşullarının iyileştirilmesini desteklemektedir.

Lewis Perdue

*Devam etmek zorundayım, devam etmeye mecburum...
Peşimde cehennem köpekleri var.*

Mississippi Deltası blues yıldızı
ROBERT JOHNSON,
Efsaneye göre müzik
yeteneğini ruhunu şeytana
satarak kazanmıştır.

*Kuantum kuramını anladığını iddia eden
kişi ya yalan söylüyordur ya da delinin tekidir.*

RICHARD P. FEYNMAN,
1965 Nobel Fizik Ödülü sahibi

GİRİŞ

Ay ışığının olmadığı gecede çöken zifiri karanlık Mississippi Delta'sındaki o nemli dünyayı adeta iki boyutlu bir karikatüre çevirmişti.

İşitilen, hissedilen fakat bir türlü görülemeyen sivrisinekler adeta İncil'den çıkıp gelmiş musibetler gibi arazinin üzerinde hareketsiz bekliyorlardı. Uzakta, Columbus-Greenville demiryolunu su baskınlarının sıklaştığı mevsimde dahi korumayı başaran bendin ışıkları göze çarpıyordu. Bendin arkalarından, Itta Bena'nın fakir siyahlarının ikamet ettiği Balance Due yönünden bir kilise ilahisi işitiliyordu. Orası üzerleri kapatılmamış, pis su dolu hendeklerle, lağım ve bataklık kokularıyla, çamur içindeki yollarıyla tanınan, salaş barakalarla dolu bir mahalleydi.

Gecenin geç bir saatinde Darryl Talmadge; bataklığın pis suları çizmelerinden süzülürken, uzun, ıslak çalılıkların arasına bağdaş kurup oturdu. Sakladığı 1911 model 45'lik Colt tabancası da elindeydi. Sessizce ağzından nefes alıyor, tüm bedeniyle dinliyor, avını işittiği kadar hissetmeye de çalışıyordu. Uzaklardan, doğu yönünden geçen bir yük treninin sesi işitilirken yakınlardaki karanlık çalılıkların arasından çamurların, uzun, yabani otların arasından ilerlemeye çalışan umutsuz bir adamın sesi duyuluyordu. Talmadge sabırla beklemek zorunda olduğunu biliyordu. Tıpkı geyik avlamak gibi, diye düşündü. Ya da iri bir tavşanı çuvala yakalamak gibi. Bu düşünce gülümsemesine neden oldu.

Talmadge, Kore Savaşı öncesinde, başındaki yaranın bu kadar iyi tedavi edilmesinden önce, Bölge'de av rehberi olarak

alışıyordu. Onlar hayatını kurtarmışlardı ve o da şimdi onların istediğini yapacaktı. Bunu hem onlara borçlu olduğu için hem de hayalleri ve anıları hatırlamaması için verdikleri ilaca duyduğu büyük gereksinim yüzünden yapacaktı.

Belli belirsiz bir ses Talmadge'in dikkat kesilmesine neden oldu. Ses solundan, belki yirmi metre kadar ileriden geliyordu. Sonra bir kez daha işitti aynı sesi, bir kez daha. Adımlar amurdan kurtulup, demiryoluna ulaşmış, böylece hızlanmışlardı.

Mkemmell.

Talmadge ayağa kalkıp, adeta ağır çekim hareketlerle Colt'u hedefe doğrulttu. Zifiri karanlık gecede soluk gölgeyi tespit etmesi sadece bir saniyesini almıştı. İçini çekip, tetiğe bastı. Sessizliği yırtan mermi sesinin ardından acı dolu bir çığlık işitildi ve gölge çamurlara devrildi.

"Vazgeç, zenci!" diye bağırdı Talmadge çamurların üzerine basa basa, uzun çalılıkların arasında ilerlerken. Ardından paniğin sarıp sarmaladığı, sendeleyerek uzaklaşmaya çalışan yaralı adamı kovalamaya başladı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Talmadge. Bu son on gün içinde dördüncü işiydi ve kesinlikle bu çocukları vurmaktan yorulmuştu.

nnde, avının gölgesi ağır ağır ilerliyordu, sonra birden rayların üzerine çıkıp, çılgınca koşmaya başladı. Yük treni gideerek yaklaşırken Talmadge ocuğun treni siper alıp, diğer tarafa geçmek için lokomotifine doğru koşacağını ya da vagonlardan birine atlamaya çalışacağını biliyordu.

Her ikisi de işime gelir, diye düşündü Talmadge, hendekteki taşın üzerine çıkarken. Ardından yere uzanıp, Colt'u aşağı, trenin az sonra geçeceği yere doğru çevirip, beklemeye koyuldu.

Arkada trenin ışıkları geceyi yarararak yaklaşıyordu. Birkaç saniye içinde Talmadge yaklaşık 30 metre kadar ilerisinde bir

hendekten fırlayıp, trene doğru koşan bir gölge tespit etti. Bir an sonra da lokomotifin ışığı yaralı adamı, kanlar süzülen omzunu aydınlattı.

Talmadge ateş etti, ardından mermi adamın ayakları dibindeki taşlara isabet edince küfrü bastı. Adam daha da hızlandı. Talmadge ne öfke ne de hayal kırıklığı hissediyordu. Hedefe kilitlenip, açısını düzelitti ve adamın az sonra geçeceği yere nişan aldı.

Lokomotifin düdüğü duyulurken Talmadge tetiğe bir kez daha bastı. Omzundan yaralı adam yüzü trene dönerken adeta donup kaldı. Sırtına isabet eden kurşunla öne, raylara, lokomotifin tekerleklerine devrildi.

1 Pazartesi güneşi, bir ceset gibi soğuk ve solgun çimenlerin üzerinde yansıyor. Bulutlar, buzun dondurduğu otlar, solgun mezar taşları çocukken çok sevdiğim Itta Bena'nın renklerini ve yaşamını alıp götürüyordu.

Mezarlığın paslı parmaklıklarının ilerisinde uzanan yamalı asfalt yoldan geçen ağaç kütüğü yüklü kamyonlar arkalarında Roebuck Gölü'nün çamurlu izlerini bırakarak uzaklaşıyorlardı. Gün ışığı, o soğuk ocak sabahı anneme elveda demek için toplananların matemini koyulaştırırcasına bir görünüp bir kayboluyordu.

Yeni kazılmış mezarın başındaki altı sandalyeden birinde tek başıma oturuyordum. Yere bir halı serilmişti ama bu annemin ikinci kocasının mezarından gelen toprakların neden olduğu yığına pek de engel olamıyordu. Annem ikinci kocasıyla babamla üçüncü kez evlenip boşanmasından önce evlenmişti.

Sabah sessizliği arada sırada geçen bir otomobilin ya da 7 numaralı yola doğru giden bir kamyonetin sesiyle bozuluyordu. Hafif rüzgar ilerideki sarı tulumlu işçilerin yaptıkları sohbetin

birbirinden kopuk cümlelerini bana kadar getiriyordu. Üzerlerindeki tulumlar adeta empresyonist bir tablonun içinde olduğumu zu düşündürmüştü bana. Ellerindeki kazmalara yaslanarak birbiri ardına sigaralarını içen bu adamları izledim.

Rüzgar kuvvetlenip, alnımın içinden beynime doğru bir dondurma sokulduğunu hissetmemeye neden olunca yeni aldığım atkıyı başıma doladım. Rüzgar beni iyice sararken içinde olduğum kedere rağmen soğuktan testislerimin dahi büzüldüğünü hissediyordum. Sırtımı rüzgara dönerek, ellerimi ceplerime sokup, buz gibi parmaklarımı ısıtmaya çalıştım. Bu bana okul yıllarında hava kararıp, artık topu göremeyecek hale gelinceye dek yaptığımız futbol antrenmanlarını hatırlattı. O günlerde buz gibi olan ellerimizi biraz olsun ısıtabilmek için uzun çoraplarımızın içine sokar, koça ne kadar yorgun olursak olalım bizi oyuna alması için bağırırmaya çalışırdık. Çünkü rüzgar terimizi buzdolabındaymış gibi hissetmemize neden olduğundan, kenarda oturmak çok daha kötüydü.

Herkes hangi cehennemdeydi? Hafifçe dönüp, boş, küçük mezarlığa bakındım. Tam bu sırada manolya ağaçlarının her zaman yeşilliğini koruyan yaprakları arasında ani bir hareket gözümü çarpar gibi oldu. Tekrar baktığımda hiçbir şey göremedim ama birinin manolya ağaçları arasına saklandığına emindim. Gözerimi kısıp, görüş açımı bir nebze daha keskinleştirmeye çalıştım. Hiçbir şey yoktu.

Başımı iki yana salladım. Yine stres, diye yorumlayıp, gözlerimi açtım. Lakayt tavırlarla o yöne doğru yürümeye koyuldum. Bir yandan da orada kimse yoksa bile biraz yürümek kan dolaşımımı hızlandırarak ısınmamı sağlar, diye düşünüyordum.

Mezar taşları bana ölülerin sevgimiz oranında anılar aracılığıyla bizimle birlikte yaşamaya devam ettiklerini hatırlatıyordu. Çalışmalarım sırasında bu konu üzerine eğilmiştim. Nöronlarla karmaşık sinir ağları üzerinde çalışmalar yapmış, bilinç dediği-

miz şeyi neyin oluşturduğunu, bizi biz yapan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışmıştım. Ama o an hiçbir bilimsel bulgumun bir anlamı yoktu. Sadece tüm benliğimle yüreğimi saran karanlık hüznü hissediyordum.

Küçücükken ölen çocuk mezarlarının, hiç de iyi amaçlar uğruna ölmeyen Güney Haç Konfederasyonu askerlerinin haçları paslı mezarlarının yanından yürüdüm. Burada çok fazla üzüntü vardı. Her bir mezar kendi kaybını, acısını yansıtıyor, mezar taşlarının üzerindeki yazılar, mezardaki hayatlar giderek unutulurken, ağır ağır silikleşiyordu.

Ölüm yalnızca kendi ölümümüzü bize hatırlattığı için bizi derin hüzne boğmaz ayrıca anılarımızda derin bir delik açarak kim olduğumuzu anlamamızı sağlayacak geçmişimize zarar verir. Bu kayıplar yüzünden kendimizi yeniden tanımlamak zorunda kalırız.

Manolya ağaçlarına ulaştığımda eski bir Ford jant kapağı, sigara izmaritleri, iki kullanılmış prezervatif, burada yapılan eğlencenin yeterince uzun sürdüğünü gösteren boş viski şişeleri buldum. Ölümle çevrelenmiş de olsa hayat devam ediyordu. Yürüdüm ve birden kendimi mezarlığın güney tarafında buldum. Burada aile mezarlığımız vardı. Büyükannem ve babam, William amcam, 1920'lerde kırsal güney köylerinde ancak şimdi tedavi edilebilen hastalıklar yüzünden genç yaşta ölen birçokları gibi daha küçücükken ölen bu yüzden de hiç tanımadığım Wester Amcam burada yatıyordu. Mezar taşında onun masumiyetini simgeleyen, cennete gitmesi için bilet teşkil edecek küçük bir melek vardı. Ama o sabah bu bile gözüme uğursuz gözüktü.

Bir kamyonetin egzoz sesi dikkatimi mezarlığın girişine yöneltmeme neden oldu. Limuzin büyüklüğünde, dört kapılı, metalik gri renkli kamyonetin kasası da aynı renkli brandayla kapalıydı. Kamyonet yavaşlayıp, durdu. Direksiyonun arkasında

Rex'in oturduğunu gördüm. Kazıttığı kafasıyla balmumundan bir heykele benziyordu. Rex annemin apartmanında çalışan genç bir tamirciydi, ve annemin tatlı sohbeti ve Güneyli tavırlarından çok hoşlanırdı. Son üç yıl zarfında neredeyse her gün annemle özel olarak ilgilenmiş, banyosuna tutunabilsin diye demir parmaklık takmış, yaşlandığı için rahat hareket edemeyen annemin yaşamını kolaylaştırmak için elinden geleni yapmaya çalışmıştı.

Rex ve yakındaki Tıp Fakültesi doktorlarından karısı Anita anneme iyi bakmışlar ve hep 'Bayan Anabel'in' iyi olup olmadığıyla ilgili olmuşlardı. Bunun için vermeye çalıştığım parayı da kabul etmemişler, üstelik bana sürekli annemin ihtiyaçlarıyla ve sağlık durumuyla ilgili bilgiler vermeyi bir görev kabul etmişlerdi. Bu şekilde 'çocuklarıma borçlu olmak istemem' diyen annemin doğrudan kesinlikle kabul etmeyeceği paramı dolaylı da olsa ona ulaştırmayı başarmıştım.

Rex az konuşan, geçmişi hakkında çok az şey bildiğim, bir cinayet veya bir katliam sanığı olarak yargılanmış olma ihtimali bile olabilen biriydi. Onu tanıdıkça hakkında öğrendiklerim benim kafamın daha çok karışmasına ve daha çok endişelenmeme yol açıyordu. Ama annemi kendi annesi gibi benimsemişti.

Rex kamyonetinden inerken bana el salladı. Sonra da bana doğru yürümeye koyuldu. Boyu benden kısaydı ve tıpkı kaslı bir tankı andırıyordu. Üzerindeki çizgili, kalın takım elbiseyle bir mafya üyesini andırıyordu. Bir an için acaba gerçekten de öyle olabilir mi, diye düşündüm.

2 Rex kamyonetinden inip el sallayarak benden tarafa yürüyordu.

Ben de ona el sallayıp, son kez aile mezarlığımıza baktım. Annem bana sık sık buraya gömülmek istediğini söyler-

di ama küçük kardeşi William buradaki son mezarı ondan önce kapmıştı. Annem, Babacık, diye çağırdığı, başkalarınınsa kendisi gibi bir centilmene yakıştırmadığı için hiçbir seçime katılmamasına karşın Yargıç diye hitap ettikleri babasının yanına gömülme istemişti. Büyükbabam yaşamı boyunca kendisi gibi gerçek bir Güneyli centilmenin seçimlere katılıp, kendisini beğendirme çabasına girmemesi gerektiğini düşünmüş biriydi.

Büyükbabamın kuramının doğruluğu valilerden, senatörlerden ve daha aşağı kademedekilerden aldığı dolaplar dolusu seçimlere katılma davetiyle kanıtlanmıştı. Bu kağıtlar anneme yaklaşık yarım yüzyıl önce miras kalmıştı. Annem de yaşadığı büyük evden Jackson'daki Lakeland Yolu St. Dominic Hastanesi karşısındaki küçük evine yerleşince bu kağıtları bana vermişti. Ona saygımdan bu kağıtları çöpe atmamıştım ama sadece kabataslak bir baktıktan sonra yüzlerce evrakı karton kutulara yerleştirmiştim. (Bu evraklar Yargıç'ın kırk yıllık hukuki geçmişiyle siyasal gücünü temsil ediyordu.) Kutuları da küçük bir dolaba tıkıştırmış, şu ana dek de bir daha aklıma bile getirmemişim.

Yargıcın seçkinciliği ve devlet memurlarına sergilediği tavır soy ağacında aralarında seçilmiş kongre üyeleri, ünlü Birleşik Devletler senatörü, büyük büyük büyük babam J.Z. George – ki kendisi tarih kitaplarına göre Jim Crow ırk ayrımı tasarısını Mississippi eyalet yasasına 1890'da sokan ve okuryazarlık testiyle kelle vergisini getirerek yaklaşık yetmiş beş yıl boyunca eyaletin yarısının oy hakkından mahrum kalmasına neden olan ilk kişidir – olan babam tarafından hep küçümsenmişti.

Bu yaptıkları nedeniyle büyük büyük büyük babamın heykelini Birleşik Devletler müzesinde eyaletleri birleştiren başkan Jefferson Davis'in yanına yerleştirmişlerdi. Babamın, Yargıcın çiftliklerinde zenci köleler çalıştırmasına olanak veren bu muhteşem anayasal düzenlemeyi sağlayan ailemizin karanlık mirasını neden küçümsediğini bir türlü anlayamamıştım.

Tüm bu ailevi nedenler ve babamın o sıralar kamu görevinde bulunması nedeniyle 1967 sonbaharında bir insan hakları yürüyüşüne katıldığım için Ole Miss'den kovularak bir skandala yol açmıştım. Yargıç, 'sorumsuz' kelimesinin ağızdan çıkacağı süreden bile çabuk davranıp beni tüm mirasından mahrum bırakmıştı. Orduya yazılıp, evden uzaklara gittiğimdeyse hepsi çok mutlu olmuştu.

Geçmiş bir kenara bırakarak – bir kez daha – Rex'e doğru yürümeye koyuldum.

Daha önce hiç yapmadığı biçimde perşembe günü beni ofisimden aramıştı. Annen, demişti, bu sabah hastaneye gitti. Gelir seviyesi belli bir miktarın üzerinde, kapsamlı bir sigortaya sahip olan seksen yedi yaşındaki insanın yapacağı gibi annemin de sık sık ziyaret ettiği hazırda bekleyen bir doktor taburu vardı. Ve her seferinde de bu doktorlar annemi hastaneye sevk edip, çeşitli tahliller yapmasını isterlerdi.

Ayrıca doktorların yazdığı raporların bir nüshasının bana gönderilmesini istemişti. Onunla oturur bu raporlarda yazanları tartışırdık. Eğer tıp okumamış olsam başka konuşacak bir şey bulamayacaktık. Yaşadığım yeri beğenmez, yaşam tarzımı eleştirir, inançlarımı küçük görür, boş kafalı yanki sesi gibi, dediği aksanımı eleştirmekten bir an olsun vazgeçmezdi. Annem aptal kelimesini kullanamayacak kadar terbiyeliydi. Onun kafasındaki Güneyli kadınlar bu tür kaba kelimeleri asla kullanmazlardı.

Annemin de tam bir klasik Güneyli kadın olduğu apaçıktı. Bölgede yetişmiş, geleneksel fikirlerle yoğrulmuştu ve asla mutlu zencilerin nasıl olur da çiftliklerde kalmayı arzu etmediğini anlayamazdı. Oysa Tanrı nasıl ki serçelerle mavi kuşları ayrı yaratmış, insanları da o şekilde farklı farklı biçimlendirmişti. Bu nedenle annemle konuşmalarımız genellikle tıbbi konular üze-

rinde yoğunlaşırdı. Annemdi ve beni elbette severdi ama beni hiç anlayamaz, kişiliğimin neden bu şekilde olduğunu bir türlü idrak edemezdi. Ben de öyle.

Rex'le şimdi yüz saat sonra üzerinde Stallings adı taşıyan bir mezar taşının önünde karşılaşıyorduk.

“Selam, Doc.”

Elimi uzattım ama o elimi sıkmak yerine yaklaşıp, bana sıkıca sarıldı. Ben de içten ama kısa bir sarılmayla karşılık verdim. Artık ölmüş olan babamla bir erkek olamadan göçüp giden oğlum dışındaki erkeklerin sarılmaları beni hep rahatsız etmişti.

“Geldiğin için teşekkür ederim.” Rex kaşlarını çatarak bana bakmadan önce bile bunun son derece münasebetsiz bir ifade olduğunu fark ettim. “Elbisen güzel,” dedim. Omzunu silkip mezarlığa doğru döndü. “Sana çok şey borçluyum, dostum.”

Rex ne demek istediğimi anlamaya çalışarak bana baktı.

“Eğer beni aramasaydın annemi son kez hayatta göremeyecektim.”

“Nasıl?”

“Sen aradıktan sonra hastaneden annemi aradım. Bana her zamanki klasik, yanına gitmeme gerek olmadığı, hastalarımın bana daha çok ihtiyacı olduğu, Mississippi Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden bana teklif edilen görevi kabul edip Jackson'a taşınmamın harika olacağı konularını içeren söylevini verdi.”

Rex gülümsedi. “Kesinlikle bunu söylemekten vazgeçmezdi, bilirim.”

Omuz silktilim. “Neyse, bir şekilde içime doğdu. Aradığın için sana müteşekkirim.”

Din bunun ilahi bir mesaj olduğunu söyleyebilir ama ben daha ziyade ses tonundan bir şeyler hissettiğim kanaatindeyim. Hatta daha basit bir açıklamayla onun bir hayli yaşlandığını bilmem ve organ büyümesi sorununun önünde sonunda ölümle so-

nuçlanacağına ilişkin mesleki öngörülerim de bu ziyaretimi sağlamış olabilirdi. Başka hiçbir şeyi düşünmeden hasta randevularımı ve nöbetlerimi ertelemiş, perşembe gecesi uykusuzluktan kan çanağına dönmüş gözlerle havaalanına doğru yola çıkmıştım. St. Dominic Hastanesi'ndeki odasına cuma öğleden sonra ulaşır ulaşmaz son gördüğüm birkaç ay öncesine göre bir hayli zayıflayıp, rengi solmuş annemin yatağının yanına oturmuştum. O anda gözlerini açtı. Donuk, boş ifadeli gözler beni tanıyınca yaşlarla doldu. Kolon kanseri, dedi. Doktorlar, ölümcül, demişlerdi. Ne özel ilaçlar ne ameliyat ne de kemoterapi istiyordu.

“Tüm öğleden sonrayı onunla geçirdim,” dedim mezarına doğru yürümeye başladığımızda. “Kendinden geçiyor sonra birden bilincine kavuşuyordu. Birkaç kez de konuştu. Ancak sesi o kadar zayıftı ki onu duyabilmek için kulağımı dudaklarına yaklaştırmak zorunda kalıyordum.”

“Sana nelerden bahsetti?” diye sordu Rex garip bir tonlamayla. Bunu korkudan ziyade basit bir meraktan sorduğu apaçıktı.

“Genellikle ona İncil'den pasajlar okudum. Özellikle de 121. ayeti defalarca okudum.”

“Hepsi bu mu?”

Başımınla onayladım ve adamın bir poker oyuncularını andıran yüzünde rahatlama benzeri bir ifade görür gibi oldum. Sır gibi bir şey açığa çıkmamıştı anlaşılan. Bu kafamı karıştırırken tıf k k manolya ağacının yanında kimseyi bulamayınca hissettiğim gerginliğe bir kez daha kapılmama neden oldu.

“Evet.” Pişmanlık hissettim. “Hepsi bu. Pencereden içeri süzülen gün ışığı daha fazla okumama izin vermeyecek derecede azalınca ona biraz uykuya ihtiyacım olduğunu çünkü Los Angeles'dan ayrıldığımdan beri hiç doğru dürüst uyuyamadığımı söyledim. Onu öpüp, sıkıca sarıldım ve sabah yine yanında olacağım sözünü verdim.”

Ne dediğimi ve bundan sonra neler anlatacağımı çok iyi bilen birinin edasıyla yüzme baktı.

Hareketler düşüncelerimi dağıtıyordu. Uzakta bir cenaze arabası 7 numaralı otoyolun köşesini dönüp, mezarlığa doğru yöneldi. Ardından da gelip, Rex'in kamyonetinin hemen arkasına park etti.

“Sabaha karşı dört buçuk sularında hastaneden arayıp, girizgâha bile gerek duymadan annemin öldüğünü söylediler.” Susup Rex’e baktım. “Anlaşıldığı kadarıyla sigara içmek için kalktığını ama dengesini yitirip, düştüğünü ve bu sırada da başını bir yere çok kötü çarptığını anlattılar.”

Rex durup, yüzüme baktı.

“O buz gibi, sert muşambanın üzerinde tek başına öldü.” Bu düşünce yüreğimi bir kez daha paramparça ederken başımı iki yana salladım. “Daha önce kaç kez onun hayatımdan çıkıp gitmesi için dua ettiğimi tahmin edemezsin. Ama şimdi bir türlü onun yaşamının yere boylu boyunca uzanmış bir halde sona erdiğini düşünmeye bile tahammül edemiyorum. Karanlıkta, tek başına uzun süre bilincini yitirmeden. Acaba yardım çağırmış mıdır yoksa pes edip, gözlerini kapatıp, işi oluruna mı bırakmıştır?”

Rex'in gözlerinden onun bir şekilde bu sorunun yanıtını bildiğini okudum.

3 Uzakta, eski bir dört kapılı, rahip plakalı Chevrolet gelip, cenaze aracının arkasına park etti. Siyah takım elbiseli, bükük belli, yaşlıca bir adam yüzünü acıyla buruşturarak araçtan indi. Başındaki bir tutam saç rüzgarda uçuşuyordu.

Rex'le ona doğru döndük.

“Annem senin de bildiğin gibi her şeyi ayarlamış,” dedim. “En ince detayına dek.”

Rex kaşlarını kaldırdı.

“Vasiyetini de koyduğu şifreli bir çanta vardı orada,” dedim. “Cenaze evraklarını kendi derlemiş, hatta cenazede üzerinde giydirilmesini istediği çoraplardan iç çamaşırına kadar her şeyi yazmış. Hangi rahibin çağırılacağını hangi duanın okunacağını da.”

Onun yaşamı boyunca Hristiyanlık kurumuna isyanlarını hatırlayınca gülümsemeden edemedim.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu Rex bana.

“Törende elçilerin İman açıklaması bölümünü okurken İsa’nın cehennemden ineceği bölümü kesinlikle atlamamızı belirttiği bir de not vardı.” Başımı iki yana salladım. “Genel kabul görmüş dini inançlarla ilgili görüşüm yüzünden başımın etini hep yemiş olsa da kendi de bir türlü kişisel kurtarıcısının cehennemde bir süre kaldığını kabul etmeyi başaramıyordu.”

“Ölüler diyarı demek istedin, herhalde,” diye düzeltti Rex beni.

Bir kez daha anılara dalıp gülümsedim. Anneme göre cehennem kelimesi de onun gibi bir hanımefendi tarafından söylenmesi gereken kaba sözcüklerden biriydi.

Biz cenaze aracına yaklaşırken siyah takım elbiseli iki iri yarı adam araçtan inip, bükük belli yaşlı adamı karşıladı. Onun cenaze evindeki töreni organize edecek rahip olduğunu anlamıştım.

Töreni düzenleyecekler oldukça iyi giyinmişler, yüzlerine profesyonel bir ifadesizlik yerleştirmişlerdi. Rahibin yüzü işçilerin çalışırken aldıkları yaralardan sonra kalan ve bir daha da asla geçmeyen türden izlerle doluydu ve kıpkırmızıydı. Ayrıca tedavi edilmesi gerekli, kansere dönüşebilecek en az beş, altı yarasını daha bu mesafeden bile görebiliyordum. Buruşuk elinde, eski, deri kaplı bir İncil vardı. Diğer elini havaya kaldırıp, bir çiftçinin tarlasına tohum serpişi gibi bir tavırla bana doğru uzattı.

Bu titreyen eli tutup, ona geldiği için teşekkür ettikten sonra Rex'le tanıştırdım.

“Annemi hatırlıyorum,” dedi rahip. “Ama özellikle de Yargıcı hatırlıyorum. Ama zaten onu kim hatırlamaz ki? 1929 baharındaki selde nehrin kenarındaki Yargıcın Set İnşa Komitesi Başkanı olduğu sırada yapılan bentler hariç tümü yıkılma tehlikesi atlatmıştı. O kesinlikle işinin ehli biriydi.”

Cenaze evinin tecrübeli görevlileri son derece nazik bir tavırla yaklaşp, yaşlı rahibin koluna girerek anılar denizinden çıkardılar. Rex'le birlikte annemin kendi dışında ancak Tanrı'nın bilebileceği kadar eski bir tarihte kendisi için aldığı, dışı kalay alaşımıyla kaplı tabutu cenaze aracından alıp, mezarlığa taşıdıktan sonra, açık mezarın yanı başındaki yükseltiye yerleştirdik. Kısa süren töreni Rex'le sessizce takip ettik. Yeniden 121. ayet okundu ardından da her zamanki toprak toprağa, toz toza sözleri söylendi. Son dua sırasında gözlerimi kapatıp, annemi hastane-deki veya tabuttaki görünüşü dışında hatırlamaya beyhude yere çabaladım. Arkamızdan çakıllı yolda ilerleyen bir otomobilin sesini duyuyordum.

Rahip son kez “amen” deyince, görevliler gizli bir kolu indirdi ve annem mezara doğru inmeye başladı.

Rex'le tabutu mezara indiren kayışın sesini dinleyerek öylece durduk. Sonra elime bir avuç dolusu toprak alıp, tabutun üzerine serptim. Bir kısmı rüzgarda uçuşarak toz bulutu meydana getirirken bir kısmı da tabutun metaline çarpıp garip bir ses çıkardı. Bu ses nedense yüreğimi dağlamıştı. Aniden gözyaşlarım yüzünden hiçbir şey göremez hale geldim. Yeni takımımın koluyla yaşlarımı silip, göklere annem için güneşin yüzünü hiç olmazsa birazcık göstermesine bile izin vermediği için küfrettim. Tanrı'ya da küfretmeyi düşündüm ama böyle boş şeylerle uğraşmaya alışık olmadığımın vazgeçtim.

Sonunda döndüm ve Rex'in ilerlediğini, başı önünde arkası dönük bir halde öylece durduğunu gördüm. Mezarın diğer tarafında toprak yığını çok garip gözüküyordu. Mezarın başındaki iki adam yüzüme bakınca başımla onayladım. Ardından dönüp, tamamen bilinçli bir hareketle biraz uzakta duran rahibe yöneldim. Ona geldiği için teşekkür edip, yüzündeki yaraları iyi bir dermatologa göstermesi gerektiğinden bahsettim. Ardından da ona içinde iki yüz dolar bulunan zarfı uzattım.

Rahip uzaklaşırken koyu tenli, oldukça uzun boylu bir kadının Rex'in kamyonetinin arkasına park edilmiş, kırmızı bir Mercedes'ten indiğini gördüm.

"Sanırım ölümler mezarlarında şimdi ters dönmüşlerdir," dedi Rex yanıma gelirken. Bize doğru yaklaşan kadını başıyla işaret etti. Kadın bana feci şekilde tanıdık geliyordu.

"Bu ne demek?"

"Dostum. Burası sadece beyazlara ait bir mezarlık," dedi Rex. "Toprak atan işçiler bile beyazdır burada."

Rex'in sözlerine bozulmama karşın renk ayrımıyla ilgili bir tartışmayı o an için hiç de gerekli bulmadığımdan hiçbir şey söylemedim. Ama üzerine toprak atılmaya devam eden mezara dönüp baktığımda onun haklı olduğunu gördüm. Çünkü işçiler birden toprak atmaya kesip, bize doğru yaklaşan kadını izlemeye koyulmuşlardı. Cenaze evi çalışanları ve rahip beyazlara ait bir mezarlığa giren bu kadını adeta şok olmuş bir şekilde izliyorlardı.

Aslında buna şaşırمامam gerekirdi ama hayal kırıklığının o kekremsi tadını tüm bedenimde hissettim. Itta Bena'dan buraya yirmi yıldan beri gelmemiştim ve Bölge'den uzakta olmak benim kendimce büyüttüğüm ama aslında okyanusta sadece bir damla gibi kalan insan hakları konusundaki çabalarımın buradaki kültürel dokuya eşitlik duygusu aşıladığını düşünmeme yol açmıştı. Ama açıkça ortaya çıkıyordu ki Mississippi Delta'sında

nehir diğer bölgelerine kıyasla, Güneyin iç kesimlerine kıyasla, Amerika'nın diğer bölümlerine kıyasla yaşam çok daha dar bir çemberin içinde dönüp durmayı sürdürüyordu.

Tam bunları Rex'e anlatmak üzereydim ki yanımıza doğru yaklaşan kadının Vanessa Thompson olduğunu anlayınca kalbimin duracağını sandım. Paraya para demeyen avukat, Senatler ve Hisse senetleri komitesi eski başkanı Vanessa Thompson. Kadının o göz alıcı yüzü artık 'borcu ödeme' zamanı geldiği için eyaletin fakirlerine hizmet etmek üzere New York'ta bol para kazandığı davaları bırakıp geldiğinde *Time* dergisine kapak olmuştu. Ama aynı zamanda makalenin devamında bazı şüpheli yorumcular kadının geri dönüşünün ardında borcunu ödemekten ziyade birilerinden hesap sorma amacının yattığını ileri sürmüşlerdi. O *Time* dergisinin bir nüshasını hâlâ Playa Del Rey'deki oturma odamda, çekmecenin içinde saklıyordum.

Ama benim nabzımı durdurma noktasına getiren güçlü, zengin savaşçı Vanessa Thompson değildi. Kalbimi bir bakışıyla yerinden çıkaran lise yıllarımdan hatırladığım, o günlerde tıpkı bir yasak meyveyi andıran Vanessa Thompson'dı. Ve o günlerde yeni yetme Vanessa Thompson'ın üzerimde bıraktığı etkinin aynısı gerçekleşmiş, EKG çizgim neredeyse dümdüz bir çizgi haline gelmişti. Tıpkı otuz sene önce olduğu gibi.

Onu burada görmek aslında beni çok da şaşırtmamıştı zira onunla son birkaç aydır, tuhaf olduğu kadar tüyler ürpertici bir cinayetle ilgili mesajlaşıyorduk. Ona e-posta yollamayı sürdürüyordum ama Vanessa'nın ısrar ettiği adli tıp kayıtlarını incelemeye de yanaşmıyordum. Oysa Vanessa neredeyse her e-postasına 1960'larda bir siyahi adamı öldürmekle de suçlanan Darryl Talmadge hakkında bilgi eklemeye devam ediyordu. Ancak ben bir türlü neden Vanessa'nın Talmadge'in gaz odasına gönderilmekten kurtulmasına yardım etmemi istediğini anlayamıyordum.

4 Vanessa Thompson adeta küçük bir dokunuşla kamu binalarını, heykelleri, yağlıboya tablolarıyla dolduran atalarına sırt çevirip, son derece seçkin bir aileden gelmesine karşın kendi ırkına ihanet eden bu namussuz çocuğun yaşamını, yani benim yaşamımı, tamamıyla yörüngesinden çıkarmıştı. Vanessa'yla 1965 yılında mahkeme ırk ayrımını kaldırdığı dönemde gittiğim Jackson Lisesi çok sayıda siyahi öğrenciyi kabul ettiğinde tanışmıştım. O günden sonra ne kadar değiştiğimi görmek beni mutlu ediyordu. Zira Vanessa bana eski sistemin ne kadar berbat olduğunu göstermişti. Ama hepsi bu değildi. Ya da en azından bu kadar açık ve basit değildi her şey.

“Kesinlikle insanları nasıl çileden çıkaracağını iyi biliyor bu,” diye söylendi Rex benimle birlikte Vanessa'ya doğru yönelirken.

Etrafıma bakınınca nefret dolu beyaz bakışların benimle Vanessa üzerinde dolaştığını hissediyordum.

“Kişiliği böyle, sanırım”

“Lanet olsun,” dedi Rex. “İyi de senin Vanessa Thompson’la aynı ortamda ne gibi bir işin olabilir?”

“Lise,” dedim o günlerdeki ergenliğin tatlı duygularını ve çılgına dönen hormonları hatırlayarak. “Tarih sınıfımdaydı. Dai-ma ayağa kalkıp, söz alır...”

“Bundan eminim.”

“İlginç şeyler söylerdi. Daha önce hiç düşünmediğim şeyler. Tehlikeli fikirler.”

“Annen senin çok fazla tehlikeli fikrin olduğunu düşünüyordu. Sanırım bu onunla başlamış,” dedi Rex, Vanessa’yi işaret ederek.

“Pek sayılmaz.”

“Ne kadar sayılır?”

“Daha ağzını bile açmadan ona aşık olmuştum ki ben.”

Rex yüzünü buruşturup, büktüğü dudaklarının arasından üfleme benzeri bir ses çıkardı. “Tanrım!”

Başımla onayladım.

Ağzından çıkan sözlerin anlamı zaman içinde giderek değer kazanacaktı ama ilk başta sözlerden ziyade ses tonu, kelimelerin titreşimi, sesini kullanma becerisi, hareketleri, acımasız bir ifadeyle bakan gözleri beni onun yörüngesine sabitlemişti adeta.

Tabii bir de testosteron.

“Vanessa’yla diğer siyahi öğrenciler aynı derslere girip, her gün aynı masada birlikte yemek yiyorlardı. Diğerleri de onların yanına yaklaşmıyordu,” dedim. “Beyaz öğrenciler onları adeta görmezden geliyordu. Ben de Amerikan Tarihi derslerine başlayıncaya kadar diğerleri gibiydim.”

“Dur da tahmin edeyim,” dedi Rex. “Sen onlarla konuşarak affedilmez bir hata yaptın.”

“Vanessa’yla,” dedim başımla onaylarken. “Bazen ders aralarında sadece birkaç saniyelğine. Ama bu yeterliydi.”

“Zenci aşığı.”

Bu kelimeler üzerimde hâlâ fiziksel bir darbe almışım gibi etki yaratıyor. Hip-hop şarkıcıları bu sözcüğü artık her ne kadar çok sık kullansalar da yine de ruhumun derinliklerinde sızlama hissi belirmesine engel olamıyorum.

“Dolabıma yazılar yazdılar, otomobilime boya attılar, ön bahçede üzerime yanlışlıkla olmuş gibi, benzin döktüler. Bana kalırsa benzini ateşleyeceklerdi de. Ama babam onları yirmilik beylik tabancasıyla kovaladı.

“Müdür beni odasına çağırıp, düşmanla arkadaşlık etmeye son vermemi söyledi. Bu işin arkasında Allahsız komünistlerin olduğundan filan bahsetti. Sonra ebeveynlerimi çağırdı. Annem ağladı. Babam bana işini benim yüzümden kaybedebileceğini söyledi.”

“Yani senin başını döndürmüş.”

“Kesinlikle,” dedim. Vanessa yanıma yaklaştıkça eski, karşı konulmaz duyguların bir kez daha benliğimi etkisi altına almakta olduğunu hissediyordum. Bu nasıl olabilirdi? Aradan geçen bunca yıla karşın bu duygular varlıklarını hem de bu derece güçlü bir şekilde nasıl sürdürebilirdi?

“Aşık olmuştum. Onun kalbini kazanmak için insan hakları dersiyle ilgilenmeye başladım. Tabii bunu başarabilmek için oldukça uzun bir süre geçmesi gerekti.” Zihnimde beliren anılara dalarak başımı salladım. “Ona neler okuduğunu, kimleri dinlediğini sorup, bu yıkıcı hareketin fikir babalarının kimler olduğunu anlamaya çalıştım.

“Vanessa’nın babasının hareketin liderlerinden biri olduğunu öğrenince hiç şaşırmamıştım. Babası Tougaloo’da profesördü. Asıl olay Vanessa beni Noel için evinde toplanacak küçük tartışma grubuna davet edince patlak verdi. Anneme kütüphanede biraz araştırma yapmam gerektiğini söylemiştim. Sonra da arabaya atlayıp, 51. Yoldan Tougaloo’ya yönelmiştim. Vanessa’nın evine varınca da yaşamımda o ana dek gördüğüm en etkileyici şeyle karşılaştım. Bu küçük, toprak ev her renkten insanla neredeyse ağzına kadar doluydu.” Başımı iki yana salladım. “Siyah, beyaz, Asyalı, Latin...” Rex’e döndüm. “O günü adeta bu sabah yaşamışım gibi hatırlıyorum. Daha önce yaşamımda hiç siyahlarla beyazların eşit birer insan olarak bir arada olduklarını görmemişim.

“Gittiğim lisedeki üç Yahudi öğrenciyle, kasabanın tek sanat evi sahibini orada gördüğüme şaşırmamıştım ama fizik hocamı orada görmek ziyadesiyle hoşuma gitmişti doğrusu. Ayrıca siyahlardan nefret etmeyen beyazları ilk kez görmüştüm.

“Vanessa koluma girince kendimi bulutların üstündeymişim gibi hissetmişim. Beni etrafta dolaştırıp, insanlarla tanıştırdı. Bu tıpkı gizli bir topluluğa katılma töreni gibi bir şeydi.”

Rex'le birlikte Vanessa'ya doğru yaklaşıırken benzer hoş duyguların yeniden etkisi altına girmekte olduğumu fark ediyordum. Ama birden tıpkı daha önce olduğu gibi bu hoş duygular anıların karanlık, çirkin kollarına teslim oldu. Beni ebeveynleriyle tanıştıtırırken olanları gözümün önüne getirince o anda hislerimin nasıl parça parça olduğunu dün gibi hatırlıyordum. Babası beni görünce adeta çileden çıkmıştı. Öfkesi o derece şiddetliydi ki ses tonunu duyan herkes birden susmuştu.

“Evime gelmeye nasıl cüret edersin!” diye bağırırmıştı bana. “Siz hepiniz, tüm ailen, ataların benim insanlarıma bu eyaletin korkunç tarihinde kimsenin veremediği zararı verdiler.”

İşi daha da ileri götürmüş, benim oraya casusluk yapmak için gittiğim fikrine kapılmıştı. Orada bulunuşumun en iyimser nedeni, onlarla alay etmek için olabilirdi.

O ve Vanessa'nın ağabeyi Quincy bana arabama kadar eşlik edip, bir daha da Vanessa'yla konuşmamamı söylediler. Ertesi hafta da Vanessa'nın kaydı başka bir okula alındı. Vanessa'yı o günden beri hiç görmemiştim. Şu ana dek.

5 Şimdi bu acı dolu günde, üzerleri paslı haçlarla dolu bu mezarlıkta Vanessa'yla bir kez daha karşılaşıyordum. Uzanıp, parmaklarıyla kolumu sıkıca tuttu.

“Brad.”

Kalbim yeniden sismik dalgalar yaymaya başladı.

“Annene çok üzıldüm.”

Kollarımı iki yana açtım. O da sanki aradan sanki otuz beş yıl geçmemiş gibi, gelip, kollarımın arasına girdi. Bana sıkıca sarıldı. Sonra elini ceketimin altına sokup, gömleğimin üzerinden sırtımı okşayarak bu sarılışını daha bir içten hale soktu. Sonra bir adım geriledi. Hiç istemesem de onun uzaklaşmasına izin verdim.

“Şu an hiç sırası olmadığının farkındayım ama şu Talmadge olayı son birkaç günde kontrolden çıktı. Senin yardımına gerçekten çok ihtiyacım var ve yüz yüze konuşursak seni ikna edeceğimi sanıyorum.”

Vanessa konuşurken gözümün ucuyla bir hareket görür gibi oldum. Bir kez daha kendimi büyük manolya ağacına bakarken fark ettim. Ancak bu kez biraz daha arkada, Roebuck gölü yönünde bir hareket sezinlemiştim.

Harekete geçmeden bir tüfek sesi yankılandı. Vanessa ileri savruldu. Onu yakalamak için kollarımı açtım ve o anda sol gözünün bulunduğu yerde korkunç bir boşluk gördüm. Dehşet uyandıracak derecede büyük yaradan üzerime doğru oluk oluk kanlar boşalıyordu. Vanessa’ya sımsıkı sarılıp, onunla birlikte yere yığılırken sabah sessizliğini bozan ikinci patlama havada yankılandı.

6 Göl kenarında, terk edilmiş, metruk, pis kokulu kulübenin arkasına gizli, gölgeler içindeki siperinden bakan nişancı tüfeğin dürbünü sayesinde önündeki dramı son derece net biçimde takip edebiliyordu. Avukatın kafasından fışkıran sıvının rüzgarda etrafa sıçradığını gören nişancı tatmin duygusu sayesinde damarlarında akan kendi kanının da ısındığını hissediyordu.

Nişancı, efsanevi deniz subayıyken doktor ve bilim adamı olarak ünlenen Dr. Bradford Stone’a ilk kez çıplak gözle bakmak için bir süre durdu. Bir doksan beş boylarında, yüz küsur kiloluk iri yarı bir adam. Nişancı dürbününden baktığında adamın neredeyse her yanı kapladığını görmüştü. Bu yüzden de asıl hedefe odaklanmak bir hayli güç olmuştu. İlk atışı yapmadan önce nişancı, doktorun yüzünü iyice incelemiş, koyu yeşil gözlerine, yü-

zündeki çizgilere, kısa, giderek kırılaşan saçlarına odaklanmıştı. Nişancı kadın, Doktor'u incelerken istese bir saniye sonra onun da yaşamına son verebileceğini düşünmeden edememişti. Ama patronunun onun için başka planları vardı.

Kendisine Stone hakkında verdikleri dosyayı okumuş, adamın Güneydoğu Asya'da neredeyse her ülkede bulunduğunu öğrenmişti. Dosyadaki bilgiler arasında adamın form durumu, oldukça sempatik olarak nitelenen kişilik özellikleri, güçlü ahlaki değerleri hakkında da bilgiler vardı. Stone aynı zamanda hatırı sayılabilir miktarda ülke düşmanını öldürmüştü.

Stone, Deniz Kuvvetlerinde oldukça uzun bir süre aktif görev üstlenmiş daha sonra da öldürme konusundaki olağanüstü yetenekleriyle hükümet görevlisi olarak çalışmıştı. Çıplak elle, bıçakla, vidalı demirle, ya da Camp Pendleton'da eğitim görmüş en iyi nişancılardan biri gibi uzak mesafe atışlarıyla öldürme konusunda neredeyse kimse eline su dökemezdi.

Sonra bir gün birliğinin tıp subayı olarak eğitim görme talebinde bulundu. Talebinin kabul edilmesinin ardından Stone kendisine özel yetenekler bahşedilmiş bir şifacı haline dönüştü. Kananan yaraya bir eliyle dokunup kanamayı keserken diğer eliyle de saldırganın canını alıyordu. Öldürmek adeta önleyici bir ilaç gibiydi.

Hakkında bilgiler içeren dosyada Stone'la ilgili psikolojik tespitler de yer alıyordu. Burada Stone'un ülkesine hizmet noktasında ya da kendini korumaya çalışırken hâlâ hiçbir ahlaki değer yargısına itibar etmediği çok açık biçimde belirtiliyordu. Sadece iş olup bittikten sonra birilerini öldürdüğü için pişmanlık duyuyordu. Ve giderek bu pişmanlık duygusunun da hafıfladığını hissediyor, günün birinde öldürmekten keyif alacağından korkuyordu.

Nişancı kendi iç dünyasında yaptığı mücadeleyi hatırlıyordu. Hedefi tespit ettiğinde, onların yüzünü gördüğünde, savaşta biri-

lerini öldürmek zorunda kalmanın üzüntüsünü hissetmişti. Ama bu üzüntü sonunda yaralanmasına neden olmuştu. Şimdi öldürmek ona yalnızca zevk veriyordu. Diğer askerler hayatta kalmak için öldürürlerdi oysa o öldürmek için yaşıyordu.

“Bam,” diye fısıldadı dürbününden Stone’la ölü avukatın yere devrilişini izlerken.

Sonra düşük kalibreli silahlardan çıkan kurşun seslerini işitti. Dürbünle mezarlığı taradı ve kısa bir arayıştan sonra kendisine doğru ateş eden adamı gördü.

“Hoşça kal, geri zekalı,” dedi kadın nefesini tutup, adeta sevgilisine dokunmuşçasına nazik hareketlerle okşadığı tetiği çekerken.

7 Hava, Tayland ya da Vietnam’da olmaması gerektiği kadar soğuktu. Ama bir saniye sonra bedenim eski dövüş reflekslerimle tepki verirken beynimin ısrarla o sıcak, nemli bölgelerde savaşıyor olmam gerektiği şeklindeki ısrarının saçmalığını hatırlatıyordu. Vanessa’yla yere devrilir devrilmez onun üzerine kapanıp, parlak bir mermer heykelin arkasına siper almamızı sağladım.

Üzerime hâlâ taş parçaları yağıyor, yüzüme hızla çarpıyordu. Sonunda etraf sessizleşince güvende olduğumuzu anladım. En azından kısa bir süreliğine. Ardından kalkıp kaçmanın mı yoksa durup beklemenin mi daha iyi olacağına karar vermeye çalıştım. Her ne kadar bu ironi dolu bir şey olsa da bir mezarlıkta can vermek istemiyordum.

Sonra daha yakınlardan gelen patlama sesleri işittim. Etrafa bakındığımda Rex’in annemin mezar taşının arkasından ateş açtığını gördüm. Onun karşı ateşi nerede olduğu anlaşılmayan saldırganımızı susturmuştu. O kısacık anda insanlar yardım is-

temek üzere cep telefonlarına sarıldılar. Bir saniye sonraysa manolya ağacının arkasında beliren hızlı bir yarı otomatik tüfeğin sesi duyuldu. Rex'in etrafına isabet eden kurşunlar her yana toz toprak parçaları saçıyordu. Sonra bir anlık bir sessizlik oldu. Şarjör değiştiriliyordu. Sonra da saldırgan yeniden tetiğe dokununca müthiş bir yayılım ateşi başladı.

Kısa bir süre içinde bu sesler de kesildi. Düşüncelerime odaklanmaya, nefes alış verişimi kontrol edip, soğukkanlılığımı korumaya yani geçmişte hayatta kalmamı sağlayan yeteneklerime sığınmaya çalışıyordum. Rex'e baktım. Başparmağını yukarı kaldırıp, iyi olduğunu işaret ederken, hiç kıpırdamayan Vanessa'ya endişe dolu bir bakış fırlattı.

Yüzümü kaplayan toz toprağı kolumla silip, ona daha dikkatle baktım. Mobilize savaş birliklerinin tıp uzmanı olarak Vanessa'nınkilere benzer yaraları çok görmüştüm. Ve o insanlardan hiçbiri hayatta kalmayı başaramamıştı. Bunu düşünmemeye çalışarak onu buz gibi toprağın üzerine yatırıp, yarasına bakmaya çalışarak, nabzının atıp atmadığını tespit etmeye çalıştım.

Nabzını bulamayınca zarar görmemiş göz kapağını kaldırdım. İyice irileşmiş gözbebeği ben tırnağımla alnına sertçe bastırınca bile kıpırdamadı. Bu gözlerden bir zamanlar beni benden alan bakışların fırladığını hatırlayınca derin bir hüznle sarsıldım. Rex'e bakıp başımı iki yana salladım. Uzakta bir yerlerde, manolya ağacının arkalarında bir kontak sesi duyuldu. Sonra da güçlü bir motosiklet sesi. Kısa bir süre sonra da bu ses giderek uzaklaşmaya başladı.

8

Sirenler giderek uzaklaşan motosikletin peşine düşüldüğünü gösterirken Rex mezar taşlarını kendine siper ederek, hızla yanıma yaklaşmıştı. Üstelik bunu sıradan

bir insanın yapacağı klasik kendini koruma içgüdüsünden çok daha ustaca hareketlerle yapıyordu. Bir başka gizem daha. Yanıma çömelince elindeki, avucuna sığabilecek büyüklükteki dokuz milimetrelik otomatik tabancasını ayak bileğindeki kılıfına yerleştirdi.

“Seninle sonra buluşuruz,” dedi giderek uzaklaşan sirenlerin işitildiği yöne doğru bakarak. “Buralarda fazla oyalanma.” Bana bilmece dolu bir bakış fırlatıp, “Bu kuralları sen zaten bilirsin,” dedi.

Sonra kendinden emin, hızlı ama dikkatli adımlarla yürüyüp, gözden kayboldu. Bu kez her zamankinden daha yoğun bir şekilde onun sadece öğüt veren sıradan biri olmadığını düşündüm.

Tehlike sona erince hayatta kalmaya çalışmanın neden olduğu direnme gücü yerini müthiş bir kedere terk etti. Vanessa’ya baktım. Aslında ona değil, bir zamanlar Vanessa’yı meydana getiren organlardan geri kalanlara bakıyordum. O an hissettiklerimi şu klasik, topraktan geldik toprağa gideceğiz, değişiyile ilişkilendirmeye çabaladım. Belki de insanları öldükleri pozisyonda değil de hayattaki halleriyle hatırlamak gerekirdi. Ama annemi düşünüp, ayetleri, hüznü ve suçluluk duygusunu hatırlayınca aklıma daha ziyade Nietzsche geliyordu. Üniversite yıllarımdan beri düşünmediğim o sözler, aynı karanlık duyguların kapısını açıyordu. Bir de ergenlik sonrası kahramanı Herman Hesse’nin *Bozkırkurdu* adlı romanında söyledikleri vardı elbette. “Bazıları çok geç bazılarıysa çok erken ölür... Doğru zamanda öl!.. Doğru zamanda öl – böyle buyurdu Zerdüşt.”

Bu sözcükleri düşünmemek için başımı iki yana sallamaya çalıştım. Ama benim için Vanessa’nın doğru zamanda ölmediği çok açıktı ve bu da beni çileden çıkarıyordu. Elimi kaldırıp, Vanessa’nın üzerindeki kanlara baktım. Bu kan ve deri parçaları bir zamanlar Vanessa’ya hayat veriyordu. Yaşamımı bu biyolojik

jölemsi şeyin nasıl olup da bilinç fenomeni yarattığını tespit etmeye adanmıştım. Kim olduğumuzu, sadece insan ırkında bulunan bilincin nasıl sağladığını, var olduğumuzu fark etmemizin nasıl gerçekleştiğini öğrenmek istemiştim.

Orada öylece oturmuş, bir zamanlar güzellik ve zeka timsali olan, çevresine neşe saçan, bildiği yolda yürümekten asla ödün vermeyen bu kadının parçalanmış dokularına adeta sabitlenmiş gözlerle bakıyordum. Şimdi Vanessa'nın zihni yalnızca ıslak, yapış yapış et parçasından ibaretti ve yakında toprak olacak, kısa bir süre sonra da birkaç gram kinetik enerjiye dönüşerek, doğayla bütünleşecekti.

“Neredesin?” Onun düşüncelerinin nereye gittiğini hayal etmeye çalıştım.

Siren sesleri beni yeniden bu acı dolu günün gerçekliğine geri getirdi. Sonra iki devriye aracı mezarlığın girişindeki çakılları etrafa saça saça hızla içeri yöneldi. Hemen arkalarında da büyük, beyaz bir ambulans göze çarpıyordu. Itta Bena Emniyet Müdürlüğü'ne ait devriye aracının ön kapısının açılmasıyla savunma sanatları alanında uzmanlaşmış biri olduğu izlenimi yaratan polis üniformalı siyahi bir adam belirdi. Kendine güvenen bir tavırla eğilip, aracın içinden siyah bir kovboy şapkası alıp, özenle başına yerleştirdi. Ancak ondan sonra ağır hareketlerle dönüp, mezarlığa bakındı. Sonra elini kılıfından çıkardığı büyük, otomatik tabancasının tetiğinden etrafı kolaçan etti. Mezarlıkta çığlıklar yankılanıyordu. Herkes beni işaret ediyordu.

Bu iriyarı polis bana bakınca mezarlık yeniden sessizliğe büründü. Yüzü sert, bakışları güçlüydü. Yaklaşıp, kollarımdaki Vanessa'ya hiçbir şey demeden baktı. Bu bakışlarda durumu yakışsız bulmuş gibi bir ifade belirmişti. Sonra bu ifade, bakışları Vanessa'nın kanlı, paramparça olmuş yüzüne bakınca yerini korkuya bıraktı.

Yüzündeki değişimden hissettiklerini anlayabiliyordum. Umutsuzluk, sonra öfke, sonra da tıpkı sinematografik bir değişiklikle Vanessa'yı tanıdığında oluşan derin üzüntü. Tüm bu zaman zarfında ambulans görevlileri araçlarının kenarında durup, iri yarı polisi uzaktan izlediler. Polis sonunda otomatik tabancasını indirip, kılıfına yerleştirdi ve bana doğru birkaç adım daha attı. Arkada adli tıp ekibi koşuşturmaya başlamıştı. Görevlilerin aceleci hareketleriyle mezarlıktaki sessizlik de sona ermişti. Bir an için onlara acele etmelerine gerek olmadığını söylemeyi düşündüm ama ağzımdan ses çıkmıyordu.

9 Itta Bena'nın doğu tarafındaki Roebuck Gölü üzerindeki köprüyü geçen motosikletli, tecrübesiz bir binici için intihar anlamına gelebilecek son derece tehlikeli bir yola saptı. Buzlanmış taşlar, kum ve çamurla kaplı yolda o hızını zerre kadar azaltmamıştı. Kadın siyah bir kask takıyordu. Üzerinde de bölgede geyik avlayan avcıların giydiği türen bir kamuflaj vardı. Omzuna astığı tüfeğiyle de yılın bu mevsiminde etrafta sıkça rastlanan avcılardan hiçbir farkı yoktu.

İçi kıpır kıpırdı. Ama aynı zamanda rahatlamıştı. Tatmin olmuştu. Huzur doluydu. Orgazma benzer kasılmalar bedenini sararken, motosikletin üzerinde kasıklarının sıcacık olduğunu hissediyordu. Hedefini çabuk öldürmekten zevk alırdı ama bu sabahki gibi olanları da bir başka hoşuna gidiyordu. Doğru bir atışla bedenindeki tüm öfkeyi ve gerginliği dışarı attığını hissediyordu. Kafaya yapılan atışlar en iyisiydi.

Kaskın arkasındaki yüzünde birkaç kişilik gruplar halinde sohbet eden siyahların yanından geçerken zerre kadar bir değişiklik olmadı. Ucuz, doğdukları o döküntü tahta barakaların yerine yaptıkları, seyyar evlerinde oturup, şüphe dolu bakışlarla etrafı

süzen siyahi erkeklere zerre kadar dikkat etmedi. O adamların yaşlı gözleri fakirlik içindeki, resmi ayırımın, yasal eşitsizliğin hüküm sürdüğü bir dünyanın sona erdiğini yerini bambaşka bir fakirliğin, adı konulmamış ayırımın, hiçbir zaman sona ermeyen eşitsizliğin aldığı bambaşka bir dünyanın kurulduğunu görmüşlerdi. Bu da onların yaşam süreleri boyunca görebilecekleri en büyük gelişme olacaktı.

Kaldırımsız yol tıpkı üzeri boş bir masa gibi, tek düze bir biçimde uzanıp gidiyordu. Motosikletli sık sık aynadan arka tarafı kontrol ediyordu. Patates çuvalları, geçen yılın toplanan pamuklarının iskeleti andıran gövdeleri, çürüyüp, simsiyah olmuş anızlar arkasında adeta sonsuza kadar uzanıyordu. Her yönde kışın çıplaklaştırdığı ağaçlarla haddinden fazla nemli tarlalar göze çarpıyordu. Arazi durgun bir göl gibi dümdüzdü. Yazoo ve Tallahatchie nehirleriyle birlikte, Big Sunflower, Little Sunflower, Yalobusha ve Mississippi'nin sayısız kolu binlerce yıl Delta'yı dolaşıp durmuştu. Bu da bölgede çok sayıda gölcüğün oluşmasına neden olmuş ve toprağı mineral yönünden iyice doyurmuştu. Bu nedenle de bölge hâlâ dünyanın en iyi pamuk yetişen yerlerinden sayılıyordu. Delta'nın insana kötü çağrışımlar yapan havasına sinmiş o çürümüş bitki kokusu bu gün kış soğuğuna yenik düşerek ortadan kaybolmuştu.

İleride ufuk çizgisinin oralarda doğru dürüst görülemeyen hatta genellikle hayal bile edilemeyen tepeler vardı. Kadın sadece şunu biliyordu: Güneydoğuda Yazoo City ve Doğuda Carroll County uzanıyordu. Ancak ışık kırılıyor bu da ufku suni bir biçimde fazla yakındaymış gibi gösteriyordu. Böylece birkaç kilometre ilerisini dahi görmek imkansızlaşıyordu. Arazinin tek düzeligi, dümdüz uzandığı için ışığın kırılmasını kolaylaştırarak Delta kültürü üzerine dev bir battaniye örtmüş gibiydi. Coğrafi özellikler kader haline gelince arazinin yapısı tüm çevreyi iki bo-

yutlu olarak algılama biçiminde benimsenmiş, bu da inanların gelecekten beklentilerini daralttıkça daraltmıştı.

Bazıları Delta'yı insana ilham veren bir yer olarak tanımlardı. Özellikle de tepelere ve arkasına uzanan yolu bulanlar için.

Birkaç dakika içinde kadın mobilize evleri ve yayaları geride bırakmış, aşırı uzamış yabani otların arasından kamyonetini park ettiği göl kıyısına doğru yönelmişti. Artık grileşmiş otların arasından süzülüyor, Yazoo Nehri'nin taşıdığı alüvyonlar sayesinde boy attığını bildiği salkım söğütlerin dallarının meydana getirdiği saçakların altından geçebilmek için iyice eğiliyordu.

Donmuş balçık orada yapay bir yol oluşturduğundan ilerlemesi her geçen saniye kolaylaşıyordu. Ana yola yaklaşık yirmi kilometre kadar kalmıştı ama günün ilk sorunu da belirmeye başlamıştı. Sakin bir tavırla, durmak için ayağını yere uzattı. Motoru susturdu. Eski, arka tamponu düşmüş, yolcu kapısının üzerindeki cam olması gereken yerin kartonla kapatıldığı Chevy Monte Carlo kamyonete bakarken aklından seçenekleri geçiyordu. Tavan kaplaması neredeyse lime lime olmuş, kırık antenin yerine aynı vazifeyi görmesi için bir elbise askısı monte edilmişti. Araçtan siyahların kilise müziklerini çalan bir radyonun yüksek sesi yükseliyordu. Kendi eski Ford kamyonetiye sadece on metre kadar ilerideydi.

İnip, pedalı yere indirdiği gibi, elini M25 tüfeğinin kabzasına koyup, ilerlemeye koyuldu. Kilise müziği nehrin kahverengi, durgun suyuna doğru ilerlerken ayak seslerini bastırıyordu. Nehrin kenarında kır saçlı siyahi bir kadın elinde bambu ağacından yapılmış, kırık yerleri seloteyle onarılmış, uzun bir balık oltasıyla kıpırdamadan duruyordu. Oltanın sudaki ucuna takılı kırmızı-beyaz şamandıra hafif hafif oynuyordu. Yakınlarda iki küçük çocuk, iki yavru köpekle koşturuyorlar, sarı, mavi ve kırmızı plastik oyuncaklarını birbirlerine atıyorlardı. Anneanne ve torunları, diye tahmin etti motosiklet sürücüsü.

Anneanneninin hemen yanındaki bir ağacın üzerine çivilenmiş büyük beyaz bir levhada kırmızı harflerle pamuk tarlalarına girilmesinin yasak olduğu belirtilmişti. Bu yazı aynı zamanda ticari balık avının yasak olduğunu belirtiyor, bölgeye gelen insanları boyu yirmi beş santimden küçük sazan, ıstakoz ve zargana yememeleri konusunda uyarıyordu.

Sürücü M25'ini kaldırırken bunu şöyle bir düşündükten sonra ilk olarak hareket eden iki küçük hedefe yöneldi. Anneanne yüzünde hayret ve korku dolu bir ifadeyle dönerken elindeki olta-yı düşürdü. Sonra binici ona da ateş etti. Kurşun kadının şaşkınlıkla O biçimini almış ağzından girip, boynunu parça parça etti. Ardından da kan ve doku parçaları arkasındaki nehre yağmur gibi yağdı. Kadın sallandı sonra da sırt üst nehre yuvarlandı.

Binici hızlı hareketlerle motoruna dönüp, aracı tümseğin başına kadar çekti. Ardından freni bırakıp, biraz da gaz vererek motoru nehre yöneltti. Motor nehre daldı, bir süre suyun üzerinde sallanıp durdu sonra da battı. Binici, motor kahverengi suda tamamen görünmez olunca, başını memnuniyetle salladı.

Ardından üç hedefini de dikkatle inceledi sonra da tüfeğini göle fırlattı. Tüfek ve üzerindeki dürbün sularda kaybolurken kadın içinde pişmanlık duymuyor değildi.

Bu M25, dünyanın en iyi tüfekçilerinden biri olan ve kendisinin Güney Afganistan'daki Şahı Kot Bölgesi'nde Taliban isyancıları avlarken gözcülüğünü üstlenen adam tarafından yapılmıştı. Kayaların dibinde oturup, kendilerini güvende sanarak, Pakistan'daki hedeflerini vurmaya giden aptalları teker teker avladığı günleri hatırladı. Resmi olarak olmasa da Mart 2002'de Ordu'nun 187. Rakkasan birliğiyle ilişkisi vardı ve bu nedenle de Anakonda Operasyonu'na aktif olarak katılmıştı. Kanadalılarla bir yarışmaya katılmış, 2420 metreden seksen üç hedef vurmuştu. Bu, Kanadalı bir nişancı hedefini 2430 metreden vuruncaya kadar da rekor olarak kalmıştı.

Adam madalya almıştı, o ise ertesi günü alnına isabet eden El Kaide kurşunuyla ölümle burun buruna gelmişti. Sağlık durumu nedeniyle görevine son verilince derin bir depresyona sürüklenmek üzereydi ki dokuz ay önce yeni bir ilaç hiç beklemediği bir umut olmuş, ona yepyeni imkanlar sunmuştu. Bu düşünceyle yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Farkında olmadan plastik cerrahların başarıyla kapattıkları, saçlarının başladığı yere kadar uzanan görünmez ize dokundu. Bu deney ilacı kullanıncaya kadar bir sürü problemle karşılaşmıştı.

Zihnini boşaltıp, sakın bir tavırla kamyonete yönelip, kasadan motosiklet takozunu aldığı gibi nehre fırlattı. Ardından onun batışını izlemeden kasadan çıkardığı içi benzinle dolu kırmızı bidonu alıp, yirmi metre kadar ileriye koydu. Kaskını çıkarırken sapsarı saçları omzuna döküldü. Kaskı yere koyup, kamuflejini çıkarmaya koyuldu. Üzerinde yalnızca kotu, gömleği ve çalışırken her zaman taktığı ameliyat eldiveni kalmıştı. Kamuflejinin üzerine kaskını yerleştirdi.

Bunun ardından motosiklet sürücüsü Jackson'daki Goodwill mağazasından aldığı botlarını da kasklarının yanına koydu. Sonra ayağında kalın yün çoraplarla bidonu kamuflejlajla, kaskın üzerine boşalttı. Bidonu da kaskın hemen yanına koydu. En nihayetinde de eldivenlerini çıkarıp, yığının üzerine bıraktı. Cebinden çıkardığı kibrit kutusundan aldığı kibriti tutuşturdu.

Etrafı son bir kez kontrol edip, memnuniyetle başını salladıktan sonra hızla kamyonete yönelip ayağındaki kirli kalın, yün çorapları çıkarıp, yerine bir çift beyaz spor çorap giydi. Sonra da eski olmasına rağmen gayet iyi gözüken Nike koşu ayakkabılarını geçirdi. Bir kibrit daha yakıp, sülfürle fosforun alev alışını Marlboro'sunu yakmak için kullanmadan önce bir süre izledi. Ardından alevler çıkardığı giysileri yutarken sigarasından derin bir nefes aldı. Ateşin geride bıraktıklarını tamamen yok ettikle-

rine kanaat getirince de aracı çalıştırıp, uzaklaşmaya koyuldu. İlerlerken dikiz aynasından arkada yükselmeye devam eden dummanları izliyor, bir yandan da öfkeyle sigarasından derin nefesler alıyordu. Bir süre sonra izmariti camdan dışarı fırlatıp, cep telefonuna uzandı ve hızlı arama tuşuna bastı.

10 Napa Vadisi üzerinde yükselen sabah güneşi vadiyi bir halı gibi kaplayan şarap üzümlerinin pırıl pırıl parıldamasına neden oluyordu. Rutherford'un güneydoğusunda emekli General Clark Braxton sık çalılıklarla kaplı doğudan batıya tüm vadi boyunca uzanan volkanik dağlara bakmak için başını kaldırdı. Bu bir zamanların volkanları olan dağlar altlarında uzanan bağları tıpkı Zen bahçesinin etrafına dikkatle yerleştirilen taş sütunlar gibi kuşatmışlardı. Korkutuculukları zaman içinde sona ermiş, bir zamanların volkanları artık yoğun arzuların ve kıskançlıkların cisimleşmiş simgelerine dönüşmüşlerdi. Artık bölge geçici mimari heveslerini kamuoyunun gözleri önüne sermekten büyük mutluluk duyan aşırı zenginler için inşa edilmiş sitelerle dolmuştu.

Braxton batı tarafındaki bu evlerden birine doğru hızlı adımlarla koşuyordu. Böylece St. Helena'da yaptığı on kilometrelik koşusunu tamamlamış olacaktı. Yaklaşık yüz metre kadar arkasındaysa Dan Gabriel giderek daha hızlanan soluklarıyla onu takip etmeye çalışıyordu. Braxton kırmızı beyaz çizgili bariyerlerin üzerinden atlayıp, arazisine daldı. Kapıda kurşun geçirmez nöbetçi kulübesinde bekleyen korumasını selamlayıp, koşmayı sürdürdü. Görevi yalnızca doğru araçların geçmesine izin vermek olan koruma da hemen ayağa fırlamıştı.

Girişte, zevkli bir biçimde tasarlanmış, sağ tarafı boydan boya zeytin ağaçlarıyla kaplı otopark siyah bir Lincoln Towne

ile açık mavi Birleşik Devletler hükümeti plakalı Sedan bir araç dışında boştu. Her iki aracın içindekiler de gözüküyordu. Bu ayrıcalıklı yolcuların Genaral'ın Castello Da Vinci tepesinin eşsiz manzarasında inşa edilmiş, vadiyi 360 derecelik açıyla gören ve Rönesans Saraylarını andıran devasa malikânesine girerken dışarıdan görülmelerini imkansız hale getirecek şekilde dizayn edilmiş araçlar kullanmayı bilinçli olarak tercih ettikleri açıktı.

Teslimat görevlileri eski volkanın ağzına inşa edilmiş büyük yük asansörünü kullanarak villanın servis kapısına ulaşıyorlardı. Hemen yanındaki daha küçük, silindir biçiminde yapılmış, cam kapılı asansörse seçkin misafirlerin General'in on bin metrekarelik devasa şarap mahzenine ulaşımı için kullanılıyordu. Bu mahzen dünyanın belli başlı şarap imalathanelerinden toplanmış milyonlarca dolarlık değerli şarapla doluydu.

Clark Braxton müthiş bir koleksiyon tutkunuydu. Şarap, tarihi askeri madalyalar, puro, pul, madeni para koleksiyonunu yaptığı çok sayıda şeyden yalnızca birkaçıydı. Basında onun hastalık derecesindeki takıntısı yüzünden koleksiyonunu tamamlamak uğruna hiçbir fedakârlıktan kaçınmadığına ilişkin çok geniş değerlendirmeler yapılmıştı. Hiçbir zaman sanat eseri toplamadım, demişti *Fortune* dergisine verdiği bir röportajda. Çünkü sanat alanında bir koleksiyonu tamamlamak imkansızdı. "Koleksiyondaki tek bir eksik bile her şeyi mahveder. Tıpkı muhteşem şaraba karışan küçücük bir damla sirke gibi."

Fortune, bunu, "General Clark Braxton kendisine muharebe alanında ün kazandıran yoğun tutkusunun bir benzerini şaraba yöneltmiş durumda," biçiminde yorumlamıştı. "Kendisi şarap koleksiyoncuları dünyasında manyaklık derecesindeki tutkusunu tatmin etmek ve koleksiyonundaki eksik halkaları tamamlamak için hiçbir fedakârlıktan kaçınmayacak biri olarak tanınır."

Braxton ıslak parke taşlı yola erişince koşmaya son verdi. Buraya yalnızca General'in özel araçlarıyla silahlı korumalarının girmesine izin vardı. Kapının önünde ve hemen on metre kadar arka tarafta yukarı kaldırılabilir iki büyük bariyer daha vardı. Bu çelik bariyerler saatte seksen kilometre hızla çarpan bir aracın gücüne bile dayanacak şekilde yapılmışlardı.

Kapının her iki yanında iki silahlı koruma motorlarının üzerinde hazır vaziyette bekliyordu. Korumaların altlarındaki motorların egzoz sistemleri araçların fısıltıyı andıran çalışma tempolarına karşın maksimum güç verecek şekilde tasarlanmıştı. Böylece her sabah meşhur sabah koşularını yapan General'in huzuru da bozulmamış oluyordu. Arkadan gelen benzer iki motor üzerindeki korumalarla aralarındaki iletişimi sağlamak üzere görevlilerin her ikisinin de kulaklığı vardı.

Bu korumalar ve girişteki cam bölmeli güvenlik kulübele-
rindeki haki renkli üniformalı görevliler aslında masrafları Tıbbi Savunma tarafından karşılanan az sayıda, son derece iyi eğitim almış, ağır silahlarla donatılmış kişilerdi. Zira kuruluş başkanlarının dinsel fanatiklerden, fidyecilerden, teröristlerden, küreselleşme karşıtı eylemcilerden, şantajcılardan, beyaz milislerden ve onu Birleşik Devletler'de sevmedikleri her şeyin cisimleşmiş hali olarak görebilecek çok sayıda marjinal gruptan herhangi bir zarar görmeyeceğine emin olmak istiyordu. Biyolojik silahlar için aşıları, sinir gazlarının antikorlarını, savaş koşulları için özel olarak geliştirilmiş tedavi araçlarını, elektronik askeri künyeleri ve benzeri askeri tıbbi cihazları geliştirip, dağıtımını yapan Tıbbi Savunma gibi bir kurum için güvenlik olmazsa olmaz derecede öncelikliydi.

Motosiklet sürücülerinden biri elini mikrofona götürüp, sesin duyulmasını engelleyerek, yanındaki arkadaşına doğru eğildi.

“Yaşlı adamın performansı müthiş,” dedi.

“Kesinlikle inanılmaz,” diye onayladı ikinci sürücü. Bu takdir dolu konuşmalarda zerre kadar alaycı bir tonlama da yoktu.

Braxton dönüp, arkasına baktı. “Hadi, Dan!” Generalin sesi eskiden savaş alanlarında çıktığı kadar gürdü. “Giderek güçsüzeleşiyorsun asker!” Aralarında başından aldığı ölümcül yara da dahil olmak üzere savaş alanlarında aldığı altı önemli yaranın kronik ağrılarına, sızılarına karşın Braxton altmış dört yaşındayken dahi otuz dördündeymişçesine hareketli olabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Bu onu savaş alanlarında kahramanlık mertebesine kadar yükseltmişti. Şimdi de aynı vasıfları sayesinde başkanlık için yapılan anketlerde zirvede gözüküyordu.

“Sizi geçme şansım hâlâ var, efendim!” diye bağırdı Gabriel.

Braxton dönüp, hızını biraz daha arttırırken kakkahayı bastı. Yol saat yönünün tersine doğru dönüyor, oradan volkanik tepenin yamacına doğru yaklaşık beş yüz metre kadar döne döne yükseliyordu. Braxton buna ‘yarış pisti’ adını vermişti.

Koştukları alanın yan tarafındaysa volkanik kırmızı taşlardan yapılmış bir duvar uzanıyordu. Zeytin ağaçları bu duvar boyunca uzanıyor, aralarından da aşağıda uzanan vadinin eşsiz görüntüsü göze çarpıyordu.

Gabriel şimdi hızını arttırmıştı. Sert görünüşlü bir adamdı ve Braxton’un Karma Komite’ye başkanlık ettiği yıllarda bitip tükenmek bilmeyen siyasi çabalarında ona hep destek olmuş, önünde kapılar açabilmek için elinden geleni ardına koymamıştı. Braxton daha sonra Tıbbi Savunma’nın başkanı olmak için görevinden istifa edince Gabriel, West Point’in başkanı olmuştu.

Braxton arkasına dönüp, sanki Hamburger Tepesi’ne ulaşmak üzereymiş gibi bir tavırla bağırdı.

“Havada uçuşan kurşunları hayal ediyorum,” demişti *Forbes*’e verdiği bir röportajda. “Savaş alanında ölümden nasıl

kıl payı kurtulduğunu asla aklından çıkaramazsın. Daima en hızlı olmak zorundasındır. Peşinde şeytan varken ayağındaki botlar o kadar hafif gelir ki.”

Arkalarında silahlı motosikletliler mesafeyi koruyarak ilerliyorlardı.

Ancak işin komik tarafı, başına aldığı öldürücü yara bir tepeli ele geçirmeye çalışırken meydana gelmemişti. Vietkong'lular tarafından pusuya düşürüldükleri Mekond Deltası'ndaki bir çeltik tarlasında komuta ettiği komando birliği ortadan kaldırılmış, kendisi de bu ölümcül yarayı almıştı. Vietnamlıların RPG-7'lerle yaptığı saldırı iki helikopterlerini düşürmüştü. Braxton bunlardan birinin bir bomba gibi patladığını görmüştü. Sonra yaklaşık bir ay kadar saldırının gerçekleştiği bölgede devriye gezmiş, hedefleri tespit etmiş sonra da saldırıdan kurtulan adamlarını teker teker toplayıp karşı saldırıya geçmişti.

“CBS savaş belgeselini izledin mi?” diye sordu birinci silahlı sürücü.

“Kim izlememiştir ki?” diye yanıtladı ikinci adam. “Crankite'in seslendirdiği o sahneler Amerikan halkına gerçek kahramanların kim olduğunu gösterdi.”

Birinci adam başıyla onayladı. “Ben izlemeye doyamadım. Müthiş.”

VHS kasetlerden, sonradan DVD'ye aktarılan görüntülerden, Clark Braxton'un Web sitesindeki kayıtlardan görüntüleri izleyen hayranları, Cronkite'nin, 'cehennemin tam ortası' diye tanımladığı o atmosferi gayet iyi anlamışlardı. Dört yaralı komando etrafları cesetlerle kaplı bir halde, yarı bellerine kadar çamurun içinde savaşıyorlar. Bu görüntüler Amerikan Halkının yüreğinde derin bir yer bulmuş, özellikle çamur içindeki Clark Braxton'un üzerinde kurşunlar uçuşurken, bir gözünün üzerine düşen saçını arkaya atarak saldırıya geçtiği anların yakın çekim-

leri tam bir mitolojik değer kazanmıştı. Saigon'daki hastane yatağında o zamanlar bir asteğmen olan Dan Gabriel, kendileriyle röportaj yapan CBS savaş muhabirine Braxton için aldığı yaralarla ölmüş olması gereken onun gibi bir askerin savaşmaya devam etmesinin Vietkong'luların sinirlerini mahvettiğini anlatmıştı.

"Üstelik hiçbir zaman bilincini de kaybetmemiş," dedi birinci sürücü General'i takip etmeyi sürdürürken. "Tanrım! Bir an bile duraksamamış!"

"Peki ya kameraman başındaki büyük metal parçasını işaret edince yüzünde oluşan o şaşkınlığa ne demeli?" diye sordu ikinci sürücü. "Kesinlikle inanılmaz!"

Braxton Kongre'den aldığı üstün Hizmet Madalyası'nı göğsündeki savaş yaralarının üzerinde taşıyordu. Yapılan tüm muayenelerde Braxton'da kalıcı bir fiziki ve nörolojik hasara rastlanmamıştı. Diğer yaraları da tıbbın imkanları sayesinde tedavi edilmişti. West Point'te yapılan röportajlarda da komutanları onun Mekong Delta'da o gün gösterdiği cesaretin daha ziyade komuta etmek için eğitilmiş bir öğrenciden beklenemeyecek derecede olağanüstü olduğunu söylemişlerdi. şu çok açık, diye eklemişlerdi, savaş alanı gerçek kahramanları ortaya çıkarır.

Braxton efsanesi Vietnam'a yaptığı iki farklı görevde daha da pekişti. Cephe komutanı olmuş, ordu işler kötü gitmeye başlayınca onu yeniden görevlendirmişti. Hanoi onu o derece etkili bulmuştu ki derhal ortadan kaldırılması talimatını vermiş, başına da 1 milyon dolar ödöl koymuştu.

Askeri psikologlar Braxton'un biriktirme tutkusunun o zamanlarda başladığını belirtirler.

şimdi, Dan Gabriel'in adımları yaklaşırken General kendini anılar denizine salmıştı. Bir kez de Hue Marinası'nda tuzağa düşen bir timi kurtarma görevini üstlenmişti. O anı hatırlayınca bedeninin sanki olay şu an oluyormuşasına tepki verdiğini fark etti. Silah sesleri, barut kokusu, ölümcöl yaralar. Ama o sırada iki

adam yarışın sona ereceği güvenlik kulübesinin yanındaki ikinci kırmızı-beyaz bariyere yaklaşırlarken Gabriel'in on yaş genç oluşunun neden olduğu avantaj ortaya çıkmaya başladı. Ana giriş kapısına yaklaşılrken ağaclar sona ermiş, yolun her iki tarafını kapatmış elektrikli teller göze çarpmaya başlamıştı.

O sırada Braxton'un belindeki telefonu çaldı. Kulağında Gabriel'in ayak sesleri yankılanırken Braxton telefona aldırma-dan son bir gayretle hızını artırmaya bitiş çizgisini Gabriel'den birkaç santim de olsa önce geçmeye yoğunlaştı.

Braxton yavaşladı ve Gabriel'in yanına gelmesini bekledi.

"Az daha kazanacaktın," dedi Braxton tıpkı bir sporcu edasıyla rakibini küçük görerek. Neredeyse her istediğini elde etmesine rağmen rakibinin başarısızlığından hâlâ neredeyse eskisi kadar zevk alıyordu.

Gabriel, General'in yanında yere çömeldi. "Teşekkürler, efendim."

"Yakında," dedi Braxton telefonu alıp, arayanın numarasına bakarken. "Yakında beni yeneceksin." Ekranda beliren kısa mesaja bakarken yüzünde bir gülümseme belirdi. Kadınla anlaşıtlıkları üzere ne sesli mesaj ne de takip edilebilir herhangi bir not vardı. "VT86D," dışında mesajda başka hiçbir şey yazmıyordu.

Braxton duyduğu sevincin, yüzünden çok fazla okunmaması için çaba harcadı. Vanessa Thompson ölmüştü. Ve onunla birlikte başkanlık mücadelesine engel olabileceklerden biri daha ortadan kalkmıştı. Rolex saatine baktı. "Tamam, brifingine başlamana yirmi beş dakikamız var."

Gabriel kendi kolundaki Swiss Army marka spor saatine baktı. Saatin yükseklikölçeri aşağıdan buraya kadar olan yüksekliği 60 metre olarak gösteriyordu. "Anlaşıldı, efendim."

Kapıyı açan korumalara başlarıyla selam verip, muhteşem Toscana manzarasının uzandığı iç bahçeye geçtiler. Tüm bu çevre bir zamanlar tüm Siena manzarasına hakim bir tepede

oturan oldukça zengin Kincaid Carothers tarafından 1502 yılında Leonardo da Vinci'nin müşterisi Cesare Borgia için düzenlediği bu bölgeyi büyük uğraşlarla, tarihi kayıtlara tıpatıp bağlı kalarak yeniden inşa ettirdiği için Castello Da Vinci adıyla anılıyordu.

Leonardo'nun askeri mimari alanındaki yetenekleri aslında pek bilinmez ama onun yaptığı istihkâm mevzileri ve icat ettiği silahlar zamanına göre çok ileridir. Borgia ileride bir ayaklanma olabileceğinden ve sığınağa ihtiyaç duyabileceğinden korktuğu için bu konuda Leonardo'dan yardım istemişti.

Amerikan hazine bonoları üzerinde tam bir hegemonya kuran Carothers 1936'da tüm sistemin çökmesine neden olmuş, ardından da sistemi yeniden oluşturmuştu. Son derece zengin bir şirketin yönetim kurulu başkanı bu villayı Carothers'in mirasçılarından ilk internet krizi patlak vermeden önce satın almıştı. Sonraysia, Tıbbi Savunma burayı iflas döneminde son derece az bir bedelle ele geçirmişti. Nihayetinde de kurum burayı Braxton'a hediye etmişti. Castello Da Vinci'yle ilgili dergilerde çıkan yazılar koridordaki duvarları kaplıyordu. Bunlar genellikle mimari dergilerle oldukça varlıklı insanların almayı tercih ettiği elit yayınlardı ve bazılarının tarihi 1930'lara kadar gidiyordu. Bu dergilerden birinde Carothers'in Toscana bahçesinin tıpatıp benzerini yaratmak için nasıl hiçbir masraftan kaçmadığı, binayı tünellerle, gizli yer altı odalarıyla doldurduğundan bahsediliyordu. Makaleye göre Carothers bir zamanlar işçilerinin komünist bir ayaklanmaya gidebileceklerin korktuğu için bu bölümleri yaptırmıştı.

"Tamam, o zaman. Hadi düş alalım. Gecikmekten ne kadar nefret ettiğimi bilirsin." Braxton hızlı adımlarla içeri yöneldi.

Gabriel belli belirsiz gülümsedi. Çünkü General'in hiçbir zaman geç kalmadığını biliyordu.

11

Yirmi dakika sonra dizüstü bilgisayarını ve içi dokümanlarla dolu dosyaları alan Gabriel, General'in özel bürosuyla konferans salonunun yanındaki, bölgenin tek yeni yapısı olan mermer dış cephesiyle dikkat çeken havuza yöneldi. Havuzun cam kapısında nöbet tutan, uzun boylu, geniş omuzlu adam Gabriel'i selamlayıp, ona kapıyı açtı. Braxton eski askerlerin en iyilerini tutmaya özen göstermişti. Bunların da çoğunu Özel Kuvvetler'den seçmişti. Gabriel, General'in kendisinin de bir zamanlar komuta ettiği 86 numaralı Görev Timi'nden dahi birkaç eski asker tuttuğunu biliyordu. En seçkin askerlerin bulunduğu bu küçük grupta yalnızca alanında en iyi hale gelmiş askerler bulunurdu.

Gabriel de adama selam verdi. "Günaydın."

"Günaydın, efendim."

Gabriel içeri girdiğinde kadınlar tuvaletinin kapısı açıldı. Gabriel, daha içeri girer girmez Tuğgeneral Laura LaHaye'i tanımıştı.

"Hey, Dan," dedi kadın elini uzatırken. Kırklı yaşlarının sonunda, uzun boylu, hafif kambur, sert bakışlı, kalın kaşlı bir kadındı. Üç doktora unvanına sahip çok az konuşan bu kadının Joint Chiefs'de görev yaptığı sırada son derece gizli operasyonlarda görev aldığını öğrenmişti.

LaHaye özellikle ordunun Araştırma, Geliştirme ve Mühendislik çalışmalarındaki son derece gizli görevleri yönetmişti ama kendisi de hatta ona her türlü lojistik desteği sağlamaları talimatını almış RDECOM'un en üst yöneticileri de kadının çalışmalarının tam olarak neyi hedeflediği, nihai amacın ne olduğu, kimler tarafından desteklendiğini bilmiyordu. Gabriel, Pentagon'daki kaynakları sayesinde onun Maryland'teki Aberdeen Deney Sahasındaki Edgewood Kimyasal-Biyolojik Araştırmalar merkezinde ve garip gelse de Natick, Massachusetts'deki, Askeri Sistemler

Merkezinde, Dövüş Destek Programı üzerinde önemli çalışmalar yaptığını öğrenmişti.

“Laura.” Kadının kupkuru, sert elini sıktı. “Seni tekrar görmek ne güzel.”

“Çok uzun zaman oldu,” dedi kadın elini tutmayı sürdürerek. “Orada, Hudson’da hayat nasıl gidiyor?”

Gabriel bu sorudaki imayı derhal anlamıştı. ‘Orada’ derken fildişi kulede, gerçeklikten uzak bir mekânda, Pentagon’da işleyen askeri güç çemberinin yörüngesinin dışında neler oluyor demek istemişti.

“Hayret edilecek derecede ilginç,” diye yanıt verdi göstere göstere saatine bakarak. “Üç dakika. Acele etsek iyi olacak.”

Kadın başıyla onayladı ve kahve kokusunun doldurduğu konferans salonuna yöneldiler. İçeri girdiklerinde Gabriel, Clark Braxton’un Tıbbi Savunma’nın Genel Müdürü Walter Bentley ve Hollanda’daki NATO Araştırma Laboratuvarı idarecisi Wim Baaker’la konuştuğunu gördü. Yanlarında bir de Gabriel’in tanımadığı kısa boylu, şişmanca bir adam vardı. Antika, maun renkli, üzeri yoğurt, dilimlenmiş taze meyve ve peynirle dolu büfenin yanında idler. Önlerinde parıldayan gümüş çatal bıçağın hemen göze çarptığı, beyaz örtülü bir masa vardı. Masanın hemen yanına da büyükçe bir projeksiyon makinesi yerleştirilmişti.

“Dan, Laura!” diye seslendi Braxton. Gülümsemeden önce hafifçe saatine baktı. “Hadi gelin de başlamadan önce bir kahve için.”

LaHaye ve Gabriel içeridekileri başlarıyla selamladı.

“Bu sabah harika gözüküyorsun, Greg,” dedi LaHaye kısa boylu adama.

“Teşekkürler, Laura,” dedi adam.

Oturmadan önce bu altı kişi el sıkıştılar.

“Dan, senin daha önce Greg McGovern’la tanıştığını sanmıyorum,” dedi Braxton kısa boylu, şişman adamı işaret ede-

rek. “Greg Tıbbi Savunma’nın Araştırma Bölümü Başkanıdır.” McGovern’in ağzının kenarında kurabiye kırıntısı vardı. Üzerinden de pahalı bir kolonya kokusu geliyordu. Braxton bu adamda da gördüğü bilim insanlarının aşırı yavaş çalışma üslubuna son derece sinirlendiğini ısrarla belitmiş ama McGovern’in Hawking’in zekasının ürünü olduğu düşündürecek dahiyane moleküler farmakoloji çalışmalarına ilgisini hiç eksik etmemiştir.

“Memnun oldum,” diye yalan söyledi Gabriel, McGovern’in ıslak, bisküvi yağına bulaşmış elini sıkarken. Ardından da elini hemen pantolonuna silmemek için kendine hakim olmaya çalıştı.

“Güzel,” dedi Braxton tabağı alıp büfedekilerle doldurmaya koyulurken. “Hadi başlayalım. Bu sabah yapacak çok işimiz var.”

Gabriel ilk meyve dilimini düşürmüş gibi yaptı. Böylece elini daha münasip bir durum yaratarak temizleme fırsatı bulmuş oldu.

Karşıdaki bölmede yanan ışık, projektörün perdesini aydınlattı.

“Anketlerde uçmaya başladın,” dedi genel müdür Walter Bentley.

“Kampanya çalışanlarım inanılmayacak derecede yetenekliler de ondan,” dedi Braxton alçakgönüllülükle. “Çok ama çok çalışıyorlar.”

“Demokratlarla Cumhuriyetçiler de senin için bayağı çaba harcıyor gibi gözüküyorlar,” dedi Bentley gülerek. “Birbirlerinin adaylarına attıkları her çamur senin daha da iyi gözükmeni sağlıyor.”

“Doğru ama henüz işin başındayız,” dedi Braxton. “Hedefe ulaşmak için daha kat etmemiz gereken çok yol var. Önümüze çıkan engelleri teker teker ortadan kaldırmamız gerekiyor.”

Braxton elinde kahve fincanıyla ayağa kalktı. Işıklar o daha ayağa kalkarken hemen kısılmış, tavandaki bir projektör de ışık-

larını doğrudan masaya yöneltmişti. Şimdi masanın ortasında büyük bir grafik belirmişti.

“Çok yoğun işlerinizi bırakıp buraya geldiğiniz için çok teşekkür ederim ama sizin de bildiğiniz gibi seçimler yaklaşıyor ve Tanrı’nın da izniyle Dan Gabriel yakında yeni savunma bakanı olacağından onu şu ana dek yaptığınız ilerlemeler konusunda bilgilendirmenin şart olduğunu düşünüyorum.” Braxton her birinin başlarını sallayarak onaylayışını izledi. “Dan için bir dizi brifing hazırladım. Ama bu resmi bölüm sona erdikten sonra hepinizin onu daha iyi tanınması için birlikte zaman geçirmenizi de istiyorum.”

Herkes yine başıyla onayladı. Ardından Braxton, Gabriel’e döndü. “Dan, senin birazdan söyleyeceklerimin çoğunu zaten bildiğinin farkındayım ama Amerikan güçlerinin şu sıra içinde olduğu sorunu yani sayılarının ve kaynakların azalışı konusunu net biçimde ortaya koyabilmek için her şeyi detaylarıyla açıklarken beni dinlemeye katlanmanı rica ediyorum.” Boş elini cebine atıp yarım 0,5 kalibrelik bir lazer işaretleyici çıkardı.

“Bu bilgi bize açıkça gösteriyor ki son elli yılda silah altına alınan insanlar, savunma harcamaları, enflasyon miktarındaki artışlar göz önüne alınarak sürekli azalmaktadır.” İşaretleyiciyle düşüşü en alt noktasına kadar gösterdi. “Üstelik Birleşik Devletler askerlerine duyulan küresel ihtiyaç da bu süre zarfında artış göstermeye başladı.” Kahvesinden bir yudum almak için ara verdi.

“Kısacası her yıl yapacağımız işler artarken bunu yapmak için elimizdeki gücümüz azalıyor.”

Yeni bir slayt belirdi.

“Teknoloji gücümüzü destekliyor. Bilgisayarlar basit bir Apache helikopterinin ağır silahların verebileceği hasarın fazlasını sağlayacak güçte donanımla kuşatılmasına olanak veriyor.

İlerlemiş radar ve kontrol sistemleri son derece hassas ayarlar sayesinde bir bombanın geçmişteki yüzlerce benzerinden çok daha büyük tahribata yol açmasını kolaylaştırıyor. Uydular ve diğer elektronik destek sistemleri de daha önce hiç ulaşamadığımız kadar bilgiye kolaylıkla erişmemize olanak sağlıyor.”

Fincanını masanın üzerine koydu.

“Son Irak Savaşı hafif, hızlı ve küçük birliklerin ne derece etkin olacağını net biçimde ortaya koydu. Ama bu aynı zamanda teknoloji zirveye çıktıkça askerlerin bu sistemin en zayıf halkası olarak ortaya çıktığını da anlamamızı sağladı.”

Yeni bir slayt belirdi.

“Bu da bizi şu ana dek tamamen göz ardı ettiğimiz konuya tüm dikkatimizi vererek eğilmemiz gerektiği noktasına getiriyor. Yani savaş alanındaki askerler konusuna.”

Yeni bir slayt.

“Hepiniz şu geleneksel yorumu gayet iyi bilirsiniz. Bir zafer hava kuvvetleriyle ya da gemilerle sağlanamaz. Nihai hedefe ancak karadaki birlikler sayesinde erişilir. Ama günümüzde bu kara birlikleri çok pahalıya mal oluyor. Ayrıca da savaş alanlarındaki ölü sayılarının artışının siyasi olarak büyük bedeller ödemeye yol açtığı da ortada. Tüm bunlara sıradan bir askerin çok hassas yapılarını da katınca durumun ne derede umutsuz olduğu ortaya çıkıyor.”

Son 150 yıllık belli başlı muharebeleri gösteren bir tablo belirdi.

Braxton fincanını doldurulmak üzere havaya kaldırdı. Beyaz üniformalı garson anında harekete geçmeyince, Gabriel, Braxton’un yüzünde belki ancak nano-saniyeyle ölçülebilecek bir zaman diliminde, müthiş bir öfkenin belirdiğini, görmekten ziyade hissetti. Uzun yıllar General’in yanında olması sayesinde adamın neden öfkeli olduğunu anlayabiliyordu. Ama diğerlerinin

çoğu General'in sürekli sinirli bir mizacı olduğunu, bunun karşısındaki için her an önemli bir tehdit meydana getirdiğini düşünürlerdi. General de bu imajının faydalarından azami ölçüde yararlanırdı.

Projektör ışığının aydınlattığı bir garson belirip, özür dileyerek Braxton'un fincanını doldurdu. General kahvesinden bir yudum aldıktan sonra garsona içten, âlicenap bir tavırla gülümsedi. Garson da başını saygıyla eğerek, tebessüm etti.

Braxton yeniden küçük dinleyici grubuna döndü. "Yine az sonra söyleyeceklerime de aşına olduğunuzu biliyorum. Ama sorunu ortaya koymak için bunları da dile getirmek şart." Elindeki lazer işaretçisiyle 1945 yılıyla ilgili kayıtları gösterdi. "Yeni girişimimizin kökleri İkinci Dünya Savaşı'na dek uzanır. Hepiniz General S.L.A. Marshall'in öncü çalışmalarını bilirsiniz. Kendisi Amerikan Kuvvetleri'nin ancak yüzde on beşinin saldırıya uğradıklarında düşmanlarına karşı ateş açtıklarını tespit etmiştir. Allahtan Alman ve Japon askerleri de bize benzer yüzdeyle saldırmışlardı. Yoksa sonuç bizim açımızdan tam bir felaket olabilirdi.

"Hepimiz Marshall'in uzun yıllar boyunca son derece sert biçimde eleştirildiğini biliyoruz ama aradan geçen yıllar onu haklı çıkardı," diye devam etti Braxton. "İnsanların içgüdüsel olarak karşısındakini öldürme noktasında tereddüt ettiklerini biliyoruz. Bu aslında insan ırkının varlığının devamı için son derece olumlu bir özellik ama bir savaşı kazanmak istiyorsanız aynı şeyi söylemek hiç de mümkün değildir."

Başını sallayıp odadaki herkesin ilgisinin dağılıp dağılmadığını kontrol etmeye çalışarak, bakışlarını dinleyicileri üzerinde dolaştırdı. "Bu noktada kahramanlığın sadece öldürmeyle ilgili olmadığını akılda tutmak çok önemli," diye devam etti Braxton. "Çok büyük miktardaki askerin cesaret noktasında zerre kadar eksiklikleri olmamasına karşın silahlarına davranmadıklarını

biliyoruz. Zira bazıları yaralıları kurtarıırken diğerleri de silahlarını kullanmaktan kaçınmayan yüzde on beşlik azınlığa mühimmat sağlayarak katkıda bulunmuşlardır.

“İkinci Dünya Savaşı’nın ardından geliştirilen yeni piyade eğitim sistemleri bu ateş açma oranı üzerine eğilmeye çalışmışlardır. Ama Vietnam’da bu oranı arttırmayı başarmamıza karşın askerlerin çoğunun hedefleri ıskalaması nedeniyle öldürme oranlarında kayda değer bir artış sağlayamadık.” Başını iki yana salladı. “Piyade birliklerin çoğu hâlâ hedeflerini düşük oranlarla vururlar. Bu noktada özel birliklerin oluşturulmasından, ya da Donanma veya Hava Kuvvetlerindeki gibi birinci sınıf nişancı birliklerin geliştirilerek sorunun aşılmaaya çalışılmasından bahsetmiyorum. Bakın bu noktada şunu düşünün. Eğer her ateş ettiklerinde hedeflerini vuran askeri birlikler meydana getirebilirsek şu anki asker sayısının dörtte biriyle istediğimiz her sonucu almak mümkün olabilecektir.”

Gabriel başıyla onayladı. Bu yorum odada bulunanlar tarafından zaten gayet iyi bilindiğinden odada herhangi bir reaksiyon meydana getirmedi.

General bir süre anlattıklarının pekişmesi için bekledi. “Hesabı yapın: Bu öldürme makinelerini yaratarak şu anda kullandığımızın dörtte biri kadar çadıra, mühimmata, yiyeceğe, hastaneye, helikoptere, doktora ve diğer kaynağa ihtiyaç duyacağız. Yüzde yüzlük bir öldürme oranı bizim milyarlarca dolardan tasarruf etmemize neden olacak!” Kahvesinden bir yudum daha içti. Sonra ses tonunu biraz yumuşatarak, “Tabii bunun savaş zamanındaki siyasi maliyetini de ne kadar düşüreceğini anlatmama gerek yok. Savaş alanından gelen az sayıdaki ölü haberi muhalefet seslerini de kısıtır,” dedi.

“Ama bu öldürmeye meyilli güçleri oluşturmak için başka bir şeye ihtiyacımız var.” Braxton başını salladı ve slayt değiş-

ti. “Buna savaş nevrozu ya da daha bilimsel bir isim takarlar. Ama neticede modern muharebelerde yüzde kırk hatta yüzde elli oranında askerin psikolojik rahatsızlıklara yakalandıkları bilinen bir şeydir. Bu birliklerin yalnızca yüzde ikisi savaş alanında yaşadıklarının en fazla üç hafta içinde üstesinden gelmeyi başarabilirler.” Gabriel’e bakıp, hafifçe gülümsedi. “Günümüzde, Dr. LaHaye ve ekibi tarafından yürütülen ve teste tabi tutulan araştırmalar sayesinde bu insanları tespit edip, özel güçlerde kullanma noktasında çok önemli ilerlemeler kaydedildi.

“Bu silahlı güçler, diğer yüzde doksan sekiz oranındaki askerin yapabileceğinden çok daha etkin görev yapabilecek derece güçlü gibi gözüküyor.”

Ekran siyaha büründü. “Gibi gözüküyor, dedim. Zira son on yıllık süre içinde Dr. LaHaye ve McGovern’in bilgi birikimlerini insan farmakolojisi ve psikolojik mühendislik üzerinde yoğunlaştırmaları neticesinde çok şaşırtıcı bulgulara eriştik. Neticede de Wim’in laboratuvarında bizi Laura ve Greg’in keşiflerini savaş alanında uygulamamıza olanak verecek nihai bir gelişme sağladık.”

Projektörün ışığı da kapatıldı.

“Savaş meydanlarında yeni bir çığır açılmasına sadece kısa bir süre kaldı,” dedi Braxton masadaki yerine dönerken. “Kusursuz bir ölüm makinesi yaratmanın formülünü bulduk.”

12 General oturunca Laura LaHaye ve Greg McGovern projektörün başındaki yerlerini aldılar. LaHaye ışığı açınca, ekrana Rus steplerini gösteren bir harita geldi. Sonra McGovern elindeki küçük, içi sarımtırak bir sıvıyla dolu kavanozu ışığa tuttu.

“Yaklaşık iki bin yıl önce Roma’nın yükseliş döneminde bozkırda yaşayan Koyak ve Wiros kabileleri amanita muscaria

adı verilen ama artık daha ziyade ölüm meleği olarak bilinen bir tür mantar buldular. Bu mantar savaşıma gücünü arttırırken kesinlikle acı eşiğini neredeyse zirveye kadar yükseltiyor, inanılmaz bir güç ve cesaret kazandırırken zihinsel yetilerde zerre kadar bir gerilemeye yol açmıyordu.”

McGovern elindeki sıvıyı salladı. “Bu kabilelerin din adamları bu mantarları uygun karışımı elde etmek için rengeyiklerine yedirdiler ve geyiklerin idrarlarını toplayarak çıldırtıcı bir sıvı elde ettiler.” Kavanozu bir kez daha salladı. “Rengeyiğinin idrarını içen savaşçılar savaş alanında durdurulamıyorlardı.” McGovern gülümseyip, elindeki kavanozu bir kez daha salladıktan sonra küçük dinleyici grubuna döndü.

“Bu tarihte savaş meydanlarındaki birliklerin etkinliklerini arttırmak için yapılan en etkili kimyasal birleşimlerden biridir,” diye devam etti McGovern. “Haçlılar, savaştan önce haşhaş içen Müslüman Haşhaşilerin korkusuzluğu karşısında paniğe kapıldılar. Tabii bu noktada adamlarının tamamına yakını koka yaprakları çiğneyen İnka savaşçıları tarafından yok edilen Pizarro’yu da hatırlayın. Bu konuya en son örnek olarak da İngilizlerin askerlerine rom ve Rusların votka içirdiğini, alkolden uzak duran bizimkilerin de askerlerimize verdikleri çeşitli amfetaminleri hatırlayın.”

Projeksiyonun yanındaki LaHaye’a başıyla işaret edince haritayı alıp yerine boş bir asetat yerleştirip, üzerine bir şeyler yazmaya koyuldu.

“Dr. McGovern’in izah ettiği bu psikokimyasal ruh hali değişiminin iki temel fonksiyonu vardır. Birincisi gerginliği ve endişeyi azaltmak ikincisi de direnci arttırmak olarak açıklanabilir. Bizim yeni, küçük, öldürmeye planlı birliğimizin kesinlikle bu özelliklere sahip olması gerekecektir. Zira korkan, yorulan askerler kolaylıkla öldüremezler. Ayrıca savaş alanındaki birliklerin

üçte ikisinin stresini kontrol etmeyi başardığımızda öldürme yeteneklerinin en az yüzde dört yüz arttığını göreceğiz!” Bir tablo çizip, üzerini kırmızıyla boyadı.

“Ama stresi kontrol etmek tek başına bu amaca ulaşmamızı sağlamaz. Zira stresi azaltmak için günümüzde kullanılan ilaçların çoğu bunu yaparken aynı zamanda gücü azaltıp, zihinsel yetilerde belli bir miktarda azalmaya neden olur. Davranışsal sapmalar ve zehir birikimiyle oluşan yan etkiler, en iyi ihtimalle bir gece önce yüksek miktarda alkol tüketildiğinde olan şeylerin benzeri etkileri andırır. Ordu Tıbbi Araştırma geliştirme merkezindeki Harris Lieberman’ın denizciler ve piyadeler üzerinde yaptıkları incelemelerde savaş stresinin ve uykusuzluğun askarlere bu tür ilaçlar verildiğinde durumlarının daha da kötüye gittiği ortaya çıktı.

“Oysa ideal kimyasal üründe, yani bizim yan etkisiz sinir hıapı dediğimiz ürünle asker duygulardan tam anlamıyla kurtulup, özgürleştikten, emir altında tam mantıklı, sistemli çalışan, en ufak bir çekingenlik göstermeyen kusursuz katiller olacaklar.

“Bu davranışı normalde sadece yüzde ikilik bir asker kitesinde görürüz. Üstelik bu insanlar da savaş sırasında başlarından ciddi derecede yaralandıklarında kişilikle ilgili birtakım değişiklikler yaşayabilirler. Bu kişilik değişimine neden olan kafa yaralanmaları üzerinde yapılan incelemeler farmakoloji temelli çalışmaların kusursuz savaşçılar yaratma noktasında birtakım gelişmeler sağlasa da çok kalıcı etkiler yaratmayabileceğini ve kısa zaman içinde değişiklik gösterebileceğini düşünmemize neden oldu.

“Bu da kusursuz, kontrol edilebilir, savaşta psikiyatriyi kullanarak kusursuz katiller yaratma çabasını tam bir efsaneye dönüştürdü ve bunun mümkün olamayacağı kanaatine varıldı. Oysa benim idare ettiğim çalışmalar ve Tıbbi Savunma’nın işbirliğiyle

Dr. McGovern'in Los Angeles'daki laboratuvarının araştırmaları neticesinde amaçladığımız şeyi Zantaus'la yapabilmeyi başardık. Diğerlerinin bir türlü beceremediği şeyi biz gerçekleştirdik zira bizim ürünümüz kişinin ham gücünü arttırmayı hedefleyip sonunda beynin kimyasal yapısına zarar veren ilaçların aksine muhteşem halüsinasyonlar yaratarak gerçekliği yeni biçimde algılamasına neden oluyor.”

“Ve bu LSD gibi geçmişi yeniden yaşıyormuş hissi de oluşturmuyor?” diye sordu Gabriel.

LaHaye başını iki yana salladı. “Doğru şekilde yönetilirse, uygun dozlar uygun zamanda verilirse en ufak bir sorun olmuyor. Zaten bu da Bay Baaker'in işe katıldığı nokta.”

Masanın diğer ucundaki Wim Baaker vinçle kaldırılıyormuşçasına ağır hareketlerle doğrulup, öne çıktı.

“Seni yeniden gördüğüme çok sevindim, General Gabriel,” diye başladı Baaker ekranda oldukça büyük bir laboratuvar görüntüsü belirirken. “Sanırım sizinle Çöl Fırtınası operasyonu öncesi savaş sırasındaki beslenme koşullarıyla ilgili bir NATO toplantısında tanışmıştık.”

Gabriel başıyla onayladı.

“Güzel. Şimdi hafızanızı tazelemek açısından söyleyeyim, NATO Savaş Farmakolojisi Laboratuvarı, Den Haag yakınlarındaki Rijswijk'tedir. Ve burada beş binden fazla insan çalışır.” Baaker'in sesi garipti ve tekdüze tonuyla adeta gırtlğından konuşuyormuş gibiydi. “Kurumumuz 1930 yılında kuruldu ve Hollanda hükümetinin desteğiyle askeri güçler de dahil olmak üzere isteyen tüm kurumlara kimyasal silahlara karşı savunma, teknoloji geliştirme, silah sistemleri teknolojisi kurma gibi konularda yol gösteriyoruz.

“Yan kuruluşlarımızdan biri olan, ki burası benim özel çalışmalarına da destek sağlayan kurumdur, TNO Pharma geliştir-

diği birçok yararlı, etkili şey dışında, mikroişlemcilerle kontrol edilebilen, uygun moleküler yapıyı sağlayarak derialtına zerk edilmesi mümkün bir sistem buldu. Bunu geliştirerek nikotin bandı, farenjitli hastalara verilen nitrogliserinli kapsüller ve Zantaus gibi son derece önemli ve öncekiler gibi olumsuz yan etkiler göstermeyen ilaçlar bulmayı başardık.”

Baaker susup odadaki herkesin yüzüne sırayla baktı.

Gabriel My Lai, Thanh Phong katliamlarını ve üzeri örtülmüş diğer olayları düşündü. Bunlara benzer bir olaya yol açacak şeyin şu anda önüne serilmek üzere olduğunu hissediyordu.

Baaker boğazını temizledi. “Aslında ilk ürünümüz uzun zamandan beri RDECOM tarafından Derialtı Besleme ve Dağıtım Sistemleri adı altında test ediliyor. Gıda teknolojisinin, minyatürize edilmiş psikolojik ve moleküler sensorların geliştirilmesinin yarattığı imkanları sonuna dek kullanıyoruz. Önümüzdeki yıl içinde istediğimiz sonuca ulaşacağımız kanaatindeyiz.”

Slayt değişti.

“Burada sistemin nasıl işlediği görülüyor. Biosensorlar savaşçının metabolizmasındaki değişiklikleri takip edip mikroişlemciye gönderiyorlar. Bu işlemci daha sonra bir mikroelektriksel mekanik sistemi aktive edip uygun kimyasalların deri altına zerk edilmesini ve buradan da kan hücrelerine karışmasını sağlıyor.”

Slaytlar bu bir dizi işlemin nasıl gerçekleşeceğini göstermek için yavaş yavaş değişti. Nikotin bandını andıran bir aygıt, yakın çekim bir fotoğraf, kaslı bir adamın koluna monte edilen bant görüntüleri arka arkaya ekranda belirdi.

“Şimdiye kadar bu sistemi beslenme amaçlı olarak geliştirip, üzerinde çalışmalar sürdürdük. Ama bu aynı zamanda bizlere asıl geliştirmeye çalıştığımız Zantaus için çok önemli bir dayanak teşkil etti.” Baaker duraksadı. “Bunun bir gösteri olduğunu filan sakın düşünmeyin. Bu projeyle uzak bölgelerdeki

askerlere vitaminlerin, mikro gıdaların, mikro ilaçların ulaştırılmasını kolaylaştıracağı için sayısız faydası olan bir proje.

“Ancak projenin asıl güzelliği bize başka olanaklar da sunması. Sistem sayesinde savaşçılara besin dışında asıl istediğimiz Zantaus ve benzeri ilaçların ulaştırılmasını da sağlamış oluyoruz.

“Bu sistemin üç jenerasyonunu test ettik. Hepsi mikroişlemciler tarafından denetlendi. Zamanlama çizelgeleri, telsiz sinyaliyle çalışan tetikleyiciler geliştirildi. Gerçek zamanlı olarak her bir savaşçının metabolizmasında ve kan yapısında nasıl değişiklikler meydana geldiği gözlemlendi. Bu çalışmalar sonunda sistem savaş alanındaki her bir savaşçıyı halen kullanılan GPS aracılığıyla uzaktan istediğimiz biçimde kontrol etmemize olanak verecek hale gelecek. Bu son derece gizli çalışmalar sonunda dünyanın şimdiye dek görmüş olduğu en etkili orduya sahip olacağız.”

Baaker’in sunumu ve LaHaye, McGovern ve General’in ekledikleri Dan Gabriel’in midesine bir bıçak saplanmış gibi hissetmesine neden oldu. Kendisini Zantaus gibi ilaçlara karşı giderek büyük bir ilgi duyulmaya başladığı konusunda uyaran uzak kuzeni Rick Gabriel’in de aralarında bulunduğu çok sayıda insanın bu tür çalışmalara muhalefet ettiğine ilişkin söylentilerden haberi vardı. Ancak Pentagon kimyasal askerler yaratıldığı, her bir savaş alanını katlim yerine çevirebilecek, insan olma vasfını yitirmiş ordular kurulma çabaları güdüldüğü biçimindeki suçlamaları ileri süren kimseleri susturmak için oldukça etkili çalışmalar yapmıştı.

Ama ordudaki çoğu insan gibi Gabriel de bu tür eleştirileri pek ciddiye almamış, bu tür bir çalışmanın hiçbir zaman istenilen sonuca ulaşacağına inanmadığından üzerinde durmak istememişti. Ama anlaşılan o gün gelmişti ve artık neyin doğru olduğuna karar vermesi gerekecekti.

13 Ölmüş, cehenneme gitmiş ve orada sonsuza dek buz gibi bir havada, tir tir titreyerek, bir cenazeden diğerine katılmaya mahkûm edilmiştim.

Bu kez olayın merkezinden uzakta duruyor, Greenwood'un kuzeyindeki küçük mezarlıktaki oldukça eski gözüken Küçük Cennet Misyonerleri Kilisesi'nin önündeki kalabalığa karışmaya gayret ediyordum. Parlak güneş ışığı kış soğuğunu bir nebze de olsa dağıtmış, paltolarla ceketlerin birer düğmesinin açılmasını sağlamıştı. Vanessa Thompson'a veda etmek için gelen yüzlerce insan arasında 5000 dolarlık takım elbiseleriyle ve özel uçaklarıyla gelenler de vardı. Diğerleriyse güneş arkalarına vurunca aşınmış oldukları incelmış dirseklerinden anlaşılan Wal-Mart malı pazar günleri giyilen takımlarını giymişlerdi. Saçlarını cenaze için dikkatle yaptırtan ünlülerin ameliyatla gerdirilmiş yüz derilerine, cenaze sahiplerinin yılların acımasızlığıyla buruş buruş olmuş yanaklarına ilgiyle bakıyordum. Kalabalığa karşın insanlar o kadar kısık sesle konuşuyorlardı çok uzaktaki tarlasında çalışan John Deerer traktöründen yükselen eski 'Popping Johnny' adlı parçanın ezgilerini duyar gibi oluyordum.

Güneşe dönüp, başımı yukarı kaldırdım. Işığın ve sıcaklığın kışın bulutlandırıp karattığı yüreğimi ve ruhumu kuşatmasını istiyordum adeta. Ama hüzünlü bir biçimde bu hiçbir işe yaramadı.

Burada kalabalığın dışına ilişmiş, bir kağıdın ortasındaki leke gibi kalakalmıştım. Aileme karşı çıkışlarımın, kişisel, siyasi veya mesleki görüşlerimin zerre kadar önemi yoktu. Sadece beyaz dış görünüşümdü dikkat çeken.

Bu mezarlığa daha önce Delta'da bir yerlerde şeytanla karşılaşmış, ona gitarda kusursuz olma karşılığında ruhunu sattığı anlatılan blues efsanesi Robert Johnson'un kabrini ziyaret etmek üzere bir kere gelmiştim.

Vanessa'nın cenazesine katılanların mırıldandığı ilahinin son mısralarına gelindiğinde tek motorlu, çift kanatlı bir uçağın motorunun belli belirsiz gürültüsünü duydum. Al Thompson'ın kamyonetini kenara çektiğini fark edince de bunun mısır tarlalarını ilaçlayan uçak olduğunu ve birazdan hepimizin üzerine DDT serpeceğini anladım.

Kalabalık başını kaldırıp, üzerindeki Stearman PT-17 Kaydet yazıları okunan tek motorlu uçağa beklentiyle baktı. Ordunun eski eğitim subayları benim henüz küçük bir çocuk olduğum 1920'lerin ortalarında Delta'da görev yapmışlardı. Gerçi bunu hepimiz biliyorduk ama *New York Times* da uzun bir yazıyla Stearman'ın bir zamanlar Vanessa'nın kızı Jasmine'e ait olduğu ve onun tarafından kullanıldığı ama annesinin karşı konulmaz güçler dengesi ve hukuk alanındaki çalışmalarının yörüngesine kapılarak neredeyse bir ticari pilot olmak üzereyken bu işten vazgeçtiğini anlatmıştı.

Hatta *The Times* yazıda Jasmine'in daha küçükken uçaklarla ilgilendiğini, kendisinden oldukça büyüklerin dahi hayranlık duymalarına neden olan uzaktan kontrol edilebilen model uçaklar yaptığını ve daha henüz on üçüneyken bu uçaklardan üçüne patent bile aldığından bahsetmişti. Sonra da gerçek uçakları kullanabilmek için gerekli lisansı elde etmek için kursa yazılmıştı.

Annesinin, üniversite zamanı geldiğinde ancak hukuk fakültesine yazılması karşılığında maddi destek alabileceği biçimindeki ültimatomuna karşın, onun dik kafalılığını tıpatıp almış olan Jasmine parayı ret etmiş, okula haber helikopterlerini kullanarak kendi kazandığı parayla başlamış, Los Angeles semalarında haber toplamak için dolandıktan sonra bir televizyon kanalında kalıcı bir iş bulması sayesinde okula istediği gibi devam edebilme fırsatı elde etmişti.

Tüm bu düşünceler bir hayli alçaktan ve yavaşça uçan uçağa bakıp, şimdi yere çakılacak, diye düşündüğüm sırada aklıma geliyordu. Ama uçak yere çakılmak yerine bu tür bir uçağı kullananın ancak usta bir pilot olması durumunda yapılabilecek manevralarla yükseliyor, sonra sanki motoru yokmuşçasına süzülerek ağır ağır alçalıyor, bunu tekrar ediyordu. Stearman son kez alçaldı, alçaldı sonra hızla yükselip, gökyüzünde gözden kayboldu.

Uçağın motor sesi tümten işitilmez oluncaya kadar neredeyse hiç kimse kıpırdamadı. Herkes yaşadıklarının hüznüne, şokuna, kayıplarının derin üzüntüsüne, toprağa verdikleri bu güzel kadınla ilgili düşüncelerine gömülmüştü. Sonra herkes birer birer oradan uzaklaşmaya başladı.

O sıra Vanessa'ya veda ederken onu geçmişimde bıraktığımı düşünmüştüm. Yanılmışım.

14 Küçük yelkenlimin dümeninde, ufukta batarken arkasında bıraktığı Güney Kaliforniya gökyüzünü yaklaşan gecenin menekşe rengine gidecek teslim olan, şeftalilerin pastel renklerine, koyu kırmızıya ve muhteşem kokulu güllerin rengine büründüren, haziran sonu güneşinin turuncusuna hayranlıkla bakıyordum.

Yelkenlimin, yani *Jambalaya*'nın güvertesi Playa Del Rey sahilinin hemen yanındaki iskeleye doğru yöneldiğim sırada ayağımın altında hafif hafif gıcırıyordu. Gece artık yavaş yavaş çöküyor, gölgelerin arasındaki tüm boşlukları örtüyordu. Dümeni sıkıca tutarken tüm ışıkları da yaktım. Bir yandan da bu yoğun pazar akşamı trafiğinde ışıkları fark etmeyebilecek aptallara dikkat etmek için gözlerimi dört açıyordum. İskele yönündeki trafik açılınca *Jambalaya*'nın burnunu o yöne çevirip, hafif rüzgara bıraktım. 135 Cenova adlı büyük tekne orayı ederken ben de li-

manın durgun sularına erişmek üzereydim. Halatları hazırladım, rüzgarı sancak tarafıma alarak ağır ağır ilerlemeyi sürdürdüm.

Dümeni sıkıca tutmaya devam ederken kuzeydoğu yönünde ilerliyordum. Bu sırada del Rey Marina'sıyla ana kanalı ayıran dalgakıranın ışıklarının denizde meydana getirdikleri ışıkları seyrettim. Telsizin sesi limanın girişindeki özel teknelerin sayısı giderek artarken daha yüksek çıkıyordu.

Jambalaya aldığı rüzgarla arkasındaki trafikten, aceleden, öfkeli bağırış çağırışlardan uzaklaşıyordu. Bazıları öylesine çok bağırıyordu ki telsizden duyduğum sesin aynısını kulağımla da duyabiliyordum. Birkaç dakika içinde uzaklardan çekiç sesleri gelmeye başladı. Tamircilerle, sigorta görevlilerinin havaların ısınmasıyla birlikte Güney Kaliforniya'da, kafalarını suya sokmaya can atan ördekler gibi koşan insanlar yüzünden pazartesi sabahları daima yapacakları çok işleri olurdu.

Trafiği arkamda bırakıp Catalina yönüne doğru bakarken, Camilla'yla burada geçirdiğimiz günleri hatırlamaya çalıştım. İlk başlarda sadece ikimiz vardık. Tepelerde el ele gezip, Isthmus'taki Bombard's restoranda yemeklerimizi yer, hafta sonu miskinliğinin tadını çıkarırdık. Nate'in ve iki yıl sonrasında da Lindsey'in doğumları tüm bu yaşantımızı değiştirmişti. Ancak çocuklar büyüdükçe dalma, yüzme, Catalina tepelerinde yaban domuzları kovalama, bisikletle gezme gibi aktivitelere geri dönmüştük. Ama yaklaşan gecenin bana bir kez daha hatırlattığı gibi Catalina tepeleri oldukça karanlık duygular da uyandıran bir bölgedir. Tıpkı anılarımin uyandırdığı gibi.

Buna benzer pazar gecelerini düşünmeye çabaladım. Yedi, sekiz saatlik tekne gezintileri sırasında, şarkılar söyler, şakalaşır, vaktin nasıl geçtiğini anlamazdık bile. Kazadan sonraki ilk birkaç ay o geziler, hafta sonu yaşadıklarımız bir türlü aklımdan çıkmamıştı. Çünkü evliliğimizin başından beri, özellikle de ço-

cuklar dünyaya geldikten sonra Camilla sürekli bana anı biriktirmekten bahsedip durmuştu. Çocukları oynarken veya uyurlarken izlediğimizde ne kadar çabuk büyüdüklerini fark ettiğimiz o anlarda, günün birinde onların çocukluklarını ve de bizi arkada bırakıp, kendi yaşamlarına dalacaklarını düşünürdük. O zaman Camilla, anı biriktirme sözünü bir kez daha yinelerdi.

Anı biriktirir. Camilla bu sözün korkunç bir lanetin habercisi olduğunu nereden bilebilirdi ki? Hatıralar arasında en çok Lindsey'le ilgili olan biri canımı çok yakıyor. Bir sabah, beş yaşına basmasından kısa bir süre önce, Lindsey Playa Del Rey'de tuttuğumuz bir bungalovun banyosunda kendi kendine dans ediyordu. Müziği hatırlamıyorum ama banyoya girdiğimde onu dans eder halde bulunca, kızımı kollarıma aldım ve birlikte dans etmeye başladık. O sırada gözlerinde mutluluğu, bana karşı duyduğu müthiş güvenin sıcaklığını hissetmiş, ruhumun derinliklerinde inanılmaz bir huzur duymuştum. Dans ederken bir an için günün birinde genç bir adamın gelip, bu gözlerde benzer bir ifadeyi göreceği düşüncesi de gelmişti aklıma. O sırada bu genç adamın Lindsey'in bakışlarının değerini anlamasını, onu alıp götürme zamanı geldiğinde de onu şu an benim istediğim kadar korumayı arzu etmesi için dua etmiştim. Ama ben onu koruma konusunda başarısız olmuştum. Ne Lindsey için genç bir adam ne de kız kardeşiyle eşit şekilde, dünyanın tüm kötülüklerinden korumak için kendime söz verdiğim, erkek kardeşi Nate için genç bir kız bu duyguları yaşayabilecekti.

Bana sığınmışlar, karşılıksız sevmişlerdi. Öldükleri ana dek.

Anı biriktirmek, derdi Camilla. Anıların canı cehennemle! İnsanın yüreğini dağlayan, bazen korkutucu bazen harika bazen berbat nöron etkileşimleri sonucu oluşan bu duyguların gerçekte tam olarak ne olduğu tarih boyunca felsefecilerin de benim gibi bilim insanlarının da büyük ilgisini çekmişti.

Bir şey düşündüğümüzde, bunu zihnimizin bir köşesinde yaşar, o anı mimikleriyle, tüm dış çevresiyle sanki yeniden yaşar gibi oluruz.

Sonra da ölürüz.

O zaman bu anılar nereye gider? Ruha bağlı mıdır onlar da? Ya da sadece basit sinir hücreleri üzerinde dolaşıp duran ve yok olmaya yazgılı anlık fotoğraf karelerinden mi ibarettirler? Yaşaran gözlerimi silip, saatimi kontrol ettim. Vanessa'nın kızı iki saat içinde havaalanına varmış olacaktı. Anılardan uzaklaşmak için bunu düşünmeye yoğunlaştım.

Jambalaya'nın ikinci dizel motorunu kontağını çevirip, kendi kendime saymaya başladım. Ona geldiğimde de düğmeye bastım. İlk denemede motor çalışmıştı. Ardından yerimin herkes tarafından kolaylıkla görülebilmesi için tepedeki beyaz ışığı yaktım. Rüzgardan da destek alarak sahile doğru hızla yaklaşmaya koyuldum. Bu sırada tüm dikkatimi de limandan ayrılmakta olan, dikkatsiz kaptanlara çevirmiştim.

Elimi ikaz kornasına ve acil durum fişekliğine yakın tutarak, limanın güney girişinde trafiğin izin verdiği bir boşluk yakalamak için gözlerimi dört açmıştım. Ancak Los Angeles'da tekne kullanmak böyle deveye hendek atlatmak kadar zor olabilir diye geçti aklımdan.

Tüm dikkatimi ileriye yöneltmeme rağmen aniden önümde beliren, ışıklarını yakmamış bir şişme botu son anda fark ederek dümeni kırdım. Hızımı da kesip, onun da benim ışıklarımı görüp, manevra yapabileceğini umarak, teknenin hafif hafif yan dönmesine olanak verdim. Benim ancak beyin hücrelerinin sayısı çok az olan bir insanın ışıklarını yakmadan bu hızda gideceği şeklindeki düşüncem, botun beni görmediğini fark etmemle yarıda kesildi. Onun gibi bir şişme botun bile *Jambalaya*'ya bu hızda çarpması ciddi hasara yol açabilirdi.

Tekne hakkında yanılmamışım. Ama içindekiler hakkında aynı şeyi söyleyemeyeceğim.

Şişme bot gelip bana çarpmak yerine, aniden yavaşlayıp *Jambalaya*'nın iskele tarafına yanaştı. Hemen halojen fenerimi alıp, o yöne tuttum. Yarım milyon mumluk ışık siyah giysili, ellerinde tecrübelerimden Heckler-Koch MP5SD marka yarı maki-neli tüfekler olduğunu anladığım üç adamı aydınlattı.

Adamlar yüzlerine çevrilen ışıkla birlikte küfrü bastılar. Dü-menci şiddetli ışıktan kaçmak için dümeni hızla kırınca botun içindekiler saat yönünün tersine doğru savrulur gibi oldular. Yine de ışığı adamlardan birinin silahını kaldırıp üzerime doğrulttuğunu görünceye dek tutabilmeyi başarmıştım. Yere atlarken ışığı da aynı anda kapattım. Bu sırada adamın yarı otomatik silahının kurşunla-rının kıvılcımları karanlıkta parıldamaya başlamıştı bile.

15 Kurşunlardan biri *Jambalaya*'nın direğine çarpınca adeta gök gürültüsünü andırır bir çınlama meydana geldi.

Sonra da öfke dolu bir ses duyuldu: “Durun! Onu canlı istiyorum.”

Ardından değiştirilen şarjörlerin sesleri duyuldu.

Dizlerimin üzerinde doğrulup, eğilip, aşağıya doğru bakmaya çalışırken botun motorunun bir kez daha çalıştığını işittim. Adamların ellerindeki fenerlerin ışıkları *Jambalaya*'nın üzerinde dans ediyordu adeta.

Aydınlatma tabancasını alıp, ateşlemeye hazır hale getirip, yere çöktüm. Kartuşu yuvasına itip, mümkün olan en uygun pozisyonu alarak tetiğe bastım. Bir anda etraf sanki gündüz olmuşçasına aydınlanmış, fişeğin mavi beyaz karışımı rengi her şeyi görünür kılmıştı.

“Onu yakalayın! Hemen yakalayın!”

Neden? Neden ben? Bir uyuşturucu şebekesi beni rakipleri filan mı sanmıştı? Ama taşıdıkları bu pahalı silahlar onların sıradan birer uyuşturucu kaçakçısı olmadıklarını gösteriyordu. Bu silahların özel birliklerle, askeri harekât timleri tarafından sıklıkla kullanıldığını da biliyordum.

Fişeğin siluet halinde aydınlattığı denizin üzerinde bağırışlar yankılanıyor, barut kokusu net biçimde hissediliyordu. Başımı mümkün olduğunca aşağıda tutarken kurşun seslerinin hayatta kalmamı sağlayan eski reflekslerimi derhal harekete geçirdiğini düşünüyordum. Eğilerek, son derece dikkatle kutudan bir fişek daha alıp, tabancaya taktım ve tetiğe bastım. Bu yeni ışıkla etraf bir kere daha aydınlanırken saldırganların şişme botunun teknesinin iskele tarafına biraz daha yaklaştığını gördüm. Eğilmiş halde *Jambalaya*’nın dümenini kırıp, tekneyi dosdoğru trafiğin yoğun olduğu istikamete yöneltip, otomatik pilotu devreye soktum.

Tam imdat çağrısında bulunmak üzere telsize uzanıyordum ki adamlardan birinin güverteye atladığını gördüm. Tüm dikkatimi adamın gölgesine yöneltip, köşeye sinerek, beklemeye koyuldum. Adam güvertede yalpalaya yalpalaya dolaşiyor, beni arıyordu. Tam yanımdan geçerken fırlayıp, adamın daha ne olup bittiğini anlamasına fırsat bırakmadan, sağ dirseğimle adamın kulağının arkasına şiddetli bir darbe savurdum. Adamın boynu bu darbenin omurlarında kırılmaya neden olduğunu net biçimde tespit etmeme olanak verecek biçimde, normalde olamayacağı şekilde geriye büküldü. Ter adamın yanaklarından süzülürken işaret fişeklerinin ışığı yanaklarında parıltıyordu. Deneyimlerim boyundaki omur kırığının başa yakınlığıyla ölme hızının doğru orantılı olduğunu söylüyordu.

Adam kaptan köşkünün önüne bir kavun çuvalı gibi yığıldı. Kontrol edemediği kasları yüzünden pantolonu kendi dışkısı ve

idrarıyla ıslanırken bana öylece bakıyordu. Adamın gözlerindeki ferin her saniye söndüğünü, göz kapaklarının iyice ağırlaşarak sonsuza dek kapandığını izlerken kısa süreliğine de olsa içimde bir miktar pişmanlık hissi uyanmıştı.

Sürünerek kaptan köşküne erişip, telsizin 16. Kanalını açtım.

“Mayday, Mayday, Mayday. Burası *Jambalaya* teknesi. Silahlı saldırganlar tarafından saldırıya uğradım. Acele yardıma ihtiyacım var.” GPS aygıtında gördüğüm koordinatlarımı da bu mesajıma ekledim. Mayday çağırımı sürdürürken bir yandan da imdat çağırımın kayıtlara geçmesi için cep telefonumdan 911’i aramıştım.

“Lanet olsun,” diye mırıldadım. Telefonu üzerimdeki bol pantolonun cebine daha yeni koymuştum ki *Jambalaya* hızla sallanmaya başladı. Bu da bir başkasının daha güverteye çıktığını gösteriyordu. Hiç vakit kaybetmeden fırlayıp, güverteye atlayan adamın nerede olabileceğini de hiç aklımdan çıkarmayıp, aradaki stratejik mesafeyi de koruyarak, diğer uçtaki bölmeye doğru koştum. Oradan ağır, su geçirmez bir çantanın içinde eski dostum, bir yarı otomatik tabanca olan, 1911 Model bir 45’lik Colt ve üç şarjör dolusu kurşun vardı.

Colt’un emniyetinin kapalı olduğuna emin olduktan sonra kurşun yerleştirmeye koyuldum. Tam işimi bitirip, geri dönüyordum ki giderek etkisini kaybeden fişeğin ışığında güverteye atlayan adamı siluet halinde de olsa görebilmeyi başardım. Ve hemen tetiği çektim.

Kurşun parmağı elindeki silahın tetiğinde olan adamı geri savurdu. Hemen eğilerek *Jambalaya*’nın kamarasına daldım. Ve adam benim tam olarak nerede olduğumu kestiremeden nişan alıp, ikinci atışla onu tam başından vurdu. Bir daha ateş etme gerek kalmamıştı. Eski yetenekler kolay kaybolmuyordu.

Tam doğrulup, arka tarafa bakmak üzereydim ki diğer uçtaki bölmenin kapısının hızla açıldığını duydum. Ve ardından da sert bir sesle yapmam istenen emredildi.

“Kıpırdamayın, Dr. Stone. Yoksa gözümü bile kırpmadan kafanızı uçururum.”

16 *Jambalaya*’nın mutfağının önünde, yüzüm kış tarafa dönük bir şekilde öylece kalakalmıştım. Kalçam hemen arkamdaki bölmenin orada bir boşluk olduğunu fark etme neden oldu. Ama bu küçücük yerin pek bir işe yaramayacağını düşündüm. Çünkü teknedeki her şey su üzerinde durmayı kolaylaştırmak açısından ince tasarlanmıştı. Adamın elindeki silahın kurşunları saklanmak için kullanacağım bu bölmeyi bir kurşunla paramparça edebilirdi.

“Silahını dışarı at,” diye emretti ses. Emniyeti kapatıp, silahı kaptan köşküne doğru fırlattım.

Sonraki o kısa sessizlikte yalnızca *Jambalaya*’nın motorunun sesini ve sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi gelen gü-rültüleri ve bağırış çağırışlarla ikaz düdüklerini duyabiliyordum. Telsiz konuşmalarının sayısı artmış, bu da yoğun trafiğin içine yeniden girdiğimizi düşünmemi sağlamıştı. Neredeyse herkes aynı anda konuşuyor gibiydi.

“Dr. Stone bana Vanessa Thompson’ın size verdiği cep bilgisayarını verin.”

“Neden bahsettiğinizi anlamıyorum...”

Daha cümlemi tamamlayamamıştım ki sağımda beliren kırmızı lazer ışığıyla birlikte bir patlama duydum. Dönüp baktığımda kurşunun geçtiği yerde oldukça büyük bir delik meydana getirdiğini tespit ettim. Kurşun kulağımın o kadar yakınından geçmişti ki çınlamayı hâlâ duyabiliyordum.

“Sizi sabaha kadar bu şekilde tutabilirim Bay Stone. Hem arada hafif hafif de yaralarım. Eğer oyun oynamak istiyorsanız buna varım yani. Ama sizin canınızın çok yanacağına eminim.”

Geçen senenin her anını baştan gözden geçirmeliydim.

“Hatırlayamıyorum...”

Bu kez kulak memenin altındaki ıslaklığı hissetmeden önce lazer ışığını da görmedim. Sadece yanağıma doğru akan ılık sıvıyı hissettim ve elimi dokundurttuğumda yanağımdan hafifçe yaralandığımı gördüm.

“Bu son uyarım,” diye bağırdı adam dışarıdan ve telsizden gelen sesleri bastırırcasına bağırarak.

O birkaç saniye süresince mezarlığı, Vanessa’nın kollarını paltomun altına sokarak sarıldığı anda hissettiğim o büyük zevki düşündüm. Onun bana dokunuşunun verdiği mutluluk hem çok kısa sürmüş hem de kadın birkaç saniye sonra öldürüldüğü için güzel duygular yerini korkunç bir acıya terk etmişti. Ama cep bilgisayarı konusunda gerçekten hiçbir fikrim yoktu fakat zaman kazanmak için bir hikaye uydurmalıyım.

“Büromdaki kasamda. Size getirebilirim.”

“Hayır.” Yeniden lazer ışığı üzerimde dans etmeye başlamıştı. “Hayır. Bana şifreyi ver. Ben alırım.” Lazer ışığı kayboldu ama büyük bir ihtimalle şu an benim göremediğim, bedenimin doğduğumdan beri çok sevdiğim bir bölümü üzerinde dolaşıyor olmalıydı.

Adam tekrar ateş etme fırsatı bulamadan bir yere hızla çarpıp korkunç şekilde yalpalamaya başladı. Saldırgan küfrü basarken onun sert bir yere çarparak dengesini kaybettiğini görmüştüm. Hemen bulunduğum yerden fırladım. Benzin kokusu almaya başlayınca eğilip baktım ve Jambalaya’nın pruva kısmıyla bir sürat motoruna çarptığını gördüm. Bağırış, çağırış, küfürler, inlemeler birbiri ardına yankılanıyordu.

Durumu hemen anladığımdan silahımı kaptığım gibi saldırıma bir el ateş edip, kendimi doğru denize attım. Mümkün olduğunca derine dalmaya çalışırken saldırganın arkamdan suya ateş aştığını fark ettim. Ben dalarken bu kurşunlardan biri sürat motorunun delinmiş motoruna isabet etti ve suyun üzerini kaplayan benzin aniden alev aldı.

17 Darryl Talmadge beyaz boyalı, ilaç kokulu odada, üzeri sigara yanıklarıyla dolu battaniyenin altında, hastane yatağında doğruldu. Akciğerlerindeki şişkinliğin izin verdiği ölçüde derin bir soluk aldı. Ardından şiş bedeniyle sarsıla sarsıla öksürdü.

Klimanın soğuğu üzerindeki pijamaya karşın onu üşütüyordu. Öksürük krizi sona erince askeri hastanenin kendisine kullanması için verdiği metal yürüteçlere aldırmandan yatağında çıkıp, ayağa kalktı. Bu yürüteçlere hem ihtiyacı yoktu hem de o lanet olası şey zaten kendisine kısa geliyordu. Tıpkı yatak gibi. Ama ordu tam da böyle bir yerdi zaten. Bunu Jay Shanker'e yani mahkemenin kendisine tayin ettiği avukatına yaklaşık altı ay kadar önce, dışarıdan bir ziyaretçiyi kabul etmesine son kez izin verildiği gün söylemişti.

Talmadge televizyonun üzerinde, tam tavanla duvarın keştiği yerdeki kameraya doğru baktı. Tüm dikkatini kameranin üzerindeki kırmızı ışığa yöneltmişti. Sonra neredeyse elli yıl önceki Kore Harbi'nden kendisine miras kalan romatizmasına karşın, kolunu kaldırıp, orta parmağını kameraya doğru salladı.

“Canınız cehenneme!”

Kameranin yaptığı bu hareketi kaydettiğini, bunun da gelecek kuşaklara en azından kendisi hakkında gerçek bir değer yargısı oluşturma fırsatı vereceğini düşünerek gülümsedi. Gü-

nün birinde dürüst biri bu kayıtları bulacaktı mutlaka. Gerçekler ortaya çıkacak ve işte o zaman kafalar uçurulacaktı.

Gerçek onun Leflore Eyalet Mahkemesi'nde yapacağı savunmasının ikinci günü başına gelenlerin ardında gizliydi. Savunma günü mahkemenin atadığı beceriksiz avukatı ona duruşmalar sırasında çenesini kapalı tutması talimatını vermiş, kendisini savunmasına izin vermemişti. Duruşmalar bir haftadan kısa sürmüş ve jüri bir saatten daha kısa bir süre içinde onun katil olduğuna hükmetmişti.

Herkes, özellikle de Talmadge bu kararın gaz odasına gitmek anlamına geleceğini biliyordu. İşte bu yüzden nihai duruşma öncesinde ilaçlarını tuvalete dökmüştü.

Böylece zihnini kendisini bunca süre sessiz tutan, ilaçların boyunduruğundan kurtarmış, mahkemede ayağa kalkıp, projeyle ilgili tüm bildiklerini, isimleri, tarihleri, yerleri yani ilacın ona başından beri unutturduğu şeyleri tek tek anlatmıştı.

O gün bir grup subay tarafından mahkeme salonundan rekor sürede çıkarılmış, doğru bu askeri hastanenin akıl hastalıkları bölümüne kapatılmıştı ve o günden beri de burada tutuluyordu. Yargıç Talmadge'yi Parchman'da gaz odasında öldürülmeye mahkûm etmiş ardından tüm mahkeme kayıtlarını silip, duruşma sırasında orada bulunan herkese eğer duyduklarını başka bir yerde tekrarlarlarsa başlarının ciddi derecede belaya gireceği talimatını vermişti.

"Hepiniz bu pisliğin içindesiniz, değil mi?" dedi Talmadge kameraya bakarak. "Hepiniz konuşmamam için benim ölmemi istiyorsunuz." Kameraya bakıp, bir süre başını salladı.

Zorlukla da olsa ayakta durmayı sürdürüyordu. Av rehberliği kariyerini bitirmesine neden olan, dizlerindeki ve kalçalarındaki romatizmanın neden olduğu ağrıya ve kendisine yardımı olsun diye konulan yürütece aldırmadan, pencereye yöneldi. Per-

deleri açıp, camdaki yansımasına baktı. Güneybatıda, ağaçların arkasında Kongre Binası'nın silüetini görebiliyordu. Talmadge buradan kurtulduğunu, dışarıda temiz havayı soluduğunu, taze çimlerin üzerinde, köpek pisliklerine basmamaya çalışarak dolıştığını hayal etti. O anda da keskin bir öfkenin tüm bedenini tepeden tırnağa sardığını hissetti.

Ardından kameraya dönerek o hiç sönmeyen kırmızı ışığa baktı.

“Hepinizin canı cehenneme. Özellikle de senin köpek kıcı yalayıcısı, aşağılık General Braxton. Ve de köpeklerinin.”

Ter Talmadge'in yüzünü sıırıslıklam etmiş, alnından başlayıp, kaşının yanından geçerek, burnunun ucuna dek ulaşan ve bir demiryolunu andıran düzgün ameliyat izinden aşağı doğru süzölüyordu. Derken ilaçlarının etkisi sona erdiğinde hep olduğu gibi, görüşü bulanıklaştı. Önce gözünün ucuyla rengarenk ışıklar görmeye başladı. Sonra bu ışıklar iyice yayılıp, tüm görüşüne hakim oldu.

Bu lanet olası ışıklarla başlamıştı her şey. O gün Itta Bena'daki Delta Cafe'de Dud Shackleford ve Dooney Clark'a Mosy Gölündeki balıkçılığın nasıl bitirildiğini anlatıp, onların da bunun suçunun Jackson gibi yerlerden pahalı tekneleriyle gelip, motor sesleriyle balıkları kaçırdıkları ve böylece gerçek balıkçıların bir şey yakalayamamasına neden oldukları biçimindeki yorumlarını paylaştıklarını görmüştü.

Sonra birden beyninin içinde ışıklar belirmiş, görünüşü bulanıklaşmış, Darryl Talmadge elindeki kahve fincanını düşürüp, üzerini mahvetmişti. Donney hemen 911'i aramıştı. Talmadge o sırada felç geçirdiğini sanmıştı ama Greenwood'taki hastaneye kaldırıldığında acil servisteki doktorların muayenesi sonucunda bunun bir tür migren krizi olduğu katine varılmıştı. Bunun nedeninin büyük bir ihtimalle karısının ölümünün ve onun hastane

masraflarını karşılayabilmek için evini satmak zorunda kalışının neden olduğu strese bağlı bir semptom olduğu düşünülmüştü. Doktorlar bunun önemli bir rahatsızlığın habercisi olduğunu sanmadıklarını ama tekrarlırsa yine de Jackson veya Memphis'teki büyük hastanelerden birinde bir tomografi çektirmesinin faydalı olabileceğini söylemişlerdi.

Sonra Dud'la Dooney onu Özel Bakım Kliniği'ndeki odasına bıraktıkları zaman geçmişi düşünmeye dalmıştı. Talmadge karısı Dora'nın sigaraya bağlı kanserden ölümünün ardından Itta Bena'daki 7. Yol'un kuzeyindeki şapelin karşısındaki evinde dizlerindeki romatizma yüzünden kendi başının çaresine bakamayacak duruma geldiği günden beri bu klinikte kalıyordu. Hâlâ Dora'nın öldüğü gün hissettikleri yüzünden derin bir suçluluk duyuyordu. Karısı önce Alzheimer'in pençesine düşmüş, sonunda da kansere yenik düşünceye kadar sağlığı her gün daha da kötüleşmişti. Talmadge Alzheimer'in etkisi artınca, sevdiği kadının artık birlikte yaşadığı bu bedenin içinde olmadığını anlayınca depresyona girmişti. Buna karşın tüm gücü ve parasıyla onun için elinden geleni yapmaya çalışmıştı. Şimdi karısının hatıralarını düşünürken, onu doyurduğu, yıkadığı, etrafta gezmemesi için sürekli yanında durmaya çalıştığı o evin aslında bir tür mezarlık olduğunu düşündüğünü fark ediyor, çıldırmasına ramak kaldığını hatırlıyordu. Ama sonunda kanser karısını alıp götürdüğünde hissettiği rahatlık yüzünden de şimdi suçluluk duyuyordu.

Dooney'le Dud'un gidişinin üzerinden çok zaman geçmeden anılar yeniden hücumla geçmişti. Işıklar sanki intikam alırcasına parıldar, etrafı görmesi giderek güçleşirken zorlukla da olsa eski bir kasetçalar bulup, aklına bir çığ gibi üşüşen anıları bilincini yitirmeden önce kaydetmeye koyulmuştu. Aslında hep Kore'de omzunu parçalayan ve başında koca bir oyuk açan o şarapnel parçasının kötü günlerin anılarını da silip götürdüğünü sanmıştı.

Ama o anda, şaşırtıcı biçimde, anıların hiçbirinin yok olmadığı ortaya çıkıyordu. Beyaz gömleklilerle ilgili hatıralar, Dayanıklılığı Arttırma Projesinde yaşadıkları, deri altına zerk edilen ilaçlarla ilgili aklına gelenler birbirini kovalıyordu adeta. O da bilincini yitinceye dek her şeyi kaydetmişti.

Ertesi gün, ışıklar gittikten sonra, kasetleri dinlemişti. O an bunları sanki ilk defa duyuyormuş, konuşan kişi kendisi değilmiş gibi hissetmişti. Anlatılan garip hikaye sanki kendisine ait değildi. Dora gibi Alzheimer'a yakalandığına emin olamasa da eski 12 kalibrelik Browning patentiyile yapılan ve bir zamanlar av sezonlarında ün kazanmasını sağlayan Remington otomatik tabancasını dört numaralı kurşunlarla doldurdu. Bunlar ördek avlarken kullanmayı tercih ettiği kurşunlardı. Sonra tabancayı ağzına dayadı ve teybe taktığı eski kasetten Dora'nın söylediği şarkıyı dinleyerek, Dooney'i arayınca kadar, öğleye dek dans etmeye koyuldu.

İki saat sonra Jackson'daki emekli askerler hastanesindeydiler. Günü sinir bozucu bir psikiyatrin gözetiminde oturarak geçirmek zorunda kalmıştı. Adam tüm hikayeyi en başından dinlemiş, bir ayakkabı kutusu dolusu kasete el koymuş, iyice dinleyip, teşhisini ona göre koyacağını söylemişti.

Keşke o lanet olası kasetleri hastaneye götürmeseydi. O zaman durum şimdikinden o kadar farklı olurdu ki, diye düşündü dikkati televizyona yönelirken. CNN'in süslü fakat yeteneksiz spikerlerinden kalın dudaklı bir genç kız Avrupa'nın önemli sanat eserlerine zarar veren bir selle ilgili konuşup duruyordu. Yüzünde bu trajik hikayeyi anlatırken hiç de uygun olmayan tuhaf bir gülümseme eklemişti. Sonra Talmadge'in yeni bir ışık fırtınasına yakalanmasını engelleyecek bir başka habere geçti.

"Gürcistan sınırı yakınlarında kendi komutanlarının açtığı ateş sonucu sekiz Rus askeri ölürken üçü de ağır yaralandı," dedi

kız aynı tuhaf gülümsemeyi koruyarak. “Rus Acil Durum Bakanlığı yaptığı açıklamada bu saldırının ateş açan komutanın yanlışlıkla halüsinasyonlar meydana getiren ve sınır boyunda yetişen bir mantar türünü yemesi yüzünden gerçekleştiğini açıkladılar. Bu son dört ay içinde meydana gelen ikinci saldırı olayı. Ayrıca yine Rusya’nın bu bölgesinde son aylarda benzer nedenlerden kaynaklandığı düşünülen saldırı olaylarıyla, asker intiharları da meydana gelmekte. Şimdi Paris’teki magazin haberleri için J. Lo ve Britney’e bağlanıyoruz...”

Görüşünü engelleyen ışıklar yeniden artarken Talmadge tüm öfkesini kameraya çevirdi. “Ruslar da sizin şu lanet şeyi deniyorlar, değil mi? Ha? Afganistan’da benzer olaylar olduktan sonra sizler de çıkıp savaş stresi işte, açıklamasını yapmıştınız hani!” öfkesi adeta beynini yakıp yok edecek bir elektrik dalgası kadar güçlüydü. “Sizi aşağılık herifler. Sizin yüzünüzden My Lai’de katliam oldu. Hepsi sizin o aşağılık ilacınız yüzünden. Aşağılık ilacınız. Aşağılık ilacınız. Aşağılık ilacınız. Aşağılık ilacınız. Aşağılık ilacınız!”

Işıklar görüşünü ve zihnini ele geçirene dek kameralara bağırmaı sürdürdü. Adeta kalan tüm gücünü son damlasına dek kullanıyor gibiydi.

Sonra Darryl Talmadge yüzüstü yere yığıldı.

18 Dalgakıranın kaygan kayalıkları üzerinde oturmuş, 45’liğim ve cep telefonumu kurutmaya çalışıyordum. Her ikisi de eğer hâlâ etrafta saldırgan kaldıysa hayatımı kurtarabilirdi. Sudan titreye titreye çıktıktan sonra 45’liğin kurşunlarıyla telefonun pilini kurutmak beş dakikadan az zamanımı almıştı. Bu sırada da Bölge Şerifi’nin Liman Devriyesi’ne ait iki hücumbot parlak turuncu işaret fişegi atarak

olay yerine gelmişti. Bunların ardındaysa Sahil Güvenliğin kırk metrelik çok amaçlı arama kurtarma ve yangın söndürme gemisi göze çarpıyordu. Bu sırada Eyalet İtfaiye kamyonlarının da marinanın bitiminde toplandıklarını görebiliyordum.

Aslında marinanın içi Şerif'in bölgesi sayıldığından normalde buradaki olaylara Sahil Güvenlik teknesinin müdahale etmemesi gerekiyordu. Ancak bu gece anlaşıldığı kadarıyla Şerif onların yardımına ihtiyaç duymuştu. Bunu gayet iyi biliyordum zira ben de on iki yıldan uzun bir süre Sahil Güvenlik Yardım Ekibi'nde çalışmış, benzer durumlarda Şerif'in yardımına koşmuştum. Bu iş için hiç para almazdım. Çünkü *Jambalaya*'yı Sahil Güvenliğin ihtiyaç duyacağı biçimde dizayn etmek hoşuma gidiyordu. Bunu kesinlikle para için yapmıyordum. İnsanlara genellikle bunu topluma karşı borcumu ödemek için yaptığımı söylerdim ki bu çoğu zaman doğruydu. Yalnız bazen acaba akıllı bir insanın asla yapmayacağını yaparak, okyanusun ortasında mahsur kalan birinin yardımına koşmak mı yoksa helikopterle dolaşp, dağlarda mahsur kalan salakları toplamak mı daha eğlenceli olur diye karar vermekte zorlanıyordum.

Bunları düşünürken pis kokulu kayaların üzerine oturmuş, *Jambalaya*'yla sürat teknesinin yangının ortasında ağır ağır erişlerini izliyordum. Teknelerin üzerindeki reçine kaplı fiberglas bölüm tahmin edemeyeceğim kadar çabuk tutuşmuştu. Anlaşılan sürat teknesinin deposunda tahmin edebileceğimden de çok motorin vardı.

Liman Devriyesi'nin, Sahil Güvenlik ekibinin ve bölgeye yaklaşan özel teknelerin ışıklarıyla atılan aydınlatma fişekleri sayesinde her yan mavimsi bir tonla da olsa görülecek biçimde aydınlanmıştı. Gözlerimi kısarak baktığımda sürat teknesindeki üç kişinin güvenle diğer teknelere alındığını gördüğüme memnun oldum.

Jambalaya'nın alüminyum aksamı ateşten iyice yumuşamıştı. Sonra erimeye yüz tutarken, başta anemometre olmak üzere tüm aletlerin birer birer suyu boyladıklarını görüyordum.

Sahil Güvenlik botu kaza alanının çevresinde hızla dolaşp, alevlerin üzerine köpük sıkıyordu. Yanan iki tekneden sanki bir yerlerde bir sifon çekiliyormuş gibi bir ses geliyordu. Sonra *Jambalaya*'nın omurgası iyice ortaya çıktığından ve ağırlık dengesi tamamen ortadan kalktığından olsa gerek birden hızla batmaya başladı.

Jambalaya'nın sulara gömülüşüne bakarken benim de içimde bir şeylerin suya gömüldüklerini hissettim. Sanki teknemi kaybetmekle yüreğimin ortasında kocaman bir boşluk meydana gelmiş gibiydi.

Bu hüznü dağıtabilmek umuduyla ayağa kalktım. Ve dikkatimi yüzeyde kalan alevlerin üzerine köpük sıkmaya devam eden Sahil Güvenlik aracına yönelttim. Bir yandan da yaralı biri olup olmadığını anlamaya çalışarak dört bir yana bakmaya çalışıyordum. Sonunda saldırganın yangın başladığında kendini sulara atmadığını görünce biraz olsun rahatladım.

“Bu kez başını nasıl bir belaya soktun, Doktor?” Bu kaba Brooklyn aksanını duyunca gelenin Çavuş Vince Sloane olduğunu anlamak için alevin aydınlattığı yöne bakmama bile gerek yoktu. “Sanki burada 4 Temmuz kutlaması yapılmış gibi.” İri yarı, suçlulara göz açtırmayan cinsten ama sinirlerini kontrol edebilme noktasında inanılmaz yetenekli bir adamdı. Serserilerin kabusuydu ve masumları koruyup, kurtarmak için elinden geleni ardına koymazdı.

Sloane teknenin ortasında eğilip, bana elini uzatırken, tekne de dümencinin usta manevralarıyla dalgakıranı temas etmeden iyice yaklaşmıştı. Dümendeki mutlaka Lexus Guzman olmalıydı. Zira şerifin ekibinde o kadından usta bir dümenci yoktu.

“Ne olup bittiğini bilmeyi ben de çok isterdim,” diye yanıtladım Sloane’i, tekneye binerken.

“Doktor gübre kokuyorsun,” dedi Lexus tekneyi dalgakırandan uzaklaştırırken.

“Sana da iyi akşamlar, Lexus,” diye yanıtladım. Kadının gerçek adı Carolina’ydı. Ensenada yakınlarındaki bir bağın sahibi olan oldukça varlıklı bir ailenin kızıydı. İşe de her sabah üstü açılabilir yeni bir Lexus’la gelirdi. Aradan geçen süre zarfında daha yeni ve daha modern arabalar almış olsa da bu lakap üzerine yapışıp kalmıştı.

Kuzeye doğru yönelip, kanala doğru ilerlerken onlara olup bitenleri anlattım. Bir polis helikopteri bir süre üzerimizde dolaşarak daha sonra limanın girişindeki kayalığa iniş yaptı.

“Sanırım bunu size vermem gerek,” dedim belimdeki 45’lik Colt’un şarjörüyle ve mermi yatağındaki kurşununu çıkarırken. 45’liği ters çevirip tetiği ittim. Bu sırada Vince soran gözlerle bana bakıyordu.

“Sanırım tüm enkaz kaldırıldığında üç ceset bulunacak ve cesetlerden birinin üzerinden bu tabancadan çıkmış bir kurşun tespit edeceksiniz.”

Sloane tabancayı alırken kaşlarını çatmıştı. Her ne kadar para almadan çalışıyor olsam da neticede yeminli bir kamu görevlisi sayıldığımdan bu işleri soruşturmasını yürüten bir memur tarafından sorguya çekileceğim anlamına geliyordu.

“Tamam,” dedi Sloane işi olurlarına bırakmış bir ifadeyle. “Resmi raporu yazmadan önce tüm olup bitenleri en başından anlat bakalım.” Lexus’a başıyla bir işaret gönderdi, o da tekneyi yavaşlatıp, geniş bir daire çizerek diğer yöne doğru ilerlemeye koyuldu. Ben hikayeme başlarken kuyruk kısmına etkinliği arttırmak amacıyla iri harflerle kanalın harflerinin yazıldığı bir televizyon helikopteri üzerimizden geçti. Helikopterin kapısı

açıktı ve kameraman mümkün olduğunca sarkarak yakın çekim yapmaya çalışıyordu. O sırada başka bir televizyon kanalının helikopteri biz tam kanalın ucuna erişirken olay yerinin üzerine doğru yöneldi. Anlaşılan yakında olay yerinin üzeri bu mekanik sineklerle dolacaktı.

Gökyüzündeki sirke aldırış etmeden tüm olup bitenleri özellikle de ilk saldırıya uğradığımda onları uyuşturucu kaçakçısı sandığım ama sonra saldırganlarımla aslında tam bir profesyonel olduklarını anladığımın üzerinde durarak anlattım.

“Ama seni alt edecek kadar profesyonel değillermiş ha, Doktor?” dedi Sloane yüzünde askeri becerilerimi her kullandığımda beliren aynı kuşkucu ifadeyle. Benim Savunma Bakanlığı tarafından hazırlanan ve askeri geçmişimi özetleyen dosyama görmüştü. Orada yazılanlar aslında daha ziyade genel ifadelerdi. Ben de Sloane’e o konuda fazla bir şey anlatmamıştım. Zaten kendisi de işi deşmeye çalışması gerektiğini bilecek kadar zekiymiş. Guzman tekneyi şerifin iskelesine doğru çevirdi.

“Sadece şanslıydım,” dedim omzumu silkerek.

“Şans!” diye söylendi Sloane. “Eğer şanslı olsaydın o aşağılık herifler seninki yerine doğru tekneye çarparlardı.” İçini çekti. “Bu iş yüzünden ne kadar çok evrak hazırlamam gerektiğini biliyor musun? Hem de sezonun ortasında. İyi bir yedek görevliyi kaybetmek hiç de işime gelmeyecek.”

Tam akşamını mahvettiğim için özür dilediğimi söyleyerek alaycı bir yanıt vermek üzereydim ki telefonum çalmaya başladı. Islak hoparlörden zil tonu olarak seçtiğim Robert’s Johnson’un *Crossroad Blues* adlı parçası duyulduğunda telefonun hâlâ çalışmasına şaşırmıştım.

Yanıt verdiğimde de melodik, narin ve son derece tanıdık sesi işitince adeta donup kaldım.

“Bay Stone?”

Saatime baktım. “Jasmine?”

“Benim. Uçağım nadir bulunan yaratıklar misali erken geldi.”

“Ah, lanet olsun,” diye mırıldandım. “Hayır, lanet olsun demek istemedim. Yani... şey. Sadece şu anda... Teknem bir kaza yaptı ve şey...”

“İyi misin?”

“Şimdilik. Ama bir sürü soruya yanıt vermek ve evrak imzalamak zorundayım.”

“Tamam. Bak, ben zaten LAX yakınlarındaki Crown Plaza’da bir oda tutmuştum. Oraya yerleşeyim ve seni yarın sabah arayayım.”

Guzman tekneyi yumuşacık bir manevrayla iskeleye yanaştırdı. Sloane halatı atınca ben de atlayıp, en yakındaki babaya bağladım. Ardından o da diğer halatı alıp indi ve aynı yere sıkı bir düğüm daha attı.

“Bak, sorun yok.” Jasmine’in sesi sıcacık ve içtendi. Tıpkı annesinininki gibi. “Ben buraya ilk kez gelen bir turist değilim ya.”

Bir zamanlar *Newsweek*’ten Vanessa’nın yanında Jasmine’le çektiirdiği fotoğrafı kesmişim. USC’den ardından da Stanford Hukuk Fakültesi’nden mezun olmuş, sonra da beşinci temyiz mahkemesinde stajını tamamlamıştı. Sonra da annesiyle birlikte çalışmak üzere New York’a gitmişti. Vanessa Mississippi’ye taşındığında Jasmine Kuzey’de kalıp devasa bir Manhattan hukuk firmasında çalışmayı sürdürmüştü. O fotoğrafı kestiğim tarihi aşağı yukarı hatırlayınca Jasmine’in otuzlu yaşlarının ortasında olması gerektiğine karar verdim.

Sonra, altı ay önce, Vanessa’nın öldürölmesinden sonra, Jasmine annesinin Jackson’daki Martha Bergmark’ın Mississippi Adalet Merkezi’ne özenerek kurduğu Mississippi Hukuk Kurumundaki mirasıyla ilgili işlemler için buraya sık sık gelmeye başlamıştı.

“Yine de...” diye kekeledim.

“Yine de filan yok. İşinizi halledin. Sabaha görüşürüz.” Bu insanı rahatlatan güven dolu ses tonu beni bir kez daha şaşırmıştı. Zira yine bir an için de olsa Vanessa’yla konuştuğumu sanmıştım. Kızın genleri kaynağından pek etkilenmemişti anlaşılan. Vanessa’nın DNA’sının özelliklerini aynen taşır gibiydi. Zaten hiç kimse genlerin diğer yarısının nereden geldiğini bilmiyordu.

Orada telefon elimde öylece kalakalmış, DNA’nın gizemlerini, bu yapının Vanessa’yı nasıl kendine özgü güçlü ve bağımsız bir birey haline getirdiğini düşünüyordum. Acaba Jasmine de tam olarak aynı özellikleri taşıyor muydu?

İkisi hakkında bildiklerimin çoğu Vanessa’yla ilgili gazete ve dergilerde yayınlanan haberlerden keserek bir dosyada biriktirdiğim gazete kupürlerinden ibaretti. Bu haberlerden bazılarını sayfanın boyası parmaklarıma çıkacak kadar çok okumuştum.

Camilla’yla evlenince tüm bu bilgileri bir kutuya yerleştirip, sembolik de olsa atıyormuş gibi yaparak kullanmadığım eşyaların içine koymuştum.

Kazanın ardından, Camilla’nın komadan artık çıkamayacağı kesinleşince ve ben evimizde dolaştıklarını hissettiğim hayaletlerle daha fazla yüzleşecek gücü kendimde bulamayınca haftanın üç veya dört gününü *Jambalaya* teknesinde geçirmeye başlamıştım. Haftanın geri kalan günlerini de ofisimdeki portatif karyolanın üzerinde geçiriyordum. Vanessa’nın eski dosyalarını *Jambalaya*’ya getirmiştım. İlk zamanlarda güverteye oturur, bu dosyanın kapağında parmaklarımı gezdirmekle yetinirdim. Ne zaman kapağı açmaya kalksam Camilla’nın hastane yatağında, pencereden görülen Pasifik manzarasına kenetlenmiş ama kimsenin bir şey görüp görmediği hakkında yorum yapamadığı o sabit bakışları gözümün önüne geliyordu. Yasal olarak hâlâ karı kocaydık ama koma gerçek Camilla’yı bedeninden ayırmıştı. Yine

de Camilla'nın anısına sadıktım. En azından onun bir zamanlar olduğu kişiye sadıktım. Ancak kararsızlık neredeyse her hareketimi etkilemeye başlayan bir şey haline gelmeye başlamıştı.

Vanessa'nın toprağa verildiği gün yüreğim bana artık yaptığım şeyin eşini aldatma sayılmayacağını bu yüzden de dosyaları okumam gerektiğini fısıldamıştı. O soğuk kış gününden bu sabaha dek *Jambalaya*'nın kamarasında, sıcak günlerdeyse kaptan köşkünde oturmuş, onun hakkında yazdıklarımı defalarca okumuştum. Aslında otuz yıllık bir zaman zarfında onun hakkında ne kadar detaylı bir arşiv derlediğimi görmek beni bir hayli şaşırtmıştı. Bazen bu yazıları okurken kendimi suçlu hissediyordum. Sonra içimi bir şey kemiriyor, derken aslında yüreğimin bir yerinde Camilla'nın daima benim ikinci tercihim olduğu bilgisinin gizlendiğini fark ediyordum.

Jasmine'in sözleri kulağımda yankılanırken onun babasıyla hiç tanışmadığından bahseden *New York Times*'ta yayınlanmış bir makaleyi hatırladım. Jasmine, 1970'lerde Vanessa, San Fransisco'da tutuklanıp, Alcatraz'a gönderilen Amerikan Yerlilerinin haklarını savunan bir hukuk firmasında gönüllü olarak çalışırken, bir gecelik kaçamağın sonucunda dünyaya gelmişti.

Vanessa'nın makalede yer alan sözleri şu an kızını dinlerken ne kadar da anlamlı geliyordu. "Erkeğin genlerinin iyi olması onun iyi bir baba olacağı anlamına gelmez. Bir sürü yakışıklı babadan meydana gelmiş siyahi çocuk, babalarından ailelerindeki köpeğe gösterilen sevginin ve desteğin bile altında bir alaka görmüşlerdir. Ayrıca kürtağın bana uygun bir şey olmadığını düşündüğümünden onu kendim büyüttüm."

Vanessa'nın kızına zekice bir şeyler söylemeye çalıştığım sırada zihnimden işte bu düşünceler geçiyordu. Ama söyleyeceğim her şeyin basit kaçacağına karar verip, görüşmek üzere, diyerek görüşmeyi sonlandırdım.

“Bir arkadaşın kızı,” dedim yüzüme dikkatle bakan Sloane’e dönüp. Kaldırdığı bir kaşı bana aslında sormak istediği sorular olduğunu ama bekleyebileceğini işaret ediyordu. Uzanıp, elimi sıktı.

“Teşekkürler, Sarge.”

“Önemli değil,” gibi bir şeyler mırıldandı.

Birlikte bana artık eskisi gibi alışıldık ve güvenli bir yer gibi gelmeyen Sahil Güvenlik ve Polis merkezinin yer aldığı binaya yöneldik. Şimdi burası bana yabancı bir yer gibi geliyor, dışarıdan kilitlenen sorgu odasına doğru ilerlerken kendimi tehlikede hissediyordum.

Vince yolda ilerlerken eline bir yerlerden bir ilk yardım seti geçirmişti. “Teknik olarak buna sağlık ekibinin bakması gerekiyor,” diye mırıldandı kulak mememi alkollü pamukla temizlerken. Bu aslında canımı yaralandığım an olduğundan çok daha fazla yakmıştı.

“Ama yaran üzerine yara bandı yapıştıramayacak kadar küçük, Tanrı aşkına,” diye devam etti Vince.

Omzuma vurup, beni odada yaşam, ölüm, cinayet, kurtuluş gibi kavramlarla boğuşmak üzere yalnız bıraktı. O sırada birkaç saat içinde meydana gelecek şeylerin bu yaşadıklarımı önemsiz bir hale getireceğini aklımın ucuna bile getiremezdim.

19 On beş dakika sonra hiç gelmemelerini umduğum iki siyah takımlı memur odaya girdi. İçişleri Bakanlığının elemanları incelemeye aldıkları kurumu etraflıca araştıran Maliye Bakanlığı müfettişlerine hiç benzemezler. Zira onlar alanlarının en iyileridir. Tabii sorgulanan siz değilseniz bunu söylemek daha kolay olur. Beni neredeyse gece yarısına dek sorguladılar. Bu onların yapmak zorunda

oldukları bir şeydi ama bana bir suçluymuşum gibi davranmaları sinirimi ziyadesiyle bozdu.

Onlara hikayemi üç kez anlattım. Önce her iki müfettişe birlikte, sonra da her birine teker teker aynı şeyleri söyledim. Bana askeri geçmişimle ilgili şeyler sorup, özel bilgileri öğrenmeye çalıştılar. Onlara bu konuda Vince'le konuşmalarını ya da doğrudan Pentagon'u aramalarını söyledim. Onlara arayacakları numarayı da verdim.

Odayı sırayla terk ettiler. Ancak döndüklerinde sorgulama tarzlarındaki değişiklikten Pentagon'u aradıkları ve Vince'le konuştukları izlenimini edindim. Ayrıca diğer teknelerde de sorgulamaları gereken görgü tanıkları vardı. Bunun dışında Sahil Güvenlik botunun ve polis teknesinin raporları da incelemeye açıktı. Sonra benim telsiz kayıtlarımdan imdat çağrılarımı da dinlemiş olmalıydılar. Ancak, adamların işlerini yürütürken sergiledikleri aşırı profesyonel tavır kendimi Engizisyon mahkemesinde hissetmeme neden oldu.

Adamın benden istediği şu cep bilgisayarı konusunda nasıl bir yorum yapacaklarını bilemediler. Ayrıca en azından başlangıç aşamasında benim o konuda hiçbir şey bilmediğim şeklindeki yanıtlarım onlar tarafından kuşkuyla karşılandı. Ama zaman içinde tavırları bir nebze de olsa yumuşadı. Buna hikayemin tutarlılığı, diğer tanıkların beni destekleyici ifadeleri, telsiz kayıtlarım, üzerime açılan ateş, işaret fişeği ve dalgakıranın batısında buldukları orduda kullanılan cinsten makineli silahların neden olduğunu tahmin ettim.

Ardından zamanın dolduğuna kanaat getirip, beni asıl yaralayıcı şeyi, yani tekrar sorguya alınabileceğim için yakınlarda olmam gerektiğini söyleyerek görüşmeyi sonlandırdılar. Ayrıca şu an için serbest bırakılmamın birini öldürmemle ilgili suçsuz bulunduğum anlamına gelmeyeceğinin ısrarla üzerinde durmaları beni çileden çıkarmıştı.

Sonunda ceketimi alıp, sorgu odasından çıkıp, dolapların ve küçük bir banyonun bulunduğu yere yönelip, bir duş aldım. Normalde soluk denilebilecek flüoresan ışığı gözüme parlak geliyor, son derece olağan seslerden çok rahatsız oluyordum. Bunun bir hayat-ölüm oyunu sonrası yaşadığım her zamanki adrenalin yorgunluğundan kaynaklandığını anlamıştım. Duş sonrası, gözlerimi zorlukla açık tutup, aşına olduğum koridorlardan geçerek, ana büroya geçmiş, dolabımın bir köşesine tıktırdığım bol bir pantolonla, Cafe Pacifico tişörtü bulup, üzerime geçirdim.

Geç saat olduğundan boşalmış ofislerin, arasından geçerek ilerlerken bekleme odasının hemen kapsında Vince'le karşılaştım.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” yüzümü dikkatle inceliyordu.

“İyiyim, sanırım. Netice İçişleri bunu yapmak zorunda.”

“Yaa.”

Başını iki yana sallayarak sözlerimi düşünür gibi yaparken aslında dalgakıranın orada meydana gelen olayı düşündüğü apaçıktı. Ne demek istediğini anladım.

“Onlar başlattı, Sarge,” dedim. “Kim olduklarını bilmiyorum ama hak ettiklerini buldular. Ya onlar ya ben ölecektik. İşin o kısmı beni zerre kadar rahatsız etmiyor,” bir süre sustum. “Sadece teknemin batışına çok üzüldüm, hepsi bu.”

Vince yüzüme garip bir ifadeyle ve de sanki dikkatli bakınca gözlerimin arkasına saklı bir gizemi çözebilecekmişçesine dikkatle bakıyordu. Ben diğerlerinin aksine bir saldırganı öldürdükten sonra ne suçluluk ne de pişmanlık hissediyordum.

Bir sinirbilimci olarak insanların yüzde doksan sekizinin neden kendilerini savunurken dahi karşısındakini öldürmekte sorun yaşadıklarını kavramsal olarak anlayabiliyordum. Ama bunu duygusal bağlamda bir türlü idrak edemiyordum. On yıllar önce kişiliğimdeki bu özellik sayesinde çevremdeki askerler savaş nevrozu olarak adlandırılan rahatsızlıklardan mustaripken ben

görevlerimi büyük bir başarıyla yerine getirebiliyordum. Ama bu gece yaşadıklarım, belki yaşıma nedeniyle, belki de uzun süredir benzeri ortamlardan uzak kalmak sebebiyle beni de yirmi beş yıl öncesine göre kat be kat sarsmıştı.

“Hı, hı,” dedi Vince kuşku dolu bir sesle. “Ne hissettiğin bir tarafa hâlâ bok gibi gözüküyorsun. Gerçi artık öyle kokmuyorsun ama.”

“Sen de hep aynı şeyi söylüyorsun be.”

“Neyse, belki bu seni biraz neşelendirir. Bir ziyaretçin var,” dedi başıyla bekleme odasını işaret ederek.

“Kim?”

Başını iki yana salladı.

“Git kendin gör.”

Parmaklarımla hâlâ ıslak olan saçlarımı taradım.

“Hadi, gir içeri,” dedi Vince sabırsız bir tavırla. “Genç bir bayan uzun zamandır sabırla seni bekliyor.”

Oldukça iyi aydınlatılmış bekleme odasının girişinde üç veya dört üniformalı polis, iki açık mavi giysili güvenlik memuru ve bir de sol elinde taşıdığı kaskıyla bir trafik polisi vardı. Ben içeri girince hepsi adeta bir perde misali kenara çekildiler ve ben de o anda odanın diğer köşesindeki Jasmine Thompson’la göz göze geldim. Görünüşü annesini sesinden daha çok andırıyordu. Bu benzerlik daha o anda annesinin zekasıyla mizah gücünü de almış mı acaba, diye düşünmeme neden oldu.

Jasmine bana doğru yürürken içeridekilerin hem bana hem de ona memnuniyetsizlik ve kıskançlık dolu bakışlar fırlattıklarını hissediyordum.

“Bay Stone!” polislerin bir yandan onu süzerken bir yandan da birbirlerine göz kırptıklarını görebiliyordum. Çoğu yarı yaşımda olan polisler kadının bana bu resmi hitabıyla bir nebze de olsa rahatlamışlardı.

Jasmine yaklaştıkça Vanessa'nın yeniden dünyaya geldiğini düşünmeye başlıyordum. Eski, solduğunu sandığım anılar yeniden canlanıyordu. Jasmine annesinin Lane Bryant'ı andıran dış görünüşünü aynen taşıyor, bunu cömertçe sergilemekten de tıpkı annesi gibi imtina etmiyordu. Neredeyse üzerindeki kottan dışarı taşacakmış gibi duran kalçaları, dar bluzunun öne çıkardığı göğüsleriyle odadaki tüm gözlerin üzerinde sabitlendiğini hissedebiliyordum.

Ancak Jasmine yaklaştıkça aradaki bazı farklılıkları da görmeye başladım. Öncelikle Jasmine annesinden uzundu. Hatta neredeyse benimle aynı boydaydı. Bu da odadaki polislerin çoğunun onun yüzüne bakabilmek için başlarını yukarı kaldırmalarına neden oluyordu. Lüle biçimindeki saçları yanaklarının yalayıp, omuzlarına dökülüyordu. Bu simsiyah saçlar ışık altında pırıl pırıl da parlıyordu. Annesinin teni bana kahveyi hatırlatırdı. Bununkiyse daha çok akçaağaç şerbetini düşünmeme neden olmuştu. Dudakları makyajsız bile oldukça dolgun gözüktüyordu. Burnu Afrika kökenlilerinkinden ziyade Amerikan yerlilerinkini andırıyordu. Kulaklarındaki iki küçük elmas küpeyse flüoresan ışığı altında bile rengarenk parılıyordu.

Hele gözleri diğer tüm özelliklerini bastırıyordu. İri, içe işleyen, sıcacık, salkım söğütleri akla getiren, o muhteşem aristokratik yanaklarının üzerinde parıldayan birer cevher gibiydiler. Eğer onlar ruhunun dışarıya açılan pencereleriye oradan dışarı bakan Vanessa'yı gördüğüme yemin edebilirdim.

Vanessa'yı aklıma getirdiğim saniyede boğazımın düğümlendiğini hissettim. Jasmine kollarını açarak yaklaştı. Ben de bu içten, nazik ve endişe dolu sarılmaya büyük bir zevkle karşılık verdim.

Bir an için Mississippi'deki cenaze aklıma geldi. Jasmine'in annesinden farklı kokusu yüreğimin derinliklerinde gizli kalmış hüznün dolu duyguları bir anda depreştirmişti.

Jasmine'in kokusu aslında beynimden önce yüreğimi etkilemişti. Bir an için sarılmamızın kısa sürüşüne hayıflanmıştım. Ardından bu hissin yerini suçluluk duygusu aldı. İnsan beyni garip bir birleşimdir. Darwin'in açıkladığı dürtülerle daha üst kontrol mekanizmasının çevrelediği mantıklı davranışlar aslında iç içe geçmişlerdir. Bu durum biri baskın olduğunda diğerinin bir hayli zayıflamasına da neden olur. Dürtülerimiz fiziksel olarak ve de elimizde olmadan devreye girerler. Bunlar tamamen hormonların kontrolündedir ve düşünme mekanizması onların çalışması konusunda tamamen etkisizdir. Özgür irade böyle durumlarda ya bu dürtüye tamamen teslim olur ya da bedenindeki kimyasallarla başa çıkmak için savaşmak zorunda kalır. Fiziksel olarak birtakım tepkiler vermek üzere olduğumu fark ettiğim anda dürtülerime hakim olmaya çabaladım. Daha aşağıdaki ufaklıktan ziyade beynimle düşünmeye konsantre olmalıydım.

“Nasılsın?” diye sordu bir adım gerilerken. Yüzünde kulağıma, yanaklarıma bakarken büyük bir endişenin izleri sinmişti. “İyi misin?”

“Sadece bir çizik,” dedim sakın bir tavırla kulak mememe dokunarak. “Şanslıymışım.”

Kaşlarını çattı.

“Sen asıl diğer adamı görmeliydin,” diyerek gülümsedim.

Başını iki yana salladı.

“Senin otelde olduğunu sanıyordum,” dedim. “Beni nasıl buldun?”

“Televizyon. Bütün yerel kanalların bir helikopteri var.”

Yavaşça başımı salladım. “Ama kesinlikle gelmene gerek yoktu, ayrıca...”

“Yani otelim bu kadar yakınındaki eğlenceyi kaçıracağımı mı sanıyordun gerçekten?”

“Tam annenin kızıydın.”

Yüzündeki gülümsemenin gölgelendiğini gördüğüm anda ağzımdan çıkan bu sözlerden dolayı pişman oldum. Jasmine annesinin acısını unutmak için altı aydan beri çok çaba harcamıştı. Ama sevilen birinin yitirilmesinin neden olduğu yaranın hiçbir zaman tam olarak iyileşmeyeceğini biliyordum. Aynı zamanda çok da dikkatli olmam gerektiğinin farkındaydım. Zira bu açık psikolojik yaraların kişiyi savunmasız kılıp, hormon dengesini sarsabileceğini ve bu yüzden de kişinin saçma sapan davranışlar sergileyebileceğini gayet iyi biliyordum. Aynı kişiyle defalarca evlenip boşananları ve kendilerini kaçıranlara aşık olan rehineler dolayısıyla Stockholm sendromu adı verilen olayı düşündüm.

“Tamam, tamam! Bu kadar gevezelik yeter!” diye bağırdı Vince Sloane içerideki polis memurlarına ters ters bakarak. “Sizlerin doldurması gereken evrak filan yok mu?” Üniformalılar hemen işlerinin başına döner gibi yapınca Vince benimle Jasmine’e bakarak onu takip etmemizi işaret etti. “Hadi, hadi! Bak annen seni çağırıyor. Dışarıda durun. Burada görececek bir şey yok. Biraz hava almama müsaade edin,” diye eski günlerde bir topçu subayı olduğunu hatırlatarak bağırdı.

Vince’i takip ederek Santa Monica Körfezi’nden esen akşam rüzgarıyla serinleyip, temizlenen havada dışarı çıktık. Jasmine’i iki kişilik, sokak lambalarının ışığında pırıl pırıl parıldayan parlak kırmızı, üstü açılabilir Mercedes’ine kadar izledim.

“Böyle şeylerin kiralatabildiğini sanmıyordum,” dedim.

“Los Angeles’da her şeyi kiralayabilirsin,” dedi alarmı sustururken. “Her şeyi.” Bana yüzünde Mona Lisa’yı hatırlatan ve bir şey açıklamaktan ziyade daha da üzerini örttüğünü düşündüren bir gülümsemeyle baktı. “Yeter ki parasını ver.”

Jasmine, Mercedes’e çok yakışıyordu. Üzerindeki giysileri ve duruşuyla son derece doğal gözüküyordu. Vince otomobi-

lin on metre kadar uzağında durdu. Dönüp ona baktım. O da bana göz kırpıp, başını onaylayıcı bir ifadeyle sallayıp, üniformalıların pencerelere üşüştüğü binaya geri döndü ve başını sertçe iki yana yollayarak hızlı adımlarla içeri yöneldi.

Jasmine kapıyı açıp, başını sallayarak,” Atla,” dedi.

Marşa basarken ben de emrine uyup, yerimi aldım.

“Nereye?”

Trafiğin kontrollü olarak seyretmesine izin verilen alandan çıkarken bir süre düşündüm. Arkada gökyüzüne çevirdikleri uydu antenleriyle sıra sıra dizilmiş televizyon kanallarının canlı yayın araçları göze çarpıyordu.

“Marina’ya doğru,” dedim kontrol noktasından geçip, Fisherman’s Village istikametine doğru yöneldiğimiz sırada. Tam o anda muhabirlerden bir grup, üstü açık otomobili ve beni fark etti. Omuz kameralı görevliler sanki yerden bitmiş gibi bir anda bizim bulunduğumuz yöne doğru koşmaya başladılar. Jasmine sürüngelemler ve asalaklarla ilgili bir şeyler mırıldanıp, gaza bastı ve tüm o kargaşayı arkada bırakmamızı sağladı. Artık güvendedik. Birkaç saniye içinde engizisyonun koridorlarından kurtulup, sabah karanlığının özgür kollarına kavuşmuştuk.

Jasmine dikiz aynasından arka tarafı kontrol edip, gülümse-di. Gözleri tuhaf bir memnuniyet ifadesiyle parıldadı. Jasmine’in gözlerine dikkatle bakınca yüreğimi hiçbir zaman terk etmemiş olan Vanessa’nın acısını bir kez daha hissettim. Hemen bakış-larımı kaçırarak hatırlamak istemediğim şeyleri düşünmemeye çalıştım.

“Bizi takip edeceklerdir,” dedi gaza biraz daha basarken.

“Direksiyonda sen olduğun müddetçe hiç şansları yok.”

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Çok mu hızlıyız?”

Virajı dönerken koltuğumda sağa doğru savruldum.

“Hayır,” dedim. Yüzünde yine o anlaşılmaz Mona Lisa gülüşü belirlediğinde ne düşündüğünü merak etmeme rağmen mümkün olduğunca aldırmamaya çabaladım.

Kazanın meydana geldiği bölgeye artık tam paralelimizdeydi. Deniz Kuvvetleri Komutanlığı’nın kırmızı işaret ışıklarını görebiliyordum.

Sertçe frene basıp, sordu. “Hangi yol?”

“Sol,” dedim. “Kamyonetim iskelenin orada.”

“Kamyonet?” Yeniden kaşlarını kaldırarak yüzüme baktı. “Beyin cerrahlarının kamyonet kullandığını sanmazdım. Şimdi yoksa bana Fruit of the Loom donları giyip, televizyonda güreş izlediğini de mi söyleyeceksin?”

Target mağazasına uğradığımda gerçekten Fruit of the Loom marka iç çamaşırlardan on iki tane almıştım. Ve neredeyse aslında bir sinirbilimci olduğumu ve kazadan beri beyin ameliyatı da yapmadığımı söyleyecektim ama bunların hepsinin son derece saçma sapan, bayat, modası geçmiş laflar olacağını düşündüm. İçimde bir şeyler Jasmine’e yaşlı gözükmemem gerektiğini söylüyordu. Aslında yaşlı gözükmemen neden olmayacak ya da kulağa saçma sapan gelmeyecek hiçbir şey bulamıyordum. Ben de hiçbir şey söylememeyi tercih ettim.

Bir süre gözlerimi kapatıp, kendimi sessizliğe bıraktım. *Jambalaya*’nın son anları gözümün önünde belirmişti.

“Herif, cep bilgisayarını istiyorum, dedi. Başka bir şey de söylemedi,” diye mırıldandım kendi kendime.

“Efendim?”

Gözlerimi açtım ve Jasmine’i bana bakarken yakaladım.

“Teknedeki adam. Annenin bana verdiği cep bilgisayarını istediğini söyledi.” Başımı iki yana salladım. “Üstelik benim böyle bir şeyden haberim yok.”

“Bir cep bilgisayarında insanların uğruna birilerini öldürmelerine neden olacak derecede önemli ne olabilir ki?”

20 Ben cep bilgisayarının gizeminin ne olabileceğini düşünürken Jasmine döneceğimiz caddeyi geçti.

“Buradan dönecektik,” dedim artık arkamızda kalan yolu işaret ederek.

“Sorun değil.” Dönmek için yavaşladı sonra gaza emniyet kemerim olmasa ön camdan fırlamama neden olacak kadar hızla asılıp, 180 derece döndü ve ilerlemeye koyuldu.

“Hangi cep bilgisayarı?”

Caddeye dönünce, *Jambalaya*’ya ait bölümdeki park alanını işaret ettim. Otoparka girip, benim eski, paslı kasalı, geniş lastikli ve büyük tamponlu, üç buçuk tonluk Chevy marka kamyonetimin yanına park ettik.

“Etkileyici,” dedi kamyonetime bakarken. “Los Angeles otobanları için tam biçilmiş kaftan.”

“Onu kullanırken kimse beni rahatsız etmiyor.”

Başıyla onaylayıp, kontağı kapattı. “Kaybedecek bir şeyi yok.”

“Efendim?”

“Sana şöyle bir bakıp, adamın kaybedecek bir şeyi yok, diye düşündüklerinden sana bulaşmıyorlardır, değil mi?”

“Onun gibi bir şey.”

“Bu aslında Los Angeles tarzı bir taktik olmalı.”

Omzumu silktim.

“Hayır, gerçekten.” Uzanıp, kolumu tuttu. Onun elektriğini hissetmiştim. “Çok hoş.” Bir süre durakladı. Şimdi aşırı güç harcamış motorun sesi dışında hiçbir şey işitilmiyordu.

“Aşağılık leş kargaları geliyor,” dedi. “Sen kullan ve bu arada şu cep bilgisayarını bir anlat.”

Kamyonetime geçtik. Motoru çalıştırdım ve otoparkın çıkışına yöneldik. Deniz Kuvvetleri’nin ikaz ışığı hâlâ kıpkırmızıydı.

“Eğil.” Jasmine koltuğa eğilirken ben de karşıdan gelen canlı yayın araçlarına yakalanmamak için başımı çevirdim. Ama zaten hiç kimse benimki gibi bir döküntü kamyonete dikkat etmezdi. Herhangi bir planım yoktu; bu yüzden en tenha yolu seçip, Lincoln istikametine yöneldim.

“Sen hatırlamıyorsun ama annem mezarlıkta cebine bir şey sokmuş olabilir mi?”

“Sanırım. Her şey o kadar çabuk gelişti ki dikkatimden çok şey kaçmış olabilir. Beynimiz bir anda ancak bir tek şeye odaklanabilir. Biz olayların arasında çok hızlı geçişler yaparız ve bu nedenle de aynı anda birçok şeyi yaptığımızı sanırız. Ama bu kesinlikle bir yanılgıdır.”

“Annem bana seninle her konuşmasında bir şeyler öğrendiğini söylerdi.”

Ona baktım.

“Haklıymış,” dedi.

Jasmine bir kez daha annesine has gülümsemesiyle beni hüznölendiren anıların kapısını açmıştı. Anılar tıpkı Ansel Adams’ın Tahoe Gölü çevresinde ve Sierra tepelerinde çektiği, dallardaki ananasların iğnelerini bile seçebildiğimiz o inanılmaz siyah-beyaz fotoğrafları gibi canlanmıştı gözümün önünde.

Jasmine’in gülümsemesi buna yol açmıştı. Bir anda uzun zaman önceki o uğursuz Noel Partisini hatırladım. Sanki eve yaklaştığımı görmüş gibi, kapıyı bana daha çalmadan Vanessa açmıştı. İçeri girerken de o kadar yakınımda durmuştu ki ağzındaki naneli sakızın kokusunu alabilmiştim. Benimkine kenetlenen o muhteşem gözlerini hatırlıyorum. Hemen gözlerimi kaçırmak zorunda kalmıştım. Oysa ev o anda o kadar kalabalık olmasa bu onunla ilk öpüşmemiz için harika bir fırsat olacaktı.

Kamyonetim Vanessa’nın kızıyla birlikte Ballona Creek köprüsüne doğru ilerlerken bu anı beni almış götürmüştü. Bu nedenle de Jefferson sapağındaki ışıkları görmedim.

“Allah kahretsin,” diyerek yavaşladım. Aslında bu saatte bir polis arabası olma ihtimali düşük olsa da yine de dikkatle çevreme bakındım.

Duygular yavaş yavaş etkisini azaltırken birdenbire annemin cenazesinden sonra üzerimdeki kanlı giysileri toparlayıp Mississippi’de bir motel odasında, plastik bir torbaya doldurduğumu hatırladım.

“Bir saniye,” dedim önce sessizce.

Jasmine yüzüme beklentiyle baktı.

“Vay be! Kesinlikle orada olmalı.”

Frene basıp, U dönüşü yaptım.

“Eğer bendeyse mutlaka annemin cenazesinde giydiğim takım elbisenin cebinde olmalı.”

“Cep bilgisayarı?”

Başımla onayladım. “Başka mantıklı bir açıklaması yok.”

Bir kez daha Itta Bena’daki olay anını gözümün önüne getirmeye çalıştım. Ancak bu kez Vanessa’nın yüzünü hatırlamakta güçlük çekiyordum. Bir an için bir dijital fotoğrafı çok fazla bü-yüttüğümüzde piksel sayısının artışı dolayısıyla netliğin kayboluşunu hatırlatmıştı bu.

Yeşil ışıkları yakalamaya ve kırmızılara aldırmamaya çalışarak kuzeye, Lincoln istikametine doğru ilerlerken bir yandan da heyecanla hiçbir ayrıntıyı atlamamaya çalışarak olup bitenleri Jasmine’e anlatmaya çalışıyordum. Playa Del Rey’den bir blok ilerideki, yaz akşamları açık pencerelerden içeri giren okyanusun kokusunu ciğerlerimize çektiğimiz küçük yazlığımızın yan taraftaki garajı düşünüyordum. Garajdaki çamaşır makinesini, çocukların bisikletlerini, kazadan sonra kısa bir süre evi satmayı düşündüğümünden hepsini üst üste yığdığım aletlerimi, çalışma tezgahımı gözümün önüne getirmiştım. Ama asıl içine kanlı takım elbisemi tikiştirdiğim, Jackson’daki otelden getirip, bir kena-

ra attığım plastik torbayı tam olarak nereye koymuş olabileceğimi hatırlamaya çalışıyordum.

“Neden atmadın ki?”

Omzumu silktim. “Hatıra. Katolik Kilisesi neden azizlerin kemiklerine sahip çıkıyor?”

“Sapıklık?”

Güldüm. “Tamam, ben de o yüzden atmadım işte.”

Kamyoneti 1930’ların sitilini yansıtan, beyaz, yabancı otların tüm bahçeyi sardığı, şık bir posta kutusunun hemen dikkati çektiği bungalova yönelttiğim anda her şeyin ters gittiğini anlamıştım.

21 “Sundurmanın ışığı açık.” Arkama yaslanıp, bir süre evimin etrafındaki gölgelerin arkasını görmeye çalıştım.

“Ne olmuş?” diye sordu Jasmine.

“Olan şu, evde ısıya ve harekete duyarlı sensorlar var.” Motoru stop ettim.

“Belki sistemi biz aktif hale getirmişsizdir.”

Başımı iki yana salladım. “Biz daha yarım blok uzaktayken de ışık açıldı.”

“Belki de bir köpek?”

Bir kez daha başımı salladım. “Ben hassaslık ayarını böyle bir şey olmayacak konuma getirmiştim. Çünkü öyle yapmadığım zaman alarm bizi gece yarısı uyandırıyor.”

Kontaktan anahtarları çıkarıp, kapıyı açarak, dışarı atladım. “Burada bekle.”

Kamyonetin kasasına çıkıp, köşedeki büyük metal kutuyu açtım. Bu kutunun içinde, karlı Sierra yolları için hazır tuttuğum zincirler, takımlar, denizcilik, dağcılık ve dağ bisikletçiliğinde kullanılacak malzemeler vardı. Tabii bir de avda.

Jasmine de inip, kasanın yanına gelmiş, ucunda koca bir asma kilit asılı metal kutuyu açmaya çalışırken beni izliyordu. Kutuyu açıp, gönüllü şerif yardımcılığı görevim sırasında kullandığım Beretta 92F model 9mm'lik yarı otomatik tabancamı aldım. Zincirimdeki başka bir anahtarla da kutunun kilitli yan bölmesini açıp, on beş kurşunluk şarjörü aldım ve mermi yatağına yerleştirdim. Ardından iki tane daha on beşlik şarjör alıp, onları şortumun cebine attım.

“Senin orada bekleyeceğini sanıyordum,” diye ön koltuğu işaret ettim başımla.

“Ben böyle bir şey söylemedim.” Yüzünde yine o Mona Lisa ifadesi belirdi.

“Her neyse.” Cebime bir tane daha şarjör attım ve aşağı indim. “Hâlâ orada olabilirler,” dedim eve doğru yönelirken.

Jasmine yüzüme, ne olmuş yani, der gibi baktı.

“Kamyonette beklemek isteyebilirsin.”

Gözlerini devirerek bana baktı. Sonra kemerindeki kılıfından cep telefonunu çıkarıp bana doğru salladı. “Bu, yardım istemek için birilerini araman gereken zamanlardan biri değil mi?”

Bu sözler beni durdurdu. Boğazımın kalın bir telle sıkılır gibi olduğunu hissetmeme neden olan gerginliğe direnebilmek için derin bir soluk aldım. Bir yandan da avuçlarımı sıkıyordum.

Aşırı tepki mi veriyordum? Evde herhangi bir hareket yok gibiydi. İşçileri müfettişleriyle zaten yeterince vakit geçirmiştım. Şimdi bir de 911'i aramak başıma sonu gelmeyecek yepyeni bürokratik işlerin açılmasına neden olabilirdi. Polis merkezini aramaksa saatlerce telefonda beklemeyi göze almak manasına geliyordu.

“Pekala. Bence herifler eğer burada aradıklarını bulmuş olsalardı tekneme saldırmazlardı, diye düşünüyorum.”

“Belki,” dedi. “Belki de değil.”

“Pekala, istersen bunu sabaha dek tartışabiliriz.” Döndüm ve hızlı adımlarla sundurmaya yöneldim. Ön kapı aralıktı. Jasmine’e dışarıda beklemesini işaret ettim ama o bir kez daha beni dinlemedi. Kapıyı açtım, holün ışığını yakıp, içeri girdim.

Önce oturma odasına yöneldik. Elimde Beretta’yla içeri da-
lıyor, ardından da ışıkları açıyordum.

“Ah, lanet olsun.”

Evim. Canımı dişime takarak, alın teri döküp bir sürü de para harcayarak dekore ettiğim biricik evim perişan olmuştu. Çekmeceler açılmış, yastıklar kesilip delik deşik edilmiş, kalorifer boruları kırılmış, neredeyse her şey fırlatılıp bir kenara atılmıştı. Peşim sıra gelen Jasmine’le birlikte tüm odaları dolaştım. Bir zamanlar Camilla’yla paylaştığım yatak odamda içlerinde onun ve çocukların fotoğraflarının bulunduğu çerçeveler yerlere fırlatılmış, kırılan camlar her yana saçılmıştı.

Ama evde karşılaştığım manzarada beni en çok yıkan şey çocukların odasının haliydi. Kazadan sonra hiç dokunulmayan bu odada tüm oyuncaklar, profesyonel bir aramanın çok ötesinde, sanki sadece tahrip edilmek istenmişçesine, kırılmış, parçalanmıştı. Kızımın birlikte uyuduğu oyuncak kaplanını yerde görünce adeta donakaldım. Oyuncak yerdeydi. Kesilmiş, içindeki elyaf dört bir yana saçılmıştı. Bu yüreğimin korkunç bir acıyla titremesine neden oldu.

“Orospu çocukları.” Eğilip, oyuncak kaplanı elime aldım. Dokunduğum anda anılar canlanınca gözlerim yaşardı. Ardından yerdeki kırık oyuncaklara basmamaya çalışarak, kaplanı burada uyurken inanılmaz güzel gözükken kızımın başını koyduğu yastığın üzerine bıraktım.

Ağlamamak için birkaç kez yutkundum. Sonunda arkamı dönmeyi başardığımdaysa yüreğim intikam ateşinin o müthiş ateşiyle yanıp tutuşmaya başlamıştı bile.

“Haydi,” dedim.

Mutfağa ardından da kırık cam parçalarına, kavanozlardan yere saçılmış, una, hardala basmamaya çalışarak garaja yöneldik. Sağımızda kalan küçük kilerin yanından geçip, iki beton basamakla garaja açılan kapıya ulaştık. Elimi kapı koluna koyup, duraksadım.

“Takım elbise plastik bir torbanın içinde.” Başımla garajı işaret ettim. “Çamaşır makinesinin yanında olmalı. Bir daha torbayı açmadım bile. Ama atamadım da.”

Torbayı oraya bıraktığım an gözümün önünde canlanınca kilerden uzaklaşıp, garajın kapısını açtım. Şimdi karşımda dar madağın edilmiş yeni bir yer daha vardı.

İçerisi ekşimiş bira kokuyordu. Işığı yaktığım anda bunun nedeni ortaya çıktı. Köşede, kasası içindeki onlarca Lagunitas IPA bira kutusu patlatılmıştı. Köpükleri hâlâ kasadan aşağıya damlıyordu. Hafızama başvurup, garajı nasıl bıraktığımı hatırlamaya çalıştım. Gözlerimi bir otomobillik küçük garajın üzerinde dolaştırıyor, duvardaki takımlarıma, bira ve şarap soğutmakta kullandığım eski buzdolabına, içleri spor yaparken kullandığım araç gereçle dolu torbalara dikkatle baktım. Hiçbir şey zarar görmemişti sanki. Jackson’daki otelden aldığım plastik torbanın parçalarını gördüm. İçindeki kanlı giysilerim de etrafa saçılmıştı. Durumu idrak etmeye çalıştığım o anda yan taraftaki kilerin kapısı aniden açıldı.

“Hey!” diye bağırdı Jasmine kapı ona çarptığı anda. Ardından bir el silah sesi duyuldu. Bir adam silah sesiyle birlikte küfrü basmıştı.

Beretta’yı hazırda tutarak yana atıldım. Jasmine de kilerin kapısı bir kez daha hızla açılıp, ayağıma çarparken yana devrildi. Kapı şimdi arkasındaki omzuyla destek oluyormuş gibi açık kalmıştı. Kapının üst menteşesi inliyor, kırılmak üzereymiş gibi gözükiyordu.

O anda kapının eşiğinde bir tüfeğin namlusu belirdi. Sonra da sol elinde daha geniş kalibreli bir silah tutan iri yarı, çalı süpürgesini andıran simsiyah saçlı bir adam. Jasmine adam tüfeği ona doğru çevirdiği anda kendini hızla diğer tarafa doğru savurdu. Kapıya doğru iki el ateş ettim. Tabanca gürültüyle yana düştü. Kapı da o anda serbest kaldı. Hemen öne atılıp, kapının kanadını kendime doğru çektim. Yerde, ellerini midesine bastırmış acıyla inleyip, kıvranan Levi's kotlu, açık mavi tişörtlü, uzun boylu, kaslı adama baktım. Atardamarından kanı adeta fışkırırcasına boşalırken adam ileri geri sallanıyor, yaşamının son dakikalarında damarlarındaki hayat suyunu benim özenle döşettiğim yer karolarına boşaltıyordu. Kan, adam kapı aniden açılıp, şaşkınlığa düştüğünde yanlışlıkla yere bir el ateş etmesi sonucu oluşan küçük oyuğun içini doldurmuştu bile. Anlaşılan bizim garajın iyice içine girmemizi bekleyip, bizi pusuya düşürmeye çalışmıştı.

Jasmine doğrulup, yanıma gelirken yüzünde her şeye hakim olmaya çalışan birinin garip ifadesi vardı.

“Silahını al,” dedim.

Jasmine önce yüzüme baktı, sonra da dediğimi yaptı.

“44'lük magnum,” dedi aşına bir tavırla silahı alırken.

“Nasıl kullanılacağını biliyor musun?”

“Ben Mississippi de bir insan hakları avukatıyım. Ne sanıyorsun?”

“Haklısın.”

Yerdeki adama baktım. “Buralarda bir arkadaşı daha olabilir. Eğer benim dışında birini görürsen hemen ateş et.” Elimdeki Beretta'yı hazır tutarak garajın içinde dolaşmaya koyuldum. Küçük, öyle rahatça saklanılamayacak bir yerdi burası. Kutuların arkasını hatta buzdolabının içini bile kontrol ettim.

İstemeyerek de olsa, “Tamam, 911'i arama zamanı,” dedim mutfağa döndüğümüzde.

“Çoktan aradım,” dedi kulağındaki telefonu bana göstererek. “Meşgul.” Telefonu yeniden kılıfına yerleştirdi. “Tıpkı söylediğin gibi.”

İri yarı adam hâlâ yerdeydi. Teni tüyleri yolunmuş bir tavuktan bile beyaz bir hal almış, damarlarından fışkıran kansa artık durmuştu.

“Gitti,” dedim.

“Ama sen doktorsun.”

“Umurumda olsaydı bile yapabilecek bir şey yoktu. İkiye ayrılmış bir atardamar damarlarındaki tüm kanı sen daha beşe kadar sayamadan boşaltır. Haydi.” Beretta’nın emniyetini kapatıp, garaja yöneldim. “Bakalım takım elbisenin ceplerinde onların bulmayı başaramadığı bir şey bulabilecek miyiz?”

Zımpara kağıtlarıyla resim malzemelerinin dolu olduğu sandıklardan birinden bulduğum lastik eldivenleri giyip, diğer bir çifti de Jasmine’e uzattım.

Başını iki yana salladı. “O benim annemin kanı. Dokunmaktan rahatsız olmam”

Bunu öyle bir tonla söylemişti ki ben ellerime eldiven geçirdiğim için kendimi suçlu hissettim. Jasmine 44’lük magnumu çalışma tezgahımın üzerine koyup, kanlı takım elbiseyi aldı. Söyleyecek bir şey bulamadığımdan eldivenleri çıkarıp, mutfığa yönelmeden önce kan gölünün ortasında yatan cesedin yanına çömeldim. Bir yandan da kanın ayakkabılarıma ve pantolon paçalarıma bulaşmaması için azami dikkat sarf ediyordum. Ceset soluna dönük vaziyette olduğundan bir yandaki ceplerini kolaylıkla kontrol ettim. Sonra itip, diğer tarafa döndürerek sağ yanındaki ceplerine baktım.

Hiçbir şey yoktu. Cesedi yüzükoyun döndürüp, arka ceplerine de baktım ama onlar da boştu. Adam hiçbir şey bulamamıştı.

“Brad!” Jasmine’in sesi heyecan doluydu. Hemen ona doğru döndüm. Garaj kapısına yaslanmış, elindeki posta pulunu andırır nesneyi bana gösteriyordu.

“Bu bir SD kart,” dedi bana doğru yürürken.

“Ne?”

“Hafıza kartı yani. Annem cep bilgisayarına kaydettiği bilgiler için bunları kullanırdı.”

Elime aldığım kartın aslında puldan daha sert olduğunu fark ettim. Dökülen bunca kana göre son derece küçük bir şey.

“Nasıl bu kadar çabuk buldun?”

“Ne aradığımı biliyordum. Annem sana cep bilgisayarını vermezdi. Ben de...” Birden işitilmeyen sesleri duyan biri gibi başını yukarı kaldırdı.

“Bir saniye lütfen,” dedi telefonunun kulaklığının küçük mikrofonunu ağzına yaklaştırarak. Sonra telefonu kılıfından çıkardı, kulaklığı söktü ve telefonu bana uzattı.

“Sana,” dedi.

22 Darryl Talmadge’in askeri hastanedeki odasında geçirdiği krizin görüntüleri Clark Braxton’un bilgisayarının düz ekran monitörünü dolduruyordu. Büyük koltuğundaki General karşısındaki Frank Harper’a daha iyi bakabilmek için kollarını granit masasına koyup, arkasına yaslandı.

Harper bir elini kusursuzca temizlemiş masaya dayayarak, ekranı daha iyi görebilmek için eğilmişti. Diğer eliyle de Juno sahilinden toplanan midye kabuklarının eritilmesiyle yapılmış, pipoyla oynuyordu. Braxton adamın masasındaki elini ittirmek için kendine hakim olmaya çalıştı. İnsanların yağlı ellerinin kendi eşyaları üzerinde dolaşmasından nefret ederdi.

Bunun yerine dikkatini Harper'ın belli belirsiz titremesine çevirmişti. Braxton gizli yollardan Harper'ın felç geçirdiğini, Parkinson tedavisi gördüğünü öğrenmişti. Buna karşın Harper hâlâ askeri geçmişine yakışır bir duruşa ve entelektüel kapasiteye sahipti. Bu da Braxton'un onunla işbirliğine devam etmesi için yeterli bir sebepti.

“Oturmak ister misin?” diye sordu Braxton iğrendiğini belli etmemeye çalışarak. Harper başını iki yana sallayıp, o bembeyaz saçlarının darmadağın olmasına neden olunca Braxton iyice tiksindi ve bunun belli olmaması için hemen yüzünü pencereye doğru çevirdi. Arkasındaki karanlıkta, pencerede yansıyan kendi kusursuz yüzünü inceledi. Arkada belli belirsiz gözüken tepeyi, kendi tepesini görünce kaşları çatıldı. Çünkü İspanyol tarzında inşa edilmiş, Oakville kavşağındaki orman içindeki McMansion villasının aşağılık sahibini ve herifin sürekli arttırdığı fiyatı hatırlamıştı.

Bu ağaçlık bölüm onun tepede sahip olamadığı tek bölümdü. O ukala herif araziyle zerre kadar ilgilenmez, yetişen üzümleri toplatma zahmetine bile katlanmazdı. Bu yüzden de otların iyice büyüdüğü, yangın çıkmaya müsait ayrıca güvenlik açısından zayıf bir bölge halini alan o araziden nefret ediyordu.

Oraya bakarken gözünde daha önce defalarca kurduğu bir fantezi canlanıyordu. Bu yabani otların arasında dikkatle süzülüyor, aşağılık herifi arazinin ortasında kısıtıyor, avcı bıçağını boynuna dayayarak, bıçağın her bir çentiğinin damarlarını kesmesini sağlıyordu. Adamın boğazını boydan boya kestiği gözünün önünde canlanınca Braxton'un neşesi yeniden yerine geldi. Ardından adamın kanının üzümlerin köklerine nüfuz ederek canlandıklarını hayal edince gülümsedi.

“Çok çabuk olmuş.”

İstemeye istemeye Harper'a döndü. Monitörde şimdi beyaz giysili görevlilerin Talmadge'in odasına daldıkları görülüyordu. O sırada Braxton'un masasındaki telefon çalınca General düğmeye basarak ekrandaki görüntüyü tam iki beyaz önlüklü Talmadge'e müdahale etmek üzerelerken dondurdu.

"Braxton," diye bağırdı General telefonu açar açmaz. Karşı tarafın söylediklerini dinlerken başını yukarı kaldırmıştı.

"Ben, sana daha kaç defa paranın önemli olmadığını söyleyeceğim?" Braxton bir anlığına gözlerini kapatıp, burnunun kemeri kaşıdı.

Harper, Braxton'un çenesindeki titremeyi izliyor, adamın en kısa zamanda tedavisinin bu belirtileri üzerinde yoğunlaşması gerektiğini düşünüyordu. Harper kendini başkalarının göremediği belirtileri görebilecek şekilde eğitmişti. Zaten bu yüzden General'in tedavisiyle ilgilenen tek kişi kendisiydi. Bu kasılmaların miktarı onu endişelendirmişti.

"Çabuk bana o aşıklık şarabı getir, Ben!" diye tehdit dolu bir sesle bağıırdı. "Bu benim koleksiyonum ve hâlâ eksik. Eksik! Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Bu tüm *koleksiyonun* değersiz olduğu anlamına gelir. Değersiz. 1870 mahsulü olmadan..."

"Evet, şimdiye kadar milyonlar harcadığımı biliyorum ama bunun parayla bir ilgisi yok. Bu tam bir koleksiyona sahip olma çabası. Tam bir koleksiyon!"

Braxton bir süre dinledi. "Ben, ben sana netice için para ödüyorum. Ya bana koleksiyonumu tamamlayacak parçayı getir ya da cehennemin dibine git!"

Harper, Braxton telefonu çarparak kapatmamak için çaba harcıyor, bakışlarını diktiği pencereden uzaklaştırmamaya çalışarak, ihtiyatla oturuyordu. İlacın dozunu da giderek komplike hale gelen formülünü de haftalık periyotlarla denetleniyordu ama bazen günlük düzeltmeler de yapılması gerektiği oluyordu. Ne

General ne de başka biri Harper'ın bu en eski hastasını istenilen konumda tutabilmek için ne kadar büyük çaba harcadığının farkındaydı.

Telefonu kapattıktan sonra Braxton, tuşa dokunup görüntülerin yeniden akmasını sağladı.

Braxton'un yüzündeki küçük kasılmalar bittikten sonra, Harper, "Hâlâ Talmadge'i neden diğerleri gibi öldürtmediğini anlayamıyorum," dedi.

Braxton eski ordu psikologunun sorusuna soruyla yanıt verdi. "Bunun bir nedeni, Belzoni'de bıraktığı mikrofilm dosyalarını ele geçirememen olabilir mi sence?"

Harper iç çekip, büyük bir çaba harcayarak General'in gözlerinin içine baktı. Kendisi General'den daha uzun boyluydu ve yirmi yaş kadar daha büyüktü. Konuştuğundaysa sabrının sonuna varmak üzere olduğu apaçık ortaya çıkmıştı.

"Eğer almış olsam elbette sana söyledim. Neden bana doğru dürüst bir yanıt vermek yerine soru sorup duruyorsun?"

"Çünkü sen bana yanıtı apaçık belli soruyu sorup duruyorsun," dedi Braxton ses tonunun doğallığını korumaya çabalayarak. Sen de bizim Bay Talmadge'in bu kayıtlarda parmağı olduğunu ve işgüzar avukatının tüm bu kayıtları CD'lere aktardığını biliyorsun. Eğer Talmadge bizim elimizdeyken ölürse o aşağılık avukat ya da ekibindekilerden biri bu CD'leri basınla paylaşmaktan bir an bile çekinmeyecektir." Braxton bunları söyledikten sonra bir süre sustu. Yeniden konuştuğunda ses tonu tehlikeli bir eşikte olduğunu ortaya koyuyordu. Yaşlı adamların sorunu bu işte. Zaman geçtikçe ağızları gevşemeye başlıyor. Durum değişince de asla müsamaha gösteremeyeceğimiz işlere kalkışabiliyorlar.

"Clark, dokümanların mikrofilmleri veya senin ifaden olmadan, bu CD'lerin sahte olduğu kolaylıkla ileri sürülebilir. Bunu

sen de biliyorsun,” diye karşılık verdi Harper. “Senin seçilmeni istemeyen birileri tarafından uydurulmuş şeyler olarak gösterebiliriz.” Duraksadı. “Ayrıca, asıl dinamit hâlâ burada.” Parmağıyla kendi başına vurdu.

Braxton başını iki yana salladı. “Frank, tüm saygımla...” *gidererek yok olan saygımla, seni aptal moruk*, diye düşündü Braxton. “Söylemem gerekiyor ki kesinlikle süreci anlamıyorsun. Medyadaki o aşağılık leş yiyiciler birkaç hafta kala bu CD’leri yayınlarsa seçimleri kesinlikle kaybederim.”

Harper omzunu silkti.

“O dokümanları ve de kopyalarını. Zira bu da mümkün ve bulana dek emin olamayız. Emin olmadıkça da bu büyük ülkeyi aptallığa sürüklenmekten kurtaracak proje tehlikede demektir.”

“Evet, evet.” Harper elini kaldırıp, salladı. Braxton bu sırada adamın siyah granit üzerinde bıraktığı parmak izlerine bakıyordu. “Ama onun bu şekilde devam etmesinin...” Susup, monitörü işaret etti. “Bu dramı sürdürmesi daha büyük bir tehlike değil, diye düşünüyorsun, öyle mi?”

Lanet olsun! *Bu aptal moruk ipin ucunu kaçırdı. Üstelik zamanımı da boşa harcıyor*, diye düşündü Braxton gözlerini masasının üzerinde henüz okumadığı David Baldacci ve Dale Brown’un gerilim romanlarının kapaklarına dikerek. Onlar General’in en sevdiği yazarlardı ve o anda bu moruğun sayıklamalarını dinlemektense bu kitaplara gömülmeyi tercih ederdi.

“Frank, sen harika bir psikolog, üstün yetenekli bir araştırmacı ve ülkesine kusursuzca hizmet eden vatansever bir askersin.” Braxton, Harper’a dönüp, adamın omzunu tuttu. Yaşlı adamın kemiklerini hissediyordu. “Sen insan bedeninin çalışma sistemini muhteşem bir şekilde anlıyorsun ve ben de çalışmalarından ziyadesiyle memnunum,” dedi ardından bir süre bu sözlerin Harper’ın yüzünde yarattığı ifade değişikliğini inceledi.

Yaşlı adam kendine bilgelikle karışık, ihtiyatlı bir gülümsemeyle bakıyordu.

“Ama Doktor, bu tür durumlarla uğraşmak senin alanına girmiyor. Tanrı bana senin sahip olduğun birikimi edinecek zeka gücünü vermemiş ama onun yerine bu tür durumlarla başa çıkamamı sağlayacak stratejiler kurmama olanak verecek yeteneklerle donatmış. Bu nedenle bırak da o konulara ben kafa yorayım. Şimdiye dek bu konuda gayet başarılı oldum değil mi? Baksana çalışmalarımız ne boyuta ulaştı. Tam kırk yıl oldu, değil mi?”

Braxton duraksadı. “Düşünsene senin orijinal programından geriye kaç kişi kaldı?”

“Sadece sen ve Talmadge,” dedi Harper duraksamadan. “İlaç tedavisi uyguladığımız başından yaralanmış birkaç asker daha vardı ama onlara bu ilaçlar dolaylı yollardan sağlanmıştı.”

“Peki ya tüm hikayeyi başından sonuna dek kim biliyor?”

“Sadece sen ve ben.”

“İşte,” dedi Braxton. “Gördün mü? İşin bu kısmında gayet iyi çalışmışım, değil mi?” Harper huzursuz bir tavırla gülümsedi. “Keşke diğerleri üzerinde de başarılı olabilseydim.” Başıyla monitörü işaret etti.

Braxton, Harper’ın bu itirafıyla hayal kırıklığına uğramıştı. Daha kısa bir süre önce Harper yenilmesi imkansız, son derece zeki bir rakipti. Fikir tartışması yapmaktan hoşlanırlardı ve sonunda da hep kaybeden Braxton olurdu. Ama General artık kazanma zamanının geldiğini biliyordu.

“Frank, Talmadge’i henüz kontrol edemediğimiz insanların eline düşmeden önce alabilme noktasında başarısız olduğumuzu kabul ediyorum. Ama bunu tespit ettiğimizde o Jackson’daki psikologlara ötmeye başlamıştı bile. Sen de benim kadar hapis-hanede olduğu müddetçe ona hiçbir şey yapamayacağımızı biliyorsun. Zira bir şey yapmamaya kalkmamız kuşkuları daha da

artırır. Ben seçildikten sonra her şey değişecek. O ana dek şu anki pozisyonumuzu muhafaza etmemiz gerekiyor.”

“Ama sen de onun zihin sağlığının ve suç işlemeye dönük doğasının onun inandırıcılığını da ortadan kaldırdığını kabul etmek zorundasın. Öyle bir adama kimse inanmaz ki artık.”

Harper omzunu silkip, pencereye doğru yürüdü. “Jaj Shanker ve hukuk ekibindeki o aşağılık kaltaklar dışında.” Braxton’a tepeden bakıyordu. “Üstelik hâlâ en az annesi kadar sorun yaratmaya meyilli biriyle uğraşmamız gerekiyor. Bir de Stone var, tabii.”

“Katılmıyorum. Onun avukatlık becerisi annesinin yarısı bile etmez. Ayrıca Stone’un da çaresine bakmak için çok yol kat ettik.”

“Ya, ne demezsin, usta ekibin neler neler yaptılar öyle.”

“Stone çok yetenekli bir adam,” dedi Braxton artık ne kadar çaba harcarsa muhafaza etmeyi başaramadığı öfkesini göstererek.

“O doğal olarak yüzde ikiye girenlerden. Bizimkilerden biri değil,” dedi Harper.

“Onunla başa çıkma yöntemlerimiz var.”

“Nasıl...”

Braxton başını iki yana salladı. “İnan bilmek istemezsin.” Başını salladı. “Ve de Talmadge gaz odasını boylayacak. Veya kanserden ölecek. Bence bu daha yüksek bir olasılık.” Braxton yaşlı dostunun yüzünü inceledi. “Frank, senin kayıtların gömmüş olman gereken yerden çıkmadığı sürece işler yolunda gidecek.”

23 Jasmine’in başı sağ omzumdaydı. Los Angeles polis merkezinin Pasifik bölümü İdare binasındaki plastik sandalyelerde birbirimize yaslanmış halde oturuyorduk. Ödünç aldığımız bir battaniyenin altında, tavşan uykusundaydı.

Kapılar açılıp kapanıyor, telefonlar çalıyor, yorgun insanlar nöbetlerini tamamlamaya çalışarak bir o yana bir bu yana koştu-ruyordu. Uzak köşede iki üniformalı polis memuru ve takım el-biseli bir dedektif, kelepçeli, kolları hapishane dövmeleleriyle dolu bir adamı benim de yaklaşık iki saat önce ziyaret ettiğim sorgu odasına doğru götürüyorlardı. Eskiden her şey daha kolaydı. Si-yah ve beyaz ayrımı. Sonra hapçılar, yankesiciler, üniformalı po-lisler, takım elbiseli dedektifler, olay yeri araştırma ekipleri, suç mahali kamyonetleri, adli tıp görevlileri, hakimler ve de cezaevi arabası, hepsi iç içe geçmiş gibi bir araya karışır olmuştu.

Jasmine'le onların işlerini mümkün olduğunca kolaylaştırma-ya çalışmıştık. Benim tabancamla, saldırganını ayrı poşetlere koyup ağızlarını bağlamış, dışarı çıkıp polisin gelmesini bekleme-ye koyulmadan önce onları mutfak tezgahının üzerine dizmiştik.

Daha sonra bizi buraya, zincir mağazaların, petrol istasyon-larının, duvar yazılarıyla dolu duvarların, iki veya üç katlı sıvala-rı dökülmüş diğer binalardan pek de kolay kolay ayırt edilemeye-cek, Centinela'nın sonuyla Culver Bulvarı'nın başı arasındaki bu polis merkezine getirmişlerdi.

Bizi buraya getiren, Dedektif Çavuş Darius Jones büyük top-lantı odasının karşısındaki yüzbaşının odasından başını iki yana sallayarak çıktı. Ben hiçbir şey duyamıyordum ama iç ofisteki-lerden biri mutlaka bir şeyler söylemiş olmalıydı. Çünkü dedektif kapının eşiğinde durup, arkasına döndü. Benden birkaç santim daha uzun, omuzları da aynı oranda geniş, kalın belli dedektif kapının eşiğini tamamen kapatıyordu. Üniversite liginde sağ di-zinden sakatlanıp bırakmak zorunda kaldığı son yıla kadar de-fans oyuncusu olarak oynamıştı.

Darius Jones omzunu silkip, başını sallamaya devam ederek ziyaretçi odasına yöneldi. Karnım guruldarken, çenemi kaşıyıp bir kez daha saatime baktım.

Dedektifler beni de Jasmine'i de saatlerce sorgulamışlar sonra birdenbire bunun bir nefsi müdafaa olduğu kararına varmışlardı. Ancak işin içinde bir de cinayet olduğu için Jones bizi bırakmadan önce amirlerinin de onayını almak zorundaydı. Bu onayın gelmesi sokakta misket oynayan bir çocuğun büyüyüp, bir serseri haline dönüştükten sonra molotof kokteyli yapmayı öğrenmesine kadar geçen süreden bile uzun zaman aldı.

Omzumdaki Jasmine'in başının neden olduğu hissin tadını çıkarmaya çalıştım ama yorgunluk ve son on iki saatten beri damarlarımda dolaşan adrenalinin neden olduğu stres, ölümle mücadele etmenin sebep olduğu kişiye darmadağınık olduğunu hissettiren o korkunç etkisiyle bunu pek başardığımı söyleyemem. Daha önceki yaşamımda, devlet hizmetindeki sıradan bir insanın görebileceğinden çok daha fazlasını görmüş olmam sanırım artık direncimi zayıflatmıştı.

O günlerde ölüm tehlikesini hayatımın bir parçası olarak algılar, bunu yaptığım tercihlerin neticesinde olağan bir iş riski gibi benimserdim. Bu algılayışım ölüm kavramının yalnızca karşımdaki için geçerli olmadığını anladığım güne dek de böyle sürdü. O andan sonra tetiğin üzerindeki parmağım biraz daha zorlukla çalışır oldu. Zira yere yığılıp, bakteriler tarafından ayrıştırılmayı bekleyen bir organizma yığınının dönüşen cesetlere bakıp, az önce karşımda hareket edip, konuşan kişilerin nereye gittiğini düşünmeye başladım. Ardından bilincin devamlılığı üzerine eğildim ve tek önemli olanın da o olduğunu anladım. Eğer yaşadığının farkında değilseniz ölmek o kadar da bir fark teşkil etmezdi. Ölüm bireyin tamamen yok olduğu anlamına mı geliyordu yoksa bedenden ayrılan zihin varlığını sürdürüyor muydu? Eğer varlığını sürdürüyorsa o bizim ruhumuz muydu? Sorular yeni soruları getiriyordu. Ruhumuzun bilinci bedenimize etten, kemikten tellerle mi bağlıydı yani? Aslında iyi ruhlara sahip kötü insanların

böyle olmalarının sebebi bu etten kemikten yapılmış tellerdeki bozukluk muydu?

Öldürmeyi bırakıp kendimi tamamen insanları iyileştirmeye adamama öyle belirgin bir şey neden olmadı. Bu daha ziyade bir terazinin kefelerinden birinin ağır ağır dolması gibi oldu. Yaşamım küçük küçük olayların birleşmesiyle birdenbire tam tersi yönde akmaya başladı. Tıp fakültesindeki eğitimim sayesinde istediğim şeyi yapabilecek yetkiye kavuşmakla birlikte olağanüstü başarılı bir beyin cerrahı olduğum da söylenemez. Yine de ne zaman bir kafatasını açsam ve parmaklarımı sedyede yatan kişiyi o kişi yapan organın üzerinde gezdirsem müthiş keyif almaktan hiç vazgeçmedim. Hastanın özellikle bir tümörü yerinden çıkararak kendisini daha iyi hissetmesini sağladığım, onun eskisi gibi cana yakın bir insana dönüşmesine tanık olduğum o anlardan müthiş zevk alırdım.

En korkunç cürümleri işlemekle suçlanan insanların bu korkunç işleri tasarlama noktasında yararlandıkları yaratıcılık bana şeytanın varlığının kanıtı gibi gözüküyordu.

Bu suçlu hastaların aileleri, “Lütfen buna beyin tümörünün yol açtığını söyleyin,” diye yalvarırlardı. “Ya da beyin hücrelerinin etkileşimini engelleyen bir damar tıkanıklığı.” Yeter ki görülebilen, dokunulabilen, tedavi edilmesi mümkün, çıkarılıp alınabilecek, yani sevdikleri kişinin bir şeytan olmadığını tam tersine yalnızca fiziksel bir arazdan ötürü bu halde olduğunu kanıtlayacak bir şey söylememi beklerlerdi. Bu sevdikleri kişinin suçunu ortadan kaldırmış olurdu.

Bazen yaptığım incelemelerde gerçekten böyle şeyler sezinlerdim. Ama her ne kadar fiziksel bir arazdan şüphelense de bunu doğrulayacak bir şey tespit edemezdim. Zira tüm muayene süreci yalnızca normal yaşam süren insanların davranışları baz alınarak yapıldı. Biyolojik bir sorun tanımlanamayınca da hasta kendini

ya hücrede ya da idam sehpasında bulurdu. Bu beni çok rahatsız ederdi. Zira elli yıl önce tanımlama noktasında başarısız olduğumuz birçok şeyi artık anlıyoruz. Bu da hapse atıp, idam ettiğimiz insanların elli yıl sonra gelişen teşhis yöntemleriyle aslında suçlu değil yalnızca hasta olduklarını ortaya çıkarabilir miydi?

Elbette bu düşünce bizi mantıksal bir saçmalığa da sürükleyebilir. Eğer her davranışımızın kökeninde biyolojik bir neden varsa bu özgür iradeyi ortadan kaldıracığından hiç kimse suçlu sayılamaz gibi bir yargıya ulaşırız. Her ne kadar yanıt sayısı az da olsa, sorular benim kötü bir et ve kemik yapısıyla sarmalanmış da olsa ruhların iyi olduğu şeklindeki inancımı güçlendirdi.

UCLA'daki derslerim ve araştırmalarım sonucundaysa yavaş yavaş ellerimin altındaki dokunun felsefi ikiliğine odaklanmaya başladım. Ruh ve et. Bu da beni bilimin, tıpkı ateşli bir Hristiyan'ın inancını savunması gibi, ısrarla söyleyip durduğu bilincin beynin elektriksel bir aktivitesi olduğu bu nedenle onun ötesinde bir şey aranmaması fikrinin, sıradan bir Hristiyan'ın bakire doğumu asla kanıtlayamaması gibi, ispatının mümkün olamayacağı noktasına getirdi.

Bu ne demekti? Daha da ötesi bu her anlama gelebilir miydi? Yıllarca bu konu etrafında dönüp durmuştum. Çoğu zaman düşüncelerimi kafamda kurup duruyor sonra bunları kağıda döküyor bir süre sonra bu yazdıklarımı okuduğumda kendi cümlelerimi anlayamıyordum.

Şimdi yeniden bunları düşünmektense tekne ve evime yapılan saldırıyı düşünmeye odaklandım. Sonunda da bunun Mississippi'de başlayan ve Vanessa'yla Darryl Talmadge arasındaki ilişkiyle açıklanabilecek bir olay olduğu kanısına vararak uyumayı başardım. Beyaz bir tecavüz sanığı gaz odasında idam edilmek üzere yargılanıyordu. Tek umudum Jasmine'in annesinin böyle bir adamı neden kurtarmak istediğini biliyor olmasıydı.

24

Vince Sloane'in sesiyle uyandım.

"Haydi! Kalkın, haydi!"

Sloane omzumu dürtüyordu.

Sayırsız soruya yanıt vermeye çabaladığım rüyamın etkisinden uzaklaşmak için çaba harcamak zorunda kaldım.

"Lanet olsun," dedim gözlerimi açtığımda.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi Sloane.

Jasmine de doğruldu.

Sloane eğilip bize üzerlerinde hırsızların kişisel ATM makinesi gibi görüp, her Allahın günü soydukları bu yüzden Alışveriş Et Sonra da Soy adını taktığımız bir blok ötedeki küçük dükkanın turuncu-siyah logosu bulunan iki plastik bardağı uzattı.

"Eve gitme zamanı," dedi Sloane bardağı bana verirken. "Tabii bu günlerde evim diyebileceğin bir yerin kaldıysa."

Bardağı alırken adamın yüzündeki memnuniyetsizliği de net biçimde okuyabiliyordum. Vince, güvenilir, gururlu, sözüne sadık, her seferinde tam tersini görse de başkalarının da aynı prensiplere uygun yaşamasını umut etmekten vazgeçmeyen biriydi. Bana Marine bölgesindeki eski deyişi hatırlatıyordu hep. "En yakın arkadaşın en kötü düşmanıdır."

Stone'in arkasında adeta yürüyen bir duvar gibi beliren dedektif Darius Jones'u gördüm. Simsiyah teni alnındaki ter damlacıklarıyla pırıl pırıl parlıyor, yüzündeki tehlikeli ifade, kıstığı gözleriyle daha da sertleşiyordu. Gözlerini benden kaçırarak ilk önce Jasmine'e baktı. Sonra da bana. Sonra bir daha ona ardından da bana. Nihayet göz göze geldiğimizdeyse Jones, bakışlarını kaçırp kusursuz bir poker oyuncusunun ifadesine büründü.

Bu da neydi şimdi? Omzumda tatlı bir sıcaklık bırakarak sandalyesinde doğrulan Jasmine'e baktım. O da kesinlikle iri yarı dedektifin yüzündeki ifadeyi okumuş olmalıydı. Ama bunu ona

sormamamın daha uygun olacağına karar verdim. En azından şimdilik.

Plastik bardağımı ağzıma götürüp kahvemden bir yudum aldım. Yemek borumdan aşağı tatlı bir sıcaklık yayılmıştı. Kahve tam da ihtiyacım olan şeydi, anlaşılan. Bir yudum daha alıp, ayağa kalkıp, gerindim.

“Seninle biraz konuşmamız gerek,” dedi Vince, arkasındaki kapıya bir bakış fırlatırken. Sonra yeniden bana döndü. “Sadece ikimiz. Seni evine ben bırakayım.”

“Ama...” Dönüp, uçak yorgunluğunun da eklenmesiyle iyice artan bitkinliğini üzerinden atmaya çalışıyordu. Bir an için titredi ardından battaniyeyi omuzlarına iyice sardı. Vince onunla göz göze gelince elindeki bardağı sallayarak, yanındaki sehpanın üzerine koydu.

“Aması maması yok.” Vince şimdi en otoriter çavuş tonunu takınmıştı ve ben de içimde beliren, baş üstüne efendim, diye yanıt vermeme isteğime ket vurmaya çalıştım. Zira bunu hangi tonla söylersem söyleyeyim onun dalga geçtiğimi anlayacağını seziyordum. Başımı sallayarak onayladım.

“Güzel,” dedi başıyla bize doğru yürüyen Jones’a Jasmine’i işaret ederek.

“Ben sizi otelinize bırakırım, Bayan Thompson,” dedi iri yarı dedektif, profesyonel ve son derece resmi bir tonla. Yüzündeki saldırgan ifade de tamamen kaybolmuştu. Bu yüzden ben de acaba ilk uyandığım anda gördüğüm o ifade yalnızca hayal gücümün ürünü müydü, diye düşündüm.

Jasmine doğrulup, battaniyeyi sandalyenin üzerine koydu. Ardından parmaklarıyla kıvrıkcık saçlarını taradı.

“Kahve için teşekkürler,” dedi Vince’e. “Size de teşekkürler,” dedi Jones’a. Sonra bana döndü, “Biraz uyuduktan sonra beni ara.” Bir yandan onun yüzüne bakıyordum ama gözümün ucuyla iri yarı dedektifin yüzünde yeniden beliren öfkeyi yakala-

mayı başardım. Öfke tıpkı krom bir yüzeyin üzerinde bir an için parıldayıp kaybolan ışık gibi geçmişti adamın gözlerinden.

“Kesinlikle uyuyacağım,” dedim ona ama çantasını alıp, Jones’un peşi sıra kapıya doğru yönelirken içimde beliren pişmanlık hissine mani olamadım.

Vince sandalyenin üzerindeki battaniyeyi alıp, katladı. Ben de fırsattan istifade edip, Alışveriş Et Sonra da Soy bardağından bir yudum daha aldım.

“İnsanların işlerine burnumu sokmaktan hoşlanmadığımı bilirsin,” dedi zorlukla duyabileceğim bir tonla.

“Anlamadım?”

Bana doğru dönüp, çevresine bakındı. Ardından battaniyeyi katlamaya devam etti. Daima bu tür şeylere önem verirdi. Her şeyi aldığı yere koy, böylece acil durumlarda neyi nerede bulacağını bilirsin.

“Dostun.” Battaniyeyi katladı. “Bak, beni insanların derilerinin renklerine önem vermediğimi bilecek kadar iyi tanırsın.”

İşte bu beni serseme çevirmişti.

“Bunun benim için gerçekten bir önemi yok. Ama çok sayıda insan için bu öylesine önemli ki.”

O tanıdık mide bulandırıcı duyguyu hissettim birden.

“Ayrıca bunun insanların ancak kendi ırklarından insanlarla birlikte olmasını düşünen Klancılar veya Saf Irk peşinde koşanlarla da bir ilgisi yok.”

“Bu inanılmayacak kadar harika,” diye mırıldandım. Şimdi Darius Jones’un bakışlarına bir anlam verebiliyordum.

“Ducky.” Kusursuz biçimde katlayıp, kenarlarını aynı biçimde düzelttiği battaniyeyi sandalyenin üzerine koydu. “Bak biraz dur ” Başıyla kapıyı işaret etti. “Zaten bölümde işim yokmuş gibi bir de senin arkada bıraktığın cesetlerle uğraşmak zorunda kaldığımdan uykusuzluktan ölüyorum.”

Bir şey söylememe izin vermeden Vince odayı terk etti. Ona yetişmek için koştururken sıcak kahveyi pantolonuma dökmüş-tüm. Dışarıya çıktık. Yeni gün parılıyordu. Geçici olarak yapılmış binaların ve sık ağaçların çevrelediği otoparka yöneldik. Ekip otolarının, ciplerin, hususi araçların, geçici barakaların yanından geçip, büyükçe bir okalıptüs ağacının altına park edilmiş, külüstür bir Dodge kamyonete ulaştık. Vince bu kamyoneti kendi badana-boya işleri için kullanıyordu. Onun konumundaki polisler hem ek bir gelir elde edebilmek hem de uyuşturucu satıcılarıyla, katillerle, çete elemanlarıyla, sarhoş sürücülerle, hormonlarının çıldırttığı yeniyetmelerle, güvenlik görevlilerine söylenebilecek iyi birkaç kelimeyi bulmakta zorluk çeken öfkeli vatandaşlarla uğraşma zorunluluğunun olmadığı bir işin tatminini yaşamaktan hoşlandıkları için ikinci işler yaparlardı. Kendi gönüllü polis olarak çalıştığım günlerde benzer şeyleri bizzat yaşadığımdan, çok sayıda polisin ağzına sakız olan – polisler vatandaşlara karşı – sözünün neden söylendiğini gayet iyi anlayabiliyordum.

Hiç konuşmadan yürüyüp, kamyonete atladık. Vince motoru çalıştırıp, aracı park yerinden çıkardı.

“Orada söylediklerimi hatırla. Jones harika bir dedektiftir. Araştırdığı olayları neredeyse tanıdığın tüm dedektiflerden daha çabuk çözer.” Çıkışa doğru yöneldi. “Zekası görünüşüyle orantılı olarak bir hayli fazladır. Ama siyahi kadınlarla beyaz erkekler konusuna takıntılıdır, işte.”

Parmaklarımı öfkeyle sıktım.

Culver Bulvarı çıkışında durdu. “Nereye? Teknen battığına evin de darmadağın edildiğine göre hangi cehennemde uyuyacaksn?”

Omuzlarımı silktim. “Laboratuvarım bunun için gayet uygun.” Saati baktım. “Tek sorun şu an mesai saatlerinin içinde olmamız.”

Vince gülümseyip, dikkatle yola koyuldu.

“Ben bu tür düşüncelerin Jones gibiler yerine Archie Bunker gibi tiplere yakıştığını sanırdım.”

“Her kesimin tutucusu vardır,” dedi Vince kuzeydeki Centinela’ya doğru dönerken. “Kendine dikkat et.”

Yanıt vermek için tam ağzımı açıyordum ki beni susturdu.

“Bak, bunun doğru olup olmadığı üzerine sonsuza dek konuşabiliriz. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ayrıca önümüzde bunu yapmak için de upuzun bir gün filan yok. Zira sana bunlardan çok daha önemli birkaç şey söylemem gerek.”

“Tamam,” dedim yavaşça.

“Hani dalmaktan hoşlanan, gönüllü olarak bize yardım eden bir çocuk vardı. Chris Nellis. Hatırlıyorsun değil mi?”

“Evet, onun reklam ajansı gibi bir şeyi vardı sanırım. Kursa beraber gitmiştik.”

“Seni kayaların üzerinden aldıktan sonra canlı birileri var mı diye tespit etmek için ondan dalmasını istedik. Bize patlamayla paramparça olan adama ve tekneye ait kalıntılar çıkardı. Sonra, dalgakıranın hemen dışında, liman devriye ekiplerinden biri başıboş dolaşan bir şişme bot buldu. İçinde de boynu kırılmış biri vardı.

“İçişlerinin dedektifleri seni sorgularken bir yandan da bulduklarını limana taşımaya koyuldular. Yarım saatliğine olay yerinden ayrıldıkları sıradaysa bir Ordu helikopteri dalgakırana inmiş. Oradakilere askeri kimliklerini göstermişler ve yetkinin kendilerinde olduğunu söylemişler.”

Vince, Santa Monica havaalanının doğu ucundaki Centinela’nın Bundy Caddesi’yle kesiştiği kavşaktaki ışıklarda durdu. Bu sırada küçük bir tek motorlu uçak iniş yapıyordu.

“Uzatmayayım. Bu ordu mensupları her şeyi incelemişler. Ardından da ne bulunduyorsa hepsini almışlar. Tekne kalıntı-

larını, şişme botu, ceset parçalarını yani her şeyi.” Işık yeşile dönuştükten bir nanosaniye sonra arkamızda korna çalmıştı. Bunu yapanın kim olduğunu görmek için döndüğümde tam bir Kaliforniya klişesi olan, siyah BMW’sine kurulmuş, bir sarışınla göz göze geldim. Vince, kadın kornaya bir kez daha basarken dikiz aynasından baktı. Şimdi gaza normalden bile daha az basıyordu.

“Sanırım çok önemli biri,” dedim. Gülümsedi. Yanımızdan geçerken yüzünü daha iyi inceleme fırsatı buldum. Parıldayan tırnakları ne kadar harika bir Anglo-Sakson olduğunu göstermek istercesine biçimliydi.

“Her neyse, bu ordu mensupları geldikleri kadar çabuk olay yerinden ayrılmışlar. Bir ukala albay dışında. Ve o da bize bu konuda bir rapor yazmamamızı bunun ulusal güvenlikle ilgili bir sorun olduğunu, aslında bunun kontrolden çıkan bir tatbikat olarak nitelendirildiğini filan anlattı. Ne dersin?”

“Ne? Rapor yok mu? Peki ya tekne?”

“Çekin postada olduğunu söyledi.”

Dudak büktüm.

“Hayır, gerçekten.” Vince gülümsedi. “Aynen öyle söyledi. Zaten bugünlerde önüne gelene bir çek gönderiliyor. Ayrıca senin sigorta şirketine durumu bildirmemenin daha iyi olacağını da ekledi.”

“Bunun bir manası yok. Saldırganlar ne aradıklarını, benden ne istediklerini net olarak ifade ettiler.”

“Bu senin iddian, memur bey,” dedi Vince.

“Bu da ne demek şimdi, çavuş?”

“Onların hikayesiyle seninki birbirini tutmuyor.” Bir an için sustu. Ardından, “Bak, Doktor,” dedi. “Senin daha önce özel bir takım operasyonlarda görev aldığını biliyorum. Eğer bu onunla ilgiliyse bana söylesen iyi olacak.”

“Bunun benim geçmişimle alakası yok. Bu tamamen Vanessa Thompson’ın öldürülmesiyle ilgili bir konu.”

“Hı, hı. Ama onların hikayesi biraz daha farklı. Ayrıca hikayelerini güçlendirmek için bir de albay yolladılar.” Olypic yönüne döndü. “Anlattıklarının bir kelimesine bile inanıyor değilim. Zaten bana bunu yapmamamı söyledikleri halde sana tüm olanları anlattım. Elimizde çok fazla bilgi yok ama Chris’in helikopter gelmeden önce topladıklarından öldürdüğü insanların Ordu Teknik Destek Birliği’ne bağlı olduklarını öğrendik. Bu birlik Edgewood, Maryland’taki Aberdeen Deneme Merkezindeki müfreze tipi bir örgütlenme. Eskiden Muhafız Birliği olarak bilinen ve feshedildikten sonra komutanlarının çoğunun izlerinin kaybolduğu bölümün yenilenmiş hali kısacası. Oradaki herkesin hepsi çok iyi askerler anladığım kadarıyla. Ancak Ulusal Güvenlikle ilgili birtakım gizli operasyonlarda üstü örtülmesi gereken çeşitli şeylere de karışmışlar.

“Dinlemeyip yalnızca anlatan ukala Albay, bu birliğin görevinin son derece tehlikeli ve özel olduğunu söyledi ki bu bana hiçbir şey ifade etmiyor. Peki ya sana?”

Bana ediyordu. Korku tüm benliğimi sararken,” Başka?” diye sordum.

“Eğer Chris başka bir şeyler bulamadıysa bu kadar.”

Yolun geri kalan bölümünde hiç konuşmadık. Westwood Bulvarı’nda ilerleyip, tıp fakültesinin önünden geçtik. Ardından da laboratuvarımın önündeki park alanına yöneldik. Vince kontağı kapatıp, bana döndü.

“Kendine dikkat et. Bu adamlar aşağılık olabilirler ama bir o kadar da tehlikeli ve güçlüler. Ve sana istedikleri oyunu oynayabilecekleri kadar karta sahipler.”

“Öyle sanıyorlar,” deyip araçtan indim.

“Kahramanlık yapmaya kalkma,” dedi Vince. “Laboratuarında yaptığın çalışmalarla dünyaya öldürülerek yapacağından daha faydalı oluyorsun.” Duraksadı. “Yardıma ihtiyacın olursa beni ara.”

“Teşekkürler, Vince,” dedim. “Ararım.”

25 Eski General ve müstakbel Başkan Clark Braxton kulağındaki telefonu içinde giderek kabaran öfkesine mani olmaya çalışarak tutuyor, bir yandan da özel çalışma odasının karanlık penceresinde yansıyan ve hissettiği öfkeyi müthiş bir şekilde yansıtan kendi yüzünü inceliyordu. Ancak konuştuğunda sakın gözükmeyi de otoriter komutan tavrı takınmayı da başardı.

“Albay, olayla ilgili raporu inceledim. Durumu ne kadar berbat bir hale soktuğunun umarım sen de farkındasıdır,” dedi Braxton, ‘sen’ kelimesinin üzerine basa basa. Daha sonra da bunun karşı tarafta yaratacağı gerginliği düşünerek bir süre sessizce gülümseyerek bekledi. Albay yaşamını veya kariyerini hatta her ikisini birden kendisine borçlu olan, seçkin bir birliğin kendini görevine adanmış bir elemanıydı. Ancak tüm bu kendini adanmışlık, sadakat gibi vasıflar ve sözler konu Braxton’a itaat olunca ikinci planda kalıyordu. Zira o birliktekilerin tümü Birleşik Devletler’i ancak Clark Braxton’un başkanlığının kurtarabileceğine inanmışlardı.

“Elbette, efendim. Durumun ne kadar nahoş olduğunu fark ettiğim için hemen olay yerine gittik zaten. Burada, batıdaki özel timle bölgesel polis gücü de bizimle son derece iyi bir işbirliği içinde.”

“Beni sıkıntıya sokan polis değil,” dedi Braxton. “Stone’un yüzde ikilik kitleye dahil olması.”

“Evet, efendim. Onun kayıtlarını, aldığı gizli görevleri inceledim. Sıra dışı bir yeteneği var.”

“Senin altı seçkin adamından daha fazla yeteneği var. O da şimdiye dek.”

Braxton sessizliğin Albay üzerinde etkisini göstermesi için bir süre bekledi.

“Efendim, şey... şu an operasyon devam ediyor”

Braxton hiçbir şey söylemedi.

“Efendim?”

“Devam et.”

“Efendim, elimdeki tüm ekipleri bu operasyonda görevlendirdim. Yeni bir operasyona kalkışmak kolaylıkla kontrol altına alamayacağımız sorunlar çıkarabilir.”

Braxton kolundaki ikinci el Rolex’e bakıp, on saniyenin daha sessizce geçmesini bekledi.

“Sorunu anlıyor, aldığın riski de yaptığın çalışmaları da takdir ediyorum,” dedi Braxton sonunda içten ve sempatik ama bir o kadar da otoriter bir sesle. “Sen oradaki işleri yoluna koy. Belki ben de yardım ederim sonra.”

Braxton, Albayın omuzlarından müthiş bir yük kalkmışçasına derin bir nefes aldığını duyunca gülümsedi.

“Deney sahasında testten geçmiş birini bulacağım,” diye sürdürdü konuşmasını Braxton. “Senden şerife ve polis merkezine gitmeni istiyorum. Sadece sen. Emir komuta zincirinde, siyasi hırsları olan, geveze birilerini bul. Onlarla kamuya açık yerlerde görüşmeler yap. Ancak gitmeden önce Stone’un kayıtlarını şimdiki sana söyleyeceğim şekilde düzenlemeyi ihmal etme. Onlara son derece gizli bilgiler verdiğin konusunda ikna edici davran ve amaca uygun olması şartıyla mümkün olduğunca çok bilgi ver. Böylece senden öğrendiklerini basına sızdırdıklarında inandırıcılıkları yüksek olsun. Şu ana dek söylediklerimi anladın mı?”

“Evet, efendim. Gerekli belgeleri organize edip, toplantıları ayarlamak için fazla zamana ihtiyacım olmayacak.”

“Acele et. Şimdi dikkatle dinle de sana onlara anlatman gerekenleri söyleyeyim.”

26 Merdivenlerden dördüncü kata çıkıp, parlatılmış sarı renkli yer karolarına bakarak ilerlerken yan taraftaki tuvaletten çıkan bir elli boyundaki, en çok yediği günde bile 45 kilodan ağır olduğunu sanmadığım Sonia Braverman’la burun buruna geldim. Üzerinde şu siyah, ipekmiş gibi gözüken daracık, parlak bir elbise ve aynı renk ancak belli yaş gruplarındaki kadınların seveceği türden bir kemer vardı. Sonia, çok sayıda beyin cerrahının yanında çalıştıktan sonra uzun zamandan beri benim yardımcılığımı yürütüyordu. Aslında emeklilik yaşını geçmişti ancak onu burada tutmak için her yıl işkence gibi gelen bürokratik işlemleri seve seve yaparak, görevi devam etmesini sağlıyordum. Sonia yüzüme bir süre boş boş baktı.

“Doktor Stone! Şu halinize bakın!” Beni sanki röntgenimi çekiyormuş gibi tepeden tırnağa inceledi. “Of!” Bu tek hecenin onun için yaklaşık yüz farklı anlamı vardı. Ben de zaman içinde bunlardan yaklaşık yetmiş tanesini ayırt edebilmeyi öğrenmiştim. Bu seferki de anlamlarını bildiklerimden biriydi. Mahvolmuştum.

“Sizin gibi zeki bir adamın bu derece düşüncesiz olması çok ilginç,” dedi, insana kuş cıvıllıklarını hatırlatan bir alçalıp bir yükselen ses tonuyla. “Şu halinize bir bakın! Üzerinize ateş açtırtıp, bindiğiniz tekneyi batırtıyorsunuz. Bunun sizin için endişelenen insanları ne hale getirdiğinin farkında mısınız? Bu sabah televizyonda haberleri izleyince reflüm yine azdı.

Bunun benim için ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musunuz? Kıpırdayacak halim kalmıyor. Sokaklarda dolu bir silahla sabaha dek dolaştıktan sonra, bunlar yetmezmiş gibi işe bir sokak serserisi kılığında ve leş gibi kokarak geliyorsunuz.” Sonunda duraksadı.

“Şu halinize bir bakın!” Başını iki yana salladı. “Sizinle ne yapacağımı bilemiyorum. Eğer böyle devam ederseniz asla yaşlandığınızı göremeyeceksiniz!”

Sonia beni büroma yöneltti.

“Yüzünüzden uyku akıyor. Bir de şu kulağınız!” derken Sonia ses tonunu sert bir anneden bir yönetici sekretere çevirdi. “Zaten yeterince yoğun bir planınız var. Bu sabahki randevularınıza ek olarak, Toronto’dan gelen bir grup doktora öğrencisine seminer vermeye söz vermiştiniz. Ayrıca Pacific Hills’teki dostunuz bu haftaki görüşmenin ancak bugün öğleden sonra yapılabileceğini söyledi. Ben de programını buna uygun olacak biçimde yeniden düzenledim.”

Camilla’nın kuzeybatı Malibu’daki bakım evinden bahsedince onu son on iki saat süresince hiç hatırlamadığımı fark ederek irkildim. Oysa bir zamanlar ruhlarımızın birbirlerine dokunduğunu ve aramızdaki şeyin bir şekilde sonsuza dek süreceğini düşünürdüm.

Kazanın üzerinden geçen altı yıllık zaman zarfında bu naif inancın etrafında dans etmiş, her aklıma gelişinde rahatsız olmama karşın, benzer şeyleri düşünmek için çabalamaktan asla vazgeçmemiştim. Yaşamım aradan geçen süre zarfında giderek eksantrik bir hal alırken olaylar beni bazen ona yaklaştırmış bazen de uzaklaştırmıştı ama çekimi yüreğimi ve duygularımı yine de onun yörüngesinde tutmayı başarmıştı.

“Haydi, biraz uyu,” dedi Sonia. “Sabahki programını yenisinden ayarlar, semineri de iptal ederim.”

Giriş salonuna doğru yürürken başımı iki yana salladım. “Sadece sabahkileri iptal et. Birkaç saat uyursam kendime gelirim.”

Ben büromun arkasında, laboratuarda geç saatlere kadar çalışmak zorunda olduğumda uyuyabilmek için yaptırdığım, bu yüzden de evim olarak gördüğüm küçük odaya yönelirken o arkamdan bu kararımdan pek memnun olmadığını söyleyip duruyordu. Elimi kapının koluna uzatırken, “En geç on birde kalktığımı kontrol edebilir misin?”

“Bakarız.”

“Peki, efendim,” Kapıyı açıp, arkamdan yavaşça kapattım.

Çekyata uzanıp, üzerimde giysilerle uyuya kaldım.

Uyumadan önce girdiğimiz o alacakaranlık dünyada Camilla’yı, onun ve benim kim olduğumu, bunun Jasmine’i ne kadar korkuttuğunu düşündüm.

Sonra kim olduğumuz sorusu tüm benliğimi kapladı. Zira bizler aslında hiçbir zaman kim olduğumuzu bilemeyiz. Çünkü şu an dediğimiz zaman diliminde dahi ya geçmişte kim olduğumuzu ya da gelecekte olacağımız kişiyle ilgili fantezilerimizi düşünüyor oluruz. Gerek benim gerekse diğer uzmanların yürüttüğü araştırmalar bizim gerçekliği olay meydana geldikten yaklaşık saniyenin beşte biri kadar bir zaman sonra kavradığımızı gösteriyor. Bu da biz her ne kadar o anı düşündüğümüzü sansak da aslında her zaman geçmişe bakıyoruz anlamına gelir. Bizim algıladığımız gerçeklikle asıl gerçeklik de bu yüzden hiçbir zaman örtüşmez.

Kim olduğumuz değişmez bir sabite değildir. Çünkü yaşadığımız an geçmişimiz tarafından şekillendirilir. Bu nedenle gelecekle ilgili umutlarımız ve hayallerimiz tamamen o an sandığımız ama aslında dördüncü bir zaman diliminde yaşadıklarımıza göre biçimlenir. Bizim dördüncü zamanımız ne geçmiş, ne gele-

cek ne de o andır. Yalnızca bunların üçünün birleşimidir. Bunun uzay-zaman çizelgesiyle bir ilgisi de olması gerekir ki bu da beni ruhla ve Camilla'nın zihninin yaşadığı yerle ilgili yapılabilecek bir şeyler olup olmadığı konusunda düşünmeye sevk etti.

Camilla'nın bu dünyada bir geleceği yoktu. Beyni onunki gibi zarar gören hiç kimse iyileşmemişti. Her ne kadar bedeni bizim algıladığımız manada şu an dediğimiz yerde gözüktüyor olsa da beyni ve beyninin yönettiği nörolojik aktivitelerin kendi zamanında sıkışıp kaldığı apaçıktı.

Sık sık acaba onun iç dünyasındaki yaşam, bilimin bulamayacağı derinlikte de olsa, varlığını sürdürüyor mu diye merak ederdim. Doktorlar beyin dalgalarının anlamını tanımlamakta başarısız oldularsa da bu beni çok fazla etkilemedi. Zira böyle bir şeyin olmadığını kanıtlayacak bir bulguya da henüz ulaşamadı. Bunların ne anlama gelebileceğini tabii gerçekten bir anlamları varsa, düşünerek uyuya kaldım.

27 Rüyasız, dinlendirici uykum, Robert Johnson'un ince sesi ve harikulade gitarıyla bölündü.

Aldırmamaya çalıştım ama "Crossroads Blues", ısrar ediyordu. Sonunda bunun cep telefonum olduğunu idrak edecek kadar uyandım. Telefona uzandığım anda şarkı sustu. Ekranı bakıp, saatin 11'e geldiğini ve köşede bana bir sesli mesaj olduğunu belirten imgenin yanıp söndüğünü gördüm.

Ben doğrulurken, çekyatın tahtaları garip seslerle gıcırdadı. Yorgun yüzümü ovuşturdum. Doğrulurken kaslarım ve eklemleirim acı verici bir şekilde bana ellisini geçmiş bir adama göre son derece iyi durumda olmama, hayatta kalabilmek için yaptığım alışılmadık jimnastik egzersizlerine rağmen yaşadıklarımı bir kez daha hatırlattılar. Ben de acıdan kıvrandığım halde kasları-

mı zorlayarak kontrol ettim ama ciddi bir sakatlık emaresi tespit etmedim.

Sonra zorlukla da olsa duşun yanındaki kahve makinesine yürüyebildim. Düğmeye basarken Sonia'ya bir kez daha şükranlarımı sundum. Makineyi hazır halde bırakmıştı. Kahvenin suyu kaynarken tıraş olup, canımı acıtacak derecede sıcak suyun beynimi yeniden tam kapasiteyle çalıştırıp çalıştırmayacağını test etmek amacıyla duşa girdim. Çıkıp kurulanırken telefonum yeniden çalmaya başladı. Telefona uzandığımdaysa arayanın aynı numara olduğunu gördüm ve açtım.

“Stone.”

“Brad! Israrla aradığım için özür dilerim ama birkaç dakika önce adına üç yüz elli bin dolarlık bir havale geldiğini öğrenmek isteyebileceğini düşündüm.” Ses Simi First Bank müdürü, ufak tefek, dürüst bir adam olan, kâr amaçlı bir kurumu müşterilere sağlayacak inek gibi değil insan olduklarını bir an için bile unutturmadan davranarak yöneten ve de bunu büyük bir başarıyla yapıp, kurumunu birinci sınıf bir hale getiren Juan Hernandez'e aitti.

“Deme yahu.” John Deere kupama kahve koymak üzere makineye yöneldim.

“Beklemiyor muydun?”

Kahvemden bir yudum alırken düşündüm. Vince'in Albayla ilgili anlattıklarını hatırlıyordum. Rapor tutulmamalı, sigorta şirketine haber verilmemeli. *Jambalaya* bana yalnızca 100.000 dolara mal olmuştu. Onu iflas masasından aldığımda çok kötü bir haldeydi. 50.000 dolarda ben masraf etmişim. Tabii işin çoğunu kendim yaparak tamir masrafını mümkün olduğunca kısarak bunu başarmıştım. Bitirdiğim günkü fiyatı yaklaşık 200.000 dolar edecek seviyeye gelmişti. Ama aradan geçen bunca zaman zarfında oldukça yıprandığından onu dün satılığa çıkarsam 130.000'den fazla ödeyecek birini bulabileceğimden kuşkuluydum.

“Hı, hı, bu... Benim teknemin sigortası. Sadece bu kadar çabuk ödenmesini beklemiyordum.

“Haberleri izledim ben de. Senin iyi olduğunu söylediler,” dedi Martinez. “Bu doğru, değil mi?”

“Sadece birkaç morluk.”

“Güzel. Sadece ödemenin yapıldığını bildirmek istedim.” Duraksadı. “Kendine dikkat et.”

“Elimden geleni yapıyorum.” Tam hoşça kal demek üzereydim ki aklıma bir şey geldi.

“Juan, ödemeyle ilgili dekontun çıktısını alıp, bana fakslayabilir misin? Böylece biraz zaman bulunca parayla ne yapacağımı unutmamak için dekontu görebileceğim bir yere koyma fırsatım olur.”

“Hemen.”

“Teşekkürler.”

Kapattıktan sonra dizüstü bilgisayarımı açtım. Bir yandan da bu paranın gerçekte nereden gelmiş olabileceğini düşünüyordum. Bol, yeşil pantolonumu, çamaşırhane torbası yeşili, pamuklu gömleğimi giydim. Çoraplarımı değiştirip, ayağıma yürüyüş ayakkabılarımı geçirdikten sonra fincanımı yeniden doldurup, bilgisayarımın başına geçtim. Hatırlamadığım rüyalarımın parçaların zihnimde belirmeye başladığını hissediyordum. Bazılarının sezgi bazılarının da ilahi mesaj adını takabilecekleri bu deneyimi zaman zaman yaşırdım.

Fikirler kafamda ağır ağır birleşirken ofis programını çift tıklayıp, bilgisayarın CD sürücüsüne Mozart'ın piyano konçertosunu yerleştirdim. Kulaklıklarımı takıp, gözlerimi kapatarak arkama yaslandım. Müzik zihnimi tamamen boşaltınca da yazmaya koyuldum. Kısa süre içinde diğer her şey kaybolmuştu.

Müzik sona erdi ve ben de yeni dünyalara ilk kez baktım. Aslında kendimi bir yaratıcıdan ziyade bir kanal gibi hissetmi-

şimdir. Bu Toronto’lu doktora öğrencileri için sarsıcı bir sunum olabilirdi.

Sonia elinde kızarmış peynirli bir sandviç ve içi tavuk suyu çorbayla dolu büyük bir fincanla içeri daldı.

“Rahatsız etmek istemezdim ama senin şu doktora öğrencileri yarım saat içinde damlayacaklar.” Öğle yemeğini masaya yerleştirdi.

Şimdi bağlantı kesilmiş, diğer gerçekliğe dönmüştüm. Dizüstü bilgisayarımın ekranında Juan’ın gönderdiği faksın e-posta kutuma ulaştığını gösteren ikon yanıp sönüyor, cep telefonum düşük pil uyarısı veriyordu. Zaman beni hep şaşırtırdı. Saatiime baktım.

“Vay canına!” Yazmak sabah saatlerimi tüketmiş, öğleden sonra başlamıştı. Acele etmem gerektiğinin farkındaydım.

Sonia odadan çıkmadan önce çorbanın tadına bakmamı bekledi. Yazdıklarımın çıktısını aldım. Ardından faks mesajını açarak, banka kayıtlarının anlamını çözmeye çalışıp, yemeğimi atıştırmaya koyuldum.

Para, teröristlerin, casusların, vergi kaçakçılarının ve uluslararası kağıt oyunlarına yüklü miktarda para yatırılabilecek kadar çok parası olanların en sevdikleri yerlerden biri olan Isle of Man bölgesindeki bir sigorta şirketinden gönderilmişti. Önceki hayatımda böyle yerlerden adıma çok sayıda havale gelmişti. Ama geçmişimin beni yeniden yakalamasını istemiyordum.

Zamanım giderek daralırken yazıcıdan kağıtları alıp, şortumun cebinden hâlâ ıslak haldeki cüzdanımı, kalemimi, üzerine asker künyemi monte ettiğim çakımı, yanlarından sıkınca mavi ışık saçan LED’li gösterge çubuğumu aldım. Telefonuma yeni bir pil takıp, Sonia’nın iyi şans sözcükleri arkamda yankılanırken dışarı yöneldim.

Koridorda ilerlerken hızlı arama listemden Chris Nellis'i buldum. Telesekreteri devredeydi.

“Chris, senin *Jambalaya* ve çevresinde bir şeyler bulduğun konusunda ilginç birtakım şeyler duydum. Fırsat bulunca beni cepten ara.” Numaramı bırakıp, kapattım. Ardından telefonu titreşime aldım. İki binayı birleştiren koridora sapıp, konferans odasına doğru yönelirken adımlarımı sıklaştırdım. İçeride Toronto'dan gelmiş altı doktora sonrası eğitimi gören öğrenci uzun, elips biçimli plastik bir masanın çevresinde yerlerini almışlar, plastik bardaklardan kahvelerini yudumluyorlardı. Odanın penceresiz duvar diplerindeki sandalyelerse şu anki öğrencilerimle, meslektaşlarımla, fakülte personeliyle ve yüzlerini kısmen hatırlıyor da olsam isimlerini kesinlikle çıkaramayacağım eski öğrencilerimle doldurulmuştu.

Salona girip, öndeki büyük beyaz tahtaya doğru ilerlemeye başladığımda tüm konuşmalar kesildi.

“İyi günler,” diye selamladım içeridekileri. “Başlamadan önce eğer bugünkü semineri ilginç bulursanız ve konu hakkında daha ayrıntılı bir şeyler öğrenmek isterseniz web sitemi ziyaret edebileceğinizi hatırlatmak istiyorum. consciousnessStudies.org.*” Dönüp adresi tahtaya yazdım.

“Tamam,” dedim yeniden onlara dönüp. “Şimdi bir soruyla başlayalım. Bu seminere katılmaya gerçekten karar verdiniz mi yoksa burada olmanızın sebebi geçen yıl hatırlayamadığınız bir olay veya bebekliğiniz sırasında başınızdan geçenler olabilir mi?”

Katılımcılar yüzüme kafaları karışmış bir halde bakıyorlardı ki zaten ben de bunu amaçlamıştım.

“Ya da buradasınız çünkü DNA'nıza gizli bir madde zerk edildi.”

* Bilinç çalışmaları. (Ç.N.)

Katılımcıların şaşkınlığı katlandı.

“Aramızdan bazıları yaptığımız her şeyin aslında önceden tasarlandığına inanır. Bu indirgemecilerle kadercilerin dogmalarına kapılan beyin bilimi bugün özgür iradenin bir yanılsama, bilincin de yalnızca hücreler arasındaki elektriksel etkileşimin istenmeyen bir sonucu olduğunu düşünür.”

Fakülte üyelerinden bu tür görüşlere bağlı olanlar kaşlarını çattılar.

İşaret parmağımı şakağıma vurdum. “Yüzde yüz et ve kemik, derler. Sezgi, ilham, meditasyon, doğru veya yanlış, güzel sözler, felsefe yoktur. Deney dışı şeyler fantezidir ve yalnızca et vardır.”

Bazı başlar bu söylenenlere katılmadıklarını göstermek istercesine sallanmaya başlamıştı.

“Bu konu bilimi aşıyor. Zira özgür irade bizim diğerlerimizle olan ilişkilerimizi sağlayan, hukuk ve toplum kurallarını, felsefesini düzenleyen bir şeydir. Özgün birtakım olaylarda kişilere kasıtlı olarak gerçekleştirilen fiillerinden dolayı farklı davranılır. Mahkemeler benzer suçu işlemiş iki insandan birinin beyinde görülebilir bir hasar ya da zekasında bir farklılık tespit edilirse, farklı ceza verir.

“Ne yazık ki bilimsel gelişme özgür iradeyi yanlış yorumlamıştır. Gerçeklik üstüne söyledikleri yalnızca entelektüel ilgiyi üzerine çekip, siyaseten doğru gibi gözüken tavrı sergilemek olmuştur. Tıpkı Rönesans yıllarında Vatikan’ın dinsel inançları elde edilen somut gerçeklere adapte etmeye çalışması gibi olmuştur bu da.

“Ancak Albert Einstein’ın şu sözünü tamamen unutmuş gözüküyorlar. ‘Dinsiz bir bilim topal, bilimsiz bir dinse körlüktür.’

Odanın arka tarafında oturan bir adamın belirgin huzursuzluğunu görmemeye çalıştım. Bu adam, Jean-Claude Bouvet, eğer

ben haklıysam çok şey kaybedebilirdi. Çok sayıda kitabı olan ve etin ürünü olan bilinç düşüncesinin liderlerinden sayılan Bouvet kendini beğenmiş bir insan olmasına karşın oldukça da ünlü biriydi ve bunun karşılığını da araştırmalarına devam etmesi için kendisine ilaç şirketleri tarafından ödenen yüklü meblağlarla alıyordu.

“Ancak genel geçer yargıların tersini artık söylemek mümkün,” diye devam ettim. “Çünkü tıpkı Kopernik’inki gibi bizim gerçeği arayışımız da nesneleri olmasını istediğimiz gibi değil, oldukları gibi görmeye dayanır. Bu da siyaseti, toplum mühendisliğini, acıların üzerinden kazanılan paraları ve istenmeyen deney sonuçlarını bir yana bırakmamız anlamına gelir. İndirgemeci meslektaşlarımızın aksine...” Bu sırada Bouvet’e bir bakış fırlattım. “Biz fantezilerle değil bilimle uğraşırız.”

Bouvet aşağılayıcı bir şeyler mırıldandı ama ben ona zerre kadar aldırmadan konuşmamı sürdürdüm.

“Bizim gerçekliği arayışımız üç önemli adımla başlar. Bir, özgür irade bilinçle olur. İki, bilinç bizim gerçekliği algılayışımızdır. Üç, gerçeklik tuhaftır.”

Bu bir miktar tedirgin gülüşü de beraberinde getirdi.

“İlk iki adım üzerine pek fazla bir tartışma yoktur,” diye sürdürdüm konuşmamı. “Çünkü bilinç tarafından sağlanan farkındalık olmadan özgür bir iradenin varlığından da söz edilemez. Ve en koyu indirgemeciler bile bilincin aslında bir algı olduğunu kabul ederler. Ancak gerçekliğin doğası onlarla aramızdaki en önemli farkı teşkil eder.

“İndirgemeciler bizlerin Sir Isaac Newton tarafından tanımlanan klasik, saat gibi işleyen bir evrende yaşadığımıza inanırlar. Bu evrende gelecek başlangıç noktasını bilerek net biçimde öngörülebilir ve her bir başlangıç noktası da işlem tersine çevrilerek anlaşılabilir.

“Klasikler aynı zamanda tüm eylemlerin sadece kendi çevresini etkilediğine inanırlar. Ama asıl sorun şu ki bankalar arası para transferi konusunda şu an üzerinde çalışılan kuantum kriptografisi bize herhangi bir eylemin evrenin bambaşka bir yerinde karmaşıklık yaratabileceğini kanıtladı.

“Belirsizlik ve karmaşıklık biyolojide indirgemeciliğe inanların fikirlerinin Kopernik zamanında Vatikan’ın astronomiyle ilgili söyledikleri gibi gözükmesine yol açmıştır. Kuantum fiziği Newton’un fiziğini yarı iletkenlerle, küresel olarak konumlandırılabilen uydularla ve nükleer bombalarla alt etmiştir. Klasiklerin tahmin edilebilirlik ilkesi çürümüştür. Kuantum fiziği bizlere evreni idare eden mekanizmanın belirsizlik olduğunu kanıtladı.

“Kuantum dünyasında bedeninizdeki bir atomun içindeki bir tek elektronun veya protonun davranışını bile önceden tahmin edemezsiniz. Bu davranışla ilgili olasılıklar ileri sürebiliriz ama hiçbir şey kesin değildir. Hatta o parçacığın bir nanosaniye sonra var olup olamayacağını dahi bilemeyiz. Bu da klasik indirgemeciliğin çöktüğü yer oluyor. Zira başlangıç koşullarını bilmek bile gelecekte ne olacağını bize kesinlikle doğru tahmin etme fırsatı vermiyor. Kendi geliştirdikleri saat gibi işleyen, sınırlı olasılıklarla kuşatılmış, yalnızca matematiksel olasılıklara göre varlığını sürdüren bir evren tamamen kendi fantezilerinin bir ürünüdür. Başka bir deyişle yalnızca hiçbir şeyin kesin olmadığı bilgisi kesindir.”

“Burada siz insanları yanlış yönlendirirken sessiz kalamam.” Bouvet’in öfke dolu sesi salonda yankılandı. “Sizin kuramınız insanları yanlış yönlendiriyor. Zira kuantum fiziği atom altı parçacıklarla yani çok küçük seviyedeki maddeyle ilgilenir. Oysa insanların hücre sistemleri kuantum teorisinin kapsayamayacağı kadar büyüktür.”

Bana her an kalkıp göğsüme bir mızrak saplayacakmış gibi bakıyordu. Onun üzerine sabitlenen bakışlar sözlerini bitirmesiyle beklentiyle bana çevrildi.

“Yaşayan bir dogmadan ezberlenmesi gereken bir pasaj,” dedim Bouvet’e doğru başımı sallayarak. “Ama kökünde biyolojiyle fiziğin farklı prensiplere göre işlediğini düşünmek gibi büyük bir hata gizli.”

Bouvet dudak büktü.

“Biyoloji fizik kurallarından muaf değildir,” diye devam ettim. “Bedenimizdeki her atom aynı kurallara göre hareket eder. Yani evrendeki her bir atomun uyduğu kuantum mekaniksel prensiplere uygun olarak.

“Biyoloji kimyadır. Kimya da fizik. Kuantum mekaniği de fiziğin temellerini oluşturur,” dedim. “Biyoloji çok daha büyük, birleşik sistemler üzerine çalışıyormuş gibi gözükebilir ama yaşam kesinlikle kimyasal tepkimelere bağlıdır. Metabolizma, hücre bölünmeleri, DNA kopyalanması, aklınıza daha ne gelirse. Kimyasal reaksiyonlar da elektron yörüngelerine bağımlıdır. Bu yörüngeler de tam manasıyla kuantum kökenlidir. Daha da ötesi bedeninizdeki herhangi bir atomla şu kapı kolunun ya da çok uzaklardaki bir yıldızın içindeki atom tıpatıp aynı yapıdadır.

“Haydi, bir deney yapalım. Beyninizi gözünüzün önüne getirmeye çalışın.” Bazı katılımcıların gözlerini kapattıklarını gördüm. “Bir nöron seçin, herhangi bir nöron. Sonra rastgele bir molekül seçin. Ardından bu molekülden bir atomu alın.” Burada kapanan gözlerin sayısının arttığını gözlemleyerek biraz duraksadım.

“Tamam. Bu seçtiğiniz atomun parçacıklarına bakalım. Proton, nötron, elektron fark etmez. Parçacık fiziği bize bu parçacığın hem bir parçacık hem de aynı anda bir dalga olduğunu söyler. Bu da bize deneyimizin sonunda elde ettiğimiz bu ikisinden

biri olduğunu gösterir. Ama gerçeklikte ikisi de olmayabilir. Süpersicim kuramı enerjiyle maddenin evrenin ana yapısını teşkil eden uzay-zamanın sadece iki farklı biçimi olduğunu söyler. Bu da nihai olarak gerçekliğin tuhaf doğasını gözlerimizin önüne serer. Bilinci anlamak için bu süreci çok iyi kavramamız gerekir.”

“Ama hâlâ kuralları karıştırıyorsunuz!” diye sözümü kesti Bouvet. “Kuantum mekaniği çok küçük cisimlerle ilgilenir. Biyolojiyle değil.”

Bouvet’e hoşgörülle gülümsedim. “İzin verir misiniz, Doktor?”

Somurtarak arkasına yaslandı.

“Kuantum tüm süreçleri etkiler. Hatta büyük, gözlenebilir etkileri olan...”

“Birini söyleyin!” Bouvet’in öfkesi giderek sabrımın sınırlarını zorlamaya başlamıştı.

“Tamam, Doktor. Nükleer bombalar mesela. Herhalde onları göz ardı edemezsiniz. Ve tüm sürecin gerisinde kuantum var.”

“Ama...”

“Bilinçle ilgili her biyolojik süreç kuantum fiziği prensiplerine göre işler. Bu da belirsizliği yani belirli bir başlangıç noktası tahmininin olanaksızlığını ortaya koyar. Sizin gibi indirgemecilerin ve davranışçıların her şeyin tahmin edilebileceğine ilişkin teorisi de burada çöker. Doktor, klasik fizik öldü. Bunu anlamamız gerekiyor.”

Önde, kumral, dağınık saçlı bir genç elini kaldırdı. Başımla ona işaret ettim.

“Peki, bu biyolojik etkileşimi tamamen zar atılarak oluşan rastlantısal bir periyoda sokarak, özgür iradeyi ortadan kaldırmış olmuyor mu?”

Bouvet genç adama gülümsedi. Ardından bana meydan okuyan bakışlar fırlattı.

“Öyle düşünebilirsiniz,” dedim. “Tabii çeşitli sorunları olan, örneğin depresyon, insanlar üzerinde bilişsel davranış terapisi – BDT – metoduyla yapılan son derece etkili çalışmalar olmasaydı bu tür düşüncelerin uyanması mümkün olabilirdi. Çalışmalar bu insanların psikolojik sorunlarının üstesinden ilaç kullananlara göre çok daha kısa sürede geldiklerini kanıtladı.”

Salondakilerin yüzlerine baktım ve ilk kez kalabalığın arkasında, kapının hemen yanında ayakta beni dinleyen Jasmine’i gördüm. Derin bir nefes alıp, düşüncelerimi toplamaya çalışarak notlarımı karıştırmaya koyuldum. Saçları yüzünün çevresini bir ışık haresi gibi çevrelemiş, kulağında sallanan elmas küpelerin cazibesini katlamıştı. Göz altlarındaki göz kaleminin marifeti menekşe rengini de görmüştüm. Üzerinde sarı-mavi bir gömlekle, pliseli bol bir pantolon vardı. Omzuna da büyükçe deri bir çanta asmıştı.

“BDT indirgemecileri sıkıntıya sokar. Zira klasik fizik zihin gibi somut olmayan bir şeyin fiziksel dünyanın bağlı olduğu kurallara göre işlemlerini kabul etmez. Başka bir ifadeyle, dogmaları maddenin düşünceyi yarattığı üzerinedir ama düşüncenin yarattığı madde konusunda hiçbir bilimsel açıklama getirmez.”

Bouvet huzursuzca yerinde kıpırdanıp duruyordu. Artık öfkesini kontrol edemeyecek noktaya geldiği apaçık belliydi. Kaynağı ister din ister bilim olsun bağnazlık öfkeyle beslenir, diye düşündüm.

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu öndeki kumral genç. “Bu sizin fanteziniz mi yoksa bunun ikna edici bir bilimsel açıklaması var mı?”

“Aslına bakarsanız, bu merkezlerde yürütülen yeni çalışmalar tamamen mikro kanallar adını verdiğimiz nöronların nano parçacıkları üzerinde yürütülmektedir. Bilhassa da Bose – Einstein’ın su moleküllerinin yoğunlaştırılarak kuantum tutar-

lılığına ulaşmalarını sağlayan biyolojik varyasyonlarından faydalanılıyor. Dünyaca ünlü Doktor Roger Penrose ve meslektaşı Stuart Hameroff bu kuantum bilincinin uzay-zaman tablosunu karıştırabileceğini kuramladılar. Bu da düşüncelerimizin gerçekliği kalıcı olarak değiştirebilmesi anlamına geliyor.”

“Madem öyle neden bizler BDT ile ilgili döküman okumadık?” Bu soru Jasmine’in yakınlarındaki birinden gelmişti. Ben Jasmine’e bakıp, gülümsedim. “Bunun ana nedeni milyon dolarlık ilaç endüstrisinin bu konudaki çalışmaları örtbas etmek için gösterdikleri çabadır. BDT araştırmalarını sürdürmek için kaynak bulma noktasında büyük zorluk çekmektedir. Zira ilaç firmaları tüm dünyanın ürettikleri şeylerin aslında altta yatan sorunları çözemeyecek en fazla bir yara bandı kadar etkisi olan yararsız kimyasallar olduğunu öğrenme riskini göze alamaz. Onların bilim adını verdikleri şey aslında bu şirketler tarafından hem de gayet iyi beslenen klasik indirgemecilerin uydurdukları saçmalıktan ibarettir. İşin aslı, yaptıkları araştırmaları gerçeği aramak için değil, daha fazla kâr elde etmek için yürütürler. Bunun tamamen bir boş inanç olduğunu ispatlasanız bile bu kurumlarla mücadele etmenin maddi açıdan bir getirisi olmadığından çevrenizde hatırı sayılır sayıda destekçi bulamazsınız.”

“Saçmalık!” Bouvet’in öfkesi sonunda kendini kontrol gücünü aşmıştı. “Sizin desteksiz, hakaret etmekten başka amaç gütmeyen, yalnızca bilim dışı spekülasyonlardan ibaret zırvallıklarınızı yeterince dinledim!”

Kendisine destek arama umuduyla etrafına bakındı. Hiçbir destek emaresi göremeyince de ayağa kalkıp, kapıya doğru yürümeye koyuldu.

Jasmine adam tam geçerken kenara geçince ukala Fransız bir an için dengesini kaybeder gibi oldu. Sonra sarsak tavırlarla kendini dışarı attı.

Jasmine'in bunu amaçlı yapıp yapmadığını söyleyemezdim. Ama daha sonra yüzünde suikastçılara has bir gülümsemeyle etrafına bakındı. Bir an için yine aynı Mona Lisa ifadesi belirmişti yüzünde. Sonra küçük konferans odasında alkışlar yankılanırken dışarı yöneldi.

28 Hızlı adımlarla ofisime yürürken Jasmine'in önu açık topuklu ayakkabısının sesi karoların üzerinde çınılıyordu. Saatime baktım.

"Bana hiç izin vermeyeceklerini sandım," diye söylendim. "Çok geç kaldık. Gecikmekten nefret ederim. Hem de çok."

"Müthiş bir sunumdu ama."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Bir kez daha saatime baktım.

"Annemin neden senden bu kadar çok bahsettiğini artık anlıyorum."

"Benden bahsederdi ha?" Şaşkınlık, sevinç ve içimdeki dengeyi kurmamı sürekli engelleyen pişmanlık aynı anda etkisini gösterdi.

Jasmine bana yüzünde merak dolu bir gülümsemeyle bakarak yürürken ben başımı salladım ve son köşeyi de döndük. Tıpkı Sonia'nın 'oh' kelimesinin yüz farklı anlamı olması gibi, onun da gülümsemesinin bilmece dolu anlamlar içerdiğini fark ediyordum.

"Her zaman. Annem senin tanıdığı en zeki insan olduğunu söylerdi."

"Anlaşılan çok az sayıda insanla tanışmış."

Sonia duraksadı.

"Annem senin hakkında çıkan yazıları biriktirirdi."

Neredeyse dizlerimin bağı çözülmüştü.

“İyi misin?”

“İyiyim,” diye yalan söyledim. Vanessa hakkında tuttuğum şu an suyun dibini boylamış dosya geldi gözümün önüne. “Biraz daha uyumam gerek.”

“Onun sana çılgınlar gibi aşık olduğunu elbette biliyorsun.”

“Ah, Tanrım...” sesim titriyordu. “Dalga geçiyorsun, değil mi?”

Jasmine beni bedenime elektrik verilmişçesine titrememe neden olacak derecede içe işleyen bakışlarıyla süzdü.

“Yemin edebilirim.” Duraksadı. Gözlerinde zihninde bulmacanın bazı parçalarını bir araya getirmeyi başardığını görebiliyordum. “Bunun nedenini artık gayet iyi anlıyorum.”

Ofise girdiğimizde benim yüz ifademde Jasmine’e hayranlığımı gören Sonia’nın kaşları çatıldı.

“Pacific Hills’i arayıp biraz gecikeceğini bildirdim,” dedi Sonia. Ona Jasmine’i tanıştırmak üzereydim ki Sonia arkasını dönüp, iç büroya yöneldi.

“Şu Bay Stone gerçekten beraber çalıştığın birkaç hoş insandan biri. Biraz önce kamyonetini getirdi.”

Ben de içeri yönelmiş, Sonia’nın masasının yanına dek yürümüştüm. “Senin park yerine çekmiş aracı.” Masasının çekmecelerinden birini çekip, anahtarları bana uzattı. Alıp, Jasmine’in beklediği koridora yönelmek üzere döndüm.

“Acele etmelisin. Doktor seni daha fazla beklemez.”

“Her şey yolunda mı?”

Sonia duraksadı. Bir Jasmine’e bir de bana baktı.

“Çok güzel bir kadın o. Dikkatli ol.”

Verecek bir cevabım yoktu. “Elbette,” dedim ve çıktım.

Jasmine’le hiç konuşmadan çabucak kamyonetimi bulup, kampusun içinden Sunset istikametine yöneldik. Oradan da batiya saptık. Jasmine’in 405. Kavşağa geldiğimiz sırada günün bu

erken saatinde bile önündeki otoparkın araçla dolu olduğu, kendi gizem dolu yoğun saatlerini yaşayan Getty Müzesi'ne doğru baktığını gördüm.

Gözümün ucuyla boynunun kıvrımlarına, saçlarına hayranlıkla baktım. Onu gün ışığında ilk kez bu kadar yakından görüyordum. Bedeninin sıcaklığı, yanakları ve biçimli çenesi adeta beni benden almıştı.

Jasmine bana döndü. "Nereye gidiyoruz?"

O anda komadaki karımın yanına gittiğimizi ve benim bundan Jasmine'e henüz bahsetmediğimi fark ederek irkildim. Ayrıca Jasmine'in bu soruyu şu ana dek sormamış olması da beni ziyadesiyle şaşırtmıştı.

"Pacific Hills," dedim düşüncelerimi toplamaya çalışarak. "Orası bir... bir bakım kliniği."

Tam yavaşlıyorduk ki Barrington kavşağının ışıkları yeşile döndü.

"Karın," dedi Jasmine en ufak bir soru tonu taşımayan ifadeyle. "Annemin defterinde okumuştum bunu."

"İnanılmaz."

Başını sallarken annesini kederle hatırladığını görebiliyordum. Dönüp bakışlarımı yakaladı ve anlayış dolu bir ifadeyle gülümsedi.

O andan itibaren Sunset Bulvarı'nın virajlı yolunda altımdaki koca kamyonu kullanmaya yoğunlaştım.

"Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu Jasmine sonunda.

İstemememe rağmen başımı sallamadım. Tam tersine bile kazadan sonra ifademi alan polisten başka hiç kimseye anlatmadığım hikayemi anlattığımı fark ederek şaşkınlığa kapıldım.

"Altı yıl önce," dedim. "Bambaşka bir hayatta."

Bir süre yeniden yola konsantre olarak, ayağımı gaz pedalından biraz çekip, sağa dönerken merkezkaç gücünün etkisiyle sağa doğru savruldu.

“Bir cumartesi gecesı saat on civarında yanımda çalışan bir yazılım uzmanının doğum günü partisinden dönüyorduk. Camilla’nın minibüsünü kullanıyordum. O da yanımda oturuyordu. Lindsey’le Nate de arkadaydılar ve kemerleri de bağlıydı. Westwood Bulvarı’ndan geçmiş, güneye doğru ilerliyorduk. Tam Wilshire’ı geçip, tepeye çıkacaktık ki birdenbire kuzey yönünden nereden çıktığını anlayamadığım bir Lexus otomobil belirdi.”

Başımı iki yana sallayarak duygularıma hakim olmaya çabaladım. Bir an için tepeden üzerimize doğru gelen Lexus’u ve ardından devrildiğimizi görür gibi olmuştum. Görgü tanıkları Lexus’un sürücüsünün üzerimize kontrolsüz bir şekilde geldiği ifadesini vermişlerdi. Her şey öylesine çabuk olup bitmişti ki en ufak bir tepki bile verememiştım.

“Lexus kontrolsüz bir şekilde, kayıp, park etmiş bir arabaya çarptıktan sonra olanca hızıyla, Camilla’nın tarafından bize vurdu.”

Lexus’u bir kez daha hatırlamış, direksiyonundaki o ünlü kişinin yüzündeki neşeli bakış gözlerimin önüne gelmişti. Derin bir nefes alarak içimde belirmeye başlayan korkunç öfkeye hakim olmaya çalıştım.

“Çarpışmanın şiddetiyle minibüs ikiye ayrıldı ve çocuklarım o anda öldüler.”

Ben Sunset üzerindeki ağaçlıklı yolda ilerlerken Jasmine hiçbir şey söylemedi. Riviera Country Club’ın önünden geçip, Pasifik Sahili istikametine giden yokuşa saptık.

“Meşhur Napa Vadisi’ndeki bağlardan ürettiği şaraplarla köşeyi dönmüş bir olduğunu sonradan öğrendiğimiz Lexus’un sürücüsü kazayı bir iki çizikle atlatmıştı.” Tüm irade gücümü kullanmaya çalışarak direksiyonu daha fazla sıkmamaya çabaladım.

“Daha sonra bu Bay Şarap hukuk firmalarını kullanıp, düzmece tanıklar bularak, alkollü olduğunun tespitini engelleyip, durumunu o sırada metabolik bir rahatsızlık geçirdiği biçiminde göstermek için çok para döktü. Onun çocuklarımı öldürmüş olmasının jüriyi bunu istemeden yaptığına ikna etmesi şartıyla hiçbir önemi yoktu. Bunu da aşağılık bilirkişi heyeti ve diğer sahtekar yordakçıları sayesinde kolaylıkla başardı. Jürinin yarısı gösterilenlere inandı ve sonunda adamın Pinokyo’nun burnundan bile uzun bir alkollü araba kullanma siciline karşın, salıverilmesine karar verildi.”

“İnanması zor.”

Pasifik Sahil Yoluna dönerken başımla onayladım

“O adamın birkaç yıl sonra başka bir kazada öldüğünü okudum sanırım?”

Gülümsememi gizleyemeyerek başımla onayladım.

Caltrans caddesinde, yol bakım çalışmaları tarafından tek şeride indirilen ve bu nedenle de bir hayli tıkanan trafiğe karışmadan önce, benzin istasyonlarının, hazır yiyecek satan dükkanların, eski püskü görünümlü mağazaların önünden hızla geçtik.

Jasmine bana hüüzün dolu gözlerle baktı, ardından dönüp bir süre okyanusu izledi. Ardından yeniden bana döndü.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Bir şey söylemene gerek yok.”

İnşaat alanından geçerken iş makinelerinin sesleri de bir hayli artmıştı. Arkamdaki iki kişilik bir Audi ışıklarını yakıp park yerinden çıkıyordu. Hemen arkasından da saçları kaskının dışına taşmış, siyah, deri montlu motosikletlinin çılginca manevralarla, adeta slalom yapar gibi ilerlediğini gördüm.

“Pekala, sonra ne yapacağız?” diye sordu Jasmine. “Yani karını gördükten sonra?”

Karım. O bunu son derece olağan bir şey olarak söylemişti ama ben bir zamanlar sevdiğim kişiye ait olan o bedeni bir türlü o şekilde göremediğimi düşünerek suçlulukla ürperdim.

“Topanga Kanyonu’nda oturan bir dostuma uğramak istiyorum.” Ona Chris Nellis’i ve daldığında bulduklarını anlattım. Onun yapacağı yorumlara zerrece endişe etmeden Vince’in bana söylediklerini ve ardından da kendi fikirlerimi, korkularımı, olup bitenlere nasıl olup da bir mana veremediğimi uzun uzun anlattım.

“Her şey birbirini tutuyor.”

“Nasıl?”

“Dün gece, senin garajda bulduğumuz annemin cep bilgisayarının SD kartını inceledim.” Cebinden kendi cep bilgisayarını çıkarıp, düğmesine bastı.

“Ondaki bunun aynısı,” dedi bir an için hüzünlü bir ifadeyle duraksayarak. “Yani aynısıydı.” Ardından hiçbir şey söylemeden bir süre cep bilgisayarının ekranına baktı. “Hafıza kartında şu Tıbbi Savunma’yla ilgili bir soruşturma sonucu, vatana ihanet suçlamasıyla ordudan atılan, Darryl Talmadge’in eski avukatının verdiği çok sayıda test dokümanı var. Ya da belgeleri avukatla birlikte çalışan başka biri de yollamış olabilir elbette.”

“Test dokümanı?”

“Yem olarak. İyi niyet ifadesi.”

“Anlamadım.”

Malibu istikametine dönerken yavaşladım.

“Sanırım bu annemin Talmadge olayıyla ilgilenmesinin ana nedeniydi. Sanırım avukat annemin işin arkasında çok daha büyük şeyler olduğunu, Talmadge’in savunmasını engellemek için önemli güçlerin devreye girdiğini anlaması ve işi almasını sağlamak için ağzına bir parmak bal çalmış.”

“İyi de yanlış kişiye göndermemiş mi? Yani herife isnat edilen suç düşününce?”

“Hiç de öyle değil. Annem uzun süreden beri özellikle Mississippi gibi beyazları cezaevine yollayan ama aynı suçu işleyen siyahları doğrudan gaz odasına gönderen yerleri örnek göstererek idam cezasına muhalefet ediyordu. Bu yüzden de annem yanlış kişi sayılmaz. Hele adam bu suçu işlememişse.”

“Pekala, olabilir,” dedim henüz alanları Hollywood’un yasa filan takmayan zenginleri tarafından işgal edilmediği için gönüllerince denize girenlerin ıslak mayoları ve sörf tahtalarıyla yürüdüğü kaldırımlara bakarak. “Belki de Talmadge’in akıl sağlığı yerinde değildi. Ya da beyninde tespit edilmiş bir hasar vardı. Annenin benimle temasa geçmesinin nedeni bu olabilir.”

“Kesinlikle. Ama ben bu işin çok daha büyük olduğunu düşünüyorum. Birilerinin bizi uzak tutmak için öldürmeyi bile göze alacakları kadar hem de.”

Benzin istasyonunun önünden geçerken motosikletlinin deposunu doldurduğunu gördüm. Kaskı da çıkardığından çılgın sürücünün bir kadın olduğunu anlayabilmiştim. Eğer Jasmine yanımda olmasaydı ona orta parmağımı kaldırarak bir işaret yapardım. Ama onun yerine Jasmine’in anlattıklarına konsantre oldum.

“Ne gibi?”

Jasmine başını eğip, cep bilgisayarına baktı. “Şöyle ki hangi dosyayı açsam karşıma Clark Braxton’un ismi çıkıyor ve...

“Vay! İşte bu büyük haber. Demokratların pek şansının olmadığı bu seçimlerde onun yeni başkan olacağı neredeyse kesin gibi...” Bir hayli etkilendiğimden, sustum.

“Tabii işini bozacak bir şeyler çıkmazsa.”

Jasmine’e baktım.

“Aman Tanrım!” dedim sessizce.

29 Yaşadığım şok nedeniyle bir an için ağzımı bile açamadım. Sonra, Jasmine manikürlü ama aynı derecede sade tırnağını cep bilgisayarının ekranına vurarak konuşmaya başladı.

“Bu tamamen Braxton hakkında bir olay,” dedi. “Talmadge’in avukatı, Jay Shanker bu dosyaları bir araya getirerek Braxton’un Delta’daki kamplarda savaş esirleri üzerinde yapılan araştırma programını canlandırmak için laboratuvarlarda çalışmalar başlattığını ortaya koymuş.”

Başım la onayladım. İkinci Dünya Savaşı sırasında Birleşik Devletler, kargo gemilerinin Avrupa’dan boş dönmeleri sorunuyla yüz yüze gelmişti. Buna bir de Avrupa’da baş gösteren yiyecek sorunu ve oradaki esirleri gözaltında tutmak için gönderilen askeri birliklerin masrafları eklenince bu konu üzerinde çalışmalar başlamıştı. Sonunda esir düşen Alman askerlerinin bu boş gemilere bindirilerek yiyecek sorununun olmadığı Mississippi bölgesinin kırsal alanlarına nakledilmesi kararı alınmıştı. Üstelik burada arazinin doğal koşulları nedeniyle esirlerin kaçma şansları da, Almanca bilen kimse olmaması dolayısıyla dertlerini anlatma olasılıkları da sıfırdı.

Ordu bu esir kamplarını Delta’daki Belzoni ve Greenwood gibi çiftlik fabrikalarının yakınlarına konuşlandırdı. Savaştan sonra bu esir kamplarının çoğu tasfiye edildi ama ben küçük bir çocukken, Belzoni’nin güneybatısındaki Yargıcın arazilerinden birinde bu kamplardan birinin varlığını sürdürdüğünü duyardım.

“Belzoni.”

“Ne? Bunu nereden biliyorsun?”

“Okumuş birinin tahmini.”

“Haklısın. Annemin senin cebine attığı SD karttaki dosyalarda Ordu’nun o bölgede gizli birtakım tıbbi araştırmalar yaptı-

ğından bahsediliyor. Hiç de iyi niyetli araştırmalar da değilmiş bunlar.”

Önceki yaşamımdan hiç de hoşuma gitmeyen anılar belirliyordu gözlerimin önünde. Acemiymken 112 Numaralı Proje’nin sonlandırılma aşamasında görevlendirilmiştim. Sonrasındaysa 1962 ile 1973 yılları arasında SHAD adlı sinir gazı ve bakterileri üretilmesiyle ilgili, beş binden fazla askeri personel üzerinde denen bir projede çalışmışım. Bu çalışmalar sonunda çok sayıda askerde kalıcı rahatsızlıklar meydana gelmişti. Çalışmalarla ilgili bilgiler 2003 yılında medyaya da sızmış ama fazla bir ilgiyle karşılanmamıştı.

Bundan bahsetmek yerine, “Tıpkı 1950’lerde askerler üzerine yapılan nükleer testler gibi,” dedim.

Jasmine kederli bir ifadeyle başını iki yana salladı.

“Tanrım bu tür şeyleri düşünmek bile insana acı veriyor,” dedim. “Pentagon’daki tek dertleri konumlarını muhafaza edip, siyasi kariyer yapmak olan aşağılık herifler ülkelerini korumak için ölümü göze alan kadınlara ve erkeklere acımasızca ihanet ediyorlar.”

Malibu’dan çıkıp, tepeye doğru yeniden hızlanırken içimde büyük bir öfkenin kabardığını duyumsuyordum.

“Her neyse, kartın içinde Braxton’un yaptığı tıbbi deneylerin kayıtları da var. Ayrıca kendisinin de Vietnam’da başından ciddi bir şekilde yaralandığı ve Belzoni’de beyin ameliyatı geçirdiğine ilişkin bilgiler var.”

“Bunu herkes biliyor.”

“Evet, ama bu kayıtlara göre Ordu doktorları hem onun hem de başından yaralanmış diğerleri üzerinde deneyler yapmışlar. Onları daha saldırgan yapabilmek için. Başka bir deyişle Orduya katılmak üzere ‘Kusursuz Katiller’ yaratabilmek için.”

Islık çaldım. “Bu siyasi bir dinamit.”

“Hatta nükleer bomba.”

“Diğer yandan belki de bu, ülkesi için ölümüne savaşmış askerlerin iyileştirilmesinde de kullanılabilecek faydalı bir teknik de olabilir.”

“Bundan kuşkuluyum,” dedi. “Hiç kimse başında bir şey olan birinin başkan olmasını istemez.”

“Neden ki? Kennedy’den beri hepsinin başında bir şeyler var.”

“Güzel bir nokta.”

Sahili ve okyanusu o an bulunduğumuz yerden tüm açıklığıyla görüyorduk.

“Dosyalarda başka neler var?”

Jasmine başını iki yana salladı. “Bir sürü ima dolu ifade. Hepsinin amacı da annemi işin içine çekmek gibi gözüküyor.”

“Ama işe yaramış.”

“Jay Shanker ona Belzoni’deki tıbbi kayıtların mikrofilm arşivini bir CD içinde vereceğinin sözünü de vermiş. İsimler, görev alanların rütbeleri, personel numaraları, tarihler, yapılan çalışmalar, doktorlar ve de tüm olup bitenleri bilen emir komuta zinciri içindeki herkes bu mikrofilmlerde varmış.”

Bir kez daha ısıklık çaldım. “Bu yüzden susmalarını sağlamak için çok sayıda insan öldürürler.”

Point Dume’ı birkaç kilometre kadar geçtikten sonra ancak dikkatle bakan birinin görebileceği kadar küçük bir tabelanın önünde yavaşladım. Son altı yıldır haftada iki kez yaptığım gibi, dar, kaldırım taşlı yolda ilerleyip, mermer sütunlara monte edilmiş demir işlemeli kapıdan gerçek bahçeye girdim. Bir sonraki güvenlik kapısının önünde yavaşlayıp, duvara monte edilmiş tuş takımına şifremi girdim.

“Talmadge her şeyi birbirine bağlıyor,” dedim kapı açılırken. “Bu da tüm yanıtların eve kadar uzandığı anlamına geliyor.”

“Ev mi?” Jasmine yüzüme o Mona Lisa gülümseyişiyle baktı. “Evinin Kaliforniya’da olduğunu sanıyordum.”

İç bahçeye yönelirken bunu düşündüm.

“Camilla da beni sık sık böyle konuşurken yakalar, buna çok üzüldüğünü de söylerdi.”

“Delta insanın peşini kolay kolay bırakmıyor, yani.”

“Evet, yüreğine yerleşiyor ama ben yeniden orada yaşayabileceğimi hayal bile edemiyorum.”

Bir süre sessizce ilerledik, sonra ben, “Neden şimdi?” diye sordum. “Neden aradan bunca sene geçtikten sonra Talmadge’i yargılatmaya çalışıyorlar ki? Ve neden Vanessa’yı öldürdüler?”

“Aslına bakarsan cinayetle ilgili geliştirilen teori, en azından polisler tarafından kabul edileni şu, annem Afrika kökenli, onun Talmadge’e yardım etmesini istemeyen biri tarafından öldürüldü.”

“Kurbanı suçluyorlar yani?”

“Eski bir hikaye. Anneme nefret kusan e-postalar yağardı. Hatta bazı Afro-Amerika gruplarından onu şeytana yardım etmekle suçlayan mesajlar gelirdi.”

Jasmine bir süre sessizce etrafı seyretti. “Bu işin arkasında ırk savaşı var. Tabii bir de kişisel şeyler var. Zira bazıları onu yıllar önce New York’ta birkaç beyaz çocukla çıktığı için hainlikle suçlamışlardı.”

Bunu öylesine söylemişti ama benim nabız atışlarım aniden artmıştı. Onun son derece önemli bir olayı gayet sıradan bir şeyden bahsediyormuşçasına rahat tavırlarla yorumlaması beni çok şaşırtıyordu. Benim her ırktan dostum vardı ve ben kimsenin ten rengine dikkat etmediğimden dost çevrem bir hayli genişti. Ben insanları Pakistanlı, Asyalı, siyah filan gibi tanımlamaktansa cerrah, girişimci, yetenekli bir ressam olarak nitelemeyi yeğledim. Ben bir beyazdım ama ten renginden başka bir şey göreme-

yen birileri tarafından bu yüzüme çarpılınca bile farkına bile varmazdım.

“Yani,” dedim ve duraksadım. “Sence neden bu olabilir mi?”

“Bu her zaman için mümkün ama ben bundan oldukça kuşkuluyum. Polisin neye inandığı bence o kadar da önemli değil.”

“İyi de Talmadge’in şimdi yargılanmasını istemenin nedeni ne olabilir? Adam hem yaşlı hem de kafayı sıyırmış. Çok sık nöbet geçiriyor ve sigara yüzünden yakalandığı ölümcül gırtlak kanseriyle boğuşuyor. Kanser sonunda cezasını verecek zaten.”

“Ceza her zaman için adalet değildir,” dedi Jasmine. “Sence Nürnberg duruşmaları yalnızca suçlunun tespit edilip, cezalandırılmaları için mi yapıldı?”

Veremeyeceğim yanıt için bir süre bekledi ardından başını iki yana salladı. “Adalet cezanın üstündedir. Bu suç içeren bir davranışın kültürel olarak reddedildiği manasına gelir. Adalet sayesinde tüm toplum, bireyin yanlış yaptığını doğrudan ifade etmiş olur.”

“Ama neden Talmadge ve neden şimdi?”

“Her şey aslında 1990’da Noel’den birkaç hafta kadar önce Jackson’daki büyük jürinin Byron de La Beckwith’in Medgar Evers’in katili olduğuna karar vermesiyle başladı.

Ben de o olayı hatırlıyordum. Evers 1963 yılında evinin önünde silahla vurulmuştu. Hinds Bölgesi’nin hırslı bölge savcısı Bill Waller, De La Beckwith’i mahkemeye çıkarmış, adamın maktule son güne kadar savurduğu tehditleri kanıt olarak sunmuştu. Waller bu sırada eyaleti kontrol eden, çoğu okul kapılarında dikilip, öğrencilere duvarlara ten rengi farklı olanların Mississippi bölgesini kirlettiklerine dair yazılar yazmaları sağlamak için boya tedarik ederek kariyer elde eden Stennis / Eastland Bölgesi ırkçı Demokratlarının baskısıyla da yüz yüzeydi. Bu atmosferde dahi

Waller jüriyi iki celsede ikna etmeyi başardı. Bunun da her ne kadar tümü ırkçı olmasa da jüri üyelerinin tamamının beyaz olduğu düşünüldüğünde kısmı de olsa bir zafer olarak nitelendirildiğini tahmin edebiliyordum.

Bu olayın üzerinden on yıl geçmeden, Mississippi, ulusal güvenliğin ve FBI'ın da desteğini alarak 'zenci dostu' Waller'ı vali olarak seçti. Çoğu kişi yeni Martin Luther King'in şiddet içermeyen protesto eylemlerinin bu sonucu hazırladığına inanıyordu. Gerçekten de Doktor King ve destekçileri tüm ülkeye amaçlarını, çabalarının nedenlerini, acılarını büyük bir başarıyla anlatıp, Amerikalıların kötülüğü idrak etmelerini sağlamak için çok önemli katkılar yapmışlardı. Ama onlar dahi aralarından hiçbirini, hatta Klan tarafından bile saygı duyulan birini seçtirmeyi başaramamışlardı.

"Bobby DeLaughter, Evers olayında suçlu bulundu," diye devam etti Jasmine. "Bu da Myrlie Evers ve çocukları için yalnızca basit bir adaletin yerine gelme olayı olarak görülmedi. Zira bu aynı zamanda Mississippi'nin değiştiğini ve eğer kişi burada suçlu bulunuyorsa benzeri kararların her tarafta alınabileceğini ortaya koymuş oluyordu. Güneydeki sabotajlarla Birmingham'daki kilise bombalanması eylemlerinin failleri de suçlu bulundular. Tıpkı Klan'ın diğer cinayetlerinin de birer birer açığa çıkması gibi Indianapolis ve Pennsylvania'da da alışılmadık kararlar verildi."

"Hepsi tek bir davadan başladı," dedim.

"Bir insanın adalet ihtiyacını giderdiğinde tüm insanları doyurmuş olursun. Zincirleme gelişir her şey."

Üç katlı, geniş sütunlu, kırmızı çatılı, İspanyol villalarını andıran, son derece şık binanın önünde durduk.

"Etkileyici." Bunu etrafa dikkatle baktıktan birkaç saniye sonra söylemişti.

“Onun için en iyisini yapmak istedim.” Gözümün ucuyla Jasmine’e bakıyordum. “Ayrıca bunu yapacak param olduğu için de şanslı sayılırım.”

Bekçi kulübesinden çıkan üniformalı bir görevli bize işaret edince, ziyaretçi otoparkına yöneldim.

“Ama bir sorun var,” dedi Jasmine.

Kamyoneti durdurup, kontağı kapattım.

“Burada mı?”

Jasmine başını iki yana salladı. “Talmadge olayında.”

“Nedir?”

“Annemi rahatsız eden bir şey.” Yüzüme düşüncelerinden son derece rahatsız olduğunu, doğru kelimeleri bulmak için çabaladığını ortaya koyacak biçimde, alt dudağını kemirerek bakıyordu. “Talmadge’in olayı çözülmemiş bir olay olarak görülüyordu. Tıpkı şu eski Balance Due cinayeti gibi unutulup gitmişti.

“Sonra, geçen sene, bir gün Greenwood polis merkezine isimsiz bir dosya ulaştı. Burada tüm bilgiler bir aradaydı. Ancak dosya gerçek olamayacak biçimde kusursuz düzenlenmiş, her şey birbirine kolayca bağlanmıştı. Annem dosyayı görünce bir şeylerden şüphelendi ve sorular sormaya başladı.”

“Sonra da onlar anneni öldürdüler.”

Başıyla onayladı.

Bir süre sessizce oturup soğuyan motordan gelen sesleri dinledik. Derken, binadan çıkıp, bize doğru yürüyen, Camilla’nın özel psikiyatru Jeff Flowers’ı gördük. Adam üzerinde bembeyaz önlüğüyle kollarını iki yana açmış, gülümsüyordu.

“Çok uzun sürmez,” dedim anahtarları alırken. “Sen de içride beklersin.”

“Tamam,” dedi Jasmine ve beni izlemeye koyuldu.

Yaklaşıp elini sıkarken yüzündeki gülümsemesi iyice yayılan Flowers, “Profesör,” diye konuşmaya başladı. “Dün

gecenin haberlerini yaratan biri olarak hiç de kötü gözüküyorsunuz.”

Elini sıkmayı sürdürürken, “Aslında görüldüğümde çok daha kötü hissediyorum,” dedim.

Ardından Jasmine’e döndüm. “Jeff buranın başhekimidir. Burası onun gözbebeği.” Onu Jasmine’le tanıştırdım.

“Çok memnun oldum,” dedi Flowers sıcakkanlılıkla onun elini sıkarken. “Hadi içeri geçelim. İçerisi daha güzeldir.”

“Daha güzel?” dedi Jasmine ellerini iki yana açıp, etrafına bakarak. “Buradan bile güzel mi?”

Birlikte Flowers’ın peşi sıra Jasmine’in de özel odalardan birinde kaldığı binaya girdik.

“Oradaki telefonda benim cep telefonumla çağrı cihazımın numaraları kayıtlı. Yardımcım da hızlı aramalar listesinde,” dedi Jasmine’e. “Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa hemen arayın.”

“Teşekkürler.”

Flowers onu hafifçe eğilerek selamlayıp, geçmem için bana kapıyı tuttu. Ben de koridora yöneldim.

“Görüşme saatini değiştirdiğim için özür dilerim, Profesör,” dedi Flowers birlikte Camilla’nın odasına doğru yürürken. Aslında onun UCLA’da son derece başarılı olduğu öğrencilik günleri çok gerilerde kalmıştı fakat yine de bana profesör diye hitap etmeye devam ediyordu. Bu da nedense kendimi son derece kötü hissetmeme neden oluyordu.

“Aslında benim de işime geldi.”

Adımlarını hızlandırdı. “Eşinizin durumu iyi değil. Son on dört saatten beri transgastric jejunum bölgesindeki iltihaplanma arttı. Hemen hızlı bir antibiyotik tedavisine geçtik, ancak, şu ana kadar olumlu bir tepki alamadık.”

Temizlik odasını geçip, okyanus manzaralı odalara çıkan merdivenlere eriştiğimizde başımla onayladım.

Transgastric jejunostomy denilen şey, hastanın midesinden bağırsaklarının ağzına kadar açılan bir beslenme tüpünün adıydı. Bu yolla mide asidinin dışarı çıkması ve içerideki bakteri oluşumunun mümkün olduğunca kontrol edilmesi sağlanıyordu.

“Şaşırtıcı değil,” dedim. “Aslında bu sorunla altı yıldır hiç karşılaşmamış olmamız şaşırtıcı.”

“Hepsi bu değil, Profesör,” dedi Flowers ciddi bir ifadeyle. “Böbrek fonksiyonları da çok yavaşladı ve akciğerlerinde iltihaplanma emareleri gözleniyor. Tüm bunların yaralanmanın neden olduğu uzun vadeli arazlar olup olmadığını henüz tespit edemedik ancak laboratuardakiler öncelikli işleri olarak bu konuyla ilgilениyorlar.”

Umutlarım onun yorumlarını dinledikçe bir artıyor bir azalıyordu. Altı yıl boyunca Camilla’nın yaşamla ölüm arasındaki gidiş gelişlerini izlemek beni hem bitip tüketmiş hem de yaşama sevincimi alıp götürmüştü. Yıllar önce Flowers, Camilla’nın beslenme tüpünün çıkarılması gerektiğini ileri sürmüştü. Ama ben onu her ne kadar geride kalan, sadece soluk alıp veren bir beden de olsa eskisi kadar seviyordum. Ayrıca zihnimin arka planında sürekli tedaviyi kesmenin onu ölüme göndermek anlamına geleceği biçimindeki etik sorular yakamı bırakmıyordu.

Bu beslenme tüpü Camilla’nın iyileşebileceğine dair umutların henüz sona ermediği kazadan hemen sonraki günlerde takılmıştı. Ama bir kez takıldıktan sonra onu çıkarmak beni bir cellat ya da katil yapardı. Tabii beni bundan alıkoyan başka şeyler de vardı. Camilla’dan önce, tıpkı bir ipi olmayan uçurtmaya benzerdim. Rüzgar beni alır, sürükler; bazen yükseklerle çıkarır sonra da acımasızca yere çarpardı. Camilla benim uçurtmamın ipi olmuştu. Her ne kadar Camilla’nın son altı yıl beni kendi başıma bıraktığı apaçık olsa da onun yaşamının bittiğini düşünmek fikri bile beni ölesiye korkutuyordu.

“EEG kayıtlarında da anlayamadığım değişiklikler gözlemliyoruz,” diye devam etti Flowers en üst basamağa erişip, Camilla’nın odasına doğru yönelirken. “Umarım sen bir anlam verebilirsin.”

Birlikte pencerelerinden Pasifik Okyanusu’nun ve ileride, ufukta büyük bir yük gemisinin tüm ihtişamıyla görüldüğü Camilla’nın odasına ait geniş bekleme salonuna girdik. Biraz daha dikkatle bakınca daha yakınlarda mürettebatının umdukları rüzgarı alabilmek için sabırla bekledikleri kırmızı-beyaz bir yelkenlinin o çok aşına olduğum şeklini de seçebilmişim.

Flowers’ı takip ederek Camilla’nın odasına yöneldim. Doktor kapıyı açıp, bana döndü.

“Geçen haftaya göre biraz daha kötü gözüktüğünü söylemek zorundayım.” Yeniden döndü ve birlikte içeri girdik.

Camilla’nın yatağı her zamanki gibi pencereye doğru çevrilmişti. Her ne kadar gözlerinde bilinç olmadığını tespit etmiş olsak da onun okyanusu ne kadar çok sevdiğini bildiğimden eğer beyninde bu dünyanın gerçekliğine tutunabilecek zerre kadar bir yer varsa orayı en azından zevk aldığı, mutlu olabileceği bir şeylerle doldurmayı arzu etmişim.

Bilinçli olmadığını düşünüyorduk ama araştırmalar bunun kesin olarak anlaşılmasının mümkün olmadığını gösteriyordu. Bunun üzerine ben de DVD’ler, müzik CD’leri aldım, ona kitap okumaları için adam tutup, buraya yolladım. Bunların onun işine yarayıp yaramadığını bilmiyordum. Fakat bunlar bir nebze de olsa iyi hissetmemi sağlıyorlardı.

Yatağına yaklaştığımda içim parça parça oldu. Camilla son ziyaretimin üzerinden daha bir hafta bile geçmemesine rağmen adeta küçülmüş gibiydi. Teni grileşmiş, antibiyotikle dolu damar-
tek derecede belirginleşmişti.

“Üzgünüm,” dedi Flowers yüzüme bakıp, hissettiklerimi okuyarak.

Camilla’nın yanına gidip, soğuk, kupkuru, benimkinin içinde kaybolan küçücük elini avuçlarımın arasına aldım. Ancak kapının kapandığını işittiğimde, Flowers’ın beni yalnız bıraktığını fark ettim.

Ben elini tutarken Camilla’nın bakışları okyanusa sabitlenmişti. Kablolara, ilaç tüplerine zarar vermemeye çalışıp, başımı onunkine yaklaştırarak dışarı baktım. Onun açısından bakarak neler görüyor olabileceğini anlamaya çabalıyordum. Düşüncelerimizin, duygularımızın ve hayallerimizin birlikte olduğu ve birlikte yaşamının ahengini içimizde taşıdığımız o günleri düşündüm. Okyanustan gözlerine baktım. Değişiklik yoktu. Benim varlığımın da arkamda uzanan uçsuz bucaksız okyanusun da bakışlarında bir değişikliğe neden olmadığını görüyordum. Yüreğim bana onun benim varlığımı fark etmediğini, artık burada olmadığını, onun Camilla olmadığını söylüyordu.

Ama emin değildim.

Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım. “Seni seviyorum.”

30 Bekleme odasında buluştuğum Jasmine beni bir süre düşüncelerimle baş başa bıraktı. Flowers, Camilla’nın EEG kayıtlarını bana e-posta olarak yollayabileceğini böylece eski kayıtlarla mukayese yapma şansımın olacağını söylemişti.

İçimi dolduran müthiş hüznle Pasifik Sahil yolunda ilerlerken tamamen kendi dünyama gömülmüş, ne Jasmine’i ne de Flowers’ı düşünebiliyordum. Deneyimlerim bana acılara teslim olmanın insani tutkuların en zayıf tarafı olduğunu göstermişti.

Sonsuzluk, güç, servet, ün, statü gibi kavramlar acının yanında hiçbir değer taşımazlardı. Acı tüm tutkuları siler, hepsini ezip geçerdi. Sonra, hafifleyip etkisini bir nebze de olsa azaltınca da kişiyi yaşamını neye adayacağını bilemez bir halde bırakırdı.

Böyle anlar bana Tanrı'yı, ruhlar âlemini, insan ruhunu, aşkı, bedeninin ölümünden sonra devam eden bilinci, bilimin kanıtlayamadığı o alanları, insan algısının ötesinde kalan ve ancak inançla kavranabilen o derinliği düşündürürdü. Kafamda tam olarak bir neticeye ulaşamamış olsam da bunları düşünmek içimi huzurla dolduruyordu.

Malibu yönüne dönerken yeniden sakinleşmeye başladım. Hızla yanımdan geçen bir polis arabasıyla iki motosikletli polise yol vermek için yavaşlayıp, Chris Nellis'in oturduğu Topanga Kanyonu'na yönelmek üzere alt yola geçtim.

“İçimde kötü bir his var.”

Jasmine, kuzey doğuya doğru ilerlerken hiçbir şey söylemeden oturuyordu. Yol giderek yükselirken aşağıdaki manzarayı daha iyi görebiliyorduk. İleride küçük bir evin önünde polis arabalarıyla bir ambulans olduğunu gördüm. Biraz daha yaklaştığımızdaysa trafiğin akışına kontrollü olarak izin verildiğini anladım.

“Lanet olsun.”

“Ne?” diye sordu Jasmine.

İyice yavaşlayıp, polis kontrol noktasına yöneldim.

“Orası Chris Nellis'in evi.”

Polis kontrol noktasındaki görevlilere şerif yardımcısı kimliğimi gösterdim ve onlar da bana Chris Nellis'in öldürüldüğü bilgisini verdiler. Birkaç kez, tüfek olduğu tespit edilen silahla vurulmuştu. Geçebileceğimi söylediler ama ben geri dönmeyi tercih ettim.

“Senin buradan uzaklaşman gerek,” dedim Jasmine'e yeniden yola koyulduğumuz sırada.

“Beni otele bırak. Toplanıp, ilk uçakla Jackson’a giderim.”

Otoyola çıktığımızda bunu bir süre düşündüm. Zira birden-bire birinin bizi izlediği düşüncesine kapılmıştım. Hatta Chris’in öldürülmesine onu aramamın neden olduğuna emindim.

O anda arkamızdaki araçlara bakarken kamyonetimde bir izleme aygıtı bile olabileceğini düşündüm.

Başımı iki yana sallarken susmasını işaret ederek, parmağımı dudaklarıma götürdüm.

“Harika bir fikir,” dedim başımı iki yana sallamayı sürdürerek.

Hiç konuşmadan bir süre ilerledik. Sahil şeridindeki bir otoparka aniden saparak peşimden gelen birileri olup olmadığını anlamaya çalıştım.

“Ama gitmeden önce şu plajı bir görmelisin.”

Jasmine yüzüme soran gözlerle bakıyordu ama yine de benimle birlikte kamyonetten indi.

Islak, sert kumlarda yürürken ona kuşkularımı anlattım.

“Otele gitmeye vaktin yok. Senden bunu yapmanı bekleyecekler. Ben seni doğru havaalanına bırakayım.”

“Ama giysilerim, ben...”

“Bana anahtarını ver. Gidip eşyalarını toplar, hesabı öderim. Ardından da sana bir şekilde...”

“Buna gerek olduğuna emin...”

“Annen kadar tehlikesin. Havaalanında kalkan ilk uçağa atla. Nereye gittiği önemli değil. Phoenix, Sacramento, hiç fark etmez. Yalnızca seni takip edebileceklerinden hızlı git yeter. Daha sonra bulduğun ilk uçakla evine dönersin.”

İkiz palmye ağaçlarının altındaki banka kadar yürüyüp, U dönüşü yaparak kamyonetime yöneldik.

“Ben de yarın yanına gelirim,” diye söz verdim.

“Ama çalışmaların ne olacak?”

“Eğer birlikte bu beladan kurtulamazsak çalışmalarımın zerre kadar önemi kalmayacak. Tabii bir de yaşamımızın ciddi derecede tehlikede olması var.”

31 Bir zamanlar dünyanın en büyük binası olan Pentagon merkezi daima Virginia’nın eski baktaklığının üzerine inşa edilmiş Arlington Ulusal Mezarlığı’yla birlikte akla gelirdi. Sürekli ölümü hatırlatsın diye, belki de.

Tuğgeneral Dan Gabriel her zaman yaptığı gibi Pentagon’un kuzey tarafındaki merdivenlerin en üst basamağında duraklayıp, Arlington mezarlığına bakarak, burada yatanlar için dua etti. Ardından da kalın pirinç alaşımlı cam kapıyı itip, lobiye daldı.

Nöbet masasındaki çavuş, Gabriel’in omuzlarındaki üç yıldızı gördüğü anda ayağa fırladı.

“Komutanım!” Sert, astsubaylara yakışır bir selamlama. Gabriel de çavuşun selamını formalite icabı aldı. Dan Gabriel rütbesine karşın artık burada görev yapmadığından geldiğinde kimliğini göstermek ve kiminle görüşeceğini bildirmek zorundaydı. Üç yıldızlı generaller buraya genellikle geçerken şöyle bir uğramazlardı. Bu birkaç telefon görüşmesi yapılmasına, değerlendirmelere ve çavuşun alnıyla dudaklarının üzerinde beliren ter damlacıklarına neden olan bir ziyaretti. Gabriel çavuşun Vietnam, Afganistan ve Orta Doğu’da görev yaptığını adamın kolundaki şeritlerden anlıyordu. Ancak anlaşılan adam üzerine doğru gelen bir tanksavar füzesini geleceği kendisine bildirilmeyen bir generalle uğraşmaya tercih ederdi.

“Terlemeyin, çavuş,” dedi Gabriel. “Acelemin yok.”

Çavuş ona hayret dolu bir ifadeyle baktı. Zira generallerin daima çok acelesi olurdu.

Beş dakikadan daha kısa bir süre sonra Gabriel, Pentagon'un klostrofobik duygular uyandıran, dar koridorlarından geçerek, Laura LaHaye'in ofisine yönelmişti.

Alışık olduğu yoldan ilerleyip LaHaye'nin ofisine doğru yürürken muşamba kaplı koridorlara, metal ve plastik karışımı mobilyalara, GI dergisinin sayılarıyla kaplı duvarlara, kalın halılara, yüksek rütbeli ve önemli insanlar oldukları için kendileri yerine başkalarının ölmesi gerektiğine inananların odalarının pahalı mobilyalarına bakıyordu. Bu kişisel güç ve hırsın sembolü koridorlar içeride görev yapanlara burada bulunuşlarının amacının kendilerine değil, ülkelerine hizmet etmek olduğunu kolaylıkla unutturuyordu.

Gabriel bunlara karşı çıktığından çoğu kişinin mesleki intihar olarak görmesine aldırmayıp, West Point'e tayin istemişti. Gerçi hiç kimse bu düşüncelerini apaçık dile getirmemişti ama Gabriel böylesi imkanları terk edip gitmenin çoğu için anlaşılamayacak bir şey olduğunun farkındaydı.

Gabriel, Laura LaHaye'nin ofisini tahmin ettiği gibi iç dairelerin üçüncü katında, bileğe kadar gelen kalın halıların döşendiği, özel olarak aydınlatılmış bir koridorun sonunda buldu. Parlak, kıvılcıklı renkli ihtişamlı kapıyı açtığındaysa masasında oturan üniformalı bir kadına bir şeyler anlatmak için eğilmiş, LaHaye'yle yüz yüze geldi.

LaHaye hemen doğrulup, "Dan!" diye bağırdı ama memnuniyetsizliğini gizlemeyi pek başaramamıştı doğrusu. "Senin beklenmedik ziyaretin nedeniyle programımı yeniden ayarlamaya çalışıyorduk biz de." Masadan uzaklaşıp, elini uzattı.

"Özür dilerim." Gabriel kadının soğuk, kupkuru elini sıktı. "Eğer sorun olacaksa sonra gelebilirim."

LaHaye başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, buna gerek yok. Jenna programımı değişen durumlara adapte etmeye alışık-

tır.” LaHaye bunu masasında oturan sarışın kadını işaret ederek söylemişti. Gabriel kadının başcavuş olduğunu fark etmişti.

“Teşekkürler,” dedi kadına ardından ofisine yönelen LaHaye’in peşi sıra içeri yöneldi.

Parlak günışığının aydınlattığı oda neredeyse bir hentbol sahası büyüklüğündeydi. Koyu renkli, ahşap mobilyalar, üzerlerine Birleşik Devletler ordu arması işlenmiş masmavi halılar, devasa büyüklükteki masasının üzerini dolduran alaya ait bayraklar, yıldızlar, madalyalar oldukça etkileyiciydi. Duvarlardaki pahalı çerçeveler başkanların, senatörlerin, kongre üyelerinin, dünyadaki çeşitli liderlerin, Nobel ödülü sahiplerinin, çok büyük askeri başarıları olmasa da siyasette büyük başarılar elde eden eski komutanların fotoğraflarıyla doluydu.

Sağ tarafındaysa konferans salonlarında bulunan türden bir toplantı masası vardı. LaHaye pencerelerin soluna yerleştirilmiş kanepeye yöneldi.

“Otursana,” dedi dışarıya bakıp, kanepeye yerleşirken. Gabriel ise biraz daha kenardaki sandalyelerden birine oturmayı tercih etti.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Yeni kontrol subaylarına brifing vermek ve bazı eksiklikleri tamamlamak için şehre geldim.”

“Gazetede okudum,” dedi kadın. “Silahlı Kuvvetler Evinde harika bir konuşma yapmışsın.” Gabriel kadının ses tonunda ciddi bir politik kıskançlık sezinlemişti. “Ekibinde olduğun için General çok şanslı.” Onu kıskanıyor, burada olmasından mutsuzluk duyuyor olabilirdi ama gerektiğinde önemli kışkırtıcıları öpmeyi de gayet iyi biliyordu. “Eğer isteseydin politikada oldukça önemli bir kariyer elde edebilirdin.”

Gabriel başını iki yana salladı. “Beni politikaya yalnızca General çekebilirdi.”

“Pekala, müstakbel savunma bakanımız için ne yapabilirim?”

32 Gabriel, LaHaye'ın bu sözlerini biraz iddialı bulmuş olmasına karşın oyunu sürdürmeyi tercih etti.

“Napa’da Doktor McGovern’le verdiğiniz muhteşem brifing beni çok etkiledi.”

LaHaye iltifatı gülerek karşıladı.

“Bütçe sorunlarıyla yakından ilgilendikçe sizin projenizin önemini daha iyi anlıyorum.”

“Para peşindeyiz,” dedi.

“Her zaman para peşindeyizdir,” diye onayladı adam. “Ve bu Dayanıklılığı Arttırma Projesi doğrudan doğruya ordunun şeklini değiştireceğinden biraz daha bilgi almak istedim. Tarihçesini, nasıl ortaya çıktığını filan öğrenmek istedim. Tarihe ne kadar meraklı olduğumu bilirsin.”

LaHaye hevesle başını salladı. “Son kitabına bayıldım.” Kapının yanındaki kitap raflarını işaret etti. Gabriel dönüp baktığında Özel Amerikan Birlikleri’nin gerilla taktiklerini anlatan son kitabının kırmızı-sarı kapağını seçebilmişti. Ayrıca LaHaye’ın yüzünde beliren, gelecekteki kitaplarında rol alma olasılığının neden olduğu heves de gözünden kaçmamıştı.

“Kısacası bu iş nasıl başladı?” diye sordu yeniden. “Kimin fikriydi? Bundan harika bir kitap olur.” Gabriel kadının bakışlarının değişmesini, egosunun tüm kontrolü ele almasını bekledi.

“İçecek bir şey alır mısın? Kahve filan?” diye sordu masanın ucundaki telefona uzanırken.

“Lütfen.”

Telefonu kapattıktan sonra adama yüzünde o az önceki kışkırtıcı gülümseyişiyle baktı.

“Çok zekisin,” dedi LaHaye. “Doktor Frank Harper başlattı her şeyi.”

“Onu hatırlıyorum,” dedi Gabriel. “Braxton’u iyileştiren doktor.”

“Bu yüzden Frank’a çok şey borçluyuz. Düşünsene General’i iyileştirmeseydi gelecek ne kadar korkunç olurdu.”

Bir süre Reagan Ulusal Havaalanı’na inmekte olan bir uçağın sesini dinleyerek hiç konuşmadılar. Ardından da bir Black-Hawk helikopter havalanıp, gözden kayboldu.

Sessizliği LaHaye bozdu. “Dayanıklılığı Arttırma projesinin temelleri Frank’ın bir beyin cerrahı olarak görev yaptığı 1930’ların sonlarında atıldı. O tarihlerde kafatasında meydana gelen açılmaların genellikle ölümle sonuçlandığı düşünülüyordu. Çoğu gözü yükseklerde olan doktor gibi o da sinir sistemiyle ilgilenmeye başlamış, Phineas Gage’in hikayesini de daha tıp fakültesindeyken işitmişti. Ama diğerlerinin aksine o olayın etkileri onda takıntı haline dönüştü.”

“Gage mi? O da kim?”

“Yirmi beş yaşında, demiryolunda çalışan bir ustabaşı. 1848 yılında bir iş kazası geçiriyor. Gage’in patronları, iş arkadaşları, dostları ve aile üyeleri ekseriyetle onun zeki, sorumluluk sahibi, dürüst, nazik, disiplinli, ahlaklı bir adam olduğunu söylerlermiş. Sonra Vermont’ta sıcak bir akşamüstü Gage patlayıcıları yerleştirirken ölümcül bir hata yapar. Patlamanın şiddetiyle bir çelik parçası sol yanağından girerek gözünü parçalayıp, beyninin ön lobunu tahrip eder.”

Kapı kibarca tıklandı.

“Gelin,” diye yanıtladı LaHaye ve bir saniye sonra uzun boylu, sarışın başçavuş elinde üzeri kahve fincanları, şeker ve kremayla dolu bir tepsiyle içeri daldı. Başçavuş iri yarı, güçlü fiziksel görünümünün son derece farkında tavırlarla yürüyordu. Gabriel’in kadınların özel askeri birliklerde kullanılmasının fiziksel standartları düşürdüğü biçimindeki yargılara karşı duyguları biraz karıştı. Kadınlar her zaman pilotluk gibi doğrudan fiziksel mücadele istemeyen işlerde başarılı olmuşlardı. Fakat

elindeki tepsiyi sehpaye yerleştiren başçavuşa bakarken savaş alanında onun gibi biri tarafından korunmanın da gayet rahatlatıcı olacağını düşünüyordu.

“Ben oradan alırım, Jenna,” dedi LaHaye uzanırken.

“Başüstüne,” dedi başçavuş ve hızla bekleme salonundaki yerine döndü.

LaHaye devam etmeden önce kahvesinden bir yudum aldı.

“Başındaki çelik parçası çıkarıldıktan sonra, o zamanın en iyi tedavileri uygulanan Phineas Gage iyileşti. Sonunda doktorlar yaptıkları genel muayenede kaybettiğı sol gözü dışında hastanın tüm fonksiyonlarını yeniden kazandığını tespit ettiler. Ama bu çelik parçası aslında adamın tüm kişiliğini değıştirmişti. Sakin, bir öğretmen kadar sabırlı adam gitmiş, bedeni tamamen iyileşirken tavırları saldırganlaşmış, kendini kontrol edemeyen, sorumluluklarına özen göstermeyen biri olup çıkmıştı. Bu durum nasıl tanımlanırsa tanımlansın neticede Gage yeni biyolojik konfigürasyonun kurbanı olmuş, yeni ‘kötü’ Gage eski ‘iyi’ Gage’i kovmuştu.”

Kahvesinden bir yudum daha alıp, fincanı sol elinde tutarak konuşmasını sürdürdü.

“Gage, o güne dek çok sayıda kafa yaralanmalarını tedavi eden Frank Harper’ı adeta büyülemişti. O da kafalarından yaralanmış hastalarının isimlerini, seri numaralarını, tedavi süreçlerini, yaraların konumlarını kişisel bir defterde tutmaya başladı. Savaş Bakanlığı kendisine bu adamları bulup, aileleriyle görüşmeler yapması için daha sonra bir ödenek tespit eder. Savaş öncesi başlayan bu çalışma, savaştan sonra da hızlanarak sürer.

“Bu adamların çoğunun hiç değışmediğini tespit etmiştir sonunda.” Susup pencereden dışarı baktı. “Ama ön loblarının belirli yerlerinden darbe alan hastaların bazılarının kişiliklerinde şaşırtıcı değışiklikler meydana geldiğini gözlemler. Bunlardan

bazıları tıpkı Gage gibi saldırganlaşmışlar sonunda da soluğu cezaevinde almışlardır.” LaHaye, Gabriel’e döndü. “Harper’ın notları arasında ismi geçen iki kişiyi ben de tanıyorum. Bu adamlar doktor raporu neticesinde, işlediklerini itiraf ettikleri cinayetlerden dolayı idam edilmekten kurtuldular.

“Harper’ın çalışmaları Ordu tarafından büyük bir hevesle desteklendi ve daha sonra kendisine Mississippi’de boşaltılmış bir esir kampı tahsis edildi. 1947’den 1960’ların ortalarına kadar Harper o bölgede hastalar üzerinde araştırmalar yürüttü. Hatta hapishanelere ve akıl hastanelerine ekipler yollayarak orada bu türden hastalar üzerinde çalıştı.”

“General Braxton da bu hastalardan biri mi?”

LaHaye başıyla onayladı. “Frank’ın en büyük başarılarından biri.”

“Tanrı’ya şükür.”

“Kesinlikle. Her neyse, Harper’ın asıl başarıları onun operasyonları bırakıp, doğrudan sinirler üzerinde etkili olan ilaçlar üzerinde çalışmasıyla başlar. Harper buluşlarını özel ilaç firmalarının kendisine sunduğu olanaklarla hızla geliştirir ve müthiş bir başarıya ulaşır.

“Bu noktada şunu da belirtmeden geçmeyeyim, artık benim yönettiğim bu operasyonda Harper’ın gizli veya açık tüm ortaklık ilişkileri sona erdirildi. Harper emrinde çalışan araştırmacılarla birlikte Tıbbi Savunma’yı kurar ve ‘kötü Gage’i’ yaratan mekanizmayı tüm boyutlarıyla incelemeye alır. Bu şekilde yeni formüller geliştirirler. Neticede de sinirleri etkileyerek bitmek bilmeyen enerjiye sahip, savaş meydanında en ufak bir performans sorunu yaşamayacak askerlerin yaratılmasının mümkün olduğunu tespit ederler. Dayanma gücüne ve dikkate ek olarak bu yeni geliştirilen ilaçlar savaşçının özgür iradesini de etkileyip, emrindeki ekipleri sevk ve idare etme noktasında da büyük deği-

şikliklere yol açmaktadır. Bu da bireysel olarak yapılabileceklerin çok daha ötesinde sonuçlar alınmasını sağlamakta.”

Gabriel kaşlarını çattı.

“Zamandan ve paradan yapılan tasarrufu bir düşünsene,” dedi LaHaye. “Tek tek bireyleri toplayıp, onları eğiterek birer savaşçı haline getirmek için haftalar, aylar sürecektir bir çaba yerine aynı şeyi yalnızca bir gecede doğru ilacı zerk ederek sağlayabileceğiz. Böylece askerler savaş alanına vardıklarında tam bir kusursuz katil haline dönüşmüş olacaklar.”

Kusursuz katil. Savaş alanında. Gabriel korku filmlerinden aşina olduğu önüne geleni öldüren zombileri düşünerek içine düştüğü dehşetin yüzünden okunmaması için çaba harcamak zorunda kaldı.

“Sen sonuca ulaşmış bir ilaçtan bahsediyorsun galiba,” dedi Gabriel. “Bana bu ilacın zerk edildiği çok kişi varmış gibi geldi.”

LaHaye başıyla onayladı. “Evet, öyle. Mesela Körfez Savaşı’nda çok başarılı biçimde kullandık.”

“Yani gerçek savaş alanında mı denediniz?”

“Resmi olarak değil. Sadece birkaç görevde. Bazı birliklere buspirone II adını verdiğimiz ilaçtan verdik ve kesinlikle savaş yeteneklerinin arttığını gözlemledik,” dedi ve duraksadı.

“Ama?”

“Körfez Savaşı sendromu. Sanırım kuzeninin bu konuda yazdıklarından sen de konuyu biliyorsun.”

“Rick Gabriel çok uzaktan kuzenim olur,” dedi Gabriel. “Onun çalışmalarını pek okumam. Okumalı mıydım?”

“Gerçeğe benim arzu etmeyeceğim kadar yaklaştı,” dedi ardından duraksayıp, konuyu değiştirdi. “Her neyse biz buspirone üzerinde çalışmalarımızı yoğunlaştırdık ve çok faydalı bir buluşa imza atmış olduk.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Dozaj ve formül konusunda çok ilerlemeler kaydedildi,” dedi üstü kapalı konuşarak. “Irak’ta Körfez Savaşı’nda bizi son derece uğraştıran sendromların hiçbirisiyle karşılaşmadık. Ayrıca Afganistan’dan dönen askerlerden de bu ilacı kullananların hiçbirisi daha sonra katile filan dönüşmedi.”

Gabriel bir yandan müthiş bir huzursuzlukla kıvranıyor bir yandan da daha fazla soru sormasının doğru olmayacağını düşünüyordu. Kadın zaten anlatabileceğinden fazlasını anlatmıştı.

“Ama Mississippi’deki şu eski cinayet olayını bilirsin herhalde? Talmadge olayından bahsediyorum.”

“Kim bilmiyor ki? Aylardan beri tüm ulusal kanallar ondan bahsediyor.”

“Bunun senin çalışmalarınla bir ilgisi var mı? Ya da Harper’ın?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Tamam. Bu kadar benim için yeterli,” dedi duraksayarak. “Ama biliyor musun, benzer suçları işleyen iki kişiden birini idama gönderip, sırf diğerinin kafasında bir yara var diye cezadan muaf tutmak hem birey olarak hem de adalet sistemi açısından son derece kafa karıştırıcı bir şey, gibi geliyor bana.”

LaHaye kaşlarını çattı. “Tam olarak anlamadım.”

“Şöyle ki, bunun doğru, yanlış ve özgür irade noktasında birtakım felsefi etkileri var. Dini görüşlerin tarif ettiği iyi ve kötünün artık ruhtan ve insanüstü kavramlardan tamamen bağımsız, beynin yalnızca fiziksel etkileşimleri bulunan nöronları vasıtasıyla meydana gelen, beyin psikolojisi ve nöron transferi yapan moleküller tarafından oluşturulan kavramlar olarak yeniden tanımlanabileceği anlamı çıkıyor,” dedi Gabriel. “Belki bunun senin çalışmalarınla bir ilgisi olabilir?”

Yüzü mutsuzluğunu gizlemek için yeni bir maskenin ardına gizlenirken kaşlarını bı

“Gerçekten,” diye üsteledi Gabriel. “Yara izini görmek bu yaraların iyi bir insanı kötüye çevireceğini bilmek bizim böyle bir yarası olmayan kişiye karşı farklı davranmamıza neden olur. Çünkü bu fiziksel yaranın kişinin özgür iradesi üzerinde olumsuz etki yapmış olabileceği ihtimali kabul ederiz. Bu yüzden de birini tedavi altına alırken diğerini cezalandırırız. Peki ya cezalandırdığımız kişinin de beyinde tespit edemediğimiz bir hasar varsa? Yaptıklarına beyindeki genetik veya sonradan meydana gelmiş bir araz neden oluyorsa? Bunu nasıl tespit edeceğiz? Mesela DNA’da meydana gelen bir hasar kişilik üzerinde değişikliğe yol açamaz mı? Toplum o kişiye de başında görülebilir yarası olan kişiye gösterdiği müsamahayı göstermek zorunda değil midir? Anlıyor musun? Araştırmalarınızın hem askeri hem de toplumsal olarak çok büyük felsefi etkileri var.”

Kadın öfkeli bir tavırla başını iki yana salladı. “Bu benim isim değil.” Elini bu fikirlerin kendisi için zerre kadar önemli olmadığını gösterir biçimde hızla salladı. “Bunun operasyonlar açısından bir değeri yok.”

“Elbette haklısın,” dedi Gabriel başını sallayarak. “Ama bunlar bir yazarın üzerine düşünmekten çok zevk alabileceği spekülasyonlar,” dedi gülümsemek için müthiş bir çaba harcayarak.

Kadının yüz hatları gevşedi. “Elbette! Bunları okumak çok heyecan verici olabilir.”

Gabriel ayağa kalktı. “Habersiz gelmeme karşın vaktini ayırdığın için çok teşekkür ederim. Yeni bir kitabın bu noktadan başlayacağını sezinliyorum.”

LaHaye’in gülümsemesi iyice yayıldı. O da ayağa kalkıp, giriş salonuna kadar Gabriel’e eşlik etti. Orada el sıkıştılar. Gabriel koridora açılan kapıya uzandı ama birden durup, LaHaye’e döndü.

“Frank Harper’a nasıl ulaşabilirim biliyor musun? Sanırım hikayeme onunla başlamak harika olur.”

“Elbette,” dedi LaHaye memnuniyetle. Gabriel, kadın giriş salonundaki başçavuşun yanına yönelirken kapıyı kapalı tutup, bekledi.

“Jenna, sana zahmet General Gabriel’e Doktor Frank Harper’ın bendeki numaralarını verir misin?”

33 Jackson havaalanında bagaj teslim bölgesindeki kalabalıktan uzak durmaya çalışarak Vince Sloane’in cep numarasını tuşladım. Dördüncü çalışta telefon açıldı.

“Hangi cehennemdesin sen, doktor? Cehennem zebanileri ortalıkta kol geziyor.”

Eski, cevap vermeden arayanın kim olduğunun bilinmediği günleri özlediğim çok oluyordu.

“Mississippi, Jackson,” dedim karmakarışık zihnimi toplamaya çalışırken.

“Muhteşem.”

“Neler oluyor?”

“Nereden başlayacağımı bilemeyeceğim kadar berbat bir durum.”

“Peki ya Chris? O nasıl?”

“Öldü.”

Tüm uçuş boyunca polislerin yanlış eve gittiklerini umup durmuştum.

“Tüm basın bundan bahsediyor ve hepsi olayı senin teknedeki patlamayla bağdaştırmış durumda.”

“Harika.”

“Hepsi bu değil. Ordu’dan birileri Los Angeles polisiyle teması geçip, evini didik didik ettiler. “

“Evimi?”

“Polislerin nasıl düşündüğünü bilirsin. Tüm bu olanlar sıradan, masum insanların başına gelmez.”

Tepeden tırnağa sarsıldığımı hissediyordum.

“Sen tüm bu olup bitenler arasındaki tek bağsın. Ve de olay yerinden kaçıyorsun.”

“Kaçmak mı?”

“Dur bir dakika! Bunu söyleyen ben değilim, onlar. Lütfen şu kurban şapkanı çıkar da olaya bir dedektifin bakış açısından bakmaya çalış.”

Bagajlar şerit üzerinde gelmeye başlamıştı. Onun haklı olduğunu fark ettim.

“Şu an tüm ilgileri üzerine çekmiş birisin,” diye devam etti Vince.

“Ben mağdur...”

“Daireni didik didik ediyorlar. Yakında UCLA’da seni tanıyanlarla da görüşmeye başlarlar.”

“Lanet olsun!” diye bağırdım sırtımı duvara yaslayarak.

“Sanırım kısa zamanda Mississippi’deki yerel polis makamlarıyla temasa geçip, şu senin genç bayanın öldürülen annesiyle ilgili görüşmeler de yapmaya başlayacaklar.”

“Ama o benim annemin cenazesiydi! Ben Vanessa’nın geleceğini bile bilmiyordum.”

“Bunu ben ve sen biliyoruz sadece. Ama onların kuramlarına göre Vanessa Thompson’ı öldüren kurşunun asıl hedefi sendin.”

“Ben mi? Neden birinin beni öldürmek istediğini düşünüyorlar ki?”

“Bilmiyorlar ama bunun bir uyuşturucu işiyle ilgili olabileceğine ilişkin birtakım teorileri var. Anlarsın ya, teknen, saldırı filan...”

“Bu delilik!”

“Vince? Orada mısın?”

“Evet,” dedi boğazını temizleyerek. “Eğer seni tanımasam... Seni gerçekten tanımasam belki ben de olayları bu şekilde değerlendirebilirdim.”

“Ah, Tanrım,” dedim sessizce. “Bunların rastlantı olmadığını ve son derece tuhaf gelişmeler yaşandığını ben de kabul ediyorum. Ama tüm bunlar Talmadge olayıyla ilişkili.”

“Umarım bu söylediklerini kısa zamanda kanıtlayacak şeyler bulursun.”

Jasmine’in bagajıyla benim çantam göründü. Ben de kalabalığa doğru yöneldim.

“Ben de öyle umuyorum.”

“Beni ara.”

“Anlaşıldı.”

Jael St. Clair kiralık Ford Explorer’ını Jackson havaalanının kısa süreli park yerine kiralık araçlara ait otoparktan çıkanları görebilecek şekilde çekmişti. Yüzüne düşen sarı saçlarını eliyle arkaya taradı ve Los Angeles’dan yaptığı uçuş sırasında iyice bollaşan tokasını düzeltti. Aslında Citation harika bir küçük uçaktı ama doğru dürüst bir yatak odasıyla kıyaslanamazdı bile.

Yan koltuktaki el çantasına uzanıp, gözünü bir an bile otoparktan ayırmadan elini çantanın içinde dolaştırmaya başladı. Parmakları önce cep telefonunun ardından Heckler-Koch marka yarı otomatik 380 ACP namlulu tabancanın, yedi kurşunluk şarjörün, uzun menzilli Zeiss dürbünün ve Garmin GPS cihazının üzerinde dolaştı. Sonra dürbünü eline alıp, gözlerine götürerek netlik ayarını yaptı.

Bradford Stone beyaz Ford kamyonetiyle kiralık araç otoparkından hareket etti. Los Angeles’dan Jackson’a gelmek için bindiği uçağın, kiraladığı aracın ve Greenwood’da kalacağı otelin ödemesini kredi kartıyla yapmıştı. Başının üzerine yanıp sönen bir ışık taksa daha az dikkat çekerdі doğrusu. Stone bavullarını

kamyonetin yolcu koltuğuna atıp, sürücü tarafına geçti. Koltuğu, aynaları düzelttikten sonra da park alanını terk etti.

Stone onun yanından geçti. Jael eski Chevy kamyonetin ve amortisörleri kopuk altmış model bir Toonado'nun yanından geçmesini bekledikten sonra I-20 yoluna doğru ilerlemek üzere trafiğe karıştı.

34 Robert Johnson'un eşsiz, gösterişten uzak gitar notaları kiralık kamyonetimin içinde yankılanırken Yazoo City'nin güneyindeki yabani otlarla kaplı tepelerin yanından geçerek kuzeydeki 49 numaralı otoyola doğru ilerliyordum.

Dinlediğim CD'yi havaalanında hediyeelik eşya satan bir mağazanın indirim sepetinden almıştım. Dahi Johnson'un blues namelerine ve şarkılarının içime işleyen sözlerine bayılıyordum. Johnson ve Mississippi John Hurt gibi blues ustaları hayal gücümü çalıştırmama yardımcı olmuşlardı hep.

"Bu bir av," diye düşündüm.

Vanessa'yı öldüren ve benim de Kaliforniya'daki yaşamımı allak bullak eden bir avdı bu. Avcının adı da, ırkı da, yüzü de yoktu. Pençeleri ve saçtığı ölümün tanımlanabilecek bir formu da. Düşünüp, bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalıştım. Annemin cenazesi, teknem, evime yapılan saldırı. Hepsini sonunda mantıklı bir akıl yürütmeye beni bir şüpheli haline sokan tüm olayları tekrar tekrar değerlendirdim.

Dışarıda bitki örtüsü giderek yoğunlaşıyor, terk edilmiş ahırlarla evler bu yabani otların hükümranlılığına teslim olmuş gibi gözüküyordu. Yabani otlar en uzun ağaçları bile sarmış gibiydi. Üzerlerini kaplayan bu otlarla ağaçlar tepeden aşağı inen, ölüm-süz mumyaları andırıyordu.

Robert Johnson'un "Me and the Devil Blues"* adlı parçasının başlangıç bölümünü dinlerken şeytanın etrafımdaki arazide kol gezdiğini hayal ettim. Her ne kadar Johnson, Delta'nın düz arazisinde yaşamış bir insan olsa da sözleri de müziği de evrensel ölçülerdeydi.

Bu yoldan son geçişimden bu yana onlarca yıl geçmişti. O günlerde burası dar, iki şeritli, yer yer yamalı, kudzu adı verilen yabancı otlara yer yer teslim olmuş, bariyersiz, engebeli, lastiklerden ve otomobilin altından sürekli sesler gelmesine neden olan taşlarla dolu bir yoldu.

49 numaralı otoyol şimdi dört şeritli hale getirilmiş, askeri bölgeden net biçimde ayrılmış, neredeyse her gün birkaç santim büyüyen saldırgan Asya sarmaşıklarından temizlenmişti. Kudzu bitkisi 1930'larda erozyonun önüne geçip, toprağı sıkılaştırma gayesiyle arazinin her yanına ekilmiş, ancak, bu bitki hem de yalnızca bir mevsimde tüm çiftlikleri işgal etmişti. Şair James Dickkey bu bitkiyi, "yeşil, acımasız, öldürülemeyen hayalet" olarak tanımlardı. Ayrıca gece yatarken pencereyi açık unuttukları için yataklarında bu sarmaşık tarafından öldürülen çiftçilerle ilgili efsaneler anlatılır dururdu. Bir zamanlar kudzunun aslında son derece yararlı bir bitki olduğunu Asya'da kullanılan birçok ilaçta hammadde niyetine kullanıldığından ayrıca da hayvan yemi olarak değerlendirildiğinden bahseden bir yazı okumuştum. Ayrıca bitkinin kökleri toprağı derinlemesine yarararak ilerlediğinden araziye nitrojen açısından da zenginleştirmeye yarıyordu. Birçok faydalı şey doğal ortamından kopartılınca son derece zararlı hale gelebiliyor.

Her ne kadar kimse kabule yanaşmasa da kudzunun tüm bu karakteristik özellikleri Güney toplumunun yapısına karşı kültürel bir metafor teşkil ediyordu. Belki de tavırların, o geleneksel

* Ben ve Şeytanla Blues (Ç.N.)

konukseverliğin sona erişiyile ilgili bir şeydi. Ya da tüm bu olup bitenler fakirlik ve ırkçılık gibi çok daha acımasız bir düşmanın varlığını kanıtlıyordu. Ve belki de bunlar her şeyden daha önemliydi.

Johnson'un hüznünlü sesiyle söylediği "Crossroad Blues" adlı doğaüstü gitar yeteneğini kazanmak için ruhunu şeytana sattığından bahseden parçası aracın içinde yankılanıyordu.

Mmm, güneş batıyor, oğlum

Karanlık beni burada yakalayacak

Yazoo City'nin güney çıkışında tabelalar kuzeybatı yönündeki 49E'yi gösteriyorlardı. Hayatımın ilk dönemlerinde çok kullandığım bu 49. Otoyol burada ikiye ayrılır, ancak, yollar yaklaşık seksen kilometre kadar birbirlerine paralel olarak tıpkı bir yılan gibi uzanırdı.

49. yolu izlemek beni doğrudan Silver City'nin Midnight bölgesine sonra Indianola'nın Belzonio kasabasına yani Saint Rest'e ya da diğer bir ifadeyle Yargıç'ın çiftliklerinden birinin kurulduğu araziye götürürdü. Oradan biraz daha devam edilirse, 49. Otoyol teyzemin yaşamını sürdürüp, sonunda da vefat ettiği bölge olan Ruleville'den geçerdi. O bölgenin biraz daha yukarısındaysa Parchman Hapishanesi vardı. Yani Delta bölgesinin Şeytan Adası. Sonunda 49. yol 49E ile birleşip Tutwiler'den geçerek kuzeye, 1950'lerin ortalarında üyelerinin tamamı beyaz olan jürinin sırf siyah bir genç olduğu için işkenceyle öldürülen Emmett Till olayında beraat kararı verdikleri Summer kasabasına varırdı. O günlerde ben yaklaşık altı yaşındaydım. Olayla ilgili çok fazla ayrıntıyı bilmesem de çok sayıda yabancınn ziyaretine geldiğini, Yargıç'ın Itta Bena'daki evinde, kapalı kapılar ardında konuşmalar yapıldığını hatırlıyordum.

O sıralarda annemle Yargıcın ilk boşanma sırasında bizim için yaptırdığı küçük evde oturuyorduk. Annemle Babam tam üç

kez evlenip boşanmışlardı. Dördüncü evlilikleriniyse başkalarıyla yapmışlardı. Babamla çok nadir bir araya geldim. Üstelik bu da çok kısa süreliğine olurdu. Onunla New Orleans'a tam dört yolculuk yapmıştım. İkisinde çalışırken ikisindeyse Sugar Bowl'u kazanan Ole Miss'i izlemeye gittiğimizde. Üç kez güvercin avlamaya bir kez de ördek avlamaya gittik. Bu sekiz günü son derece net biçimde hatırlıyorum. Zira o günler benim için o derece özeldi ki unutmama imkan, ihtimal yoktu.

Babamla birlikte olduğum anlarda çok mutlu olurdum. O günlerde babamın hep Old Spice ve Camels sigarası koktuğunu hatırlıyorum. Daha sonra sigaraya bağlı kanser ciğerlerini mahvedince acılı bir süreçten sonra soluk borusu ameliyatı geçirmiş, uzun süren, kederli günlerde durumu gururunu kıracak derece kötüleşmişti.

Babamı daha yakından tanımak isterdim ama o ölmüştü.

Kucağına atlayıp, sımsıkı sarılacak bir babam yoktu ama Yargıç'ın büyük evinde ve bahçesinde koşturup durarak hayat-tan büyük zevk alıyordum. Arka bahçedeki ceviz ağaçlarının, kenarlarda açan lalelerin, tazıların, aşçı, şoför ve bahçıvan olarak çalışan Lena Grayson'la Al Thompson'ın etrafında koşturur dururdum. Hayatımı Al Thompson'a borçluyum. Bu hikaye kovboy filmine gittiğimiz günün ertesindeki kendimi asmaya karar vermemle başlıyor. Bir ip alıp, ceviz ağacına dolamış, beş yaşındaki bir çocuğa göre oldukça iyi sayılabilecek bir düğüm atmış, üç tekerlekli bisikletimin üzerine çıkıp, ilmiği boynuma geçirmiştim.

Al Thompson tüm olup biteni Yargıcın mutfağından, sundurmaya açılan cam kapının ardından izlemişti. Hatta Lena'yı da izlemeye çağırmıştı. Kadın ondan beni hemen durdurmasını istemişse de Al ben boğulmaya başlayıncaya dek beklemişti. "Eğer çocuğun başına neler gelebileceğini anlamasını sağlayacak kadar

ilerlemesine izin vermezsem aynı şeyi etrafta kimse yokken de yapmaya kalkabilir.”

O gün boynumdaki ilmikten kurtulmaya çalışırken kapıldığım paniği hiç unutmadım.

Yazoo City’nin 49E otoyoluna döndükten kısa bir süre sonra dört şerit yeniden ikiye düşüyor, ardından da yol kudzu bitkisiyle kaplı tepelerin yanından, Delta arazisine doğru uzanıyordu.

Uzun bir yılan gibi gözüken yük katarlarının, kereste taşıyan trenlerin birbiri ardına geçtiği tren yolu, sınırlarını ağaçların belirlediği ve ancak iki kamyonetin aynalarını birbirlerine sürmeden yan yana geçebilecekleri kadar geniş olan bu yola paralel biçimde uzanıyordu. Otoyolla demiryolu tepelerin yamacına kadar birlikte ilerliyorlar, sonra 49E yolunun kuzey-kuzeydoğu istikametine, yani Delta’nın merkezine döneceği Eden’de birbirlerinden ayrılıyorlardı. Bu noktadan sonra yol her bahar ve kış taşan nehrin getirdiği toprakla, çakılla dolduğundan bir hayli bozuk olurdu.

Tarlaların uzandığı yan taraf yılın bu mevsiminde beklenmeyecek kadar yağmur yağdığından sular altındaydı. Pirinç ve yayınbalığı yetiştiricileri için bunun bir tehlikesi yoktu elbette. Ama arazi kısa zamanda kurumazsa diğerleri için korkunç bir yıl olacağını görebiliyordum. Daha yüksek ve kuru tarlalarda pamuğun etrafında açan rengarenk çiçeklerle büyüdüğünü gördüm. Küçük bir çocukken sabah açıp gece kapanan, ertesi gün hemen açıp kapanan sonra yeniden koyu pembe tonla açarak toplanmaya hazır hale gelen pamuk bitkisi beni büyülerdi.

Baktığımı her yan bana her şeyin eskisi gibi olduğunu düşündürüyordu. Toplanan pamuğun meydana getirdiği tepeler, gölcükler, küçük dereler, rüzgarın uçuşturduğu ekinlerle sürekli pislennen göller hep aynıydı. Uzaklarda traktörleri, güneşin altında bataklığa dönüştüklerinden sivrisinek larvalarıyla dolu su birikintilerini görebiliyordum.

Annem çocukluğundan, genç kızlığına dek yani 1920'ler dönemiyle ilgili hikayeler anlatmaya bayılırdı. Sık sık da kasabanın iki eczanesinden birinin sahibi, kinin, Coca Cola ve çikolata sosunu karıştırıp kendisi için "köpüklü içecek" kasabadaki diğer çocuklar içinse sivrisinek kökenli hastalıklar için önleyici bir ilaç anlamına gelen karışımı hazırlayan Bay Durham'dan bahsederdi. O günlerde sivrisineklerle mücadele hiçbir şekilde etkili olamıyordu herhalde, zira çocukken Ebola kadar olmasa da ona yakın etkiler gösteren sarıhummaya yakalanmamak için birçok kez aşı olduğumu hatırlıyorum.

49E'nin virajlı bölümü sona erdiğinde dikiz aynamı bir kamyonetin görüntüsü doldurdu. Kamyonet hızlanıp bir sonraki virajda da gözden kaybolarak beni düşüncelerimle ve kuzeydoğu yönünde çakan şimşeklerle baş başa bıraktı. Yağmur çok kısa süre sonra olmasa da etkili biçimde yağacaktı anlaşılan.

Ağaçlar seyrekleşip, otoyolda etrafımı daha net görmeye başlayınca bu şimşeklerin düşman üzerine ateş açmış savaş gemilerinden çıkan top ateşine ne kadar benzediğini görerek şaşkınlığa kapıldım. Ormanda dolaşırken bu 'haydi bakalım evine dön' anlamına gelen şimşekleri izlediğimi hatırlıyordum. Sonra sanki Tanrı'nın buz kovası açılmış gibi, hava birden soğur, eve doğru koşmaya başladım. Dallarda ve yapraklarda beni kovalayan bir devin adımlarını hayal ettiren yağmur sesi koşu tempomu iyice artırmama neden olurdu. Giderek hızlanırdım. Özellikle de iki şimşek arasında geçen süre iyice hızlanmış kalp atışlarımla yarışacak kadar kısaldığında tüm gücümle koşmaya çalışırdım.

Bazen yağmuru yener bazense bunu başaramazdım. Bir keresinde elli metre kadar önümdeki kuru bir ağaca yıldırım isabet etmiş, neredeyse altıma işeyecek kadar korkmuştum. On altı yaşlarındayken yaklaşan fırtınadan kaçarken bir ayağım takılmış, bir çukura düşmüş, şimşek sesleri bana sanki dünyanın tüm

B-52'leri tepemde dönüp duruyormuş gibi gelmişti. Bir daha yaşamımın sonuna dek o sesleri duymak istemezdim doğrusu.

Geçmişini düşünürken otoyolun her iki kenarındaki su kulesini, benzin istasyonunu ve otoparklı, küçük bir dükkanı fark ettim. Kamyonetimi birkaç siyahın ön taraftaki sundurmada neredeyse hiç kıpırdamadan oturdukları dükkanın yanından geçerken iyice yavaşlattım. Üç gri-kahverengi domuz yolun diğer tarafına geçiyordu. Uzaklarda rüzgarla yükselen toz bulutunun tarlaların üzerinden geçtiğini ve az önce beni geçen kamyonete doğru ilerlediğini gördüm.

Yerleşim yerine yaklaşıncı kokarcalara, köpeklere, rakunlara çarpmamak için bir sarhoş gibi zikzak çizmek zorunda kalıyordum. Bu otoyolda Piggly Wiggly'nin kasap dükkanında bulabileceğinizden bile fazla kırmızı et vardı. Klimayı açmış olmama karşın dışarıdaki hayvanların sıcaktan çıldırmış olabileceklerinin farkındaydım.

49E yolunda ilerlerken oldukça hoş zaman geçiriyor, bir yandan güneş ışığının yolun önümde uzanan bölümlerinde su birikintileri varmışçasına parıldamasına bakıyor diğer yandan da Talmadge olayının tüm olaylarla nasıl bir bağlantısı olabileceğini düşünmeye çabalıyordum ki telefonum çaldı. Arayanın Jasmine olmasını umut ediyordum ama ekrana bakınca Rex'in numarasını tanıdım. CD'nin sesini kısıtım.

"Hey dostum," dedim.

"Geç bu lafları, aşağılık herif. Benim kasabama gelip de bir beş dakika bile yanıma uğramamak da neyin nesi? Anita'ya ne söyleyeceğim ben?"

Birden strese girdiğimi fark ederek gülümsememe engel olamadım. Bunlar en garip çift olmalıydılar. Rex'in karısı Anita Hindistan kökenli oldukça başarılı bir doktordu. Ailesi ülkesinin kraliyet mensuplarındandı ve memleketlerini terk etmemişlerdi.

Rex hünerli elleriyle hayatta tanıdığım en zeki insanlardan biriydi. Ancak bu zekasını sert, her an kavgaya hazır dış görünüşünün ardına saklamayı başarmıştı.

“Ona Jackson’a geri döndüğümde size muhteşem bir yemek ısmarlayacağımı söyle.”

“Bak bu olabilir,” diye kakhaha attı Rex.

Sonra garip bir sessizlik oldu.

“Neyse, senin için ne yapabilirim?” diye sordu Rex bir süre sonra.

“Yalnızca bir tek şey. Son yetmiş iki saatte başımdan inanılmayacak kadar garip olaylar geçti. Bu yüzden senin gibi yetenekleri olan birine korkunç derecede ihtiya ım olduğ nu düşündüm.”

“Evine duvar mı  ld rteceksin?” diye kakhaha attı Rex. Arkadan silah sesleri arasında birbirlerine bağır n insanların sesleri geliyordu. Rex yeniden konuştuğ nda daha ciddiye. Alçak sesle ve resmi bir tavırla, “Bekle de dışarı çıkayım,” dedi.

Yeni dökülmüş asfalt lastiklerin altında tıslıyordu. Güneş yolun kenarında sıralanmış  ır ır makinelerinin pamukların tiftiklerini ayıklamasını izlerken  n camdan yansıyıp, gözlerimi kısmama neden oluyordu.

“Konuş benimle,” dedi Rex sonunda. “Olup bitenleri anlat.”

Böylece tekname yapılan saldırıyla başlayıp, Jasmine’le Chris Nellis’in Topango Kanyonu’ndaki evinin önünde gördüğümüz polis araçlarıyla sona eren hikayemi anlattım.

“Jasmine’in bütün eşyalarını aldım,” diye bitirdim sözlerimi Delta Bölgesi’nin üçüncü dünya ülkeleriyle yarışacak derecede fakir kısmı Tchula’ya yaklaştığım sırada.

“şimdi Jasmine’le buluşmaya onun Greenwood’taki ofisine gidiyorum.”

“Kendine dikkat et, dostum.”

“Nasıl?”

“Zaten Mississippi Adalet Merkezi Snowden-Jones istimlâk olayı nedeniyle çok kalabalık bu günlerde. Etraf atış alanına döndü.”

“Ofisin orada olduğunu nereden biliyorsun?”

“Ne yani kafatasımın beyin yerine şalgamla dolu olduğunu mu sanıyorsun? Elbette ofisin nerede olduğunu biliyorum. Orası annenin cenazesindeki cinayetten sonra gittiğim ilk yerdi. Ayrıca tüm basın günlerdir o olayı anlatıp duruyor. Oakland neredeyse Beverly Hills’e döndü.”

“Bunu tahmin etmeliydim...”

“Evet, öyle. Mezarlıktaki olayın tesadüf olduğunu mu düşünmüştün yoksa?”

“Polisler öyle düşünmüştü.”

Rex içini çekti. “Elbette öyle yaparlar! Zavallı salakların başlarını kaşıyacak zamanları yok ki. Küçük bir kasabadaki küçük bir polis birliğinden bahsediyoruz ne de olsa. Üstelik uğraşmaları gereken katillerin ve uyuşturucu satıcılarının sayısı büyük şehirdekilerle yarış edebilecek kadar fazla. Bu yüzden senin olayında öyle düşünmek zorunda kalmışlardır. Zira aksini düşünebilecek zamanları yok ki.”

“Ama senin var, değil mi?”

“Bu doğru, ahbap.””

Tchula’nın trafik ışıklarını görerek yavaşladım.

“Ve?” diye sözlerin sürdürmesi için üsteledim ışık yeşile dönünce yeniden hızlanıp kasabanın içine yönelirken.

“Bir de şey var, hani şu herkesin genellikle her şeyi bildiği seninse hiçbir şeyden haberin olmayan durumlar vardır ya hani, öyle bir durum var, işte.”

“Çok açıklayıcı oldu bu sözler, doğrusu,” dedim frene basarken. Aniden önümdeki, altmış model, toz içinde devasa otomobilin içindeki dört kişi kaldırımında yürüyen genç bir siyahla

konusmak üzere 49. Otoyol'un ortasında durmuştu. Kaldırımındaki yayanın yüzü Pontiac'ın içindekilerin saldırganlar değil de arkadaşları olduğunu anlayınca dek bembeyaz kaldı.

"Ordudan kimseleri kızdırdın mı?"

"Her gün."

"Şimdi de sen çok açıklayıcı konuştun, doğrusu."

"Ne demek bu şimdi?"

"Konuşulan şeyin Vanessa Thompson'ın sıradan birileri tarafından öldürülmediği, demek. Ayrıca burası seninle ilgili soru soran adamlarla dolu."

Birden tepeden tırnağa titrediğimi fark ettim. Ardından da ona Vince Sloane'le yaptığım konuşmayı anlattım.

"Durum kötü, dostum ama giderek daha da kötüleşiyor."

"Hayal etmek zor değil."

"Evet, ama bir de şunu düşün istersen. Senin hakkında soru soran tipler bana ordu mensuplarıymış gibi geldi."

O anda askeri helikopterle şişme botunu hatırladım.

"Ama bu çok saçma. Hiçbir manası yok ki."

"Peki, yaşadığın son üç gün de saçma mı?"

Corn adlı çiftliğin tabelasını görünceye dek hiçbir şey söylemedim.

"Peki, şimdi biz ne yapacağız?" diye sordum sonra.

"Biz de ne demek, sevgili dostum?" dedi Rex gülerek. Ardından da, "Vurulmamaya çalış ve sorular sor," diye ekledi. "Ben de Eastover'daki şu duvar işini yarına kadar halledip tüm zamanımı sana yardım etmeye ayırayım."

Ona teşekkür edip, iyi bir dosta her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğumu da ekledikten sonra telefonu kapattım.

Sesli mesaj kutumu kontrol ettiğimde Los Angeles polis merkezinden sert, Sonia'dan korku ve öfke dolu mesajlar yağdığını gördüm. Ama ilk önce kendim olup bitenlere bir anlam vermeye çalıştığımdan ne polise ne de ona yanıt vermeyi tercih ettim.

35 Greenwood'a çok kolay ulaştım. İnternette aldığım kent haritasına göre Jasmine'in ofisi kasabanın kavşaklarla dolu ana caddesindeydi. Ama Rex'in etrafın tehlikeli olduğu biçimindeki uyarısı nedeniyle buralara park etmek istemiyordum. Zira içinde neredeyse tüm hayatımın bulunduğu diz üstü bilgisayarımın çalınması tüm olup bitenlerin üzerine tuz biber olurdu.

Bu yüzden ben de doğrudan kavşağa girmek yerine 82 batı yönüne dönüp, demiryolu hattı üzerindeki viyadükten geçerek arka taraftan dolaşmayı tercih ettim. Motel, fast-food lokantaları ve bu tür banliyölerde sık rastlanan türden ıvır zıvır satan dükkanlarla dolu bir mahalleye ulaşip, kırmızı ışıkta durmak zorunda kalınca Jasmine'in cep numarasını tuşladım.

Yine açmadı. Ben de bir sesli mesaj daha bıraktım. Işık yeşile dönünce de gaza bastım. Yolun kenarında yerel gazete *Greenwood Eyalet Binası'yla*, EZ Motel dikkatimi çekti.

EZ Motel'e dönüp, bahçesi yüzleri endişeli ama içlerinden ikisi hâlâ sigara içmeyi sürdüren insanlarla dolu küçük tabelasında kanser tedavi kliniği olduğu belirtilen küçük binanın önünden geçtim.

Otoparka girdiğimde zencefil, safran, kimyon, limon kokuları burnuma gelmiş bu da ağzımın sulanmasına neden olmuştu. Birden neredeyse öğlen olduğu ve son on sekiz saatten beri elimde bavullar bir oraya bir buraya koştururken krakerle fıstık dışında hiçbir şey yemediğimi fark ettim. Orta yaşlı Hintli bir adam beni otoparkın odama yakın bir bölümüne doğru yönlendirdi.

Merdivenlere yakın park edip, inerken yolun karşı tarafına park etmiş kablo şirketine ait üzerlerinde oldukça uzun merdivenler bulunan minibüsler dikkatimi çekmişti. Yolun biraz aşağısındaysa turuncu gömlekli bir grup insan sohbet ediyordu. Onlar da büyük bir ihtimalle firmanın elemanları olmalıydılar.

Dizüstü bilgisayarımı ve bavulu alıp, ikinci kattaki odama çıktım. Çantalarımı yatağın üzerine koyup, masanın üzerini boşaltım. Ardından çantadan bilgisayarımı çıkarıp, telefonun kablo-sunu internet portuna takarak, açtım. BIOS şifremi tuşlayıp, hard diske ulaşmak için gereken kodların bulunduğu USB flash belleği taktım. Bu flash bellek olmadan ne kadar şifre kırıcı program kullanılırsa kullanılsın bilgisayarıma erişim sağlanamaz, hard diskim bomboş gözükürdü.

Bunu yaptıktan sonra yerel servis sağlayıcının numarasını girip Eudora'ya bağlandım. Böylece gelen tüm yeni e-postalar bilgisayarıma inmeye başladı. Ben de yere eğilip, kabloları çözüp, üzerinde şifremi tuşlamam için özel numara girişi bulunan fişe gerekli sayıları yazdıktan sonra prize taktım. Bu dizüstü bilgisayarımı korumak için kullandığım bir başka güvenlik önlemiydi. Böylece bilgisayarımı çalan kişi elektrik sistemiyle uğraşmadan bilgisayarıma ulaşamayacaktı. Ardından fişin diğer ucunu bilgisayarıma taktım.

Tüm bu işleri bitirdiğimde hâlâ tüm e-postalar bilgisayarıma inmemişti, ben de pencere kenarına kadar yürüyüp, dışarıya bakmaya koyuldum. Dışarısı adeta kafamı bir fırına sokmuş olduğumu düşünmeme neden olacak derecede sıcaktı. Solumda, merdivenlerin altında buldukları küçük bir oyukta uçuşan eşekarılarını gördüm. Deneyimlerim oraya gidip biraz daha yakından bakma riskini göze alırsam içi kırmızı eşekarısı larvasıyla dolu bir yuva bulabileceğimi söylüyordu. Küçük bir çocukken böyle yuvaları tespit etmek için az uğraşmaz sonra sopayla yuvayı düşürünceye kadar vururdum. Bunu yaptıktan sonra da işi üzerlerine biraz gaz yağı dökerek bitirirdim.

Sadece tek bir arı tarafından bile sokulduğunda cildimin nasıl bir anda kıpkırmızı şiştiğini de acısını da son derece net bir biçimde hatırlıyordum. Bunlar aklıma gelir gelmez pencereyi

kapatıp, kararsız bir halde çevreye bakındım. Bir şeyler yemek istiyordum. Jasmine'le konuşmak istiyordum. E-postalarımı bakmak istemiyordum. Ama baktım. Tam 307 tane e-posta gelmişti.

Başım yol yorgunluğuyla dönerken uykusuzluktan bayılacak gibi olduğumu fark ettim. Çöp mesajlarla uğraşmak istemediğim için önce küçük banyoya girip, üzerimdekileri çıkarıp, duş aldım. Gelip, mavi bol gömleğimi keten pantolonumu giyip, mesaj kusan e-posta kutumu incelemek üzere bilgisayarımın başına oturdum.

Zihnimi karıştırıp, penisimde bir hareketlendirme yaratacak şeylerle uğraşmak istemediğimden bana hoşça vakit geçireceklerini vaat eden ve mesajlarına özel fotoğraflarını da ekleyen Tiffany, Brianna ve benzeri isimlerden gelen çok sayıdaki mesajı sildim. Ardından gerçekten önemli olabilecek gibi gözükən birkaç e-postayı şöyle bir okuduktan sonra Jeff Flowers'tan gelen iki mesaja yoğunlaştım.

Flowers ilk e-postasında Camilla'nın durumunda herhangi bir değişiklik olmadığından bahsediyordu. Ayrıca e-postaya eklediği linklerle Pacific Hills sunucularında kayıtlı tüm EEG bilgilerine ulaşmamı kolaylaştırmıştı. Yaklaşık dört saat sonra yolladığı ikinci e-postadaysa EEG taramalarının çok tuhaf neticeler verdiğinden, bu yüzden de PET* taraması yapmak zorunda kaldıklarından bahsediyor bu kez de bana o konuyla ilgili erişim linkleri gönderiyordu.

Sandalyede arkama yaslanıp, derin bir nefes aldım. Bir kez daha rahatlama hissinin neden olduğu suçluluk duygusuyla boğuşuyordum. EEG'lere ve tarama sonuçlarına bakmak istemiyordum. Camilla'nın durumunu artık olacağına bırakmak istiyordum. Ancak yüreğimin derinliklerinden yükselen bir ses eğer o ben hiçbir şey yapmadan ölüp giderse hissettiğim bu suçluluk

* Pozitron Emisyon Tomografisi (Ç.N.)

duygusundan asla kurtulamayacağımı bana fısıldıyordu. Zira pişmanlıklar yaşam boyu peşimizi bırakmazlar.

Bu yüzden Flowers'ın gönderdiği linkleri tıklayıp, bağlandığım siteye doktorun verdiği şifre ve kullanıcı adını yazarak girdim. EEG kayıtları şu anki telefon bağlantısı hızıyla yarım saatte indirilebilirdi. Ancak PET tarama dosyaları oldukça büyük, birer megabayt canavarlarıydılar. Bu nedenle Greenwood Hastanesi'ne gidip, orada birilerine geniş bant internet erişimlerini kullanmama izin verip vermeyeceklerini sormak zorunda olduğuma karar verdim.

Ayağa kalkıp, saatime baktığımda çok zaman geçtiğini, saatin 13.00 olduğunu fark edince Jasmine'in ısrarlı arayışlarıma hâlâ yanıt vermemesi tedirginliğimi artırdı. Ama yeterince sesli mesaj bıraktığıma karar verdim. Her zaman cebimde taşıdığım küçük not defterime Flowers'ın e-postasında işime yarayacak bilgileri hızla yazdıktan sonra dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Ardından hareket detektörlerini devreye sokarak bilgisayarımı çantasına koydum. Aynı şeyi duvardaki prizden çıkarıp, yerleştirdiğim kablolar için de yaptım. Son olarak da İngilizce ve İspanyolca olarak dokunulmamasını aksi takdirde alarmin çalacağını belirten plakayı yerine yerleştirdim. Bilgisayarımın alarmini açıp, üzerinde yanıp sönen ışığın odama girecek kişi tarafından hemen görülebilmesini sağlayacak şekilde yatağın üzerine koydum, ışığı da açık bırakıp odayı terk ettim.

36 EZ Motel'in diğer tarafındaki otoparkta, kablo döşeme araçlarının arkasındaki kiralık, beyaz cipinde, direksiyonun arkasında oturan Jael St. Clair, Brad Stone'un odasından çıkışını izlerken sigarasından derin bir nefes aldı. Adam odasından çıkıp, kapıyı kilitledi. Ardından da merdivenlere yöneldi.

St. Clair, Stone dönüp kapıyı kilitleyip kilitlemediğini bir kez daha kontrol edip, kamyonetine yönelirken, gülümsedi.

“Sürpriz, aşağılık herif,” dedi ona hazırladığı karşılamayı durup seyretmenin ne kadar zevkli olabileceğini düşünürken. Ama buna vakti yoktu. Yapmak zorunda olduğu işler vardı. St. Clair kapıyı açtı, sigarasından bir nefes daha aldı, ardından cipten çıkıp, Stone’un odasına doğru yürümeye koyuldu. Bu sırada ellerine de lastik eldivenler geçirmişti bile. Kapıyı elindeki plastik bir kısıkiyla göz açıp kapayıncaya kadar açtı. Sonra da kapıyı kapatıp, odadaki tüm ışıkları yaktı. Daha o anda Stone’un dizüstü bilgisayarının yanıp sönen ışığı dikkatini çekmişti.

Alarmı ve kabloları kontrol ederken öfkesinin giderek arttığını hissediyordu. Alarmı devre dışı bırakmak için keskiye ihtiyacı vardı. Ve bu şeritli, çelik kabloları sıradan bir keski de parçalayamazdı. Çeliği törpüleyerek koparmak için elmas kesicisine ihtiyacı vardı.

Tabii bir de alarm için akustik susturucu köpük lazımdı. Amma uğraş!

“Seni aşağılık köpek.”

Banyoya yönelip, giderin üzerinde birkaç kır saç bulunca kaşlarının çatıklığı bir nebze de olsa azaldı. Eğilip, saç tellerini tek tek toplayıp, bunun için getirdiği küçük poşete yerleştirdi. Ardından elini sigara lekeli, sahte mermerden yapılmış lavabo üzerinde dolaştırıp birkaç kıl daha buldu.

Sonra da odayı terk etti.

37 Otelimden kuzeye yaklaşık bir kilometre kadar ilerleyip, 82 numaralı otoyolla demiryolunun keştiği bölgeye ulaştım. Oradan da hemen sağa dönüp, Strong meydanına ulaştıncaya doğru hastane önümde

belirdi. Anneme göre doğduğum günlerde hastaneye yıldırım isabet etmiş, hastane bir hayli hasar görmüştü.

Hastanenin soluk sarı duvarları ve Yazoo Nehri'ne kadar uzanan bahçesi bulunduğum yerden çok net biçimde görülüyordu. Birden bire, yedi yaşındaki gözlerimle hastanenin karanlık odalarından birindeki oksijen çadırında sanki kuru temizleyici torbasına tıktırılmış gibi yatan büyükanneme, yani Yargıcın karısı Mamie'ye bakmaya gidiyormuşum gibi bir duyguya kapıldım. Geçirdiği beyin kanamasıyla felç olmuş, yaşamının sonuna dek kalacağı bu hastaneye yatırılmış, böylece o son güne dek hepimiz günlerimizi bu binanın içinde geçirmeye başlamıştık. O günlerde gencecik gözlerimle izlediğim Mamie'nin huzurla uyduğunu düşünürdüm.

Bu anı beni adeta hızla geçen bir araç tarafından çamur içinde bırakılmışım gibi tepeden tırnağa sarmıştı. Zaten ne kadar uzakta kalırsam kalayım, Mississippi'yi her ziyaret edişimde aynı şey olurdu. Başımı iki yana sallayarak dikkatimi şu an yapmam gereken işe yöneltmeye çalıştım. İlk olarak Kaliforniya'dan gelip, bilgisayarlarını kullanmak isteyen bir doktorla karşılaşmak gibi beklenmedik şeylere aşına olan acil servis çalışanlarından yardım istemeye karar vermiştim. Kamyonetimi trafiğin yoğun olmadığı yola doğru yöneltip, uygun bir yere park ettim.

Acil servise girdiğim anda Doktor Giles Clairborne'un adının yazılı olduğu oldukça dikkat çekici bir levhayı görünce bir kez daha anılarla mücadele etmek zorunda kaldım. Clairborne, Doktor Amca öldükten sonra Itta Bena'daki aile doktorumuz olduğuna göre buradaki tepeler kadar yaşlı olmalıydı. Doktor Amca, Mamie'nin kız kardeşinin kocasıydı ve gelir durumlarına ve ten renklerine aldırmaksızın herkesin yardımına koşan biriydi. Sadece zencilerin beklediği bekleme salonlarını, orada acıyla

bağrıışanları hatırlıyordum. Al Thompson da Annem de bu konudaki sorularıma bir türlü tatmin edici yanıtlar vermezlerdi.

Tam Clairborne'un bürosuna doğru yönelmiştım ki telefonum çaldı.

"Stone."

"Neredesin oğlum?" Rex'in sesini hemen tanıımıştım.

"Greenwood'tayım. Camilla'nın durumu iyi değil. Hastaneye tahlil sonuçlarını incelemeye geldim."

"Annen her gün dua etmemiz gerektiğini söylerdi."

"Biliyorum."

"Aslında benim de bu öneriyi dikkate almam gerek ama Tanrı'yla aram iyi sayılmaz."

Gölmek istedim ama Camilla'nın durumu içimi parçalıyordu.

"Tamam, bak. Biraz araştırma yaptım," dedi Rex. "Henüz kesin bir şey yok ama kendine dikkat etmen gerektiğini bir kez daha söylemek istedim. Bak..."

Telefon o aşına olduğum "servis yok" sesini çıkarınca görüşme de kesilmiş oldu. Ekrana baktığımda bulunduğum yerde sinyalin çok zayıf olduğunu gördüm. Rex'i aramaya çalıştım ama telefon çekmiyordu.

"Lanet olsun." Hızlı adımlarla kliniğe doğru yöneldim. Danışma masasındaki, beyaz üniformalı siyah tenli kadın bembeyaz dişlerini göstere göstere ağzındaki büyük mor sakızı çiğniyordu. Kendimi tanıtp, Doktor Clairborne'la görüşmek istediğimi söyledim.

"Şu bahçeden geçip, yolun karşısındaki ofisine gitmenizi gerek," dedi. "Haber vereyim."

Numaraları tuşlarken başını kaldırıp yüzüme baktı. "Eski hastalarından biri misiniz?"

"Belki babasının," diye gülümsedim. "Çok uzun zaman önce."

Sımsıcak bir gülümseyişle gözlerimin içine bakıp, başını iki yana salladı. “Doktor Clairborne’un üç kızı var ama oğlu yok.”

Şaşırmam gözlerimden okunuyordu.

“Annem onun yanında çalışırken emekli olmuş ama daha sonra geri dönmüş. Uzun zaman...” Doktor Clairborne’a geldiğimi haber veren bir sesli mesaj bırakmak için sözlerine ara verdi. Ardından da bana büroya giden yolu ayrıntısıyla tarif eden bir kroki uzattı.

Ona teşekkür edip, krokiyi alarak karşıya geçmek üzere koridorun sonuna yöneldim ama oradaki güvenlik görevlisi beni geri çevirdi. Dışarı çıkıp, diğer binanın güvenlik kontrolünden geçerek içeri girebildim. Uzun, bembeyaz ışıqla aydınlatılan koridordan, radyoloji bölümünün önünden, ilerleyip büroya ulaştım. Kapının önünde bir süre duraksadım ardından çalıp, içeri girdim ve kendimi sanki bir zaman makinesinden fırlamış gibi gözükten Doktor Giles Clairborne’un karşısında buldum.

Adamın yüzündeki o aşına olduğum kırışıklıklar beni çok şaşırtmıştı. Onun en az seksen beşinde olması gerektiğini düşünüyordum ama gözlerinin mavisi, yüzündeki tatlı tebessüm en az on yaş kadar genç gözükmesine neden oluyordu. Clairborne adeta zamana karşı direnmiş, bembeyaz saçlarında zerre kadar bir azalma meydana gelmemişti.

Üzerinde ipeği andıran ince pamuklu bir gömlek vardı. Gömlek cebi yerindeyse üç harfli bir monogram göze çarpıyordu. Altın sarısı kravatını kusursuz biçimde bağlamıştı. Haki renkli pantolonunun ütü iziyse adeta bıçakla kesilmiş gibi dümdüzdü. Onun bu görünüşü kendi alüminyum folyoyu andıran buruşuk pantolonumdan utanmama neden oldu. Bu kusursuz biçimde ütülenmiş pantolonun altındaki oldukça pahalı olduğunu tahmin ettiğim deri ayakkabılar görünüşünü daha bir etkileyici kılıyordu.

Eski öç alma arzusuyla dolu sosyal güvensizlik hissimin yeniden etkisini gösterdiğini fark ediyordum. Her ne kadar Mississippi bölgesinin seçkin sayılabilecek bir ailesine mensup olup, iyi koşullarda yaşamış olsam da sonradan Faulkner kriziyle tüm aile servetimin yok olup gittiği, tüm akrabalarımın birbirlerinden kan bağlarını bile unutacak şekilde ayrı düştükleri günleri de yaşamıştım. Bunun sonucu olarak da önceleri Delta'daki çiftliklerde sonraları da Jackson'da maddi hiçbir sıkıntıları olmayan kimselelerin yanında son derece huzursuz bir gençlik dönemi geçirdim.

O zengin sınıfı çevremde görür ama kendimi onlardan biri gibi hissetmezdim. Çocukken kendimi onlardan biri gibi kabul eder ama onların sıradan olayları bile abartan asilzade tavırları karşısında kendimi rahat hissedemezdim. Bunun isyankâr kişiliğim ve aileme karşı çıkma noktasında hiç de küçük bir rol oynamadığını kabul etmek zorundayım sanırım.

Mesleki ve maddi başarılarıma karşın hiçbir zaman onlar tarafından tam manasıyla kabul edilememiş olmanın yol açtığı yaralarımı tedavi edememiştim. Bunu neden bir eksiklik olarak algıladığımı bir türlü anlayamıyordum ama büyüdüğüm eyaletten uzak durmaya çalışmamın kökeninde bu duygularımın olduğu apaçıktı. Kısacası bu kültürü ret etmiş ama ondan kaçamamıştım.

“Bradford! Bu ne büyük bir sürpriz!” dedi Giles Clairborne elini uzatarak. Onun güçlü, sımsıcak elini sıktım. O anda kendimi tıpkı eski günlerde olduğu gibi doktorunun karşısına çıkmış küçük bir çocuk gibi hissetmiştim.

“Doktor Clairborne,” demeyi başardım elini sımsıkı tutarken.

“Bana lütfen Clay de. Sen de artık son derece başarılı bir doktorsun. Takip ettiğim literatür kaynaklarında sık sık senin makalelerine rastlıyorum. Ve de sanırım itiraf etmem gerek yaz-

dıklarının çoğu bu yaşlı kasaba doktorunun aklının alamayacağı kadar karmaşık şeyler.”

Alçak gönüllü tavrı, yüzüne yayılan sevimli gülümseyişi karşısında şaşkınlığa kapılmıştım.

“Estağfurullah... Clay.”

“Tamam, haydi. Gel içeri.” Beni küçük, oryantal kilimlerle süslü, penceresiz bir odaya aldı. Koyu kırmızı mobilyalar, profesyonelce yerleştirilmiş eşyalarla oda son derece şık biçimde dizayn edilmişti. Girişte bir şemsiyelik bile vardı. Duvarlara şöyle bir bakınca onun hastane yönetiminde olduğunu ve bu pozisyonunu onlarca yıldan beri koruduğunu gözlemledim.

“Buraya.” Bana masasının karşısında, kırmızı deri döşeme-
li, pirinç kolçaklı bir sandalye işaret ederek, “Otursana,” dedi. Ben içeri yönelir yönelmez o da kapıyı kapatıp, uzun gövdesini karşımdaki benim oturduğuma tıpatıp benzeyen diğer sandalye yerleştirdi.

Clairborne yüzüme kendimi bir kez daha hastasıymışım gibi hissetmeme neden olacak derecede dikkatle bakıyordu. Ardından iyice öne eğilip, yüzümü daha bir dikkatle incelemeye koyuldu. Sonra da geri çekilip, deri arkılığına yaslandı.

“Tanrım, Bradford, Yargıç’ın gözlerini almışsın tıpkı,” dedi sonunda. “Aynı şu meşhur bakışlar. İnsanlara istediğini yaptırtan ne derse desin haklı olduğunu düşündüren bakışlar.” Yüzümü incelemeye devam ederken başını da iki yana sallıyordu. “Buna ister etki istersen karizma de. Ama neticede bu bakışlar onu başarılı bir avukat ve hâlâ etkisini sürdüren siyasi güç sahibi biri yaptı.”

Yargıcın siyasi gücünü ve karşındakileri etkileyerek neler yaptığını düşününce bu sözlere, “Teşekkürler,” diye yanıt veremeyi istemediğimden başımla onaylayıp, “Gerçekten öyle mi?” diye sormayı tercih ettim.

Bu her iki anlama gelebilecek yanıtların korkunç şeylerden uzak durmaya çalışan insanların ihtiyatlı tavrı olduğunun farkındaydım. Ama kendi kendime ısrarla buraya İç Savaş yıllarıyla hesaplaşmaya gelmediğimi, komadaki eşimin beyin tarama kayıtlarına bakmaktan başka bir amacım olmadığını hatırlatıp durmak zorunda kalıyordum.

“Tanrım,” dedi Clairborne bir kez daha. “Seni son gördüğümde bu kadardın.” Elini yerden bir metre kadar kaldırarak boyumu gösterdi. Bu sırada kolundaki altın Piaget saat gözüne çarptı. “Evet, evet,” diye kendi kendine mırıldandı. “Sen o sırada ilkokul birde olmalıydın. Herkese çocuk felci aşısı yaptığımız günlerdi. Annenin bir gün seni buraya kucağında kanlar içinde getirdiğini hatırlıyorum. Çıplak ayakla bir cama basmışsın meğer.” Gözleri uzakta kalmış anıların canlı hayallerine dalarken benim de aklımdan Eddie Stanton’ların Riverside Yolu yakınlarındaki çalılıkta oynadığım gün geçiyordu. O sırada zehirli bir su yılanı tarafından ısırıldığımı ve oracıkta öleceğimi düşünmüş olmalıyım.

“Annenin o günlerde çok hoş bir Nash Rambler otomobili vardı. Yargıç’ın evinde oturuyordunuz. Tanrım, annen seninle gurur duyardı.” Bu sözlerin ardından mesleki sempatik bakışlarla gülümsedi. “Ölümüne yıkıldığını tahmin ediyorum.” Başını bir kez daha salladıktan sonra yüzümü incelemeyi sürdürdü.

“Evet, evet kesinlikle Yargıç’ın gözlerini almışsın.” Sonra susup kahkahayla güldü. “Ama onun gibi saçların olmadığı için şanslısın.” Aristokratik parmaklarıyla beyaz saçlarını taradı. Yargıcın kafasında çok az saç olduğunu düşünüyordum ben de o sırada.

Clairborne yaklaşık on dakika boyunca bu tarihi sularda yüzdükten sonra nihayet bana, seni buraya hangi rüzgar attı, sorusunu sordu.

Durumu izah ettikten sonra da, “Tam aradığın yerdesin,” dedi.

Clairborne’la birlikte kalkıp radyoloji bölümüne yöneldik.

“Konsültasyon için dijital röntgen kayıtlarını, tarama bilgilerini ve benzeri test sonuçlarını Jackson’daki tıp fakültesine sık sık yolladığımız için harika bir sistemimiz var burada.”

Arkasından bekleme odasına doğru yürürken bir yandan da tanıştırdığı insanlara utangaç, nazik bir çocuk edasıyla gü-lümsüyordum. O da sürekli benim Yargıç’ın torunu olduğumdan bahsediyor, herkese doktor olduğumu söylüyordu. Bu vesileyle bir kez daha buradaki insanların yaşamlarının ölümler üzerinde şekillendiğini görmüştüm ve de yine aynı şekilde şaşkınlığa kapılmışım.

Uzun, insanda klostrofobik korkular uyandıran bir koridor-dan geçip, önündeki klavyede bir şeyler yazmaya çalışan beyaz önlüklü genç bir adamın karşısına çıktık. Adamın arkasında ol-dukça büyük, yüksek çözünürlüklü bir LCD televizyon asılıydı.

Clairborne boğazını temizleyerek seslendi. “Tyrone?”

Adam başını kaldırıp bize baktı.

“Tyrone Freedman bu Doktor Stone. Benim eski hastalarım-dandır ama artık Kaliforniya’da yaşıyor,” dedi Clairborne bu kez Yargıçtan hiç bahsetmeden.

Freedman ayağa kalkıp elimi sıkarken ben adamın sol gö-zünün köşesinden başlayıp, bütün yanağından geçerek kulağının arkasında gözden kaybolan yara izine bakmamaya çalışıyordum.

“Tyrone Tıp Fakültesi’nden stajyer bir doktor. Ama bizlere Valley eyaletinin meşhur NFL yıldızlarından çok daha fazla dok-tor çıkarabildiğini kanıtlayan biri aynı zamanda. İleride travma cerrahı olmak istiyor,” dedi Clairborne. “Ne yazık ki ona bu ko-nuda bol bol pratik yapma imkanı da sağlıyoruz.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim.

“Ben de,” dedi genç adam.

“Doktor Stone, Kaliforniya’daki bazı tarama kayıtlarına bakmak istiyor. Acaba ona buradan yardımcı olabilme imkanı-mız var mı?”

Freedman’ın yüzündeki gülümseme yayılırken, “Gayet tabii,” diye yanıt verdi.

“Tyrone tam bir bilgisayar dâhisidir,” dedi Clairborne. “Aslında tıp eğitimine başlamadan önce programcı olarak çalışıyormuş.”

Freedman başıyla onayladı.

“Evet, ama bunlar yaşlı bir kasaba doktorunu aşan şeyler,” dedi Clairborne birkaç adım uzaklaşarak. “Tyrone, Doktor Stone’a iyi davran da Los Angeles’e döndüğünde hakkımızda iyi şeyler anlatsın.”

Tyrone bana döndü. “Tamam Doktor...”

“Lütfen bana Brad de.”

Genç adam bir kaşını garip biçimde kaldırdı ama hemen ardından başıyla onaylayarak, “Pekala, Doktor, şey, Brad,” dedi. “Haydi işe başlayalım. İlk olarak hangi siteye girmemiz gerek?”

“Önce consciousnessStudies.org’a girelim. Ortasında üç s harfi var. Sonra da özel kullanıcı bölümünü tıkla.”

Birkaç saniye sonra Web sitesi ekranda belirdi. Tyrone kullanıcı hesabıma girmek için linki tıkladı.

“Kullanıcı adım, bstone. Şifrem de jambalaya.”

“Bunlar çok belirgin şeyler,” dedi Tyrone. “Yani kusura bakmayın ama bilgilerinize erişmek isteyen biri ilk olarak bunları dener zaten.”

“Haklısın,” dedim dosyalar bilgisayara inmeye başlarken.

“Değiştirmemi ister misiniz?”

“Şimdilik kalsın.”

Tyrone başını iki yana salladı. “İlk olarak nelere bakmak istiyorsunuz? MRI, PET ya da EEG?”

“Önce EEG’ye bakalım.”

“Eğer yalnız kalmak istiyorsanız, size yapılması gerekenleri gösterip, gidebilirim.”

Bunu bir süre düşündüm. “Eğer ilgini çekerse seninle bakmak isterim.”

“Harika! Gerçekten mi?” Dönüp yüzüme baktı. Yara izi bir kez daha gözüme çarptı. Ama bu kez o da bakışlarımı yakalamıştı.

“Vur kaç saldırısı,” dedi sıradan bir şeyden bahsediyormuşçasına. “Kendi salaklığım. Bir grup çete üyesiyle takılıyordum. Onlar için banka hesaplarına filan girip, ders notlarıyla oynuyordum. Polis beni yakaladı. Ardından da çeteye ulaştı. Ortadan kaldırılmam gerekiyordu... Bu olduğunda on dört yaşımdaydım. Balance Due’de amcamın sundurmasında oturuyordum.”

Balance Due, Itta Bena’nın siyah yerleşim yerlerinden biriydi. Oraya son gittiğimde küçük bir çocuktum. Ama hâlâ üzerinde sülfür dumanları yükselen büyük bataklığı, çamurlarlarla kaplı yollardaki hendekleri, kaldırımsız, tahta panellerle bölünmüş yolları, çatıları paslı tenekeyle kaplı eski evlerin berbat haldeki odun sobalarından çıkan ve teneke bacalarından yükselen dumanı hatırlıyordum.

“Amcamı ve teyzemi öldürdüler,” dedi Tyrone. “Bana da bu hediye verdi.” İşaret parmağını yarasının üzerinde dolaştırırdı. “Ben de travma cerrahı olmaya karar verdim.”

“Vur kaç olaylarının büyük şehirlerde meydana geldiğini sanırdım.”

Başını iki yana sallayıp, klavyeye dönerek çalışmaya devam ederken bir yandan da anlatmaya koyuldu. “Delta’daki her kasabanın kendine göre serserileri var. Ve de onların yarısı kadar zeki ama iki katı kadar tehlikeli uyuşturucu müptelaları.” Duraksadı. “Bu yüzden kasabanın dışında yaşıyorum artık. Pisliğin uzağında.” Kendi söylediklerini tasdik edercesine başını salladı.

“Sana ateş edenlere ne oldu?”

“Öldüler,” dedi Tyrone duygudan uzak bir ifadeyle. “Karşılarına başka biri çıkmış. Ortadan kaldırılmalarını düşünen biri. Hikayenin sonu.”

Bir saniye sonra EEG kayıtları ekranda belirmişti.

“Tamam, bu yenisi,” dedim. “Karşılaştırma yapmak için referans dosyasını da açar mısınız?”

Bir saniye sonra ekranda iki dosya da yan yana açılmıştı.

“Bu referans EEG kaydı yaklaşık altı yıllık. Hastanın bitkisel hayata girdiği ilk günlerde alınan kayıt. Hasta kırk dört yaşında. Kadın. Trafik kazası sonucu beyin hasarı meydana gelmiş.” Camilla’dan böylesine soğuk, bambaşka biriymiş gibi bahsetmek kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Ama detaylara ancak bu şekilde yoğunlaşabilir, hiçbir şeyin gözümünden kaçmamasını sağlayabilirdim.

“Tamam, şimdi çünkü EEG ile eskisi arasında beyin fonksiyonlarındaki hareketlenmeleri gösteren farklılıkları görebilirsin.”

“Yalnızca bunlara bakarak beyin fonksiyonlarında hareketlenme olduğunu nasıl anlıyorsunuz? Tam tersine faaliyetlerin sona ermesi gibi bir şey de olamaz mı?”

“Güzel soru.” İmlecî beyin kıvrımları üzerinde dolaştırarak açıklamaya koyuldum. “Dikkat et, P15 tepesi bu tarafta yok. Diğer yanda da belirgin bir şekilde uzuyor.” Başıyla onayladı. “Burada da her iki taraftaki BAEP’de* ne IV ne de V dalgalarını görüyoruz.”

“Yani?”

“Bir fikrim var ama diğer testlere de bir bakalım önce,” dedim tedirgin bir ifadeyle. Beyin fonksiyonlarında artış onun komadan çıkmak üzere olduğu anlamına gelebilirdi.

* Beyin sapı işitsel uyarılma potansiyelleri. (Ç.N.)

“Neden altı sene hiçbir değişiklik olmamış da birdenbire bunlar oluyor?” diye sordu Tyrone. “PVS’ye kadar inceleme yapıp hiçbir şey bulamamış olmanız gerek.”

Flowers’la yaptığım son konuşmayı hatırladım.

“Şöyle ki bu hasta bakteriyel bir enfeksiyon neticesinde kırk derecenin üzerinde ateşe maruz kaldı. Bazen bu derece yüksek ateş beyni etkileyebilir.”

Tyrone başıyla onayladı. “PET veya MRI ister misiniz şimdi?”

“MRI.”

MRI kayıtlarını ardından da PET taramalarını izlerken huzursuzluğum giderek artıyordu.

“Buradaki şekiller de benzer,” dedim tüm kayıtları üçüncü kez incelediğimizde.

Ancak şekle bir kez daha dikkatle bakınca gördüğüm bir şey tepeden tırnağa titrememe neden oldu.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım. Freedman sandalyesinde bana doğru dönüp, büyük bir endişeyle yüzüme baktı. Ayakta durabilmek için sandalyenin arkılığına tutunmak zorunda kalmıştım.

38

“Doktor, şey... Brad? İyi misin?”

Başımı iki yana salladım. Freedman hemen ayağa kalkıp, koluma girerek beni sandalyeye oturttu. Bir süre kendime gelebilmek için öylece durmam gerekti. Sonunda kontrolümü kazandığımda derin bir nefes alıp, ağır ağır verdim.

“Son EEG ile PET taramasını bir kez daha ekrana getirebilir misin?”

“Elbette.” Freedman klavyeye eğilip, istediğim kayıtları ekrana getirdi.

“İşte,” dedim monitöre vurarak. “Ve de burada... üst beyin fonksiyonlarında artış meydana gelirken alt beyin fonksiyonlarında ve beyin kökünde hiçbir değişiklik yok. MRI kaydındaki ön kısımda gördüğümüz kıvrımları hatırlıyorsun, değil mi?” Korkum giderek artarken Camilla sanki yalnızca ilginç bir vakaymış gibi düşünmeye çalışarak konsantrasyonumu yitirmeme-ye çalışıyordum.

“Hı hı.”

“Tamam, şimdi bir kez daha şuraya bak. Üst beyin fonksiyonlarında gelişme olduğu apaçık. Özellikle de bilinçle ilgili olan kısımlarda.”

“Yani bu hasta komadan çıkıyor mu?”

“Öyle gözüküyor.”

“Hem de bakteriyel bir enfeksiyonun neden olduğu yüksek ateş nedeniyle.”

Dalgın bir ifadeyle başımı salladım.

“Bu çok iyi.”

“Kim bilir,” dedim.

Tyrone yeni bir soru daha sormaya hazırlanıyordu ki elimi kaldırıp onu susturdum ve cep telefonumdan Flowers’a ayırdığım hızlı arama tuşuna bastım. Telefon çalarken de Tyrone’a döndüm.

“Test sonuçları bunun locked-in sendromu olarak bildiğimiz şey olduğunu gösteriyor.”

“Locked in?”

“Hastada göz kasları dışında tüm kasların felç olması şeklinde görülür. Kafa travmaları, myelin tabakasına zarar veren hastalıklar, doz aşımı gibi sebeplerle ortaya çıkar. Üst beyincikte sorun yokken alt beyincikte ve beyin kökünde meydana gelen hasarlar buna neden olur.”

Flowers telefonu açtı.

“Jeff, benim Brad Stone,” dedim hemen. “Önemli bir durum var.”

“Dur da konuşabilecek bir yere geçeyim,” diye yanıt verdi.

Beklerken monitördeki MRI görüntüsünü işaret ettim. “Yakından bakarsan hasara bağlı olarak hipodensite tespit edilen bölgeyi görebilirsin. Beynin yapısındaki bu değişiklik de quadriplegia* durumunu ortaya koyuyor. Bunun neticesi de dışarıdan oksijen sağlanmaması durumunda ölümdür. Bu hastanın ölmemesi için, yani durumunun muhafaza edilmesi için demek istedim, oksijen verilmeye ihtiyaç olmamış ama üst beyin korteksindeki faaliyetlerin durmasıyla istemli tüm kas fonksiyonları da devre dışı kalmış haldeydi. Düne kadar.”

Flowers yeniden konuştu. “Kusura bakma, Brad personel toplantısında’yım.”

“Telefona yanıt verdiğin için ben teşekkür ederim. Bak, Jeff sanırım locked-in sendromuyla karşı karşıyayız.”

“Aman Tanrım.”

“Evet. Emin olmak için gerekli tahlilleri yapar mısın?”

“Ne gerekirse.”

“Teşekkürler. Senin de hatırlayacağın gibi, hepsi olmasa da bu tür hastaların çoğunda göz ya da göz kapağı hareketleri gözlemlenir. Camilla da ikisinin de olmadığını biliyoruz. Durumun değişip değişmediğine bir bakmamız gerek sanırım. Bunun dışında onun görme, işitme, dokunma hislerinde bir değişiklik olup olmadığını tespiti için fonksiyonel PET taraması da gerekiyor.”

“Herhangi özel bir tahlil veya işlem?”

“Sen bilirsin. Her ne kadar bizimle iletişim kuramasa da onun bilinçli olup olmadığını anlamamız gerek.”

Flowers’ın sesi tıpkı benim birkaç dakika önce yaşadığım şaşkınlık içinde olduğunu belirtecek derecede titriyordu. “En büyük kabusumun bu şekilde karşıma çıkacağını hiç düşünmemiştim.”

* Felç. (Ç.N.)

“Bu duyguyu anlıyorum.”

“Tamam. Elimden geleni yapacağım. Seni cebinden arayabilir miyim?”

“Tabii ki. Bir de yeni test sonuçlarını alır almaz internete yükleyebilir misin?” Onlara artık kolaylıkla ulaşabileceğimi söyledim. “Eğer herhangi bir sebepten bana ulaşamazsan burayı, Greenwood Hastanesi’nden Doktor Tyrone Freedman’ı da arayabilirsin.” Numarayı verdim. Tyrone bu sırada kendi cep numarasını da verebileceğimi söyleyince kapatmadan onu da doktora ilettim.

“Bu gerçekten karmaşık bir durum,” dedi Freedman.

Yavaşça dönüp, başımı kaldırarak Freedman’a baktım. “Locked-in sendromlu insanlar genellikle görme, işitme, duyguları hissetme, konuşulan dili anlama, karmaşık düşünceleri analiz etme yeteneklerini muhafaza ederler. Yani bilişsel ve duygusal tüm yetenekleri vardır. Ama bunlara yanıt vermek için gerekli kas hareketlerini sağlayamazlar. Bu hastanın durumundaysa bilincin tam bir kara boşluk meydana getirmiş olabileceğinden korkuyorum. Dışarıya en ufak bir belirti göndermeden, hissettiklerini anlatamadan ve de acıyı azaltacak en ufak bir imkan bulamadan korkunç bir acıyla boğuşuyor olabileceğini düşündüm. Bu korkunç bir durum. Çünkü tıpkı diri diri gömülmeye benzeyen bir şey. Bir an önce ölmeye can atmasına yol açacak kadar korkunç bir durum.”

“Aman, Tanrım,” dedi anlattıklarımı düşündüğü yüzündeki ifadeden kolaylıkla anlaşılan Freedman. “Sanırım cehennem de böyle bir yer olmalı.”

Bir şey daha söylemek üzere ağzını açmıştı ki çağrı cihazı titreşti. Belinden cihazı alıp, ekrana baktı.

“Aman Tanrım,” dedi mesajı okur okumaz. “Herkes güverteye. Ambülâns dolusu silahla yaralanmış hasta geliyormuş. Ama genellikle böyle bir durumla gündüz karşılaşmazdık.

Dönüp, dar odaya yöneldi.

“Elimizden geleni yapalım bakalım,” dedi. “Eğer isterseniz temizlenme odasına gelin de şefle tanıştırayım sizi.”

Yetişmek için ayağa fırlayıp, onu takip etmeye koyuldum.

Yaklaşan ambulans sirenleri temizlenme odasındaki telaşlı konuşmalara karışıyordu. Freedman beni beysbol savunma oyuncularını andıracak derecede iri yarı, simsiyah saçlı, travma bölüm şefi Clifford Scarborough’la tanıştırdı.

“Sizin çalışmalarınızın bazılarını okudum,” dedi Scarborough ellerimizi dirseklerimize dek sabunlarken. “Şimdi de büyük bir ihtimalle kafa yaralanmalarıyla uğraşacağız.”

“Ben hazırım.”

“Harika. Ciddi bir travmayla karşılaşmak için kötü bir gün,” dedi Scarborough. “Normalde böyle bir durumla karşılaştığımızda hastayı stabilize edip, Jackson’daki Tıp Merkezine naklederiz. Ama bugün burada kazadan geçilmiyor. Elimizde boş helikopter yok. Sanırım burada olmanız çok işimize yarayacak.”

“Elimden geleni yaparım.”

“Tamam, haydi giyinelim,” dedi bana ellerimi kurulamam için dezenfekte edilmiş kağıtları gösterirken. Ardından eldivenlerimi takarken acil servis hemşiresi başını içeri uzatıp en az sekiz hastamız olduğunu söyledi. Hemen oradan bana uygun olduğunu düşündüğüm maskeyi takıp, çift kapılı koridordan geçerek, acil servise doğru yöneldim.

Koridor, polis ve ilkyardım ekipleriyle doluydu. Duvarın kenarındaki sedye de iki genç adam yatıyordu. Uzun boylu ve kaslıydılar, bu denli hareketsiz yatmaları insanı hayrete düşürmeye yetiyordu. Yer karolarına kanları damlıyordu. Acil servis çalışanları hastanın bedeninden daha fazla yaşam sıvısı akması için çabalarırken diğer yandan da koridorda bekleyen polisler herhangi bir kaçma olayı meydana gelmemesi için etrafı kolaçan ediyorlardı.

Ambulans girişinin kapısı bir kez daha açıldı ve içeri, beyaz ipek bluzu, yüzü ve de saçları kanlar içinde kalmış Jasmine girdi.

39 Braxton'un kiraladığı 737 Güney Dakota'nın sıradan topografyasının on bir bin beş yüz metre üzerinde bulutları yara yara ilerliyordu. Ön taraftaki muhabiriler kendi aralarında canlarından bezmiş bir halde, konuşuyorlardı. Reagan Havaalanı'ndan güneş doğmadan kalkıp, kampanya için Buffalo, Duluth ve Fargo'ya yapılan ziyaretler tüm güçlerini tüketmişti.

Uçağın arka kısmında, girişin izne tabii olduğu, General'in özel bölümündeki Daniel Gabriel pencereden başını uzatıp, aşağıdaki bulut yığınlarına bakarken *korgeneral* rütbesinin önüne konacak emekli sıfatını düşünüp, başını iki yana salladı.

Tüm yaşamını orduya adamıştı. Evliliği karısının ordunun onun için asla rekabet edemeyeceği bir metres olduğunu anlamasıyla bir yıldan az sürmüştü. Şimdi emeklilik evrakı bürokrasinin çarkları arasında ilerlerken yaşamının üzerinde aşağıdaki çorak arazinin tepesinde patlayan şimşeklerin aynılarının çaktığını duyumsuyordu.

"Emeklilik stresi, değil mi?" Gabriel koridorda kendisini izleyen Braxton'a döndü. "Evet, aylardan beri ben de huzursuz oluyorum."

Gabriel, Braxton'un bu bakışları altında kendini yarı çıplak hissediyordu.

"Evet, efendim," dedi Gabriel. "Sorunun çoğu bu."

"Anlıyorum," dedi General duraksayarak. "Peki ya geri kalanı nedir?"

Gabriel yeniden Braxton'a dönmeden önce düşünceli bir tavırla pencereden dışarıya baktı.

“Pentagon’daki son ziyaretlerimi yaparken Laura LaHaye’a da uğradım.”

“Biliyorum.”

“Evet, efendim, şey, aslında...” Gabriel bir süre doğru kelimeleri bulmaya çalışarak duraksadı. “Bu Dayanıklılığı Arttırma Projesi’nin etkileri konusunda biraz huzursuzum.”

“Seni rahatsız eden nedir?”

“Açıklama kısmı sanırım.”

“Açıklama?”

“Adamlara yapılan açıklamalar. Askerlere.” Gabriel bir süre Braxton’un yüzünü inceleyerek, onun ne düşündüğüne ilişkin bir ipucu aradı ama kendisini cesaretlendirecek en ufak bir şey bulamadı. “Onlara durumu izah etmeden ilaç vermemiz daha sonrasında askerler üzerinde bilgileri dahilinde olmadan tıbbi araştırmalar yapmakla suçlanmamıza neden olmaz mı?”

Braxton yavaşça başını salladı. “Dan, biz güçlerimizin her savaşı kazanması için bir ölüm kalım mücadelesinin içindeyiz. Eğer yapmak zorunda olduğumuz her şeyi basın toplantısında açıklarsak, elde ettiğimiz her lanet olası vitaminin formülünü kamuoyuyla paylaşırsak bulduğumuz her şeyin bir kopyası da düşmanlarımızın eline geçer. Siviller için bilgilendirilmek kesinlikle iyi bir şeydir ama konu savaş olunca cesur erkek ve kadınların yaşamlarını koruma düşüncesi her şeyin önünde geçer.”

“Ama...”

“Ama filan yok. Bak, sence elimizde antibiyotikten fazla sinir gazı olduğunu açıklıyor muyuz? Ya da savaş alanında bizimkilerin en yüksek performansı göstermeleri için yaratılan en gizli formüllerle ilgili bilgileri insanlarla paylaşıyor muyuz? İşte bu yüzden bu özel formülleri de basına açıklamıyoruz.”

Gabriel başıyla onayladı. “Ama anladığım kadarıyla bu Dayanıklılığı Arttırma Projesi’nin yan etkileri de var.”

Braxton'un yüzü Gabriel'in fark edemeyeceği derecede çabuk normale dönse de bir an için sıkıntıyla kasılmıştı. Braxton bunun fark edilmediğinden emin olmasına karşın yine de sinirlendi.

"Yan etkiler mi?" dedi Braxton. "Ben sana yan etkileri anlatabayım." Elini yüzündeki meşhur yarasının üzerinde gezdirmeye başladı. "Tanrı bana bunu vermeden önce topçu ateşi altıma yapmama neden olurdu, oğlum. Ama Tanrı bana elini uzattı ve beni değiştirdi. Bu da başkalarına da başarıya ulaşmanın o kadar zor olmadığını gösterebilmem için iz olarak kaldı. Şimdi, yaralanmanın yan etkisi buysa eğer, bu yan etkiden her sabah aynaya baktığımda gurur duyuyorum ben."

"Ama efendim..."

Braxton elini kaldırdı. "Dur bekle. Daha sözüm bitmedi."

Gabriel başını salladı.

"Frank Harper iki kez hayatımı kurtardı," dedi Braxton. "İlk önce savaş alanında sonra da Mississippi Deltası'nda Tanrı'nın unuttuğu bir yerde kurduğu eski bir esir kampının ortasındaki kliniğinde. Beni inceledi, başından yaralanan diğerleriyle birlikte üzerimde çalışmalar yaptı. Bana ne olduğunu anlamama yardım etti ve bu yara sayesinde nasıl kusursuz biri haline dönüştüğümü açıkladı. Aldığım o ilaç ancak Tanrı'nın sağlayabileceği bir gelişme göstermeme neden oldu.

"Harper üzerimde çalışırken beni kusursuz hale getirebilmek için benzer yaraları olanlarla da ilgilendi. Bu hastalardan bazıları iyileşirken bazılarının da durumu kötüye gitti. Bir kısmındaysa hiçbir değişiklik gözlemlenmedi."

"Harper'ın çalışmaları?" diye sormayı göze aldı Gabriel. "Bu bir çeşit askeri deney gibi bir şey mi?"

"Elbette hayır!" dedi Braxton başını iki yana sallayarak. "Bu bir tedavi! Yeni bir tedavi. Sayısız ameliyata ve çalışmaya karşın

ne o ne de ekibindekiler Tanrı'nın bana o küçük metal parçasıyla sunduğu armağanın bir eşini daha meydana getirmeyi başaramadılar.”

Geleceğin başkanı olacak savaşçı öne eğilip, başını iki yana salladı. Gabriel bu yüzde benzersiz bir başarıya koşan birinin tatmin olmuş ifadesini görüyordu.

“İşte bu yan etki,” dedi Braxton bir kez daha. “Harper ve ekibi daha sonra yeni ilaçlarla başarıya ulaştılar. Bu tedavi gelişe gelişe sonunda bugün Dayanıklılığı Artırma adını aldı.”

Kaygı Gabriel'in göğsünde adım adım yükseliyordu.

“Harper'in çalışmalarında ve Dayanıklılığı Artırma çabaları sırasında istenmeyen birtakım yan etkiler gözlemlendi,” diye sürdürdü Braxton konuşmasını. “Buna bir tür dost ateşi diyebiliriz.”

“Dost ateşi.”

“My Lai olayı gibi. Formül neredeyse doğrudu ama doz yanlıştı.”

“Yani My Lai olayı...”

Braxton başıyla onayladı. “Vietnam'da formülü kusursuz hale getirmeyi bir türlü başaramadık. Ama talihimiz yaver gitti de görülen yan etkiler Agent Orange* sorunlarının yan etkilerine benzediği için kimse bir şey anlamadı.

“Bunları bilmek istediğime emin değilim.”

“Ama sırası geldi.” Braxton basın mensuplarının itaatkar biçimde ön tarafta oturup ayağa kalkmadıklarına emin olmak için doğrulup, o yana doğru baktı. “Artık ayaklarının üzerine basma zamanı geldi asker. İçişleri Bakanı olarak bu tür şeylerle uğraşman gerekecek.”

Gabriel'in gerginliği katlanarak artıyordu.

* Agent Orange: Vietnam'da Amerikan ordusu tarafından kullanılan kimyasal bir silah. (Ç.N.)

“Yeni ilaçları Birinci Körfez Savaşı’nda kullandığımızda da benzer şeyler oldu,” diye devam etti Braxton. “Kusursuz bir formüldü ve işini gayet iyi yaptı. Ama çok küçük birkaç olayda beyinde modifikasyonlar gözlemlendi. Biz de buna Körfez Savaşı sendromu adını verip, Irak hükümetinin kullandığı kimyasal silahları suçladık.

“Afganistan da istediğimiz şeyin olabileceğini düşündük.”

Gabriel gerginliği öfkeye dönüşürken Braxton’un söylediklerini zorlukla duyabiliyordu.

“Daha sonra savaş alanından dönenler katillere dönüştü. Al-
lahtan denek sayısı azdı. Ancak o günden bu yana LaHaye ve
McGovern çalıştıkları formülün doğru olduğunu ama uygula-
mada komplikasyonlardan kaçınmak için ilacın azar azar ama
sürekli uygulanması gerektiğini keşfettiler. İşte Hollanda’daki
ortaklarımızın kusursuz hale getirdikleri şey tam olarak bu.”

Gabriel havada süzülen uçağın sesine konsantre olmaya çalışarak babasının ölümünden beri ruhunun derinliklerinde hissetmediği boşluk duygusunu bertaraf etmeye çalışıyordu.

“Oğlum, savaş elindekini korumaktır,” dedi Braxton, bu tür durumlara alışık bir tavırla elini Gabriel’in omzuna koyarak. “Savaş cehennemin ta kendisidir. Amerika’daki insanlar kendi ahlaki hassasiyetlerini ancak senin, benim gibi insanlar gerçekliği kontrol ederek yapılması gerekenleri yaptıkça koruyabilirler.”

Sen ve ben. Gabriel bir süre bunu düşündü. Savaşın dehşetini gayet iyi biliyordu ama aynı zamanda da antimilitarizmin riyakar küstah yüzünü de gayet iyi tanıyordu. Zira savaş karşıtı o insanların özgürlüğü ancak hor görüp, küçümsedikleri güçler sayesinde korunurdu.

Sen ve ben.

Gabriel yeni bir yola girmişti fakat bu yolda ilerlemekten endişe ediyordu. Braxton’un ona bunları hiç anlatmamış olmasını

diledi. Bilgi içini bir asit gibi yakıyor, içinde patlamaya hazır bir bombanın tıktıklarını işittiğini düşünüyordu.

Sen ve ben.

General gereklilikle ilgili çok doğru noktalara temas etmişti. Savaş ahlaki değerleri allak bullak eden ve genellikle de iyi niyetle düşünülen tüm yargıları önünde sonunda bertaraf etmeyi başaran bir şeydi.

Sen ve ben.

Gabriel istifa etmeyi düşündü. Daha fazlasını öğrenmeden çekip gitmeyi. Ama ne gidecek bir yeri ne bir kariyeri ne de bir işi vardı. Karısını yani Ordu'yu terk etmiş, geriye dayanabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Ayrıca istifasıyla tüm basının ilgisini üzerine çekeceği de kesindi. Bu asla yapmak istemediği bir şeydi. Zira öyle bir durumda yaşamının sonuna dek utanç duygusuyla mücadele etmek zorunda kalacağı muhakkaktı.

Sen ve ben.

Belki de General haklıydı. O çok daha fazla şey görmüş, çok daha fazla sayıda zor kararlar vermiş, hepsiyle mücadele etmek için çok daha fazla tecrübe edinmişti. *Sen ve ben.*

Gabriel yarışta General'le birlikte koşmak zorunda olduğunu biliyordu. Sadece bu yeni duruma adapte olabilmesi için biraz zamana ihtiyacı vardı.

40

Jasmine'in beyaz bluzundaki kanın başka birine ait olduğunu fark edince müthiş bir rahatlama hissettim.

İlk anda Jasmine sedyede yatan başından ciddi derecede yaralanmış kadınla ilgilendiğinden beni fark etmedi. Anladığım kadarıyla Jasmine'in üzerindeki tüm kan sedyede yatmakta olan kadından bulaşmıştı. Jasmine'in elini sıkıca tuttuğu kadını ra-

hatlatmaya çalışan sözlerini duyabiliyordum. Kadın Jasmine'e bakıp, cesaretini toplamak istercesine gözlerini birkaç kez kırıştırdı.

Sürekli açılıp kapanan kapılardan yeni yaralılar ve polis ekipleri giriyordu. Bir yaralının ayaklarında zincirler olduğunu ve bileğinden sedyeye kelepçelendiğini fark ettim. Aynı anda konuşanların, bağırıp çağıranların sesleri birbirlerine karışıyordu. Üzerinden kanlar damlayan genç bir adama doğru yönelen Tyrone Freedman'la Clairborne'un peşine takıldım. Sağ elimin baş ve orta parmaklarımı adamın boynuna koydum ama nabzını bulamadım.

"Çabuk!" Clifford Scarborough'un kalın, otoriter sesi koridorlarda cınlıyordu. "Elinizi çabuk tutun millet!" Tüm gürültü sanki biri düğmeye basmışçasına kesildi. Göğsündeki açık yara yüzünden nefes sesi şapırtıya benzer biçimde çıkan Jasmine'in yanındaki kadın acıyla inledi.

Scarborough çevresine bakınıp, etraftaki tıp personelinin tampon malzemeleri istedi. Tüm görevliler aslında acil servis personeli olmamalarına karşın ellerinden gelenin en iyisini, en hızlı ve tüm yeteneklerini göstermek istercesine hevesli biçimde ama bir o kadar da hüznüyle yapmaya çalışıyorlardı. Ben Greenwood'u bu derece tehlikeli bir yer olarak hatırlamıyordum oysa.

Toplam yedi yaralı vardı. Fırsat bulduğu anda Tyrone Freedman hastamızla konuştu. Jasmine'in gözleri benimkilerle buluştuğu anda gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Ona en iyi gülüşümü göstermeye çabaladım.

Scarborough ve hemşireler hastalarla travma ekiplerini müdahale bölümüne sevk etmeye başladılar.

"Doktor Stone," dedi Scarborough. "C-2'deki kafa yaralanmasını siz alırsanız çok memnun olacağım."

Duraksadım. Yasalar beni bu kadını tedavi ettiğim için korur muydu? Zira Mississippi eyaletinde tıbbi bir faaliyette bulunma

iznim yoktu. Avukatlar olası bir kötü durumda benim ne kadar iyi niyetle davrandığımı tamamen gönüllülük esasına göre hareket etdiğimi dikkate almadan dünyayı bana zindan etmeye çalışabiliyorlardı.

Ama şu an orada bir ölüm kalım meselesi vardı. Avukatları daha sonra düşünebilirdim.

“Tamam, efendim,” dedim.

Scarborough gülümseyip, yanındaki kısa, kahverengi saçlı şişman kadına döndü. “Helen, lütfen bana bir hemşire yolla. Sen de Doktor Stone’a yardım et.”

“Derhal,” dedi Helen hızlı adımlarla sedyeyi müdahale odasına iterken. Polisler Jasmine’i uzaklaştırmaya çalıştıkları anda sedyedeki kadın dehşet dolu bir ifadeyle bağırmaya başladı. Scarborough polislere bakıp, başını iki yana salladı. Ardından da Jasmine dönüp, gülümsedi.

“Merak etme,” dedi Jasmine kadının başucuna eğilerek. “Seni bırakmayacağım.” Yaralı kadın hemen rahatladı. “Ayrıca durumun için de endişelenme. Gezegendeki en iyi beyin cerrahı ilgilenecek seninle.” Jasmine doğrulup, bana doğru gülümseyerek yürüdü.

Scarborough Jasmine’e bir bakıp, soru dolu bakışlarla bana döndü. Birlikte müdahale odasına yönelirken omzumu silktim. “Ne oldu?” diye sordum içeri girer girmez.

“Lashonna... Susup, sedyedeki kadına baktı. “Lashonna benim yardımcım. Sağ kolum. Talmadge’in avukatıyla bağlantımı da o sağlıyor. Çünkü o adam öyle herkesle konuşan biri değil.” Jasmine durup, gözlerini gözlerimde sabitledi. “Onsuz hiçbir şansımız olmaz. Her neyse, mola verip, dışarıda diğerleriyle birlikte sigara içerken üzerlerine ateş açıldı. “ Olayı anlatırken Jasmine’in sesi titremiştir.

çekiçle vurulmuş gibiydi,” dedi Lashonna. Sesi az öncekinden kötüydü. Bakışları da giderek anteni bozuk bir televizyon

gibi netliğini kaybediyordu. “Sonra düştüm... kafamı çarptım.” Gözlerini kapattı. Eğilip sağ gözünün üzerinde içeriye göçmüş bir piramidi andıran yarıya baktım.

“Başını bir şeyin köşesine mi çarptı?” diye sordum.

“Evet. Beton çiçekliğe.”

“Lanet olsun!” Lashonna’nın önce sağ sonra da sol gözkapağını dikkatle aralayıp, inceledim ve sağ gözbebeğinin soldakin-den biraz daha iri olduğunu tespit ettim.

“Tamam, çocuklar onu rahatlatıp, intubate* edelim,” dedim Lashonna’nın başını çevirip, saçlarını yukarı toplayarak yarasına daha dikkatle bakarken. “Helen, sence o kaç kilodur?” Kadın fikrinin sorulmasına son derece şaşırmış gibi gözüküyordu.

“Yaklaşık elli filan.”

Başımınla onayladım. “Ona beş miligram pancuronium ve iki miligram da morfin sülfat vermek uygun olur mu sence?”

Helen gülümsedi. “Ben de aynı şeyi söyleyecektim.”

“Haydi, o zaman.”

O ve diğer hemşire hemen Lashonna’yı sakinleştirmek üzere işe koyuldu.

Anestezi için hazırlıklar yapılırken ben de Lashonna’nın saçlarının bittiği yerden başlayıp, sol gözünün üzerinden geçerek giderek küçülen ve kulağının altında gözden kaybolan derin yarayı muayene ettim. İlaç damarlarında yayılırken Lashonna’nın ellerimin altında rahatladığını hissediyordum. Jasmine geri çekilip, duvara yaslanarak izlemeye koyuldu.

Helen, Lashonna’nın kalp atışıyla tansiyonunun düzenli olduğunu söyledi. Nefes alış veriş de öyleydi. Şu an için durumu kontrol altındaydı. Şu an için.

Başımı kaldırdığımda Tyrone’un elinde bir endotrakeal tüple durduğunu gördüm. “Ustayı sihrini sergilerken izlemeye geldim,”

* Intubate: Boğazdan boru sokma. (Ç.N.)

dedi Tyrone. “Diğer adamı da bir dakika önce stabil duruma getirdik.”

“Burada sihir göreceğini sanmıyorum. Ama yardım edebileceğim için mutluyum.” Geri çekilip işini yapmasına müsaade ettim. “Mermi buradan geçerek, kafatasının içine girmiş. Çıkış yarası yok.”

Tyrone usta elleriyle plastik tüpü kadının boğazına taktı.

“Güzel,” dedim ona sessizce. Ardından biraz daha yüksek sesle, “Kurşunun yol açtığı hasarı tespit edebilmemiz için acele bir beyin tomografisine ihtiyacımız olacak. Ancak şu an için ilk olarak paritotemporal bölgeyle ilgilenmemiz gerek,” diye ekledim. Tyrone’a kadının alnındaki bölgeyi işaret ettim. “Geldiğinden beri hastalığın seyri grup bir durumundan grup ikiye doğru geçtiğinden hastanın durumunda belirgin bir kötüleşme görülüyor. Bu onun yaşam oranını yüzden doksanlardan yüzde altmış altıya düşürüyor. Buna orta beyincikteki temporal lobda meydana gelen baskının yol açtığı kanaatindeyim.”

Tyrone’a baktım. “OR hazır mı?”

“Evet. Zaten bunun gibi büyük travmalar için standart işlemdir o.”

“Güzel,” dedim. Ardından yeniden Helen’a baktım. “OR yapılırken bir yandan da acele bir tomografi alabilir miyiz?”

“Derhal,” dedi Helen. “Hemen hazır hale getireyim.” Diğer hemşireye başını sallayarak Lashonna’nın yaralarının çevresini Betadine’le kapladılar. Böylece ölümcül yara daha bir belirginleşmişti.

Kurşunun girdiği yeri işaret ederek, Tyrone’a baktım. “Bu tür yaralanmalarda sorun kurşunun kafatasından içeri girerek, kendi momentumuyla içeride dolaşmaya başlamasından kaynaklanır. Bu da aradan zaman geçtikçe içerideki durumu kötüleştirir.

Tyrone, Helen'a kadın sedyenin tekerleklerinin kilidini açıp, kapıya doğru iterken, sağ ol, der gibi bir ses çıkardı.

"Evet." Tyrone'la birlikte hemşirenin ardı sıra yürümeye koyulduk. "Bunun kadar kötü olan başka bir şey de şu an künt travma olasılığına dikkat etmek zorunda oluşumuz."

"Brad?" Jasmine'e döndüm. "Başaracak mı?"

Duraksadım. "Elimden geleni yapacağım. Tomografiden sonra durumu daha net göreceğiz."

Jasmine gözleri nemlenirken başını hafifçe salladı.

Sedyeye yetişmek için adımlarımı sıklaştırdım. Sonra da gözünün üzerindeki piramidin tam olarak nasıl bir hasar meydana getirdiğini ilk kez görmemizi sağlayacak tomografinin çekilmesini izledim.

"Tamam, bu iyi," dedim yarasının içinden kırık kafatası parçalarını toplarken. "Buraya bakın. Beyin zarında bir zedelenme yok. Ayrıca tomografide herhangi bir yırtık da gözüküyor. Kemik parçalarını toplayıp, beynin yayılmasına olanak verebiliriz. Şu an için bu yarayla ilgili dua etmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

"Dua," dedi Tyrone. "Bir cerrahın bunu söylemesi oldukça garip."

Omzumu silkip, kurşun yarasına daha yakından baktım. Parmağımı deliğe bastırıp, bir süre öylece tuttum.

"Şimdi, tomografiye göre kurşun tam burada olmalı," dedim işaret parmağımı Lashonna'nın tıraşlanmış başının üzerinde gezdirirken. "İşte tam burada, birkaç santim aşağıda. Açıp, kurşunu ve zarar verdiği dokuyu almak zorundayız."

Tyrone'un yardımıyla dairsel kafatası ameliyatına başladım. Böylece kurşunun Lashonna'nın beynine verdiği hasarı ortadan kaldırma fırsatı bulacaktım.

"Öncelikle burada gördüğün tüm fazlalıkları topla." Eldivenli parmağımla kurşunun geçtiği yolu işaret ettim. Beyin do-

kusunu, kemik parçalarını, kan pıhtılarını ve diğer parçaları al.” Yan gözle Helen’a baktım. “Kurşunun geçtiği yerleri antiseptikle yıkamak gerek. Bu sırada yaranın kapanmamasını sağlamak için sert bir şeye ihtiyacım var.”

“Plastik şişe olur mu?”

Yarayı forsepsle temizlemeye koyulurken başımla onayladım. Helen elinde plastik şişeyle dönünce de Tyrone’a onu topladığım parçaları temizlemek için nasıl kullanması gerektiğini gösterdim.

“Tüm çürümeye yüz tutmuş dokuyu, etrafındaki yarım santimlik sağlam dokuyla birlikte almak zorundayız. Kurşun geçtiği tüm bölgeyi ezer. Bize şu an sorunsuz gibi gözüken bölgeler bile daha sonra başımıza büyük işler açabilir.”

Sistemli bir şekilde, kurşuna kadar olan bölgeyi temizledik.

“Bu korkunç,” dedi Tyrone elimizin altındaki beyne bakarken. Kan damarları parmaklarımızın altında kıpır kıpırdı. “Yani bu... o. Onu o yapan şey...”

Gülümsememek için çaba harcayarak başımla onayladım.

“Sen de aynı şeyi hissediyor musun? Yani bunun korkunç bir şey olduğunu?”

“Kafatasını açmak zorunda kaldığım her an hem de.”

“Asla sıradan bir şey gibi gelmiyor mu?”

“Zaman içinde bazıları kendilerini neşterli bir tanrı gibi düşünmeye başlayarak zevk alırlar,” başımı iki yana salladım. “Ama beni hâlâ ürpertiyor.”

“Kesinlikle.”

Bir süre sessizce çalıştık. Kesiyor, düzeltiyor, yıkıyor, temizliyor, insan ellerimizle yapabileceğimizin en iyisini yapmaya çalışıyorduk. Ama tüm çabalarımıza karşın hücre düzeyinde kaba ve beceriksiz haldeydik ve uçurumun kenarında dans ediyorduk.

“Hangi dokuya dokunmamak gerektiğini nereden biliyorsun? Onun ihtiyacı olan bir şeyi kesip almadığına nasıl emin oluyorsun?”

“Buna emin olamazsın ki. Sadece ölü dokuyu ve çevresindeki bir miktar sağlam parçayı alıyoruz. Tek yaptığımız bu.”

Bunu düşünmek için bir süre sustu. “Oradan bir anı parçasını kesiyor olabilirsin. Ya da matematik kabiliyetini hatta önemli bir kararı filan.”

“Doğru. Bazen bu işlemler sırasında anıları mı yoksa kişinin onlara erişim kabiliyetini mi kesip alıyoruz diye merak etmişimdir.”

“Ne fark var ki?”

“Pratikte bir fark yok. Bu yüzden sana burada sihir filan olmayacağını söyledim. Şu an süper bir bilgisayarın karşısında duran ilkel mağara adamından bir farkımız yok. Bu trilyonlarca sinapstan bir tekini bile doğrudan onaramıyoruz. Değil işe yaramayanı, sorun yaratanı tespit edip çıkarıp almak, bir tek canlı nöronun dahi bağlantısını yeniden düzenlemek becerisinden bile uzağız. Sihirli bir biçimde bu bağlantıları görebilsek bile hâlâ şaşkınlıkla bakmayı sürdürürdük. Zira tüm bu bağlantılar her insanda farklıdır. Genlerin, çevre koşullarının, eğitimin ve deneyimin etkisiyle biçimlenirler. Trilyonlarca hücrenin birbirleriyle bağlantı kurmaları sonsuz derecede farklı biçimde meydana gelebilir. Yalnızca sınırsız bir zekaya sahip biri tüm bu sonsuz kombinasyonları hesaplayabilir.”

“Tanrı?”

“Ben öyle inanıyorum.”

“Mağara adamı.”

“Hı, hı.”

Kurşunun açtığı iz üzerinde çalışmayı sürdürdük.

“Küçük forsepse ihtiyacım var.”

Helen bana istediğim aleti verdi. Bir saniye sonra da Lashonna'nın beynindeki kurşun çıkmıştı. “Bunu temizleyip, polise teslim etmek üzere kaldırmamız gerek,” dedim. Helen kurşunu paslanmaz çelik bir tasın içine koyup, dezenfekte etti.

“Bu kanıta ihtiyacımız olabilir, Helen. Bu yüzden polis gelene kadar kurşun kaybolmasın lütfen.”

Birkaç dakika içinde operasyonu tamamladık.

“Tamam, şimdi temizleyip, yaranın üzerini sterilize edin.”

“Yarayı açık mı bırakacaksın?” diye sordu Tyrone.

“Beyin şişecektir,” dedim. “Eğer doku içeriye doğru şişerse kafa içi basıncını dağıtma şansımız kalmaz.” Tyrone yavaşça başını salladı. Helen’a baktım.

“Eğer bir helikopter bulma şansımız şu an için yoksa onu Jackson’a ambulansla göndermemiz gerek. Yüksek miktarda oksijen vererek karbondioksit basıncını yirmi beşle otuz arasında tutmak gerek. Bu sayede beyinde bir miktar büzüşme sağlayarak iç basıncı daha da azaltma şansımız olur. Bu arada hemen her kilo için yarım gram mannitol ve üç ölçek dexamethasone vermeni istiyorum. Kasılma olabileceğinden ambulansla kullanılmak üzere diazepam hazırla. Deri altına zerk edilecek biçimde kullanılmaya hazır her kilo için iki gramlık ölçekte olsunlar.”

“Tamam.”

“Ayrıca elinde taze kan varsa onu da ambulansla gönder. Tromboplastin tahliyesinde lazım olabilir.”

“Kontrol edeyim.”

“Biz de ambulans ve ilaçlar hazırlanana kadar şu işi bitirelim.”

Kapıya yöneldi.

“Kurşun?” diye seslendim arkasından. Duraksadı. “Neden giderken onu da polise teslim etmiyorsun?”

Başıyla onayladı. Kurşunu kaptan alıp, kuruladıktan sonra cebine attı.

Servisin paslanmaz çelik kapılarından çıktığı anda başımı eğip Lashonna'nın beynine baktım. O anda bunun sıradan vur kaç olayı olmadığını ama öyle gözükmesinin sağlandığını anlamıştım.

41 Tyrone'la, Lashonna'nın işini bitirdiğimizde kendimi bitkin hissediyor, uyumak arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Los Angeles'dan yaptığım aktarmalı uçuşlar sırasında zaman zaman kestirmiş olsam da, bu, *Jambalaya*'nın batışından bu yana giderek artan uyku ihtiyacımı gidermemi sağlamamıştı. Kulağımdaki yara küçüktü ama hâlâ nabzımın her atışında zonkluyordu. Ameliyat sırasındaki duruş pozisyonum yüzünden belim ağrıyordu. Ayakkabılarım da yapışkan Yazoo çamuruyla perişan haldeydi.

Hiç konuşmadan Tyrone'la birlikte eldivenlerimizi, maske-lerimizi ve önlüklerimizi çıkarıp, ambulans kapısına götürülen Lashonna'nın sedyesini izlemeye koyulduk. Dışarıda nemli, sıcak hava üzerimizi tıpkı bir battaniye gibi örtüyordu. Ilık akşamüstü güneşi caddelerde karmakarışık gölgeler meydana getirmişti. Platformu geçip, Helen'in yanındaki iki acil servis görevlisiyle koşturduğu ambulansa yöneldik.

İki üniformalı polisle sağ tarafımdaki takım elbiseli adamın ellerindeki sigaralardan yükselen duman gökyüzüne yükselirken korkuyla irkildim. Bunlar vur kaç olayını araştıran dedektifler miydi yoksa Los Angeles polis teşkilatından mıydılar? Ellerim bir anda buz keserken yüzümü ateş bastığını hissettim.

Jasmine polislerin sigara dumanının yüzüne gelmeyeceği tarafa geçmişti. Onu görünce aklımı toplayıp, ayaklarımdaki ça-

murı temizleyerek korkumdan uzaklaşmaya çabaladım. Bana el sallayıp, sigara içen adamlardan uzaklaşarak yanıma doğru yürümeye başladı.

Arkamdan kalın bir ses yükseldi. “Güzel iş, Doktor!”

Döndüğümde Clifford Scarborough’un acil servis kapısından bana doğru yürüdüğünü gördüm. Önce sedyedeki Lashonna’ya baktı, başındaki yaranın üzerine yerleştirdiğim gevşek sargıyı inceledi.

“Başarılı operasyonun onun hayata tutunma şansını arttırdığı çok açık,” dedi.

“Bütün ekip sayesinde,” dedim Tyrone, Helen ve bize yardım eden adını bilmediğim diğer hemşireye bakarak. Sonra Lashonna’ya baktım. “Ancak senin de gördüğün gibi Jackson’dakilerin de yapması gereken çok şey var.”

“Başarabilecek mi?” Jasmine hemen yanı başıma gelmişti.

Ona doğru dönüp, güneş nedeniyle gözlerimi kısarak gölgeler arasından kaybolan yüzüne baktım. Arkasında sigaralarından son nefeslerini alan polisler arka arkaya izmaritleri yere attılar. Ardından da ayakkabılarının ucuyla ateşi söndürüp, bize doğru yürümeye başladılar. Kaçma arzuma ket vurmaya çalışıyor, bunun yerine Lashonna’nın yanına gidip, elini yaralı kadının alnına koyarak durumuna bakan Jasmine’e konsantre olmaya çalışıyordum. Başını eğip yaralıya bakarken yüzü içinde hissettiği derin hüznü ve endişeyi net biçimde ortaya koyuyordu. Jasmine o an için dokunuşuyla onu iyileştirmeye çalışan Meryem Ana’ya benziyordu adeta. Sonra doğrulup bana baktı.

“Başarabilecek mi?”

Jasmine’in yüzünden yorgunluk adeta akıyordu. Lashonna’nın kanı kuruyup kahverengine bürünmüş, üzerindeki beyaz bluzdan siyah eteğine doğru neredeyse tüm üstünü kaplamıştı. Lashonna’nın da üzerinde beyaz bluz ve siyah etek olduğu-

nu fark edince tepeden tırnağa ürperdim. Polisler bizi duyabilecek mesafeye gelmişlerdi ama çok da fazla yaklaşmıyorlardı.

“Evet? Başarabilecek mi?”

“Başarabilirdi.”

“Başarabilirdi?”

“Çok büyük şansı var ama...”

Jasmine adeta yıkıldı. Kollarını boynuma dolayıp, başını omzuma adeta dünyada kalan son sığınakmışçasına gömerek hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı. Ben de ona sarılıp, hafifçe sırtını okşadım.

O an sanki her şey donmuş, arka plandaki sıcak Delta’da zaman gölgelerin arasına saklanmıştı. Sıcak, nemli hava adeta parmakları varmışçasına bizi çevrelemişti. Saygıyla takip ettiği bu anın hemen ardından Tyrone yüzüme baktı. Ardından başıyla Lashonna’yı işaret etti. Gözlerimi kırparak onayladım. Sedyenin tekerlekleri toplanırken Jasmine de doğrulup, bir adım geri çekilirken, yüzündeki yaşları sildi.

“Bir saniye bekle,” dedim Jasmine’e. Başını kaldırıp, kederle yüzüme baktı.

Hastabakıcılar sedyeyi yerleştirip, Lashonna’nın serumunu ambulansa koyarlarken ben de Tyrone, Helen ve Scarborough’a ilaçların hazırlanması ve Jackson’da yapılması gerekenlerin ambulanstakilere izah edilmesi aşamalarında yardım ettim. Bu açıklamaları Tyrone’la Helen yapmışlardı ama ben de söylediklerine kulak misafiri olup, bir yanlış anlaşılma olmaması için azami özen göstermiştim. Jasmine ambulansın kapıları kapatılmadan önce öne çıkıp, son bir kez içeri baktı. Ardından batan güneşin ışıkları altında 82 numaralı otoyola doğru uzaklaşan oradan da Jackson’a yönelecek ambulansın ardından bakakaldı. Gözümün ucuyla bir grup polisin bize doğru yaklaştığını gördüm.

Ambulansın gidişiyile havadaki gerginlik sıcak asfalttaki su damlası gibi gözden kaybolmuştu. Scarborough elimi sıkıp, ayrıldı. Helen da bana kartını verdi. Diğer hemşireyse tanıştığına memnun olduğunu söyledi. İki polis yanımdan geçip, Greenwood polis otosuna doğru yöneldiğine korkum bir hayli azalmıştı.

“Ölümle yarıştık resmen,” dedi Tyrone hâlâ endişenin kaybolmadığı görülen bakışlarıyla. “Kafamı allak bullak ettin.”

“Bu işi yapmaya karar vermeden önce iyice düşün,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Bugün yaşadıklarım kararımı perçinledi. Senin sayende oldu bu.” Uzaktan siren sesleri duyuluyor-du. “Lanet olsun. Yeni dalgaya hazırlan.”

Elini sıkıp, hızlı adımlarla uzaklaşmaya koyuldum.

“Doktor Stone?”

Kulakları tırmalayan bu sese doğru döndüğümde orta boy-lu, koyu tenli, ince bıyıklı, zayıf, adaleli bir adamla burun bu-runu geldim. Üzerindeki üniforma onun Leflore Eyaleti Şerif Departmanı’ndan olduğunu ortaya koyuyordu. Kolundaki üç çiz-gi de rütbesinin çavuş olduğunun göstergesiydi. Cebinin üzerin-deki kartta da ismi yazılıydı. John Myers. Los Angeles polisinin sonunda beni yakaladığını düşünerek korkuyla titredim.

Jasmine yanıma yaklaştı.

“Çavuş,” dedim elimi uzatırken.

“Bana John, deyin,” dedi elimi sıkarak.

“John.”

Bir süre polis bakışlarıyla beni tepeden tırnağa süzdü.

“Çocuk nasıl?” diye sordu başıyla acil servisin kapısını işaret ederek.

“Şüpheli mi?”

Myers başını iki yana salladı. “Hayır. Tyrone. Onun hakkın-da ne düşünüyorsun? Yani ününüze dayanarak soruyorum. İyi mi, kabiliyeti var mı?”

“Kesinlikle.”

Myers’ın gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı.

“Tyrone’a John baktı,” dedi Jasmine. “O korkunç günlerden sonra onu kanatları altına aldı.”

“Yalnızca çocuğa Tanrı vergisi yeteneğini geliştirmesi için yardımcı olmaya çalıştım.” “John ayrıca Darryl Talmadge’i de tutuklayan kişidir,” dedi Jasmine. “Bugün yaşananların da onunla bağlantılı olduğunu düşünüyor.”

“Lashonna’nın üzerindeki seninkilerle aynı olduğunu unutma! Ve de onun Talmadge olayındaki rolünü.”

İkisi birlikte başlarını salladılar.

“Elbette Greenwood polisi bunlarla uğraşmak istemiyor,” dedi John.

“Ateş edeni yakaladınız mı?” diye sordum. “Sedyeye kelepçeli çocuk mu o?”

“İçlerinden biri. Ama konuşamaz. Çünkü öldü.”

“Aman Tanrım.”

“Hı hı. Biraz uyuyun da yarın şu Talmadge olayını etraflica konuşalım.”

“Tekrar teşekkürler, Jim,” dedi Jasmine.

“İşim bu.” Dönüp ekip otosuna doğru yürümeye koyuldu.

Midem adeta kaynıyordu.

“Sana yiyecek bir şeyler bulmamız gerek. Az ileride bir Sonic büfesi var.”

Yazoo’daki iş merkezlerinin yoğun olduğu caddedeki o büfeye annemin cenazesinden hemen sonra gitmiştim. Sonic 1950’lerden kalma, otomobille gidilen, garsonların hamburgerleri ayağınıza getirdiği yerlerden biriydi.

“Tabii oraya gitmeden önce senin üzerine giyecek bir şeyler bulmamız gerek. Zira garsonlar seni bu halde görür görmez 911’i ararlar.”

Sanki ilk defa görüyormuşçasına üzerindeki kurumuş kan lekelerine baktı.

“Güzel bir noktaya temas ettin.”

Güneş batıdaki devasa değirmenlerin üzerinde ağır ağır batıp, etrafımızdaki gölgeler koyulaşırken bir süre düşündük.

“Buldum!” dedim. “Beni takip et.” Acil servise yönelip, kapıyı tutarak, Jasmine’i içeri soktum. Ardından da birlikte ilerlemeye koyulduk.

On dakika sonra üzerimizdekileri çıkarmış, yerine temiz yeşil doktor önlükleri giymiştik. Jasmine üzerinden çıkardığı kanlı giysileri acil serviste bulduğumuz bir plastik torbaya tıkıştırılmıştı. Ben de gömlek, pantolon, cüzdan, cep bilgisayar ve cebimdekilerden oluşan eşyalarımı benzer bir poşete doldurmuştum.

“Şimdi tek yapmamız gereken tıbbi yardım isteyebileceklerden uzak durmak,” dedim ona.

Son derece rahat bir tavırla kahkahayı patlatıp, hafifçe omzuma dokundu. Parmaklarını hissettiğim o kısa süre boyunca kendimi ne kadar yorgun ve yaşlı hissettiğimi unutmuştum bile.

42 Cilalanmış kiraz ağacı mobilyasının rengini andıran eşekarıları Sonic’in çöplüğün üzerinde kümeler halinde uçuşuyorlardı. Otomobili bulduğum tek boş yere doğru çekerken akşam gök gürültülü yağmurun beklediğini haber veren sert rüzgarın altında arılar danslarını sürdürdüler.

“Şeytani küçük yaratıklar,” dedi Jasmine.

Arıların sürü halinde üzerimize geldiğini görüp, sokuğlarında nasıl acıdığını hatırlayarak hemen aralık camı kapattım.

Birlikte menüyü incelemeye, klimanın tatlı mırıltısını dinlemeye koyulduk.

“İki numara, Diet Cola,” dedi Jasmine.

Arıların uzaklaşmasını bekledim ama ben pencereyi indirir indirmez yeniden saldırıya geçmeye hazırlanıyorlar gibiydi. Onları kovalamaya çalışarak hemen Diet Cola’lı iki numaralı menüden iki tane istediğimiz siparişini verip, camı kaldırdım. Bir eşekarısı kapanmak üzere olan camın arasından içeri girmeye çalışıyordu ki arada kalarak sıkıştı. Ayakları dışarıda kalmış, kıvranıyordu.

“Asla vazgeçmezler, değil mi?” dedi Jasmine.

“Evrimsel amaç.”

“Genel bilgi.” Duraksadı. “Orada kendini temize çıkardın.” Başıyla hafifçe hastane yönünü işaret etti.

Omzumu silkerek, “Yalnızca yardım etmeye çalıştım,” dedim.

“Hayır, sadece o kadar değil.” Alt dudağının köşesini kemi-rerek düşünceli bir tavırla yüzüme baktı. “Orada öylesine soğuk-kanlı, o karmaşanın ortasında öylesine sakindin ki. Sanki aynı şeyi daha önce yapmışsın gibi.” Yüzüme baktığında, gözlerinin doğrudan yüreğimi gördüğüne inandım. O anda Jasmine’e yalan söylemeyeceğimi, söyleyemeyeceğimi anladım.

“Beyin cerrahı olmadan önce o işi yapıyordum.”

Yüzüme daha fazlasını bekleyerek baktı.

“Başka zaman anlatsam?” diye sordum. “Uzun bir hikaye. Şu an o konudan bahsetmemeyi tercih ederim.”

“Elbette.”

Sesinde hissettiğim hayal kırıklığı yüreğimi büyük bir suç-luluk duygusuyla doldurmuştu. Ona kendisini iyi hissettirmeyi delice arzuluyordum.

“Yorgunum,” diye açıklamaya çalıştım. Ama kelimelerim kendi kulağıma bile inandırıcı gelmiyordu. “Tüm olup bitenler enerjimi aldı götürdü. Kalan son gücümü de başımıza gelenleri anlamak için harcamak istiyorum.”

“Başımıza.”

Bu kelimenin tekrarlanması bir kez daha içimi suçluluk, korku, bitkinlik ve de öfke duygularıyla doldurdu.

“Pekala, yani bugün aslı hedefin Lashonna değil de ben olduğumu düşünüyorsun, öyle mi?”

“Mantığın gereği bu,” dedim yavaşça. “Ama onun da hedef olması konuyu değiştirmez. Neticede senin için çalışan biri o.”

Daha başka bir şey söyleme fırsatı bulamadan gözyaşları sicim gibi süzölmeye başlayınca elleriyle yüzünü kapattı. “Onu öldürdüm,” diye hıçkırıklar arasında inledi. “Her şeyi annem gibi tek başıma yapmalıyım.”

“Başarabilirdi.”

“Başarabilirdi, başarabilirdi... Eğer ben olmasaydım. Lanet olsun!”

Gözyaşları daha önce gördüğüm çelik gibi iradeye sahip kadını almış götürmüştü adeta. Koltuğa gömülmüş, neredeyse küçücük kalmıştı. Uzanıp, ona sarılmak, onu teselli etmek istedim. Ama bunun yerine kıpırdamadan, elimden hiçbir şey gelmeden öylece oturdum.

Ona ağlama özgürlüğü tanıyabilmek için yüzümü kendi tarafımdaki pencereye çevirdim ama gözlerimi üzerinden uzun süre uzak tutamıyordum. Ona dikkatle baktığımda parça parça olduğunu ama kendini toplamaya, adeta kendini onarmaya çalıştığını görebiliyordum. Bu kendine gelme sürecinde birkaç kez daha hıçkırdı sonra üzerindeki ameliyat önlüğüyle yanaklarındaki yaşları kuruladı. Ona yakalanmadan hemen bakışlarımı kaçırdım.

Sonra, yoldan geçen 70 model bir Chevy Monte Carlo’dan yükselen müzik, istesek de istemesek de aramızda oluşan o şiirsel atmosferi dağıttı.

Sadece kaltakları becermek istiyorum...

“Neşeli,” dedi Jasmine gözyaşlarının yerini öfke alırken.

Tavuk kafalı, tavuk kafalı ağzında penisle...

Başını iki yana salladı. “Doktor Dre.” Başını bir kez daha salladı. “Bütün kadınlar kaltak ve orospu. Onlar yalnızca tecavüz edilip, dövülmesi, kötü muamele gösterilmesi gereken düşük hayat formları.”

Daha önce bu rap parçasının sözlerine hiç dikkat etmemiştim. Jasmine’in sert tepkisi beni şaşırtmıştı.

“Yalnızca testosteron başka bir şey değil,” dedi Jasmine bir süre sonra. “Hip-hop işin sonuçlarını düşünemeyen genç erkeklerin müziği. Toplum tüm bu şiddet, suç, cinsel istismar içeren şarkı sözlerine tolerans gösterdikçe tecavüzün, cinayetin normal olduğunu söylemeye bile vardırıdılar işi. Önce dinle, sonra dinlediklerini uygula.” Başını iki yana salladı. “Sonra da boyunlarını bükerek neden şiddetin bu kadar arttığını anlayamadıklarını söylerler bir de.”

Monte Carlo, Park Caddesi’ne erişip, sağa dönünce müzik daha az duyulur oldu.

“Neyse. Şimdi hangi cehenneme gideceğiz?” diye sordu bir süre sonra.

“Keşke bilsem,” dedim. “İşler yirmi dört saat önce aklımıza bile getiremeyeceğimiz kadar karıştı.”

“İnanması çok güç.”

Cam tıklayınca yerimde sıçradım. Döndüğümde garsonun bir elinde tepsiyi tuttuğunu diğer elindeki katlanmış gazeteyle de arıları kovmaya çalıştığını gördüm. Pencereyi aralayıp, arılar içeri girip bizi şişlemeden tepsiyi alıp, yeniden kapattım. Yiyeceklerin kokusu ağzımı sulandırmıştı.

“Bu sabah Vince Sloane benim Los Angeles polisinin bir numaralı şüphelisi olduğumu söyledi,” dedim Jasmine’e hamburger, cips ve kolasını uzatırken.

“Ne? Bunu nasıl düşünebilirler? Yiyeceğini torpido kapağını açıp, üzerine koydu. Ben de kolayı bardak tutucuya yerleştirdim.

“Hayal gücü zayıflığı işte.” Lokmalar arasında Jasmine’e her şeyi anlattım.

“Ancak Myers’ın ve Greenwood polisinin tepkisine bakınca henüz Los Angeles polisinden bir bilgi almadıkları anlaşılıyor,” dedi.

“Şimdilik öyle gibi ama bence işler giderek sarpa sarıyor.”

Jasmine kaşlarını çatı.

“Gelirken Rex’le konuştum. Bana askerlerin sorular sordugundan bahsetti.”

“Askerler neden...” Bir süre parçaları yerlerine koymak istercesine susup, düşündü. “Tamam, önce elimizde yalnızca Jackson’daki bir askeri hapishanede tutulan Darryl Talmadge vardı. Ardından teknene yanlışlıkla saldırıldığını düşündük.” Onaylamam için susup, yüzme baktı. “Sanırım artık senin askeri geçmişine odaklanmamız gerekecek.”

Yüzüme beklenti dolu bakışlarla bakıyordu. “Kaçırdığım bir şey var mı?”

“Hayır. Tabii ben kendimle ilgili önemli bir noktayı gözden kaçırmıyorsam.” Diet Cola’dan bir yudum aldım. “Ancak gözden kaçırdığımız şey öldürülmemize neden olabilir.”

“Bu çok cesaret verici,” dedi karamsar bir ifadeyle. Ardından yarısı yenmiş hamburgerinden bir lokma daha ısırdı.

Ben de kendi yiyeceğime saldırdım. Sessizce oturup, bir süre yalnızca karnımızı doyurmayı düşündük.

“İşin ucunun orduya dek uzanması beni çok rahatsız ediyor,” dedim sonunda. “Tüm yaşamımı ve kariyerimi orduya borçluyum ben. Bu ülke de varlığını ve ayakta kalmasını vatanları uğruna canlarını hiçe sayan o insanlara borçlu.”

“Tıpkı senin gibi.”

Omzumu silktim. “Ben işimi yaptım.”

“Sen de diğer iyi askerler gibi işini yaptın. Ama ordu senin de gayet iyi bildiğin gibi kişisel çıkarları uğruna her şeyi yapabilecek insanlarla dolu. Eğer amaçlarına ulaşmalarına engel olarak görürlerse seni de Darryl Talmadge’i de ortadan kaldırmaktan çekinmeyeceklerdir.

“Çok haklısın,” dedim. “Ama ordunun düşmanımızı severek teslim olmamız gerektiğini düşünen çok güçlü düşmanları da var.”

“Evet,” Jasmine’in bakışlarından aklından karmakarışık düşünceler geçtiğini fark ediyordum. “Bunu çözmek işimizi kolaylaştırılmaz ki.”

Cola kutusunu kafama dikip, son yudumuna kadar içtim.

“Kesinlikle haklısın,” dedim sonunda. “Bu bizim görevimiz değil. En azından şimdilik.”

“Öyleyse görev nedir?”

“İlk görev hayatta kalmak.” Son kızarmış patatesimi ağızma atarken aynı siparişi bir kez daha versem mi acaba, diye düşündüm.

“Alsana. Benimkini yiyebilirsin.” Jasmine bana neredeyse hiç dokunmadığı patateslerini uzattı.

“Teşekkürler.”

“Seni cezaevinden uzak tutmak da oldukça önemli bir önceliğimiz olmalı,” dedi. “Sensiz bu işi sonuna dek götüremeyiz.” Jasmine başını iki yana salladı. “Senden şüphelendiklerine inanmıyorum.”

“Bak, olup bitenlere bakıldığında eğer soruşturmayı yöneten ben olsaydım, inan ki kendimden şüphe derdim.” Gülmeye çalıştım ama ağızımdan çıkan ses kulağıma hiç de gülme gibi gelmemişti.

“Her şey Talmadge’yle ilgili,” dedi Jasmine. Uçakta annemin sana verdiği hafıza kartı üzerinde bol bol çalışma fırsatım oldu.”

“Ve?”

“Braxton’la ilgili bilgiler yanında avukatı Talmadge’in Ordu’nun emirlerine uygun hareket ettiğini, öldürdüğü adamın da Braxton tarafından yürütülen çok gizli bir askeri tıbbi programından kaçan kişi olduğunu ileri sürüyor.”

“Bana çok hevesli bir savunma avukatının taktikleri gibi geldi,” dedim.

“Son birkaç günde meydana gelen olaylar aksini kanıtlamamış olsa ben de aynı fikirde olabilirdim. Ama Shanker dürüst bir adam. Tüm bunları bizden para koparmak için yaptığına inanmıyorum.”

“Karşılığında ne istiyor peki?”

“Seni.”

“Beni?”

“Eğer annem seni Talmadge’in temyiz duruşmasına müdahil olarak katılmaya ikna edebilseymiş mikrofilm kayıtlarını vereceğini taahhüt etmiş. “

“Neden ben?”

“Sen ünlü bir insansın.” Jasmine gülümsedi. “Sinirbilim üzerine seninle ilgili çok sayıda makale çıktı basında.”

“Ama başka bir dolu...”

“Ayrıca askeri geçmişi de olan birisin. Yanlarında olman savunma tarafının güvenilirliğini artırmış olacak.”

“Hmmm,” diye mırıldandım. “Bürokrasiyle birtakım sıkıntılar yaşamış olabilirim ama solcu bir antimilitarist olduğum söylenemez ki benim.”

“Dalga geçme.” Devam etmeden önce bir süre duraksadı. “Kısacası söyleyeceklerinin önemli olduğunu düşünüyor.”

“Kısacası ilk önce Shanker’la temasa geçmemiz gerekiyor.”

“Lashonna...” Jasmine’in sesi titredi. “Lashonna onunla dün buluştu.”

“Herhangi bir şey yazmış mı?”

“Bilmiyorum. Los Angeles’den geldiğinden beri onunla doğru dürüst konuşmadım ki. Sigara molasından sonra konuşacaktık. Aslında ben de onunla birlikte bahçeye çıkıyordum ama rüzgar o kadar kuvvetliydi ki nereye kaçarsam kaçayım sigara dumanından kurtulamayacağımı görünce ateş açılmasından birkaç saniye önce içeri geçtim.”

“Bu da senin de hedef olduğunu gösterir.”

“Evet.”

“Tamam,” dedim. “Nereye gideceğiz? Sanırım en mantıklısı Shanker. Bir de John Myers var tabii. En güçlü olduğumuz yerden başlayalım.” Başımı çevirip Park Meydanı’na doğru sirenlerini çala çala uzaklaşan ambulansa baktım. Gökyüzünde çakan şimşekler yağmurun çok yaklaştığını gösteriyordu.

“Mahkeme kayıtlarında işe yarayacak bir şeyler var mı?” diye sordum siren sesi iyice azaldığında. “Otopsi kayıtları, görüşmeler filan?”

“Gizli,” dedi Jasmine. “İç güvenlik. Ulusal güvenlik gibi gerekçelerle.”

Biri arayınca telefonumdan yükselen Robert Johnson’ın ezgisi aracın içinde yankılandı.

“Crossroad Blues,” diye gülümsedi Jasmine. “Güzel.”

Arayan Flowers’tı.

“Selam, Jeff,” dedim.

“Brad, durum kötü. Korkunç,” dedi Flowers. “Camilla’ya yaptığımız tüm taramalar ve tahliller durumun kesinlikle bir locked-in sendromu olduğunu ortaya koyuyor. Artık buna eminiz. fPET taraması sonuçları beyinde bizim bilinç olarak adlandırdığımız bir beyin fırtınasının meydana gelmekte olduğunu ortaya koyuyor.”

“Aman Tanrım.”

fPET taraması yani fonksiyonel pozitron-emisyon tomografisi benim de geliştirilmesine yardımcı olduğum yeni bir yöntemdi. Bu yolla beyin metabolizmasındaki aktivite ölçülüyordu.

Flowers’la konuşmam sırasında Jasmine de yüzünde büyük bir merak ifadesiyle bana bakıyordu.

“Kesinlikle bir tepki vermediğine emin misin? Küçük bir parmak, göz kapağı hareketi. Dış dünyaya en ufak bir sinyal?”

“Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey,” diye karşılık verdi Flowers. “Tüm taramaları bir kez daha gözden geçirdim. Durum ortada. Camilla bilincini yeniden kazanmış ama bunu kesinlikle gösterecek durumda değil. Tam bir locked-in durumu. Zihninin cehennemine gömülmüş durumda, Brad. O cehennemde.”

43 “O cehennemde.”

Flowers’ın sözleri adeta alnımın ortasına yumruk yemişim gibi çarpmıştı beni.

“Aman Tanrım,” dedim alnımı direksiyona dayarken.

“Daha önce böyle bir şey görmemiştim,” dedi Flowers.

Doğrulup, gücümü toplamaya çabaladım. “Bir şeyler yapmak zorundayız.”

“Anestezi öneriyorum,” dedi Flowers. “Hameroff’un dediği şeyden yani.”

“Mantıklı.” Anesteziist Stuart Hameroff ve kozmolojist Roger Penrose’nin kuramlarına göre bilinç beyin nöronları arasındaki mikrotüplerde meydana gelen kuantum tepkimeleriyle ortaya çıkar. Başka araştırmalar da anestezinin bu mikro tüplerdeki proteinleri körleştirerek bilinci ortadan kaldırdığını ortaya koymuştur. Ancak anestezi gerçekten bilinci durduruyor muydu? Belki de anestezi altında beyin anıları kaydetme kabiliyetini yitiriyordu. İnsan anestezi altında ölürsk bilinci yeniden faaliyete geçer miydi?

“Bu çok hassas bir denge,” dedim sonunda. “Bilinci engelleyecek kadar çok ama ölümcül sonuçlara ulaşmayacak kadar az verilmeli.”

“Bunu ben de düşündüm.”

Flowers’ın sesi kulağımda yankılanırken bir yandan da acaba ‘kazayla’ dozu biraz fazla kaçırılmayı mı planlıyor, diye düşünüyordum. Ona dikkatli olmasını, anestezinin dozunu fazla kaçırılmamasını söylemeyi düşündüm.

Ben sessizliğimi korurken hattan gürültüler geldi.

“Yap,” dedim içimdeki rahatlama ve suçluluk karışımı duyguya aldırmamaya çalışarak.

“Hat kesiliyor.”

“Avukatımı arayıp, hayat destek ünitesini yasal olarak kapatma imkanı olup olmadığını soracağım.”

Bağlantıda sorun vardı. Ama sanırım Flowers beni anlamıştı. Zira, “Söylediklerinin bir kelimesini bile anlamadım,” derken sesi bana çok net ulaşmıştı.

Sonra telefonu kapattı.

Bir süre düşündüm sonra ben de no tuşuna bastım.

“Camilla,” dedim. “Beyninin derinliklerinde bilincine yeniden kavuşmuş.” Jasmine’e locked-in sendromunu anlatırken yüzü önce hayretle kasıldı. Ardından ne demek istediğimi iyice anlayarak, dehşetle irkildi. Sonunda da derin bir kedere büründü.

“İletişim kuramıyor,” diye devam ettim. “Ne parmağını ne de göz kapağını hareket ettirebiliyor. Eğer rahatsızsa veya acısı varsa bile bunu bilebilmemizin imkanı yok. Ona ulaşmak için yapabileceğimiz hiçbir şey de yok.”

“Bu... bu tüm yaşamım boyunca gördüğüm bir kabusu benziyor,” dedi Jasmine. “Bir yolda, mutlulukla yürüyorum. Sonra aniden hiçbir şeyi göremediğim, duymadığım, koklayamadığım, dokunamadığım simsiyah bir boşluğa düşüyorum. Bu boş-

luk şeytanın kahkahalarıyla çınıyor. Aslında bu kahkahaları da duymuyorum. Yalnızca zihnimde hissediyorum o ” bir süre doğru kelimeyi aradı. “O korkunç okşamaya benzer sesleri. Sanki görülmeyen bir el bedenimin içinde dolaşmış gibi. Artık orada değil ama az önceki dokunuşları hâlâ ruhumu acıtmaya devam ediyor sanki.” Belirgin bir şekilde titredi. “Ne yaparsam yapayım bu kabustan kurtulamıyorum. Ta ki uyanmayı başarıncaya dek.”

Sonunda başını kaldırıp, yüzüme baktığında gözleri hüznü doluydu. “Camilla uyanamaz ama değil mi?” Bu korkunç durumu idrak etmenin neden olduğu dehşet duygusu Jasmine’in gözlerinden okunuyordu. “Peki ya uykuya dalma şansı?”

“Bizim yardımımız olmadan imkansız.”

“Ölümden daha kötü bir kader.”

“Yapabileceğim bir şey var.” Cep telefonumdan avukatımın hızlı arama tuşuna bastım. “Mahkemeden yaşam desteğini durdurma izni almam gerek.” Sekreter kız benim sesimi tanıdı ve beni hemen avukata aktardı.

“Tanrım, Brad! Hangi cehennemdesin sen?”

“Ben de sesini duyduğuma sevindim.”

“Başını ne tür bir belaya soktun sen? Hakkındaki mahkeme celpleri ve arama izinleriyle ofisimin duvarlarını rahatlıkla kaplayabilirim. Los Angeles polisi evini, ofisini, laboratuvarını didik didik etti. Ayrıca az önce üzerime üzerime yürüyen bir albayla uğraşmak zorunda kaldım. Arkasından da federaller geldi.”

“Ah, Aman Tanrım.”

“Bırak şimdi şaşırmış numaralarını, Brad. Hangi cehennemdesin sen? Hepsi senin nerede olduğunu öğrenmek istiyor. Tabii ben de.”

Polisi, orduyu, ulusal güvenliği, dinlenen hatları düşününce hemen telefonu kapattım.

“Gitmemiz gerek,” dedim aracı çalıştırıp, geri geri park yerinden çıkarken.

“Neden şimdi?”

Dar park alanından dikkatle çıkmaya çalışırken anlatmaya koyuldum. “Eğer evimi ve büromu aradılsa, ellerinde mahkeme celbi ve arama izinleri de varsa izimi burada bulmaları an meselesi. Kapana sıkışmış bir haldeyim ve tek çıkış da Talmadge gibi duruyor.”

“Ne yapacaksın?”

“Otelden eşyalarımı alıp, ortadan kaybolacağım. Bu kamyonetin kirasını da otel ücretini de kredi kartımla ödedim. Beni bulmak için çok uğraşmalarına gerek yok. Polisi ve orduyu iyi tanımam tek şansımız olabilir.” Bir süre düşünmek için sustum. “Silahın var mı?”

Jasmine yüzüme beni küçümseyen bir bakış fırlatarak çantasından bir tabanca çıkardı. Tabancanın plastik kılıfını çıkarıp, bana uzattığında onun 2.75’lik bir Ruger Speed Six 357 magnum olduğunu gördüm.

“Bu ciddi bir silah.”

“Bak ben bir siyah...”

“İnsan hakları avukatısın,” diye bitirdim cümlesini ve ikimiz birden kahkahayı patlattık. Ardından her birinde altı kurşun bulunan şarjörleri çıkararak beni bir kez daha şaşırttı. Park alanından çıkıp, sağa Park Meydanı’na doğru dönerken hayretle ıslık çaldım. Gözümün ucuyla silahı kılıfına koyup, çantasına yerleştirmesini izledim.

“Bundan bir tane daha yoktur sanırım,” diye sordum Grand Meydanı’ndaki ışıklarda yavaşlarken.

“Lashonna’da aynısından var.” Yine hüznle titremiştii sesi. “Ona ben almıştım. Sanırım bürosunda, çantasının içinde olmalı.”

“Almamda bir sakınca var mı?”

“Tabii ki yok.” Işık yeşile döner dönmez sağa, son derece pahalı villalarla dolu, manzarasıyla oldukça etkileyici bir bölge olan Grand Meydanı’na saptım. Burası kentin hâlâ tamamı beyaz olan muhitiydi.

Bir süre hiç konuşmadan ilerledik. Bu sırada ben de bizi hayatta tutacak şeyleri düşünmeye, ölümümüzle sonuçlanacak hataların neler olabileceğini tespit etmeye çabalıyordum. Jasmine de kafasında benzer şeyleri yapıyordu. Koltuğuna gömülmüş, gözleri ileride, kendi düşüncelerine dalmıştı. Grand Meydanı’nın sona erip, Fulton mahallesinin başladığı Keesler köprüsüne geldiğimizde aklıma bir fikir geldi. Kırmızı ışıқта yavaşladım.

“Senin arabanı kullanabilir miyiz?” diye sordum. “Bu kamyoneti arayacaklardır.”

“Ben annemin kırmızı Mercedes’ini kullanıyorum. O da çok iyi bir seçim sayılmaz.”

“En azından şimdilik.”

“Hastanenin otoparkında.”

Sağa West Washington’a doğru döndüm.

44 Keesler köprüsünden geçip, Fulton caddesinde ilerledikten sonra Leflore Eyalet Mahkemesi’nin manolya ağaçlarıyla çevrili, 1960’lardaki insan hakları hareketinden önce ırk ayrımcılığıyla ilgili verilen adaletsiz kararların hayaletlerinin cirit attığı bahçesi ve devasa büyüklükteki tarihi binasının önüne ulaşıyordu.

Burası halen nezarethane olarak kullanılıyor, kentin çoğunlukla siyahların ikamet ettiği bölgelerinde meydana gelen uyuşturucu ticareti ve şiddet olayları neticesinde binanın park alanı yirmi dört saat gelip giden araçlarla dolup taşıyordu.

O akşam, federal hükümete ait, üzerlerinde herhangi bir işaret bulunmayan iki siyah sedan otomobil şerifin devriye araçlarının arasına park etmişti. Biri Jackson diğeryse Memphis'ten gelen iki aracın motorları uzun yolculuklarından sonra tıkırtılar çıkararak soğuyordu. I-55 yolundaki hızlı yolculuklarında bu araçlara içlerinde şerifin ve Greenwood polis şefinin kişisel araçlarının da bulunduğu ekip otoları da eşlik etmişti.

Bu araçlardan inenlerin hepsi üçüncü kattaki geniş konferans salonunda bir araya geldiler. Uzun boylu, zayıf, kısa, silah metali rengini hatırlatacak derecede kırlaşmış saçlı, şakaklarının hemen üzerinden geçip, alnına kadar uzanan belirgin bir doğum lekesi göze çarpan federal ajan yüzünü karşısındaki kalabalığa çevirmişti. Üzerinde çizgili gömleğiyle ona kusursuz derecede uyan kıpkırmızı bir kravat vardı. Çevresindekilere gerçekte kim için çalıştığını buraya ne için geldiğini açıklayamadığından yalnızca İç Güvenlik tarafından görevlendirildiğini söylemekle yetinmişti.

Arkada oturan, sağlıklı, sportmen görünüşlü John Myers'in etkileyici görünüşünü bir tek sapsarı cildi ve çilleri bozuyordu.

"Bak bakalım Pentagon'daki kocabaşlarla federaller onu neden şimdiye dek enselememişler?" diye fısıldadı şerif Myers'in kulağına.

"Hayra alamet değil."

"Öğlene kadar bir hareket timi oluşturmamız," dedi İç Güvenlik'ten gelen adam. "Eğer sizin personelinizden biri bu adamla karşılaşırse kesinlikle tekrar ediyorum asla herhangi bir girişimde bulunmasın. Bradford Stone son derece tehlikeli biridir ve bu kabiliyetini son kırk sekiz saatte en az yedi kişiyi öldürerek kanıtladı. Üstelik öldürdüğü kişilerden altısı savaş eğitimi almış özel bir birliğe mensuptular. Biri de kendi arama ve kurtarma ekibindendi.

"Şimdi söyleyeceklerimi de aklınızdan çıkarmayın. Stone, Guadalajara merkezli uyuşturucu kaçakçılığı yapan bir çeteyele

çalışıyordu. Kendisini gözaltına almak isteyen personelimizin tamamını öldürdü. Genel bir uyarı yapılmasını istemiyoruz. Yüksek eleştirilerle uğraşacak halimiz yok. Bu operasyon bu odadaki personelle sınırlı kalmalı. Tüm riski biz alıyoruz.”

Myers elini kaldırdı. “Efendim?”

İç Güvenlik’ten gelen adam sözünün kesilmesine kızarak, kaşlarını çatıp, ona döndü. “Evet?”

“Sizin de bildiğiniz gibi ben bu adamla iki saatten daha kısa bir süre önce konuştum. Silahlı saldırıda yaralanmış birinin hayatını kurtardı ve son derece de normal biri gibi gözüküyordu.”

İç Güvenlik’ten gelen adam dişlerini göstererek sırıtıp, “Evet, Stone çok normal gözükür,” dedi. “Ama geçirdiği kaza ve karısının altı yıldır süren koma halinin onun zihinsel sağlığını etkilediğini düşünüyoruz. Nasıl bir seri katil öldürmeden duramazsa o da tehlikeye atılmadan duramayacak hale gelmiş durumda. Bu uyuşturucu şebekesinin içinde olmak ona istediği heyecanı sağlıyor, o da bu sayede normal bir yaşam sürebiliyordu. Ta ki her şey ortaya çıkana dek.”

Etrafına bakıp, içerideki herkesle göz göze gelmeye çalıştı. Ardından yeniden Myers’a döndü.

“Şimdi mantıklı geliyor mu, çavuş?”

Myers yan gözle ancak onu çok iyi tanıyabileceklerin görebileceği şekilde kaşlarını kuşkulu bir ifadeyle kaldıran şerife baktı. Myers, tabii efendim sizi çok iyi anlıyorum, olarak tanımlanabilecek küçüklükten beri kullandığı maskeyi takınarak İç Güvenlik’ten gelen adamın yüzüne bakıp, yalan söyledi.

“Evet.”

45 Cedric Valentine, bir yandan sesini sonuna dek açtığı Dr. Dre’nin “Some L.A. Niggas,” adlı parçasının ezbere bildiği sözlerine eşlik ederken Monte Carlo marka metalik aracını park yerinden çıkarıp Rising

Sun kavşağının 49 numaralı yolla birleştiği istikamete doğru yöneldi.

Los Angeles zencileri dünyanın zencilerini yönetir!..

İki yaz önce Compton'a amcasını ve diğer akrabalarını ziyaret etmek için gelmişti. İçlerinden biri ona bir Glock 9 satmış ve bu tabancayı vurduğu, siyah beyaz renkli Slauson marka otomobilinin direksiyonunda can veren domuzun birinden aldığını söylemişti.

Kentin Güney Merkezi'ne doğru ilerlerken bu tabancayı çete reislerinden birinin beynini patlatmak için nasıl kullandığını düşünüyordu. Adamın parçalanmış kafasından fışkıran kanlar arka taraftaki duvara yapışırken hissettiği o tatlı heyecanı hâlâ içinde duyumsuyordu. "Evet!" diye bağırdı dünyaya. "Biz Los Angeles zencileri! Ağız becerenlerin hepsini becerelim!"

O olaydan sonra ona Doktor Glock adını takmışlardı. Öyle güzel ateş ediyordu ki Snowden-Jones'taki o zenciler Doktor Glock derken küçük zenci kasabalarında ona hâlâ Cedric diye hitap ediyorlardı.

Annesinin kendisine verdiği ismi kullanmadığını öğrendiğinde nasıl incindiğini hatırlayınca geçici de olsa bir suçluluk hissetti. Annesi onun dindar biri olmasını, bir sporcu olarak yetişmesini istemişti. Daima saat dokuzda yatmasını, bisküvi fabrikalarından birinde düşük maaşlı bir işte çalışmasını, kiliseye gidip, hep o lanet olası dini müzikleri dinlemesini arzu etmişti. Long Beach'te oturan ve tüm yaşamını kan ter içinde çalıştığı kristal yapımına adanmış dayısı, annesinin kardeşi lanet olası Tom gibi olmasını istemişti.

"Evet efendim! Bay Charlie'nin peşindeyim... Canı cehennem!" dedi yüksek sesle. "Bu zenci öyle olmayacak!" Cedric başını iki yana sallayarak suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışırken koltuğunun elektrikli ayar düğmesine dokundu. Kendisini

dik konuma getirip, dikiz aynasını düzeltti. Pencereleeri kaldırdı, süspansiyon ayarını düzeltip, şasiyi biraz yukarı kaldırdı. Artık aracı kendi ifadesiyle, şehir zencisi, adını taktığı biçimde kullanıyordu. Bu hem kötü yolar için daha rahat bir sürüş sağlıyor hem de Jakes ve Penelope eyaletlerinde daha az hedef haline gelmesine yarıyordu. Bu gece görünmez olması gerekiyordu. Önce TEC-9. Sonra para. Sonra fahişeler.

TEC-9'u para karşılığı yattığı kadının yanından ayrılırken Memphis'teki bir sokak satıcısından almıştı.

*Kaltağa parayı verip, işi pişirdim,
Bu zenciye saygı duyacaksın ya da hiç şansın yok.*

Cedric şarkıya eşlik ederken bir yandan da eliyle direksiyon-da tempo tutuyordu.

*Benim olanı alacağım bununla
Seni Glock dokuzumla öpmeye başladığımda*

Bunu hatırlaması gerekiyordu. Çünkü fahişler rap söyleyebilen çete üyelerinden hoşlanırlardı.

Dr. Dre'nin CD'sini çıkarıp yerine Snoop Dogg'unkini taktı. CD çalar ilk parçayı ararken Cedric, Monte Carlo'yu dikkatle kullanmayı sürdürdü. Trafik kazası yüzünden cebindeki mangırlardan olmaya hiç niyeti yoktu. Rising Sun'un güneyinden çok uzak olmayan bir bölgede batıya, Quito yönüne döndü. Yazoo köprüsü üzerinden geçerek çakıllı yolu izledi. Kalkan tozdan, taşların aracını çizmesinden hiç memnun değildi ama iş işti. Ve bu iş öldürmek anlamına geldiğinde her şeyi doğru yapmak ve ortada bir görgü tanığı bırakmamak demekti.

Snoop Dogg'un "Down 4 My Niggas," adlı parçası başladı. Bu Dogg'un C-Murder'la birlikte yaptığı parçaydı.

Diğer zencilerin canı cehenneme, ben kendi zencilerim için çalışırım,

Kendi zencilerim için ölürüm, diğer zencilerin canı cehen-neme

Cedric köprüden geçip, Dokuz'dan kurtulabileceği تنها bir yer bulmak için güney yönüne doğru dönerken bir yandan da söz-lere eşlik ediyordu.

“İşte ben buyum, aşağılık piçler,” dedi. “Ben iri taşaklı bir zenciyim. Aletimle duvara ismimi yazacağım! O kaltakları yerde sürünemeyecek hale gelinceye dek becereceğim!”

Cedric köprünün Tchula istikametine doğru yönelen çıkışın-dan sapınca uygun bir yer buldu. Snoop Dogg bu sırada kaçan ama saklanmayı beceremeyen zencilerden bahsediyordu.

Cedric köprüden geçer geçmez yavaşlayıp, plastik eldivenle-rini takarak, koltuğunun altındaki TEC 9'a uzandı. Etrafta başka bir araç gözükmüyordu. Pencereyi açıp, yaklaşan yağmurun ya da dolunun belki de fırtınanın kokusunu ciğerlerine çekti. Ta-bancayı yolun kenarına fırlattı. Ardından Tchula yönüne doğru hızlanıp, 49. Yolu izleyerek, 82. Yoldan geçti. Burada koltuğunu tekrar düzelterip, süspansiyonu indirdi. Ardından el fenerini alıp, araçtan indi ve arka tarafa doğru yürüdü. Çakıl taşlarının araçta herhangi bir hasar meydana getirmediğini görerek sevinip, bagajı açıp, Clarks marka ayakkabılara ait kutuyu aldı. Kutunun kapa-ğın açıp, lastik bantla bağlı yüz dolarlık banknotların kokusunu içine çekti. Aslında banknotların yarısı vardı burada. Kaltak her bir banknotu ortasından ikiye kesmişti. Lanet olası bir kargo şir-keti West Gibbs Caddesi'nde yaptığı vur kaç olayından sonra içi kesik banknotlarla dolu bu kutuyu ona teslim etmişti. Paraların altında da kendisinin tutuklanması için Greenwood Eyalet Web sitesinde yayınlanan haberin bilgisayar çıktısı vardı.

Cedric gülümseyip, bu tatlı heyecanın tadını çıkardı. Tam bir çete reisiydi o. Hiç görmediği bir kadının kendisine cinayet işlemesi için para gönderebileceği kadar da ünlüydü. Sonra pa-

rayı aldığına emin olmak ve ondan sonraki adımı anlayıp anlamadığını öğrenmek için kadın onu tam zamanında bir kez daha aramıştı. Paranın diğer yarısını o iki kaltak avukatın ölümüyle alacağını söylemişti kadın. Zaten o kaltaklardan birini hakladığından yarım kalmış işi bu gece hallederek paranın tamamına gece yarısından önce kavuşacağını düşündü. Stepnenin altına uzanıp, Glock marka tabancayı alırken başını salladı.

Direksiyonun başına geçip, bileğindeki Rolex saatine baktı.

“İşe koyulmanın vakti geldi, Dr. Glock,” dedi kendi kendine. Önce hedefe ulaş, kurşunu boşalt, sonra da kaltaktan paranın diğer yarısını al. Kadını hiç görmemişti ama telefondaki sesi onun oldukça etkileyici biri olduğunu düşünmesine neden olmuştu.

“Aletim deliğine yakışır senin,” dedi. “Seni öyle bir düzerim ki, kaltak.”

Doğu yönündeki 82. Yola doğru yöneldi. Kasabanın hemen dışında daha önce kararlaştırdıkları kavşakta yavaşladı. Sola çekip, her iki yönde de araç olmadığına emin olduktan sonra karşı yöne geçti. Yaklaşık yüz kilometre kadar ileride sağa çekip, motoru ve teybi kapatıp, tabanca kucağında beklemeye koyuldu.

Şimşek ona gökyüzünde dolaşıp duran helikopterlerin ışıklarını anımsatarak ardı ardına çakıyordu. Kaltağın yağmur fırtınaya dönüşmeden gelmesini diledi. Cedric bir an için kaltağı iyice bir becermeyi aklından geçirdi. Sesinden onun beyaz bir kaltak olduğu kesindi. Burnu bir karış havada, ukalanın teki. Gerçek bir erkek tarafından becerilmeye ihtiyacı olan birinin sesiydi onunki. Önünde giderek büyüyen sertliğini okşadı.

Sol kulağına temas eden buz gibi çeliği hissedince de bir saniye için adeta dona kaldı.

“Kıpırdama.” Kadının ses tonu pantolonunu ıslatmasına yetecek derecede sertti.

Kaltak. Cedric sidik torbasını kontrol etmeye çabaladı.

“Beni hayal kırıklığına uğrattın. Jasmine Thompson’da bir çizik bile yok. Diğeri de yaşayabilir.”

Yıldırım etrafı aydınlattı. Ardından da gök gürültüsü yankılandı.

Sıcak idrar kucağında giderek yayılıyordu. Sırf bunun için bu kaltağı öldürecekti.

“Bana söz vermiştin,” dedi kadın. “Seninle uzun süre çalışabilir, sana çok para ödeyebilirdim.” Duraksadı. “Ama hayır.”

Bir şans daha dileyebilmek için ağzını açmak üzereydi ki beyninin için polis arabalarının üzerlerindeki ışıklara benzer rengarenk bir parıltıyla doldu. Aynı anda korkunç bir acı hissetmişti. Bir an sonra gördüğü bu parıltının sebebinin çakan şimşek olmadığını anladı.

Misket büyüklüğündeki mermiler ardı ardına beynine girerken Dr. Glock koltuğunda yana devrildi. Jael St. Clair önce bütün şarjörü boşalttı. Ardından Monte Carlo’nun bagajına yönelip, içi Cedric’in yarım dolarlarıyla dolu ayakkabı kutusunu aldı. Sonra da kendi cipine yöneldi.

Tam motoru çalıştırmak üzereydi ki telefonu çaldı. Anahtarı takıp, telefonun ekranına baktı ve arayanın General Braxton olduğunu gördü.

“Emredin.”

“Planlar değişti,” dedi Braxton doğrudan lafa girerek. “Stone sınırları aştı. En iyisi onu ve avukatı ortadan kaldırmak olacak.”

“Emredersiniz!” Uzun bir süre sessizlik oldu.

“Çavuş?”

Jael yüreğinin titreştiğini hissetti. General rütbesini çok nadir kullanırdı.

“Bu hayati derecede önemli bir görev. Şu ana dek görevin gizlilik esasına göre biçimlenmişti. Kimsenin operasyondan haberi olmamasını istiyorduk. Ortaya çıkmaman ve yaşamını

tehlikeye atmaman için her türlü tedbiri almanı biz talep etmiştik.”

“Evet efendim,” dedi kadın bundan sonraki sözlerin neler olabileceğini tahmin ederek.

“Kurallar değişti. Bu andan itibaren Brad Stone’la Jasmine Thompson’ı güneşin doğuşunu görmeden önce ortadan kaldırmak için ne gerekiyorsa yapacaksın. Ne pahasına olursa olsun. Ne kadar riskli olursa olsun.”

“Anlaşıldı.”

“Teşekkür ederim. Tanrı yardımcın olsun.” General konuşmayı sonlandırdı.

Jael de telefonunu kapattı. Bu General’in kendisine verdiği ilk intihar görevi değildi. Ama o her seferinde görevin ardından hayatta kalmayı başarmıştı.

46 Jasmine’le otelime vardığımızda yağmur tüm şiddetiyle boşalmıştı. Çakan şimşek zaman zaman etrafı aydınlatıyor, gökyüzünden aşağıya adeta kovayla su dökülüyormuş gibi hissetmemize neden oluyordu. Radyo, Black Bayou bölgesini tornadonun vurduğundan bahsediyordu.

“Diğer merdivenlere gidelim,” diye işaret ettim.

Yağmur altında ağır ağır ilerlerken gece, savaş alanlarında yaşadıklarımı hatırladım. Sonra pamuk tohumları büyüklüğünde dolu başladı. Her bir dolu tanesi Jasmine’in Mercedes’inin üzerine gürültüyle düşüyordu. Park yerine yönelip, farları söndürdüm.

“Tamam, motoru ve gözlerini açık tut,” dedim. “Hemen geleceğim.”

“Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?”

“Kesinlikle.”

Kontrol panelinin ışıklarıyla parıldayan Jasmine'in yüzü çok güzel ve de güçlü gözüküyordu. "Eğer polis gelirse silahını atıp, sanki otoparktan çıkıyormuşsun gibi ağır ağır hareketlenip, buradan uzaklaş."

"Ama..."

"İkimizin birden enselenmesi çok saçma olur."

Bir elimde Lashonna'nın Ruger'ıyla kapıyı açmak için uzanıyordum ki park alanına yönelen beyaz bir Ford Excursion'u fark ederek durdum. Araç köşeyi dönüp, kablo şirketinin beyaz minibüslerinin arasına park etti. Birkaç saniye sonra da ışıkları söndü. Bekledik. Jasmine kendi Roger'ını kucağında tutuyordu.

Jael St. Clair büyük el çantasının iç cebinden Afganistan'da başından yaralandığı günden beri General'in şirketinin kendisine sürekli gönderdiği kağıda sarılı paketi çıkardı. Paketi açıp, içindeki posta pulu büyüklüğündeki bandı aldı. Üzerindeki yara bandı muhafazasına benzeyen koruyucu bandı çıkarıp, sol kolunun üzerine dikkatle yapıştırdı.

Ardından cipin arka kapılarını açan otomatik kilidinin düğmesine basıp, yarısı bavullarla dolu arka koltuğa geçti. Kolundaki banttan yayılan ve düşüncelerini keskinleştirip, duyularını güçlendiren o sınımsız duygunun etkisiyle bir süre bekledi. Sonra arabayla birlikte istediği spor çantayı kucağına aldı. Karanlıkta, aşına el hareketleriyle gece görüş gözlüğünü buldu. Gülümseyip, gözlüğü yüzüne yaklaştırıp, otoparkın ışıkları altında inceledi. Night Quest PVS-14. Üçüncü nesil, en iyi araçlardan biri. Hava koşullarına dayanıklı ve çok yönlü.

Night Quest'i alıp sağ gözünün üzerine takıp, park ışıklarını la ancak hafifçe aydınlanan kaldırıma bakarak ayarladı.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmura karşın etrafı garip bir yeşil tonda da olsa çok net biçimde görebiliyordu. Bu da avu-

katın yanındaki Stone’la konuştuğunu görebilmesi için fazlasıyla yeterliydi.

Night Quest’i çıkarıp, çantaya konulmuş iki silah kutusuna uzandı. Birinci kutudan 7.62’lik M21 NATO uzun menzilli tüfek ve beyaz koruyucu köpüğü içinde Raptor 4x gece görüş dürbünü çıkmıştı.

“Lanet olsun.”

İkinci kutuda da başka bir M21 vardı. Jael M25 üzerinde ustaydı ve başka bir silahla uğraşmaktan nefret ederdi. Ama şu an için birini öldürmek en çok istediği şey olduğu için işine odaklandı.

“Hadi oynamaya başlayalım,” dedi kendi kendine silahın susturucusunu takarken. Ardından Night Quest’i kullanarak bir kez daha kırmızı Mercedes’e bakıp, Stone’un hâlâ avukatla konuştuğunu gördü.

Çantadan yirmilik şarjörleri aldı. Standart M118 Special Ball 173. Metal alaşımlı, sivri uçlu kurşunları bir süre inceledi. Aslında yuvarlak uçlu, kısa mesafe atışlarında daha fazla hasar veren kurşunları tercih ederdi ama M118’leri de iyi bilirdi. Zira bu kurşunlarla otuz yedi leşi vardı. Birinci şarjörün kılıfını açıp, kurşunları silaha tek tek yerleştirmişti ki Mercedes’in iç ışığı yandı. Jael hemen Night Quest gözlüğünü takıp otele doğru yönelen Stone’u gözden kayboluncaya dek izledi.

“Gösteri zamanı,” dedi Jael dikkatle uzanıp, cipin arka camını açarken. Camın açılmasıyla içeri buz gibi hava dolmuştu. Koltuğundaki pozisyonunu değiştirdi. Burada hem yağmurdan korunabiliyor hem de Brad Stone’un odasının hemen karşısında olduğundan ateş edebilecek pozisyonda durabiliyordu. Kendi büyük çantasını bavulun üzerine koyup iyice bastırıp, kendine hareket etmeyecek bir platform yaparak nişan aldı. İdeal bir pozisyon değildi bu ama atış için arada en fazla elli metre vardı.

Elindeki M21 ve yüz metreden bile sektirmedeği bu kurşunlarla iş çocuk oynucağıydı.

“Eğer tuhaf bir şey olursa telefonumu çaldır. Titreşime aldim. Seninki de öyle olsun.” Gözlerimi cipten ayırmıyordum.

“Ayarladım bile,” dedi Jasmine.

Beyaz cipe baktım. “Şuna dikkat et. Bir şeyler beni tedirgin etti.” Ruger’i kılıfıyla alıp ameliyat giysisinin beline elimden geldiğince sıkıca tutturdum.

“Neden?”

“Çok uzağa park etti. Odalarına gidene kadar sıırıslıklam olacaklarını görmeleri gerekirdi.” Duraksadım. “Belki de fiber optik kablo döşeyen şirkete ait bir araçtır.”

Çıkıp, dolu ve yağmur altında, başım önde hızla yürümeye koyuldum. Oda kapıma eriştiğimde perdelerin arasından açık bıraktığım ışığın ve bilgisayarımın alarımının gözüküğünü fark ettim.

“Lanet olsun.” Işık dışarıdan bakan birine kolay hedef olmamı sağlayacaktı.

Jael gözündeki Night Quest gözlüğüyle Stone’u merdivenlere kadar takip etti. Ardından gözlüğü bir tarafa koyup, M21’i aldı. Gece görüş dürbününü ayarladı. Tüfeği kendi yaptığı uydu-ruk platformun üzerinde sabitleyip, hedef noktasını Stone’un oda kapısına denk gelecek şekilde ayarladı. Stone oda kapısını açmak için kartı sokarken tam orada duracaktı.

Tam düşündüğü gibi iri yarı adam görüntüye girip, dürbünün önünde durdu. Ama kapının önünde beklediği gibi durmak yerine yan dönmeyi ve kartı sol eliyle takmayı tercih etmişti.

Akıllı, diye geçirdi içinden. Oda ışıklarının görünmesini kolaylaştırdığının farkında. Ama benim kadar akıllı değil, diye düşündü silahın hedef noktasını biraz sağa kaydırırken. Ardından soluğunu tutması gerekeceğinden derin bir nefes aldı. Hedef

noktasının istediği yerde olduğuna emin olduktan sonra, tetiğe hafif hafif bastırmaya başladı.

Bu da ne?

Jasmine kucağındaki Ruger'i sıkı sıkı tutarken beyaz cipin arka camının tamamen açık olduğunu fark etmişti. Bu çok garip. Silahını alıp, yan koltuğa geçti. Tam inmek üzereydi ki bombayı andıran bir sesle gök gürüldedi.

47 Yıldırım etrafı gündüz gibi aydınlattı. Refleksle olduğum yerde biraz çömelip, gök gürültüsünün gelişini bekledim. Önce gök gürledi ardından yeni bir şimşek çaktı ve elektrik direklerinden biri beyaz fosforu andıran ışıklar saçarak devrildi.

Otoparktaki tüm ışıklar söndü. Odamdaki klima da duracak gibi oldu. Ardından normale döndü. Birbiri ardına çakan şimşeklerle beni izleyen herhangi biri varsa bile geçici bir süre için kör olduğunu düşünerek hemen atıldım. Kartı kapı kilidine sokup bekledim. Ama ışık hâlâ kırmızıydı. Ön bürodaki kapıları kontrol eden bilgisayar sisteminin üzerine yıldırım düşmemiş olması için dua ediyordum.

Lanet olsun.

Bunlar ateş etmek için son hazırlıklarını tamamlamış Jael St. Clair'in sözleriydi. Eğer şimşek çakmamış olsa Brad Stone'un kalbinin bulunacağını hesapladığı yere sabitlenmiş bir şekilde, nefesini tutarak bekliyordu. Otel kapısının kilidindeki ışık yanıp söndü.

Hedef noktasını Stone'a göre bir kez daha ayarladı. Kurşunun kaburgasına sol taraftan gireceğini gözünün önüne getiriyordu. Kurşunun tümenden metalle kaplı oluşu işine yarayacaktı. Böylece kurşun kemiğe isabet etse bile amacına ulaşma şansı yüksekti.

Zira öyle bir durumda kemik içerde parçalanacak, bu parçalar da içerde şarapnel etkisi yaratacaktı.

Jael St. Clair soluğunu verip, derin bir nefes daha aldı. Ardından tetiği çekmeye koyuldu.

48 Ben bir türlü kartla kapıyı açmayı başaramazken büyük bir kamyonun sesi caddeyi doldurdu. Biraz ileriden kasası fiber optik kablo rulolarıyla dolu beyaz bir kamyon yaklaşıyordu. Gelip, diğer beyaz araçların yanına park etti.

Yaklaşan farları göz ucuyla fark eden Jael, gece görüş gözlüğünü çıkarmak zorunda kaldı. Parmağını tetikten çekip, nefesini verirken silahını da indirdi. Çünkü kamyon gelmiş tam otelle arasında durmuştu.

Jael M21'in üzerini kapatıp, ön koltuğa geçip, hemen neler yapabileceğini düşünmeye koyuldu. Pahalı el çantasından deri kılıfındaki HK4'ünü çıkarıp, beline taktı. Ardından arkaya uzanıp çantasından iki ucuna halka takılı, tam ortada birbirlerinin üzerinden geçerek ilmek oluşturan ince teli aldı. Bu kendi icadıydı. Onu arka cebine sıkıştırdı.

Açık arka camdan kamyonunda bağırıp çağıran erkeklerin sesleri geliyordu. İçlerinden biri açık camı fark etmiş, sırf iyilik yapmak üzere cipe doğru yürümeye koyulmuştu. Jael kontak anahtarını geri çekip, ön yolcu camını açtı. Ardından aracın iç ışıklarının yanmaması için camdan dışarı süzüldü.

Kartı defalarca sokup çıkarmama karşın bir türlü başarılı olamamıştım. Şimşek çakıyor, gök gürliyor, zaman geçiyordu. Derken odanın ışığı, bilgisayarımın alarmının kırmızı lambası ve klima aynı anda devre dışı kaldı. Zaman artık aleyhime dönmüş-

tü. Bu yüzden de gizliliği boş verip, kapıyı omzumla kırıp, bilgisayarıma alarmla filan aldırmadan çekip aldım. Ardından aceleyle kabloları toplayıp, hepsini çantama tıktırdım. Alarm çalarken dizüstü bilgisayarıma çantasına yerleştirmiş, odadan dışarı fırlamıştım bile. Tüm bunlar sadece birkaç saniyemi almıştı.

Jael karanlıkta çömelerek cipinin arka tekerleklerinin gölgesine saklandı. İyiliksever adamın yağmurdan korunmak için balı önde araca doğru yaklaştığını yine de net biçimde görebiliyordu.

“Keşke bilsem,” dedi iyiliksever adam kamyonun sürücüsüne seslenerek. “Cebinden ara onu. Bize kabloları nereye döşememiz gerektiğini şimdiye dek bildirmesi gerekiyordu.”

İyiliksever adam arka camı kapatmak için uğraşırken Jael karanlığın ve yağmurun pelerinine sarınmış bir halde ilerledi. Sonra aniden doğrulup, telleri adamın boynuna doladı. Adam kıpırdadıkça Jael’in yaptığı cinayet silahı boynunu daha sıkıyordu.

Jael adamın sarsılıp, yere düşmesine olanak vermek için geri çekildi. Birkaç saniye sonra beynine giden kan miktarının azalmasıyla adam bilincini kaybetti. Adamın başı ham bir kavunun yere düşme sesine benzer bir sesle cipin arka tamponuna çarpmıştı.

Bir sonraki saniyede bir otomobil kapısının kapandığını ve motorun çalıştığını duydu. HK4’ünü kılıfından çıkarıp, emniyetini açtı ve sesin geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Mercedes park yerinden çıkıyordu. Jael durup, çömeldi. İki eliyle araca nişan almak üzereydi ki arkasından biri bağırdı.

“Hey! Sen ne yapıyorsun?”

Jael döndüğünde kamyonun sürücüsü de aracından iniyordu. Ona iki el ateş edip, başından vurdu. Tekrar döndüğünde Mercedes 82 numaralı otoyolun girişini geçmiş, oradan batı tarafındaki yoğun trafiğe karışmak üzereydi. Jael St. Clair kulağında Braxton’un Stone ve avukatın durdurulmasıyla ilgili emirleri çınlarken 82. Otoyol’a doğru koşmaya başladı.

49

Ciğerleri koştukça acıyla yanan Jael St. Clair siğara alışkanlığı olduğu için pişmanlık duyuyordu. Bacaklarının ağırlaştığını hissediyordu ama acıya direnerek ikide bir durmak zorunda kalan Mercedes'le aradaki mesafeyi kapatıyordu. Jael artık hedefi tam on ikiden vurmak zorunda olduğunun farkındaydı. Ancak soluk soluğa kalmış olması işini en çok zorlaştıran şey olacaktı.

Silecekler bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda hızla çalışırken Jasmine fırtına nedeniyle bozulan ışıklar yüzünden bir türlü ilerleyemeyen çok sayıdaki otomobil, kamyonet, tır, cip ve minibüsün oluşturduğu konvoyla katılmış, santim santim ilerliyordu.

“Sen de biliyorsun,” dedim. “Senin için yapılması gereken en akıllıca iş beni bir kenarda bırakıp, bu insan avından mümkün olan en kısa sürede uzaklaşman olacak.” Jasmine’e baktım. Yüzündeki kararlılığa, güzelliğe ve soğukkanlı ifadeye hayran olmamak mümkün değildi. “Peşinde oldukları benim. Eğer sen bu işin peşini bırakırsan normal yaşamına dönebilirsin.”

“Bu benim son on yıl içinde duyduğum en saçma şey,” dedi. “Annem öldü. Lashonna’nın durumunu bilmiyorum. Tüm bunlar Talmadge olayıyla ilgili. Ve sen de biliyorsun ki ben bu olayı takip ettikçe peşimi bırakmayacaklardır. O yüzden sakinleş artık.”

Jael ciğerleri sanki kızgın bir demirle dağlanmış gibi yanarken Mercedes’in yanına kadar sokulmuştu. Araç şimdi iki şerit sağındaydı. Direksiyonda, başı diğer yana çevrili avukatı gördü. Kolay bir atıştı. Ama önce en tehlikeli hedefi yani Stone’u ortadan kaldırmalıydı. Trafik biraz açıldı. Ardından yine tıkanı. Ardından araçlar biraz daha ilerlediler. Sonra yine durmak zorunda kaldılar. Son hareketi yapmak için en doğru zamanı seçmeliydi.

“O zaman Talmadge olayının peşini bırak,” diye önerdim.

“Hele bu, bu son *yirmi* yılda duyduğum en saçma şey.” Kahkahayla güldü. Derken yüzüme öyle bir baktı ki onu hayal kırıklığına uğratmaktansa cehennemin üzerinden geçen çürük bir ağaç kütüğü üzerinde yürümeyi tercih edeceğimi fark ettim.

Şimdi! dedi Jael kendi kendine. Önündeki aracın durmasını beklemişti. Kendini aracın önüne atarken sürücü öfkeyle kornaya bastı.

Canın cehenneme, dostum, diye düşündü Jael dikkatini az ilerideki avukata yönelterek. HK4’ün emniyetini bir kez daha açtı.

Jasmine, Mercedes’in benim tarafındaki yan aynasına konsantre olmuş, batıya doğru uzanıp giden araç konvoyuna bakıyordu. Diğer yandan yükselen kornalar ve arabanın tavanına çarpan yağmur damlalarının sesi yüzünden söylediği şeyi anlayamadım. Birden önümüzde sağa doğru geçip, trafiğin açık olduğu yola girebileceğimiz bu eski Mercedes’ten bir santim kadar fazla bir boşluk bulunca da gaza asıldı.

Mercedes karanlığa karışıp gözden kaybolurken Jael’in öfkesi elle tutulacak derecedeydi. Öldürme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Öldürmek. Herhangi birini. Herkesi. Bu dayanılmaz arzu her geçen saniye içinde yükseliyordu. Bu arzu tatmin edilmeliydi. Hem de hemen.

Arkasındaki sabırsız sürücü bir kez daha kornaya bastı. Sesin geldiği yöne dönen Jael HK4’ü adama doğrulttu. Yağmur araçların ışıklarını kırıyor, tüm araçlar farlarını yakıp söndürüyorlarmış gibi gözüküyordu. Ama bu ışıklar arasında dahi Jael sürücünün yüzünde öfke ifadesinin kaybolup, yerini ölümcül bir korkunun aldığını görebiliyordu. Adeta donup kalmıştı adam. Jael tabanca elinde kıpırdamadan duruyor, öfkesi tetiğe her geçen saniye biraz daha sert baskı yapmasına neden oluyordu.

Ama bu öfke tamamen yanlış, diye düşündü. Kontrolünü sağlamak için çabaladı. Bu adam onun hedefi değildi. Yine de

öldürme arzusu çok güçlüydü. Ah, Tanrım! Rahatlaması gerekiyordu. Yanlış. Çok yanlış.

Sonunda HK-4'ü indirip, diğer elini silah gibi yaparak dehşet içindeki adamın yüzüne çevirerek nişan alıyormuş gibi yaptı.

“Bang,” dedi hafifçe, ardından kablo şirketinin araçlarının arasına park ettiği cipini almak üzere otelin otoparkına yöneldi.

Jael cipine ulaşınca da çantasındaki küçük bir torbanın içindekileri öldürdüğü sürücünün üzerine boşalttı. İçindekiler yerlere yapışacak, bu, cesedi almaya gelenlerin gözünden de kaçmayacaktı.

50 Jasmine, park yolundan geçip, sağa dönerken yağmur da şiddetini azaltıyordu.

“Beni kurtarmak için her şeyi üstlenmek istemen çok hoş. Ama bu, senin daha haberin bile yokken benim kavgamdı. Ayrıca geri çekilmek için de artık çok geç. Bu işte birlikteyiz.”

Jasmine’in sözleri doğrudan yüreğine işliyor, benim söyleyeceğim tüm sözlerin anlamını kaybetmesine neden oluyordu. Sağa dönüp, kentin eski binalarla dolu bölümüne doğru ilerlemeyi sürdürdü.

“Nereye gidiyoruz?” dedim sonunda. “Bütün otelleri, motelleri arayacaklardır. Eğer şimdiye dek uğramamışlarsa bile bir sonraki hedeflerinin evinle ofisin olduğu da muhakkak.”

“Benim bir fikrim var.”

Mercedes bana tanıdık gelen bu delik deşik yolda ilerlerken umutla bekledim. Ana caddeye ulaştık. Oradan sağa dönüp, hemzemin geçitten geçip, Stone Caddesi’ne yöneldik.

“Eee,” dedim ona bakarak. “Bir fikrin vardı hani?”

“Özür dilerim. Yıllar önce belki yirmi yıldan bile fazla bir zaman önce annem bir açık arttırmada Itta Bena’nın güneybatı-

sında iki bin dönümlük bir çiftlik satın almıştı. Sonra bu araziyi Mississippi Valley Eyalet Üniversitesi'ne bağışladı.”

Fabrikaların arasındaki taşlı, çukurlarla dolu toprak yolda ilerliyorduk. Bu yolu ancak yoğun trafikten kaçmak isteyen buralı biri kullanırdı. Rising Sun'ın kuzeylerinde bir yerlerde yeniden asfalt yola çıktık.

“Erkek kardeşi, yani Quincy Dayım orada, Valley Eyalet Üniversitesi'nde Afrika-Amerika tarihi dersleri veriyordu. Bu bağış onun üniversitede sürekli olarak kalmasının yolunu açmış oldu.” Jasmine bir süre duraksadı. “Annem her zaman böyle şeyler yapardı. Ve bunları sırf ailesi için de yapmazdı.”

Jasmine sağa dönüp, Yazoo Nehri üzerindeki yeni köprüden geçerek batıya, Quito yoluna yöneldi. Yağmur başladığı gibi ansızın kesilmişti. Gökyüzünde yıldızlar birer birer belirmeye başlarken yine de uzaklarda çakan şimşeklerin ışıklarını seçebiliyorduk.

“Her neyse, Quincy Dayı 1870'lerden beri üzeri perişan haldeki barakalarla dolu bu küçük arazi sayesinde bir unvan sahibi oldu. Bu barakaları sen de bilirsin. İki odalı, çatıları tenekeyle kapatılmış, tahta zeminli, arkaya tuvalet ihtiyacını gidermek için açılmış küçük bir çukur dışında hiçbir şeyi olmayan baraklar işte.”

Küçük bir çocukken Al Thompson'ın kullandığı bir kamyonetin kasasında, Mossy çiftliğinin tozlu yollarında gezdiğim çocukluk günlerini hatırlamanın neden olduğu suçluluk duygusunu içimde bir kez daha hissediyordum. O çocuk gözlerimle berbat haldeki bu barakaları, önlerinde yarı çıplak halde koşuşturup duran siyah çocukları elbette görmüştüm. Ama ayrıcalıklı bir beyaz çocuk olarak onlar benim için etraftaki ağaçlardan, kokuşmuş suların meydana getirdiği bataklıklardan daha ilginç değillerdi.

“Yaklaşık yüz metre kadar içeride, meşe ve ceviz ağaçlarının ortasında bir baraka vardı. Annem bu barakayı restore ettirip, çevresini orijinal hale getirtti. Barakada ne telefon, ne elektrik

ne de su tesisatı vardı. Burayı nereden geldiğini unutmamak için yaptırdığını söylerdi hep.”

Jasmine yüzüme baktı. Anladığımı belirtecek şekilde başımı salladım.

“Oraya gidiyoruz. Annemin barakasını bilen en fazla on kişi var. Onlardan ikisi de sen ve benim.”

Etrafımız bulutların arasından yüzünü gösteren ay ışığıyla aydınlanıyordu.

“Annem her zaman senin aileden nasıl olup da bu kadar farklı olduğunu sorgular dururdu.”

“Ben de.”

“Annem bunun ona hiç mantıklı gelmediğini söylerdi,” diye devam etti Jasmine. “İşte büyük bir çiftliğin sahibi olabilecek güçlü bir beyaz adam. Birleşik Devletler senatörünün torunu, bir futbol oyuncusu, eğitilmiş, dahi denebilecek bir çocuk. Tüm bunlar seni Mississippi yiyecek zincirinde en üst mertebeye getirmeye yeter de artar bile.”

Bu sözleri hiçbir yorum yapmadan dinleyip, hazmetmeye çalıştım. “Şöyle söyleyeyim. Babam hayatımın çoğu devresinde yanımda yoktu. Annem de bir çocuk yetiştirmenin inceliklerini fark edebilecek yapıda değildi,” dedim ay ışığının yansımasını izleyip daha mantıklı yanıtlar bulabilmek için zaman kazanmaya çalışırken. “Babamın Yargıçla anlaşmazlıkları kendimi her zaman bir yabancı gibi hissetmeme neden oldu. Genelde tek başıma oynadım. Kendi kendime düşünmeyi, başkalarına cehenneme kadar yolları olduğunu söylemeyi öğrendim.”

“Bir tür özgür irade?”

“Daha önce hiç böyle düşünmedim.”

“Belki düşünmelisin.” Mona Lisa gülüşü.

Aslında bunu on yıllardır düşünüyordum ama anlama konusunda 1967’de bulunduğum pozisyondan bir adım ileri gidememiştim.

Dümdüz uzanan arazide ay ışığını izleyerek bir süre sustuk. Tanrı tüm bunlardan ne tür bir ders çıkarmamı bekliyordu? Eğer Tanrı gerçekten varsa ve bizim onun arzularına göre hareket etmemiz bekleniyorsa neden yapmamız gereken şey hakkında bir ipucu yollamıyordu?

Sonra ona Giles Clairborne'un yanında hissettiğim sosyal güvensizlik duygumdan bahsettim.

"Bu çok saçma," dedi. "Bence tıp alanındaki başarılarını düşününce tam tersine kendini onun üstünde görmeyi gerektirdi."

"Ne olursa olsun," dedim başımı iki yana sallayarak. "Bu his burada bir daha asla yaşayamayacak olmamın ana sebeplerinden biri."

"Asla?"

Başımı sertçe iki yana salladım. "Ne olursa olsun. Asla."

Jasmine Route 7 tabelasının önünde yavaşlayıp, kuzeye Itta Bena yönüne döndü.

"Buralarda çok hatıram var," dedim içimdeki karanlığın dışarıdakinden daha yoğun olduğunu fark ederek. "Mississippi'yi terk ettim ama hiçbir zaman kaçamıyorum buradan." Geçmişimin beni rahatsız eden parçaları daha önce olmadığı kadar hızla içimde dönüp dururken koltuğumda huzursuzca kıpırdanıyordum.

Jasmine, eyalet sınırı boyunca ilerlemeyi sürdürürken sessizce başıyla onayladı. Ufukta Itta Bena'nın ışıkları büyürken ayağını gazdan biraz çekerek hızımızı azalttı. Tarla tarafında bir yük treni ağır ağır ilerleyerek uzaklaşıyordu.

Jasmine, Itta Bena'nın batısına, Valley eyaletine doğru uzanan 82. Otoyol'a doğru dönüp, pamuk tarlalarından geçen taşlı yolu terk etti. Mercedes'in arkası tekerlekler ıslak zeminde kayınca biraz savruldu.

"Kayboldum," dedi.

“Endişe etme. Ben nerede olduğumuzu biliyorum.”

Lastikler taşlar üzerinde sekerken, yalpalaya yalpalaya başka bir taşlık yola girip, ay ışığında pamuk tarlalarının yanındaki yolda ilerlemeye koyulduk. Jasmine yol daralınca iyice yavaşladı. Ardından başka bir ormanlık alana daldık. Yol burada hafifçe yükseliyordu. Sonunda lastiklerin izini takip ederek çakıllı bir yola ulaştık. Yolun sonunda da küçük bir ev vardı.

“İşte burası,” dedi Jasmine evin önünde durup, ışıkları kapatırken. Konağı kapattığında çevredeki sessizlik bir çukura düşmüşüz gibi bir izlenim uyandırdı bende.

Jasmine anahtarı çıkarıp, kapıyı açtı. Tavan lambası yanınca gözlerimi kırıştırdım.

“Bana el fenerini uzatabilir misin, lütfen?” Torpido gözünü işaret ediyordu. Alıp uzattım. Ardından onun bavullarını alıp, peşi sıra eve yöneldim. Kapıyı açıp, içeri girmemi istedi.

“Orada bekle,” dedi.

Bir gaz lambası bulup, yaktı. Lambanın sımsıcak ışığı lüksten uzak odayı aydınlatınca demir sobayı, mutfak, oturma odası ve yatak odasını oluşturan tüm diğer eşyayı bir anda görmüştüm. Yatağın üzerinde kumaşların birbirine tutturulmasıyla oluşmuş eski püskü bir örtü vardı. Bu yatakta zamanında büyük bir ihtimalle üç ya da dört çocuk uyumuş olmalıydı. Tahta bir kapı diğer odaya açılıyordu.

“Hadi gel. Eşyalarımı şuraya koy.” Sobanın karşısındaki yatağı işaret etti. Ben de söylediğini yaptım. Örtü dikkatimi çekmişti. Bu küçük üçgenler, küçük dikiş yerleri. O eski zamanlar.

“Annem bütün örtülerini kendi dikerdi,” dedi Jasmine. “Omuzlarındaki yükün dayanılmayacak derecede fazla olduğuna hissettiğinde buraya gelir, sundurmaya serdiği örtünün üzerine oturur, etrafı izlerdi. Bunun akıl sağlığını koruduğunu söylerdi hep.”

“İnanılmaz,” dedim. “Ama beni de çıldırtıyor.”

Jasmine yüzüme, “ne kadar garip” dermiş gibi bakıp, diğer odaya geçti. Ben de onu izledim.

“Bu onun odasıydı,” dedi Jasmine.

Odada bir yatak, küçük bir dolap, eski bir tahta sandalye, ayaklarının birbirine eşit olmadığı daha odaya girer girmez anlaşılan tahta bir masa ve dışarı açılan bir kapıdan başka hiçbir şey yoktu. Kapı sürgülüydü.

Üzerinde örtü olmayan hiçbir şey yoktu neredeyse. Yatağın, duvarların, dolabın üzerine benzer örtüler serilmişti. Burası yoksullukla ilgili bir tabloya konu olabilecek durumdaydı. Sandalyenin karşısına, henüz bitmemiş bir örtü serilmişti. Jasmine diğer gaz lambasını yakıp, masanın üzerine koyarken eğilip örtüyü incelemeye koyuldum.

“Bitirmeye çalıştım,” dedi. “Ama her seferinde iğneyi parmağıma batırdım. Üstelik bunlar kocaman iğneler.” Yaptığı işi göstermek için eğilirken göğsü omzuma bastırıyordu. “Ben de berbat etmemek için bu işten vazgeçtim.”

Bana uzun gelen bir süre öylece durduk. Uykusunu almış, dinlenmiş insanlar için bu erotik bir an olabilirdi. Ama bizim için yalnızca sıcak, rahatlatıcı ve güven dolu bir andı.

Jasmine içini çekip, doğruldu.

Ağlamadığına emin olmak için gözlerine dokunurken, “Biraz uyumaya çalışmalıyız,” dedi. “Haydi, al eşyalarını da gel.”

Birkaç dakika sonra her şeyi içeri taşımıştım. Jasmine de kapıyı kilitledi. Bana iyi geceler dileyip, içerideki odaya geçti. Ayakkabılarımı çıkarıp, Ruger’in kılıfından alıp, sağ ayakkabımın içine koydum. Ödünç aldığımız hastane kıyafetleri içinde uykuya dalmak birkaç saniyemi almıştı.

51 Century Plaza'nın balo salonundaki alkış fırtınası neredeyse hiç bitmeyecek gibiydi. Podyuma çıkıp, tabaklarındaki vasat yiyeceklere 5.000 dolar ödeyen topluluğa fotojenik bir gülücük savuran Clark Braxton çevresine bakındı. Neredeyse her masadaki fotoğraf makinelerinin flaşları patlıyor, televizyon kameraları her anı yakalamaya çalışıyordu. Braxton'un artık çok sevdiği ve her ortamda beklediği alkışlar daha da artmıştı.

General mikrofona geldi. "Teşekkürler." Alkışlar sanki bir düğmeye basılmışçasına aynı anda kesilmişti. "Ailelerinizi bırakıp buraya geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Amerika'nın geleceğinin inşasına destek olduğunuz için de sağ olun. İyi geceler."

Çılgınca alkış yeniden başlayınca General her yöne el salladı. Ardından da sahne arkasına, kablo yığınlarının, kaldırılmış sandalyelerin ve kendisini bir sonraki toplantıya götürmek için bekleyen adamlarının yanına döndü. Güvenlik birimi çevreyi dikkatle kontrol etmiş, sokaklarda dağılıp, nabız yoklamıştı. Braxton onlara başıyla işaret etti.

Gölgeler arasından Dan Gabriel çıktı. "Yeni bir kusursuz konuşma daha, efendim."

"Teşekkürler, Dan." Açık mavi gömleğinin yakalarını düzeltti. "Bir sonraki toplantı yerimiz bu caddenin sonunda, eğer yanlış hatırlamıyorsam."

"Doğru. Beverly Hilton," dedi Gabriel. "Nanoteknoloji Girişimcileri Forumu. Onlarla tatlı yiyip, birkaç şey söylemeniz gerekiyor."

"Beverly Hilton ha? Buraya çok uzak sayılmaz. Yürüme mesafesinde. Bütün gün hareketsiz kaldım. Bacaklarım ağrıyor."

"Saat onda orada olmanız gerek," dedi Gabriel saatine bakarken. "Saat şu an dokuz otuz beş."

Braxton başıyla onayladı. “Her ihtimale karşı sen bir araba hazırlat. Ne olur ne olmaz. Geç kalmamamız lazım.”

“Emredersiniz.” Gabriel hızla detayları bildirmek üzere Braxton’un güvenlik şefinin yanına yöneldi.

General gömleğini, pantolon kemerini düzelterip, ütü yerinin düzgün olup olmadığını kontrol etmeyi tam bitirmişti ki cep telefonu titreşti. Açmadan önce arayanın kim olduğunu görmek için ekrana baktı.

“Braxton.”

“Efendim konum bilgisine ihtiyaç duyuyorum. Durum karmaşıklaştı.”

“Anlat.”

Jael St. Clair’in anlattıkları onu kızdırmış, beyninin mantıklı düşünen yanıyla öfkeye kapılıp, çileden çıkmaya meyilli yanı birbiriyle mücadeleye tutuşmuştu. Hemen ilacını alması gerekiyordu. Stres altındayken ve de bu hiç bitmeyecek gibi gelen, kendisini de savaş alanında bile olmadığı kadar geren kampanya süresince sık sık ilaca ihtiyaç duymuştu. Bu ilacın önünde sonunda tıpkı Talmadge’de olduğu gibi Jael St. Clair’i mahvedeceğinden de şüphelenmiyor değildi. Kendisi onlar gibi olmadığı için ne şanslıydı.

Kuliste Gabriel’in talimatlar verdiği güvenlik şefinin kaşlarını çatıldığını gördü. Zaten çatık kaş bu adamın her zaman sergilediği yüz ifadesiydi.

“Hemen aracıma dönüp, yarım dakika içinde peşlerine düştüm,” dedi Jael. “Ama ortadan kaybolmuşlardı.”

“Sen neredesin?” diye sordu Braxton.

“Grenada yolunda. Buradaki bir motele yerleşeceğim. Eşyalarımı odaya taşıyıp, aracı da bir alışveriş merkezinin otoparkına bırakacak sonra da başka bir tane kiralayacağım.”

“Anladığım kadarıyla Stone’un nerede olduğunu bilmen gerek, öyle mi?”

“Evet, efendim.”

“Bir saniye.”

General başparmağıyla telefonunun adres defterine erişti. Kısa sürede aradığı şeyi bulmuştu.

“Bu numarayı ara,” dedi rakamları ikişer kez tekrar ederek. Jael de numaraları bir kez tekrarladı.

“Tamam,” dedi. “Beşinci çalışta açılacak. Eğer daha az çalışınca açılır veya beşincide açılmazsa hemen aramayı sonlandır. Telefonu açacak kişi, ‘Siyah Granit,’ diyecek. Başka bir şey söylerse hemen telefonu kapatıp, beni ara.”

“Emredersiniz.”

“Sen de, ‘Av Ustası,’ diye karşılık vereceksin. O kişi seni biliyor. Kim olduğunu değil elbette. Yalnızca görevi yapabilecek düzeyde biri olduğunu ve iş başında olduğunu biliyor.”

“Olumlu, efendim. Beş kez çalacak. ‘Siyah Granit.’ ‘Av Ustası.’”

“O kişi Stone’un yerini tespit edecektir.”

Yanıt beklemeden konuşmayı sonlandırıp, yanına doğru yaklaşan Gabriel’e baktı.

“Her şey hazır,” dedi Gabriel. “Güvenlik yerlerine tam yerleşmedi daha ama bizim hemen çıkmamız gerek. Yolu yürüyeceksek fazla zamanımız kalmadı.”

Braxton hiç konuşmadan bir süre Gabriel’in yüzüne baktı. Adamın gözlerindeki itaati, sesindeki adanmışlık duygusunu ölçtü. Başkanlık mücadelesi verdiği uzun yıllar boyunca karşısındakilere sayısız imkanlar sağlamıştı. Bunun karşılığını da ancak gösterdikleri bağlılıkla ölçerdi.

“Efendim?” diye seslenerek garip sessizliği bozdu Gabriel.

“Ben hazırım,” dedi Braxton. “Bu arada sana da anlatacağım bir şey oldu da.”

Jael St. Clair aracını karanlıkta dikkatle kullanıyordu. Hız limitinin elli kilometre olduğu yolda neredeyse ilerleyen en yavaş

araç kendisinininkiydi. Zira kesinlikle bir trafik polisi tarafından durdurulmak istemiyordu. Braxton'un kendisine verdiği numarayla çevirdi.

Güneyde, temiz, basit, pahalı olmayan, Jackson Havaalanı manzaralı motelde telefon bir kez çaldı. Motel odasındaki dizüstü bilgisayar bağlanmış televizyonda, gizli kamerayla çekilip, DVD'ye yazdırılmış, Greenwood polisinin toplantı kaydı vardı.

Telefon ikinci kez çaldı. Hükümetin kimse tarafından bilinmeyen ve bütçeleri yasal faaliyetler gösteren kurumlar tarafından aklanan paralarla sağlanan altı, yedi örgütün temsilcisi konumundaki David Brown seksen yedili numarayı görünce dikkat kesildi. Ayağa kalkıp, gerildi. Ellerini kır saçlarında gezdirip, yüzünü ovuşturdu. Aynaya, tam saçının bittiği yerdeki küçük bir çileği andıran doğum lekesine baktı. Gençken bu lekeyi sık saçlarının arasına saklayabiliyordu. Dizüstü bilgisayarının yanında duran, taşıdığı üç telefonda biri üçüncü kez çaldı. Bir an için yeniden ekrana baktı. Bunu ilk kez Greenwood'dan güneye gelirken, yaklaşık yarım saat süren helikopter yolculuğu sırasında izlemişti. Siyahi şerif ve yardımcısında hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı.

Telefon bir kez daha çaldı. Brown DVD yazılımının durdurma düğmesine dokunup, telefonu eline aldı. Beşinci kez çalmasını bekleyip, hemen açtı. "Siyah Granit."

"Av ustası."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Konum gerek."

Dikkati ekrandaki hareketsiz görüntüdeki siyahi polis memuru Myers'ın üzerindeydi. Yatağının köşesine oturup, kadının anlattıklarını dinledi.

Kadın anlatacaklarını bitirince, Brown, "Sana yardım edebilirim," dedi. "Bu numarayı yarın tam öğle vakti ara."

“Canın cehennemel!” Jael St. Clair bir kez daha içini yakıp kavuran büyük öfkeyle boğuşuyordu. “Öğlen mi! Seni aşağılık pislik!”

Otomobili yolda, zihnini de gerçeklikte tutabilmek için çaba harcaması gerekiyordu. Soluklarını kontrol etmeye çalıştı. Son olayını, kendisini en son rahatlatan işi düşünmeye çalıştı ama bu acısını daha da keskinleştirmekten başka işe yaramamıştı. Bu öfke onu etkisi altına alıp, akıl sağlığını yitirmesine neden olmandan önce Stone’u öldürmeliydi.

Öfke nöbetine gireceğini fark edince titreyen eliyle çantasına uzandı. Sonunda sarı bir ilaç kutusunu almayı başarmıştı. Açıp içinden bir kapsül çıkarıp, plastik şişedeki suyuyla içti.

Sonra bekledi. Sonunda öfkenin ateşi etkisini azalttı. Bu sırada da yeni planını kafasında oluşturmaya başlamıştı.

Solundan araçlar hızla gelip geçerken o mutlaka biri olmalı, diye düşünüyordu. Daima bir bağlantı vardır. Avı bulacak biri. İzleyip, takip edecek biri. Bu onlardan kopyaladığı dosyaların içinde olmalıydı mutlaka.

Sudan bir yudum daha içip, sakinleşmiş elleriyle direksiyonu daha bir sıkı tuttu.

Keşke bu sıradan bir gece olsa, gördüğüm kabuslar uykudan uyanmamı sağlasaydı. Ama ne Camilla, Vanessa, Lashonna’yla ilgili olanlar ne de geçmişin kabusları uykuya olan derin açlığını alt edebiliyordu.

Jasmine’in yanıma gelip, yanağıma usulcacık bir öpücük kondurduğu rüyasını gördüğümde ne kadar zamandan beri uyuduğumun farkında değildim. Rüyamda beni soydu, üzerimdeki örtüyü aldı, ardından da yanıma uzanıp, kollarımda uykuya daldı.

52 Güvenlik uyarılarını dikkate alarak, General'in zırhlı limuziniyle silahlı motosikletlilerin eşliğinde Constellation Bulvarı'nda yürüyen Dan Gabriel'le Clark Braxton pasifik rüzgarının serinliğini hissediyorlardı.

"Dayanıklılığı Artırma Projesi beni hâlâ endişelendiriyor," dedi Gabriel.

"Anlat," dedi Braxton sakın bir sesle.

"Zantaus askerlerin özgür iradesini onların haberi olmadan ortadan kaldırıyor. Merhamet hislerini etkisiz hale getiriyor... Yaralanma korkusunu yok ediyor."

"Savaşta bu kendiliğinden de oluyor," dedi Braxton bir an bile duraksamadan. "Normal durumda yüzde iki oranında bu tür tepkimeler verenlere rastlanır. Merhamet ve korku yanlış kişilerin ölmesine neden olabilecek duygulardır."

"Belki de ben kendimi düzgün ifade edemiyorum. Buradaki ana sorun özgür irade. Özgür irade olmayınca askerleri ahlaki değer yargıları olmayan, insanlık dışı, et robotlar haline dönüştürmüş oluyoruz."

"Bana özgür iradeden bahsetme," diye azarladı Braxton. "Kıpırdıyamayacak hale gelen, tetiği çekemeyen her insan zaten özgür iradesini mantıksız korkuya teslim etmiş olmuyor mu? Bu askerlerin özgür iradesini alıp, yerine kendilerini, silah arkadaşlarını ve de ülkelerini koruma gücü vermektir. Bu nedenle de senin ileri sürdüğün tezlerin bir manası yok."

"Bakış açınızı anlıyorum," diye üsteledi Gabriel. "Ama bu teorinin pratik karşılığı ne olacak? Sizin de bildiğiniz gibi savaş, taraflardan birinin savaşmaktan vazgeçmesiyle sona erer. Bir taraf tamamıyla tahrip olacağını görünce ya teslim olur ya da savaşı terk eder. Bu da yaşamları, bilgiyi ve yetenekli insanları kurtarır, savaş sonrasında ülkenin yeniden inşa edilebilecek potansiyonda kalmasını sağlar.

“Ama iki tarafta da bu ilaç varsa,” diye devam etti Gabriel. “O zaman hiç kimse pes etmeyeceğinden, savaş ancak bir tarafta tetiği çekecek kimse kalmayınca kadar sürecektir. Yani savaşlar daha önce hiç olmadığı biçime dönüşecekler.”

Braxton Stars Meydanı’na ulaştıkları sırada adamın söylediklerini başıyla onayladı. Trafik iyiden iyiye yoğunlaşmış, iki adam birbirlerini duyabilmek için omuz omuza vermek zorunda kalmışlardı.

“İşte bu yüzden Amerika bu ilacı kendine saklamalı.”

“Ama aynı şey nükleer silahlarda söz konusu olmadı,” dedi Gabriel.

“Güzel bir cevap. Ama Dayanıklılığı Arttırma Projesi her bir askeri kusursuz bir katile dönüştüreceğinden ortaya çıkacak olan silah nükleer silahlardan çok daha caydırıcı ve korkutucu olacaktır. Bu arada, unutma, Soğuk Savaş dönemi insanlığa daha önce hiç olmadığı kadar barış dolu bir ortam sunmuştu. Oysa Sovyetler Birliği’nin çöküşünden sonra olanlara bir baksana. Kontrollü Zantaus kullanımı her ülkenin kendine çekidüzen vermesini zorunlu hale getireceğinden, tıpkı eskide olduğu gibi tüm dünya barış dolu bir atmosfere kavuşacaktır.

“Dan, Ruslarla Çinliler de kısa sürede kendi benzer ilaçlarını yapacaklar. Sonra da Hintliler, Pakistanlılar, İsrailliler ve de Suudiler. Eğer ilk önce Zantaus’u kullanan biz olamazsak kaderimiz onların ellerine düşmüş, tamamen onların merhametine muhtaç hale gelmiş oluruz.”

“Aynı nükleer silahlarda olduğu gibi,” dedi Gabriel. “Ya elde et ya da öl. Korkunç.” “Evet. Her iki durum da korkunç ama,” diye onayladı Braxton. “Ya kendimizi kurtarmak için bunu yapacağız ya da mahvolacağız.”

Gabriel başını yavaşça salladı. Century Park’ın doğu bölümüne yaklaşmışlardı. “Yine haklısınız efendim. Kesinlikle. Ya tetiği çekeceğiz ya da yok olacağız.”

“Savaş gerçek bir cehennemdir. Her zaman da öyleydi. Senin Zantaus’la ilgili kederin yeni nesillerin üzerinde tarih boyunca kullanılan silahların gelişimini durdurmayacak ki. Ok ve yaydan tabanca ve nükleer silaha dek meydana gelen gelişmeleri düşün-sene. Mutlaka tetiği çekmenin yeni bir yolu vardır. Ama bir savaşta dövüşmekten daha kötü olan yegâne şey...”

“O savaş kaybetmektir,” diye bitirdi Gabriel, General’in aşına olduğu sözlerini tamamlayarak. “Bir kez daha haklısınız efendim.”

Braxton elini Gabriel’in sırtına vurdu. “İşte bu yüzden hari-ka bir savunma bakanı olacaksın. Sende asker zekası ve filozof vicdanı var. Soru sormaktan asla vazgeçme.”

Güneye doğru akan ve Santa Monica Bulvarı’nda iyice sıkışan trafiği izleyerek yürüyüp, karşıya geçmek için trafik ışıklarında durdular. Işık yanınca karşı taraftaki güvenlik biriminden, sorun yok, işaretini alıp, yürümeye koyuldular. Yanlarındaki motosikletlerle arkadaki limuzin de ağır ağır ilerliyordu. Birkaç adım sonra Braxton uzun zamandan beri birlikte çalıştığı yardımcısına döndü. “Dan bu arada benim de seninle Dayanıklılığı Arttırma Projesi üzerinde konuşmam gerek aslında.”

Gabriel yüzüne beklentiyle baktı.

“Hatalar yapıldı,” dedi Braxton. “Daha bugün öğrendiğim ciddi hatalar. Projeyi, başkanlık kampanyamı, orduyu yeniden şekillendirme planlarımızı ve açıkça söyleyeyim tüm kariyerimi tehlikeye düşürebilecek türden hatalar.

“Sana Dayanıklılığı Arttırma Projesi olmadan o tepede oturan palyaçoların bize verecekleri üç kuruşluk ödenekle yetinmek zorunda kalacağımızı ve bunun da ülkenin ihtiyacı olan savaş gücünü kurmamıza olanak vermeyeceğini hatırlatmama gerek yoktur sanırım.”

“Hayır, efendim, yok. Bütçe işlerinin nasıl yürüdüğünü ben de gayet iyi biliyorum. Her şey tamamen Dayanıklılığı Arttırma Projesi’nin başarısına endeksli.”

“Güzel. Bunu aklından hiç çıkarma ve sana şimdi anlatacağım şeyleri de bu bilginin süzgecinden geçirerek değerlendir.”

Santa Monica Bulvarına ulaşır, sağa döndüler.

“Artık projenin resmi tarihçesiyle ilgili her şeyi biliyorsun,” dedi Braxton. “Bugün Frank Harper’ın ilk günlerde bazı ciddi hatalar yaptığını öğrendim. Hatta bunlardan bazıları hakkında cezai kovuşturma açılmasını gerektirecek derecedeymiş.”

Braxton adamın bu söylediklerini kavraması için birkaç adım boyunca susup bekledi. Gabriel’in yüzünde herhangi bir zayıflık belirtisi görmeyince de kaldığı yerden devam etti. “Harper izinsiz ameliyatlara yapmış, kongre üyelerini kandırmak için, başarısız deneyleriyle ilgili bilgiler üzerinde oynayarak onları umut vaat eden çalışmalar olarak göstermiş. Aslında Pentagon’a yolladığı en büyük başarıları bile sahtekarca bilgilerle dolmuş.”

“Ve bu şimdi ortaya çıkıyor, bunca yıldan sonra?”

Braxton başıyla onaylarken bir yandan da adamın yüz kaslarına konsantre olmuş, orada gizli umutsuzluk ve ihanete varacak şok izleri olup olmadığını görmeye çalışıyordu. “Ben yaşamımı onun yeteneklerine borçluyum ama onun bu yaptıkları her şeyi tehdit eder nitelikte.”

Wilshire’la Santa Monica Bulvarı’nın kesiştiği kavşaktaki ışıklar görünüyordu.

“Bu nasıl olabilir ki?” diye sordu Gabriel. “Onun çalışmaları elli yıl önce değil miydi? Yangın duvarı gibi bir şey yok mu arada? Neticede Dayanıklılığı Arttırma, Harper’ın çalışma prensipleri üzerine inşa edilmiş olsa da tümüyle yepyeni bir çalışma değil mi?”

“O kadar basit değil. Her yanda olduğu gibi Kongre’de de düşmanlarımız var. Gerçeklere ve rasyonel temellere dayanan tartışmalara zerre kadar önem vermiyorlar. Tek istedikleri ne pahasına olursa olsun kazanmak. Bu da karşı tarafın hatasını yakalamaktan geçiyorsa, bir an bile tereddüt etmeyeceklerdir.”

Gabriel yüzünü ekşitti. “Doğru. Yaptığın hata hemen işin arkasında yatan komplo teorisinin gerçek olduğuna delalet eder. Hemen niyetinin kötü olduğunu düşündürür.”

Braxton, Gabrile’le arasında istediği duygusal bağlantıyı kurduğunu görerek gülümsedi. Hâlâ Gabriel’in yüreğini etkileyebiliyordu.

“Bunu unutma,” dedi Braxton. “Çünkü Frank’ın hataları yüzünden çok sayıda insan öldü. Ve daha bir o kadarının da ölmesi gerek.”

Ardından Braxton, Gabriel’e Darry Talmadge’i, Thompson adlı iki avukatı, aynı zamanda son derece yetenekli eski bir asker de olan dünyaca ünlü sinirbilimciyi anlattı. General sonra hikayesinde Gabriel’in kendisinin doldurmasını istediği çeşitli boşluklar bırakarak onların bir dizi cinayetle bağlantılı olduklarından bahsetti.

“Bu dört kişiden biri öldü. Ama dördü de ölmeden güvende olamayacağız.”

Braxton’un sözleri Gabriel’in üzerinde adeta bomba etkisi yaratmıştı. Durdu. Braxton bir adım daha attı. Sonra o da durdu. Dönüp adamın yüzüne baktı. Güvenlik personeli, motosikletler ve pırıl pırıl parıldayan limuzin de onlarla birlikte durmuştu.

“Efendim lütfen şunu net olarak anlamama yardım edin. Sırrı saklayabilmek için aralarında eski, cesur bir askerin de bulunduğu üç kişiyi öldürmek zorundayız, öyle mi?”

Braxton çevresindekiler arasında en iyi Savunma Bakanı olacağını düşündüğü adamın yanına yaklaştı. “Süzgeci kullanan Dan. Gerçekleri az önce konuştuğumuz şeylerin süzgecinden geçir.”

“Ama efendim şu an masum insanları öldürmekten bahsediyoruz.”

“Her savaşta bir dolu masum insan ölür, Dan. Evet, bu kötü. Evet, çok çirkin. Ama gerçek böyle.”

Braxton iyice yaklaşmış, Gabriel’in yüzünü, duyguları yansıtan gözlerinin hareketlerini dikkatle inceledi. General doğru anı bekliyordu. Psikolojik çekim anını. Bu zamanın geldiğini hissedince de fısıltıyla konuşmaya başladı.

“Bir gemi torpidoyla vurulduğunda ya da bir denizaltı ciddi derecede hasar gördüğünde neler yapıldığını hatırlıyorsun, değil mi? Tek çare hasar gören bölümü gemiden ya da denizaltıdan ayırmaktır. O bölümde hâlâ yaşayan denizciler olsa bile.”

Gabriel başıyla onayladı.

“Ve sen de farkındasın ki zaten kabul de ediyorsun bunu, o insanların trajik biçimde ölüme terk edilmelerinin tek nedeni var. O da bu sayede geri kalan yüzlerce insanın hayatını kurtarmak, öyle değil mi?”

“Evet, efendim.”

“Biz de böyle bir karar vermek zorundayız. Eğer herhangi bir şey Dayanıklılığı Arttırma Projesine zarar verirse sonunda milyonlarca insan ölecek. Belki yarın veya önümüzdeki sene olmayacak bu ama düşmanlarımızdan biri bilinci etkileyecek ilacı bulup hazırlıksız ordumuzun üzerine saldırdığında bu olacak. Bu üç kişinin yanlış yönlendirilmiş şefkat duyguları eğer biraz daha beklersek bize altından kalkamayacağımız kadar pahalıya mal olacak. Eğer projenin yürürlüğe girmesi gecikirse bir daha asla istediğimiz zamanda bitirmeyi başaramayacağız.”

“Tanrım,” diyerek iç çekti Gabriel. “Yüce Tanrım!” Buz gibi eliyle yüzü ovuşturdu. “Başka bir yolu olmalı.”

“Yok. Derhal harekete geçmemiz gerek. Tıpkı bir gemi kapitanının en zor kararı derhal vermesi gibi.”

Braxton, Gabriel'in gözlerindeki umutsuzluğu izliyor, teslimiyetle çöken omuzlarına bakıyordu. Öldürücü darbeyi vurma zamanı gelmişti.

"Dan, eğer bu işi kendim haledebilecek durumda olsaydım sana hiç anlatmazdım bile. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Elbette."

"Senin yardımına ihtiyacım var. Kendi kaynaklarımı sınırlarının sonuna dek zorladım." Braxton duraksadı. "Bu seçimden sonra değişecek ama şimdilik güvenebileceğimiz, yardım isteyebileceğimiz kişilerin en iyilerini çevremizde toplamak zorundayız."

Gabriel içinde kabaran dehşet duygusunun farkındaydı.

"Senin bazı görüşmeler yapmanı istiyorum. Sana en az senin bana bağlı olduğun kadar bağlı olanları aramanı. Bu karmaşa ikimizi de mahvetmeden, gizlilikle hareket edip, ortalığı temizleyecek insanları."

Braxton, Gabriel gözlerini kapatıp, yüzünü buruştururken sabırla bekledi.

"Bu doğru değil," dedi Gabriel.

Braxton onun sızlanmalarına aldırmıyordu. "Görev Gücü 86M'deki komutayı senden devralan adama ne dersin?"

"Belki," dedi Gabriel neredeyse inleyerek gözlerini açarken. "Ama..."

"Aması filan yok!" Braxton hedefine ulaşmasına ramak kaldığını hissediyordu. "Öncelikle Amerika'nın geleceğini düşün. Ardından da kendi geleceğini. Ordudan istifa ettin. Artık geri dönemezsin." Duraksadı. "Eğer bunu Amerika için veya kendin için yapmayacaksan benim için yap. Senin yardımın olmadan bu işten kişisel olarak da zarar göreceğim. Sen beni her türlü belada yalnız bırakmadın. Birlikte her zorluğun üstesinden geldik. Şimdi yardımına ihtiyacım var. İlk kez senden bir şey istiyorum."

Geçip giden araçların dışında uzun bir süre başka hiçbir ses duyulmadı. Braxton sonunda Gabriel'in kendisinininkilerle buluşan gözlerinde kararlı bir samimiyet ifadesi sezmişti. Uzakta bir klakson çaldı. Bir motor sesi duyuldu.

“Peki, efendim.”

“Güzel. Teşekkürler,” dedi Braxton. “Yarın sabah benim için gerekli görüşmeleri yap. Eminim sana borçlu olan birkaç kişi vardır.”

“Evet, efendim.”

“İşte böyle. Aferin.”

53 Jael St. Clair Marlboro'sundan son bir nefes daha aldı. Sonra üflediği dumanın etrafında yayılışını izledi. Sonunda yeni bir günle birlikte kendine biraz olsun gülümseme izni vermişti. Saklı izleri takip edip, isimleri teker teker incelemek saatlerini almıştı. Şimdi dizüstü bilgisayarını itip, arkasına yaslandı. Artık aradığı yanıtın online kadastro kayıtlarında ve *New York Times* arşivinde belirmesi an meselesiydi. O ukala, ‘Siyah Granit’i öğlen bir daha aramaya gerek yoktu. Çünkü o saate kadar Stone da avukat da çoktan ölmüş olacaktı.

Eski sigarasının ateşini kullanarak yeni bir tane yaktı.

Son polis arabaları da güneşin doğmasından kısa bir süre önce ayrıldı. Kanser kliniğinin arkasındaki park alanına çektiği kamyonetinde uzanmış bekleyen Rex polis tarayıcısını kontrol ederek tüm sinyallerin iyice uzaklaştığına emin oldu.

Brad’le Jasmine’i, hastaneden Sonic restorana kadar takip etmiş ama ikili daha sonra avukatın ofisine yönelince bölgeyi terk etmeyeceklerine kanaat getirip, Stone’un er ya da geç geri döneceğini tahmin ettiği EZ Motel’in karşısına konuşlanmıştı.

O gece fırtına öyle bir şiddetliydi ki bir an için kendini savaş alanında, top ateşi altında kalmış gibi hissetmişti. O gece bu fırtınanın sonu olacağını düşünmüştü.

Fırtına takip işini oldukça zorlaştırmıştı. Yağmurun şiddetini arttırdığı anlarda EZ Motel sık sık gözden kaybolmuştu. Özellikle de elektrik kesildiğinde. Ama yine de tıpkı eski bir video kaydının elde kalan görüntüleri gibi kesik kesik de olsa olup biteni takip edebilmişti. Brad Stone'la Jasmine'i ve kırmızı Mercedes'i, kablo araçlarını ve beyaz cipi görebilmişti. Sonra bir silah gibi patlayan şimşeğin ardından uzun boylu, iri memeli bir sarışının yanından geçerek deli gibi koştuğunu görmüştü. Kısa bir süre sonra da polisler gelmişti. Polis tarayıcısı ona tüm polislerin Brad'le Jasmine'in peşinde olduklarını söylüyordu.

"Dostum, başın gerçekten belada," dedi Rex fısıldayarak. "Bu annenin hiç hoşuna gitmezdi." Doğrulup, etrafta polis olup olmadığını son bir kez daha kontrol etti. Bazıları onun bu takibini ve de nahoş olaylarla dolu geçmişini bir cesaret gösterisi olarak algılayabilirdi. Ama o deneyimlerinden şüpheyi üzerine çektiğinde polisin önce ateş edip sonra soru soracağını gayet iyi biliyordu.

Rex kamyonetin kasası üzerindeki brandayı kaldırıp, aşağı atladı. Sürücü kapısının kilidini açıp, direksiyona geçti.

"Şimdi, siz ikiniz hangi cehenneme gittiniz?" diye sordu kendi kendine motoru çalıştırırken. Burada tanıdıklarına da akrabalarına da gidemezlerdi. Daha önce gittikleri hiçbir yere gidemezlerdi aslında. Ayrıca yeni bir araç bulup, saklanacak güvenli bir yere ulaşmak zorundaydılar. Bunu onun kadar polis de biliyordu elbette. Rex, Stone'un da tüm bunları gayet iyi bildiğini umuyordu.

82. Otoyol'a çıkıp, kasabaya yöneldi. Belki Brad'in izlerini takip ederek bazı yanıtlara ulaşabileceğini düşündü.

“Şimdi, Tanrım,” dedi gözlerini ön camdan yukarıda parılayan gökyüzüne çevirerek. “Seninle ilişkimizin çok iyi olmadığını ben de biliyorum. Ama bu sıra bana yardımcı olursan çok makbule geçecek.” Bu Rex için duaya en yakın şeydi. Şu an için elinden başka bir şey de gelmiyordu.

54 Rüyasız uykumu boğuk birtakım sesler böldü. Ses giderek artıyor, yaklaşıyordu. Derken bir erkek sesi işitildi. “Jasmine!”

O anda tamamen uyandım. Pencereden içeri süzülen güneş ışığı odayı hafifçe aydınlatmıştı. Sonra ön kapının kilidine sokulan bir anahtar sesi duydum.

Doğrudum. Jasmine’in muhteşem siyah saçları ve kahve-rengi şekerleri hatırlatan teni yüreğimi titretiyordu. Derken hâlâ o silik rüyanın etkisinde olduğumu fark ettim. Rüyamı biraz daha düşünmek arzusundayken kapının kilidi açıldı. Ön kapıdaki adam ısrarla bağıırıyordu.

“Jasmine?”

Jasmine uykulu gözlerle oda kapısında belirmiş, güneş yüzünden gözlerini kısarak bakıyordu.

“Kızım? Orada mısın?”

Ayak sesleri yaklaşırken eski tahtalar gıcırdadı.

Yataktan kalktığımda külot dışında üzerimde hiçbir şey olmadığını fark ettim. Hemen eğilip, el yordamıyla Ruger’i bulmaya çabaladım.

“Hayır,” dedi Jasmine yaklaşıp omzuma dokunarak. Hâlâ gergin bir halde olmama karşın elim silahın kabzasında bekledim. Başımı çevirip baktığımda üzerine bir hayli bol gelen, neredeyse dizlerine kadar inmiş, bir Valley eyaleti tişörtü geçirdiğini gördüm. Tişörtün bittiği yerde de o muhteşem teni başlıyordu zaten.

“Sorun yok,” dedi kapıya yönelip.

Ama o, “Buradayım Quincy Dayı,” diye sesleninceye kadar elimi silahtan uzaklaştırmadım.

Kapı açıldı. Ben yatakta öylece otururken başına siperliksiz bir şapka, üzerine alacalı bulacalı bir tişört geçirmiş, kakao çekirdeklerini andıran siyah tenli orta yapılı bir adam içeri daldı. Adamın yüz hatları Jasmine’den ziyade annesi Vanessa’yı andırıyordu. Soluk mavi gözleri ve yüzü ancak hissettiğim ama hatırlayamadığım anılarıma dokunmuştu.

Ben bu adamı daha önce bir kez görmüştüm. Jackson’daki Vanessa’yla aramızdaki ilişkinin daha başlayamadan bittiği o yılbaşı gecesinde. Quincy Thompson, Al Thompson’ın oğluydu. Vanessa’nın kardeşi. Jasmine’in dayısı.

Önce Jasmine’e sonra da bana baktı. Quincy yüzünde ensemdeki tüyleri diken diken edecek nefret dolu bir ifadeyle en az üç kez aynı şeyi yapıp, ısrarla bir Jasmine’e bir bana bakmayı sürdürdü.

“Tıpkı annen gibi sen de beyaz adamın kaltağı mı olacaksın?” diye bağırdı öfkeyle. “Daima bir siyah gibi konuşur ama sonunda beyazlarla yatardı. Sanki hiçbir siyah onun zevklerine uymuyormuş gibi!”

“Quincy Dayı...”

“Bana dayı deme kız! Ten renginle hiç mi gurur duymuyorsun sen? Hiç mi bağlılık hissi yok içinde? Siyahi olmaktan çok mu utanıyorsun da soluk tenli bir bebek sahibi olmaya çalışıyorsun?”

“Yanlış yoldasın, Quincy Dayı.” Jasmine’in sesi alçak olmasına karşın oldukça etkileyiciydi. Dosdoğru Quincy Thompson’ın karşısına geçip, gözlerini onunkilere dikmişti. Çıplak ayaklı olmasına karşın dayısından en az birkaç santim daha uzundu. Bir buz patencisinin güçlü bacaklarına ve hareket ettikçe dalgalanan sağlam kaslara sahip olduğunu gördüm.

“Bunları söyleyip durarak annemin hayatını cehenneme çevirdin. Ama aynı şeyi bana da yapmana izin vermeyeceğim.” Sesi öylesine sert ve adeta çelik gibi güçlüydü ki mahkemede veya herhangi bir yerde onun karşı safında olmadığımı şükrettim.

“Tatlım, ırkına sırtını dönme,” dedi Quincy.

“Kimseye sırtımı döndüğüm filan yok,” dedi Jasmine. “Ama artık siyah kadınların siyah erkeklerin malı olduğu tarih öncesi devir de geride kaldı.”

“Çok küstahsın, kızım. Ama bu seni beyaz adamın ateşinden koruyamayacak.”

Quincy yüzüme öfkeden yapılmış bir ateşten topu andıran bakışlarla bakıyordu. Bu bakışlar Los Angeles polis dedektifi Darius Jones’unkilere ne kadar da benziyordu. Benim de içimde öfke kabarmıştı ama ağzımı açıp bir şey söylemenin yangına körükle gitmek olacağını düşünerek susmayı tercih ettim.

“Yaşamımla ilgili kararları ben veririm, Quincy Dayı.” Jasmine’in sakin tavrı benim de öfkemi azaltıyor, aralarında benzer tarzda bir konuşmanın daha önce de geçtiğini anlamamı sağlıyordu. “Ne siyah erkeklerin bana sahip olmasına ne de beyazların bana ne yapacağımı söylemelerine izin vereceğim. Bir zulümden ötekine geçmeye hiç niyetim yok.”

Quincy Thompson ağzını açtı ama hemen hiçbir şey söylemeden dudaklarını sımsıkı kapatmayı tercih etti. Bir süre Jasmine’e baktı.

“Büyük evlerde oturan beyaz çiftlik çocuklarını buraya getirip, bacaklarının arasına alarak büyük hata yapıyorsun,” dedi Quincy. Sonra topukları üzerinde hızla dönerek kapıya yöneldi. Bir süre kapının eşiğinde, elleri pantolon ceplerinde öylece bekledi. Sonra parlak, pembe bir parça kağıt çıkardı.

Bir süre hiçbir şey söylemeden durdu. Tek duyabildiğim adamın gürültülü soluklarıydı. “Neyse, ben buraya bunun için gel-

miştım.” Dönüp kağıdı yere bıraktı. Sonra kapıyı tüm pencereleri sarsacak derecede hızla çarpıp çıktı.

Kağıt yere düşerken Jasmine’le göz göze gelmemeye çalıştık. Kağıdın ön tarafı yukarıda kalacak şekilde yere düşünce, bunun bir telefon mesajı olduğunu fark ettik. Dışarıda bir araç etrafa çakıl taşları savurarak hızla uzaklaşıyordu.

Omzuna asılı M21 ve gündüze ayarlı Leupold dürbünüyle Jael St. Clair yola paralel sık çalılıkların arasında, yürüyüşünü kolaylaştırmak için elinde taşıdığı açılır kapanır alüminyum bastondan da faydalanarak hızla ilerliyordu.

Durup derin bir nefes aldı. Ardından soluğunu dışarı verirken sessizce lanet okudu. Yeni kiraladığı Toyota ciple buraya kadar gelmeliydi. Ama aracın buradan geçebileceğinden kuşku duyduğu için yürümeyi tercih etmişti.

Arkasına baktı ama yoğun sis yüzünden 50 metreden ilerisini görmesi mümkün değildi. Hatta bazen görüş daha bile azalıyor-du. Yüzde yüzlük nem Delta bölgesinde neredeyse elle tutulacak derecede yoğunlaşan sis, bir gece önceki fırtına ve yağmurun da etkisiyle, gece ayazının ardından birçok yönde görüş mesafesini son derece olumsuz etkilemişti. 82. Otoyol’da kazadan geçilmi-yordu.

Jael sise lanet okudu. Şimdi hedefine istediğinden daha fazla yaklaşmak zorunda kalacaktı. Ama fark etmezdi. Görev ne olursa olsun tamamlanmalıydı. Çalılıklar arasında kendine yol açarak yürüyor, yabancı otlar daha da sıklaştıkça sisin bir nebze de olsa dağılmasına seviniyordu.

Canı sigara istiyor, başı uykusuzluktan dönüyordu. Ama yeni bandın etkisi de görülmeye başlıyordu. Onun üzerine aldığı haplar da öfkesini katlanabilir seviyeye indirgemiş, ellerindeki titreme ortadan kalmış, gözleri de düşünceleri de keskinleşmişti. General için çalışan yaşlı doktor son altı ay içinde kendisine

verdiği doz üzerinde oynamış ama bunun son derece normal bir şey olduğunu, endişe etmesine gerek olmadığını söylemişti. Anlaşılan doktora yeni bir düzenleme daha yapmasını söylemenin vakti gelmişti.

Diz boyu çalılarının arasından geçip, çamurlu arazide bata çıka ilerliyordu. Burası bildircinlar ve zehirli yılanlar için harika bir yaşam alanı olmalıydı. Şimdiye dek bir tane yılan görmüştü bile. Ama şimdilik yılanlar ona pek aldırış etmemişti. Kuş cıvıltıları, karga çığlıkları, alaycı kuşun ötüşü adeta bir senfoni edasındaydı. Sonra barakanın bulunduğu bölgeden hareket eden Quincy Thompson'ın otomobilinin sesi işitildi.

Hemen çalılıkların arasına çömelip, M21'ini omzuna yerleştiren Jael, Leupold'un kapağını da açıp, beklemeye başladı. Yoğun sisin arasından sürücür koltuğunda oturan öfkeli yüzlü, siyah adamı görebilmişti. Jael adamı sisler içinde kayboluncaya dek takip etti.

“Bam,” dedi yavaşça dürbünün kapağını kapatıp, doğrulurken. Bir süre durup, çevresindeki seslere yoğunlaştı. Cipinden ayrıldığından beri bir hışırtı duyuyordu. Ancak bu bir tehlike oluşturmaktan son derece uzak bir sestir. Orman kuş, geyik, sıçan, rakun gibi bu tür bölgelerde yaşayan hayvanlarla doluydu. Gözlerini kapatıp, bu sesleri duymamaya yalnızca konsantre olmaya çabaladı.

Sonunda gözlerini açtı. Etrafına bakındı ve internet araştırması sonunda tespit ettiği Quincy Thompson'a ait araştırma bölgesine doğru yola çıktı.

55 Jasmine sırtı bana dönük, omuzları çökük bir halde duruyor, yerdeki pembe kağıda bakıyordu. Quincy'nin aracının sesi giderek azalmış, yerini ilkel bir incinmişliğe ve onun modern acısına terk etmişti. Uzanıp

kağıdı almak istedim ama Quincy'nin hakaretleri, hareketlerimi tutuklaştırmıştı.

Sonra, dışarılarda bir yerde bir alaycı kuş sessizliği yırtarcasına bağırınca içinde bulunduğumuz o garip ruh hali de dağılmış oldu. Jasmine eğilip, kağıdı aldı.

“Jay Shanker'den,” dedi Jasmine doğrulurken. Sırtı hâlâ bana dönüktü. “Talmadge'in avukatı.”

“Hatırladım.”

Omuzlarını silkip bana döndü. “Bu sabah ofisinde benimle buluşmak istiyor.”

Sesi son derece resmiydi ve bakışları daha önce hiç görmediğim biçimde uzaklara dalıp gitmişti. Quincy kendisinin bile tahmin edemeyeceği kadar yoğun bir etki bırakmıştı üzerinde.

“Numarasını bırakmış. Saat tam on birde aramamız gerektiğini söylüyor.” Duraksadı. Yeniden konuştuğunda ses tonuna daha bir hakim olmuş gibiydi. “Bu çok garip. Ne olursa olsun onu aramamız gerektiğini yazmış.”

“Garip adam,” dedi Jasmine başını iki yana sallayarak ön odaya doğru yöneldi. “Ayrıca neden cebimi aramamış ki?”

Ben de fırsattan istifade edip, çantamdan aldığım açık mavi gömleğimle bol pantolonumu üzerime geçirdim.

“Lanet olsun,” diye bağırdı. Pantolonumun fermuarını çekmeye çalışırken merakla ona doğru baktım. “Şarjı bitmiş.”

Geri döndüğünde ben de giyinmiştim. O da bol tişörtünün altına bir kot geçirmişti.

“Dur benimkine bir bakayım.” Yerdeki üzerimden çıkardığım ameliyat giysilerinin altında kalan hastane poşetinin içindeki telefonu buldum. Açma düğmesine bastım.

“Maalesef.” Telefonu kaldırıp ona gösterdim. Camilla'yı hatırlayıp, ya Flowers aramışsa diye düşününce birden endişeyle dolmuştum. “Çantamda şarj aletim var.”

Jasmine başını iki yana salladı. “İşe yaramaz ki. Annemin otantik olma arzusunu unuttun mu? Ne elektrik ne de telefon.”

“Eyvah!”

Bir süre hiçbir şey söylemeden dışarıdaki alaycı kuşun sesini dinledik. Sonra Jasmine, “Seni bilmem ama bir kahve içmezsem günün bundan sonraki kısmına katlanabileceğimi sanmıyorum,” dedi.

“Kesinlikle ben de.”

“Tamam, ama buradaki her şey de olduğu gibi o konuda da biraz çalışmak gerek.” Yine o Mona Lisa gülümseyişiyle bakıp, ön kapıya yöneldi. Cüzdanımı ve diğer ıvır zıvırları pantolonumun ceplerine tıktırarak onun peşinden dışarı yöneldim.

“Ön sundurmanın oralarda biraz kuru çalı çırpı olması gerek.”

Dışarı çıkıp yığının altından birkaç parça ince dal çektim. Bulabildiğim, kolay yanacağını düşündüğüm parçaları toplamıştım. Çam ağacının reçineli dalları koyu duman çıkararak yanardı ama en azından kısa sürede suyun ısınmasını sağlayıp, güzel bir kahve içme imkanı sunacaktı. Bulduğum tüm dalları ayağımla teker teker kırdım. Bir avuç dolusu kozalak da bulup onları da dalların yanına attım.

Odunları içeri taşımıştım ki elinde içi suyla dolu eski bir termosla Jasmine kapıda belirdi. Eski bir kahve değirmeni yerde, kapının yanında duruyordu.

“Dere suyuyla yapılmış harika bir kahve olacak,” dedim dalları sobaya doğru taşıırken. Bu tür bir sobayı daha önce hiç yakmamıştım.

“Buraya,” diye işaret etti Jasmine.

“Kapağı kaldırıp odunları içine at.

“Annem tam bir kahve delisiydi. Bu da ondan aldığım birkaç şeyden biri.” Kağıt süzgeci termosun kapağına yerleştirdi. Ben

de sobanın ağır kapağını açıp, odunları dikkatle sobaya yerleştirdim. Sonra küçük parçaları çıra gibi kullanmak için etrafa döşedim. Aralarına da kozalakları yerleştirdim.

“Siyah erkekler kesinlikle başarılı siyah kadınlara tahammül edemiyorlar,” dedi Jasmine ben görevimi bitirmeye çalışırken son derece sıradan bir şeyden bahsediyormuşçasına. Dönüp ona bakma arzuma direndim. “Her fırsatı değerlendirip, akıllarındaki şeyi söylemeye çalışıyorlar. Bana kalırsa Quincy Dayı da haddini aştığının farkında ama alışkanlıklarından kurtulamayacak kadar yaşlı olduğu için aynı şekilde davranmayı sürdürüyor.”

Sobanın yanındaki kutudan kibrit aldım. Hâlâ ona bakmamaya çalışıyordum. Onun konuşmasına ara vermemesini istiyordum.

“Büyükbabam senden gerçekten hoşlanıyordu,” dedi kibriti sobaya atıp, dumanları yutmamak için nefesimi tutarken. “Ama o sadece bir kadındı ve büyükbabamla Quincy Dayım annemin senden uzak durmasını sağlamayı başardılar.”

“Bunu hiç unutmayacağım,” dedim alevlerin yayılmasını sağlamak için sobanın içini karıştırırken. Sonunda istediğim olmuş, sobayı yakmıştım. Doğrulup, kibriti söndürdüm.

“Annem hep senin onu almak için kapıya dayanacağını günün hayaliyle yaşadığını söylerdi.”

“Lanet olsun.” Yüreğimin derinliklerinde hissettiğim sızıyla güçlükle yutkundum. “Oysa ben onun da Quincy ve baban gibi düşündüğünü sanıyordum,” dedim yavaşça başımı iki yana sallayarak. “Ne yapacağımı bilemiyordum. Elimde hiçbir ipucu yoktu ki.”

Jasmine gülümseyip, dikkatini kahveye yöneltti.

Çam dalları, kozalaklar ve budaklar kısa zamanda odayı ısıtmıştı. Jasmine çaydanlığı sobanın üzerine yerleştirmeden önce elimdeki maşayla alevi bir kez daha iyice karıştırdım.

“Yiyecek bir şey?” diye sordu eski, kapağı kırık mutfak dolabına göz atarken. Döndüğünde elinde alüminyum folyoya sarılmış bir paket vardı. Açtığındaysa içinden iki çikolatalı gofret, biraz müsli ve kahvaltılık birkaç parça şey çıktı. Bunları, yıllardan beri kullanıldığı ilk bakışta belli olan tahta masanın üzerine yerleştirdi.

“Neredeyse hepsinin son kullanma tarihi geçmiş.” Çikolatalı gofretlerden birini alıp, paketi bana uzattı. “Ama bunların hiçbir zaman bozulduğunu görmedim.”

Gofretin paketini açıp, ısırды. “Büyük bir ihtimalle öldürmez.”

Kahve suyunun fokurdamasını dinleyerek, paketin içini karıştırmaya koyuldum. Sonunda ben de gofrette karar kılıp, ambalajını sıyırdım.

Ayağa kalkıp, yerdeki eşya giysilerinden oluşan yığının yanına gitti. Döndüğünde elinde bir gece önce Lashonna’nın eşyalarını toplarken gördüğüm kahverengi ambalaj kağıdına sarılı bir paket vardı. Paketin içinden ince bir mücevher kutusuna konmuş bir CD yere düştü. Kutunun kapağı yere düşer düşmez açılmış, kırılan kapakla içinden fırlayan CD farklı taraflara gitmişti. CD yuvarlanarak yatağın altına doğru gidiyordu.

“Lanet olsun!” Kağıdı kenara atıp, hâlâ yuvarlanan CD’yi yakaladı. “Bazen tam bir beceriksiz oluyorum.” Onun mücevher kutusundan dökülenleri toplamasına yardım ettim. Ardından da dizüstü bilgisayarımı almaya gittim.

Bir gece önceki yağmurun ıslattığı yapraklarda kalan sular her esintide çalılıkların arasında kendine yol açarak ilerlemeye çalışan Jael St. Clair’in üzerine damlıyordu. Ancak o buna hiç aldırmıyordu. Zira barakanın kapısının ve ön taraftaki kırmızı Mercedes’in hep görüş alanında kalmasını sağlamaktan başka bir şey düşünmüyordu.

Jael bunu sağlayacak açığı kolaylıkla tespit etmiş, ardından bu rotadan sapmamaya çalışarak barakaya doğru yaklaşmaya başlamıştı. Kapıyı görmüş ancak arka tarafı kolaçan ettiğinde kurbağaların daha fazla yaklaşmasını engelleyecek kadar fazla olduğunu görmüştü. O yaklaşırsa hepsi kaçışacak ve gereksiz patırtı olacaktı. O da ön taraftan yaklaşıp, çam ağaçları arasında gizlenebilecek iyi bir yer tespit etti. Lazer mesafe ölçerinin yardımıyla otuz üç metrelik bir mesafede olduğunu tespit etti. Tüfekte bile uygun bir atış yapılacak menzile değildi. Ama iş işti. Leupold'u mesafeye göre ayarladı. Ardından metal bastonu yağmur suyuyla iyice ıslanmış toprağa bastırdı. Baston kolayca batıp, dik olarak durmuştu.

Tüfeğini alıp, bastonun yanına çömeldi. Bastonu sol eliyle sıkıca tuttu. Ardından M21'i bu eline geçirip, silahı başparmağıyla bastona yapıştırdı. Yanağını M21'e dayayıp Leupold'la önünde sonunda dışarı çıkıp, Mercedes'e doğru yürüyecek Stone'la avukatın geçeceği yolu tespit etti.

Ardından yere oturup, bekledi. Sigara içmeye can atıyordu ama böyle bir şey onu ele verebilirdi.

Jasmine'le masada oturup, kahvelerimizi içerken hiç konuşmadan dizüstü bilgisayarına taktığım Shanker'in CD'sindeki kayıtları izledik.

“Buna inanamıyorum,” dedim.

“Bunu yüz kere söyledin. Belki de daha fazla.”

CD binlerce tıbbi kaydı, idari dokümanı, deney tutanaklarını, haritaları, diyagramları ve fotoğrafları içeriyordu. CD'deki ilk belge, Jay Shanker'in bu CD'deki tüm dokümanların mikrofilmlerden kopyalandığını açıklayan kısa notuydu. Bu mikrofilm Belzoni yakınlarındaki eski bir esir kampının içinde bulunan gizli bir Askeri Tıbbi Araştırmalar merkezinin kalıntıları arasından çıkarılmıştı. Notta bu işin müvekkili Darryl Talmadge tarafından

gerçekleştirildiğini anlatıyordu. Darryl Talmadge o bölgedeki bir gölet çevresinde av rehberiymiş. İlk gün hedef tespit edemeyince tüm sabahı etraftaki kalıntılar arasında dolaşarak geçirmeye karar vermiş. Talmadge daha sonra, yıkık dökük yapının bir köşesinde tahta yığınlarının altında sıkışıp kalmış, kendi ağırlığıyla altındaki çürük döşemeyi çökertip, bodruma düşmek üzere olan bir kasa bulmuş.

Talmadge bunu kimseye söylememiş ve bir süre sonra elinde oksijen kaynağıyla gelip, eski, çürümeye meyletmiş, su yüzünden içindekilerin çoğu tahrip olmuş kasayı açmış. Ancak suya dayanıklı kapların içine yerleştirilmiş, daha sonra ileride bir ara bakarım diyerek garajına koyacağı birkaç mikrofilmi kullanılabilir halde bulmuş.

Bu mikrofilmler Talmadge'in garajında tam on yedi sene boyunca hiç dokunulmadan kalmış.

Ordu işin içine karışıp, Talmadge'i tutuklamadan önce Shan-ker bu mikrofilmlerin oldukça işe yarayabileceğine karar vermiş.

Jasmine elimizdeki bilgileri okumaya çalıştığımız sırada, bilgisayarın ekranını daha net görebilmek için başını omzuma yasladı.

"Bu Frank Harper işe bir aziz gibi başlamış ama sonunda bir canavara dönüşmüş anlaşılan," dedi Jasmine.

Başımı iki yana salladım. "Bence o hep aynı kişiymiş. Yalnızca bizi insan yapan, iyi ve kötü olmamızı sağlayan yani kısacası bizi biz yapan şeyin ne olduğu konusundaki açgözlü merakının neden olduğu pisliğin içine batmış. Çok büyük sorularla uğraşıp çok önemli sonuçlara ulaşmayı denemiş. Bence ilk başta şu Phineas Gage olayını araştırmaya çalışırken kendini iyiden iyiye bu araştırmaya kaptırmış olmalı." Bir süre duraksadım. "Vaktim olduğunda o çalışmalarını incelemek istiyorum. O günlerde ahlak, özgür irade, suç ve ceza kavramları üzerine yazdığı makalelerde

nelerden bahsettiğini bilmeyi arzu ederim doğrusu. Zira bu bir hayli derin bir konu.”

“Yani işe sırf saf bir bilimsel merakla başlamış ama sonra Washington’daki birileri işe karışıp, onun sırtından tonlarca para kazanmayı hayal ederek işleri bu hale sokmuş,” dedi Jasmine. “Sence onun aklını da parayla mı çeldiler? Kafa yaralanmalarını iyileştirmeye çalışan birini kusursuz savaşçılar meydana getirmeye bu şekilde mi ikna ettiler? Sonra da işin ilaç üretimi kısmı var tabii.”

“Kesinlikle,” diye onayladım.

“Kendi devletin araştırmalarına ihtiyaç duyduğunu söyleyince bunu mantığa bürümek zor olmasa gerek.”

“Bu çok önemli bir etmen elbette. Hem de çok büyük.”

CD’deki son doküman Jay Shanker’in ikinci bir CD’de bulunan özellikle Clark Braxton ile ilgili bilgiler konusunda yazdığı nottu. Bu CD’ye ve onları destekleyen orijinal dokümanlarsa ancak Vanessa Thompson, Talmadge’in savunmasını üstlenmeyi kabul eder ve beni de duruşma salonuna çıkmaya ikna ederse ulaşabilecektik.

“Shanker’la annem dosyalardaki bilgileri en doğru biçimde yorumlayabilecek tek uzmanın sen olduğun konusunda hemfikirlermiş.”

“Shanker’in elindeki bu bilgilerle neden yetkili makamlara başvurmadığını anlayamıyorum,” dedim.

“Başvurmuş zaten.”

“Ne yapmış?”

“Bunları yargıca götürmüş,” dedi Jasmine. “Ve birkaç saat içinde takım elbiseli adamlar ortaya çıkmış ve tehditler havada uçuşmaya başlamış. O sırada anneme gelmişti. Shanker’in ofisi, evi, kileri, otomobili hatta av kulübese bile didik didik aranınca annem bu işin gerçekten çok ciddi olduğuna kanaat getirmiş.”

“Nasıl olmuş da mikrofilmleri bulamamışlar?”

“Ben okuduklarının avukatı çok korktuğunu bu yüzden de yargıca gitmeden önce tüm belgeleri sakladığını tahmin ediyorum.”

“Bizde o belgelerin nerede olduğunu bilmiyoruz.”

Tam Jasmine ağzını açıp yanıt vermek üzereydi ki uzaktan çakıllı yolda ilerleyen bir otomobilin lastik seslerini işittik.

“Quincy geri mi geliyor?” diye sordum.

Jasmine kaşlarını çattı. “Hiç sanmam.”

“Kim öyleyse?”

Başını iki yana salladı. Hemen yatak odasına koşup Ruger’i aldım. Jasmine de çantasından kendininkini alıp, kılıfından çıkardı.

“Haydi!” dedi arka kapıya yönelirken. Kilidi açıp, yeşil üzümlerin, çalılıkların ve fidanların uzandığı bahçeye fırladı. Ben de çıplak ayaklarla onu izledim.

56 Jael yere oturmuş, bekliyordu. Öğretmeni ona tıpkı bir örümceğin sabrına sahip olduğunu söylemişti. Bu benzetmeyi o da sevmiştii doğrusu.

Aracın sesini işitince Jael sesin geliş yönünü tespit edip gözükleriyle o yana bakmaya koyuldu. Ancak o daha aracın ne olduğunu tespit edemeden Stone’la avukat barakanın arka kapısından fırlayıp adeta peşlerinde olduğunu anlamışçasına kendilerini kudzu çalılıklarının arasına atmışlardı. Bir yanda uzun çalılıklar bir yanda da Delta’ya iyiden iyiye çöken sis görüşü oldukça azaltıyordu.

Araç giderek yaklaşıyordu. Jael bütün dikkatini kudzu çalılıklarına yönelterek bölgeyi taramaya koyuldu. Ancak işi çok zordu. Zira çalılıkların hedefleri tarafından yoksa rüzgarla mı

hareket ettiğini tespit etmek imkansızdı. Jael fırlayıp onları izleme fikrini ciddi ciddi düşünürken eski model, açık mavi bir Chevy kamyonet sisin içinde belirdi. Kasında sarı çizgili bir de motosiklet vardı.

Kamyonet yaklaşırken Jael gözlüklerini takıp, direksiyondaki melez adamı izlemeye koyuldu ve adamın üzerinde polis üniforması olduğunu tespit etti.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı. Bir bekçi bozuntusunun gelip onları tutuklamaya kalkmasının da tam sırasıydı yani.

Sabır, diye kendini telkin etmeye çalıştı Jael. Acaba etrafta başka polisler de var mıydı? Ama bu neden sivil bir araçla geliyordu? Kamyon barakanın uzak köşesine doğru yönelip, gözden kayboldu. Jael doğru dürüst bir karar veremeyecek kadar uzakta olduğuna karar verdi. M21’i alıp HK4’ü düzeltip, daha iyi bir pozisyon almaya çabaladı. O sırada Stone’la avukat çalılıkların arasında göründü. Avukat hiç durmadan koşuyordu. Stone’sa durmuştu. Çok iyi bir hedefti.

Jael hemen çömeldi, M21’i ayarlayıp, hedef noktasını tam Stone’un başına denk gelecek şekilde konuşlandırdı. Avukat bağırarak bir şeyler söylüyordu ama Jael bulunduğu mesafeden ancak belli belirsiz duyabildiğinden kadının ne dediğini anlayamamıştı. Derin bir nefes alıp verdi. Sonra da yavaş yavaş tetiğe basmaya başladı.

* * *

“John!” Jasmine en ufak bir tereddüt göstermeden kamyonete doğru koşuyordu. Bense kararsızlıkla duraksamış, öylece bakıyordum.

“Haydi!” dedi Jasmine bana dönerek. “Sorun yok.”

Ya onun dediğini yapacak ya da çıplak ayaklarla çalılıkların arasında koşacaktım. Ben de barakanın köşesine doğru yönelen Jasmine’in peşine takılmayı tercih ettim.

Jael tetikteki parmağını çekerken soluğunu dişlerinin arasından verdi. Gözlerini kapadı ve içinde beliren öfkeye hakim olmaya çalışarak başını iki yana salladı. Lanet olsun. Şimdi takip etmek zorunda kalacağı iki araç vardı. Bir de silahlı bir adam.

Jael gözlerini açarak, sabrın gücüne yaslanıp soğukkanlılığını korumaya çalışarak metal bastonu sapladığı yerden çıkardı. Ardından daha iyi bir görüş açısı elde edebileceği bir noktaya doğru hareketlendi.

Lashonna'nın Ruger 357 magnum tabancasını bol pantolonunun derin cebine sokup, Jasmine'in bir adım gerisinde kalmaya çalışarak Myers'in kamyonetine doğru yürümeyi sürdürdüm. O da gergin ve ciddi bir yüz ifadesiyle dışarı çıktı.

"Sizi uyarmaya geldim," dedi bana bakarak. Sonra Jasmine'e döndü. "Tutuklama emirleri yayınlandı."

"Emirleri?" diye sordu Jasmine. "Birden fazla mı?"

Myers sanki midesi ekşimiş gibi yüzünü buruşturdu. "Evet. Her ikiniz için de."

Uzun bir süre sadece kuşları dinleyerek öylece durduk. Barakanın ön tarafındaki ağaçların arasından dikkat kesilmeme neden olacak garip bir ses işittim. Bir an sonraysa bu garipliğin aslında sestten değil sessizlikten kaynaklandığını anlamıştım. Zira orada kuşlar ötmüyordu.

"Brad?" dedi Jasmine yüzüme bakarak.

Sonra kuşlar yeniden ötmeye başladı. Başımı iki yana salladım.

"Bir şey duydum gibi geldi," dedim. "Geyik filan olmalı."

Jasmine, Myers'a döndü. "Kahve?"

"Zamanım yok," dedi Myers. "Sizin de yok."

"Düşünmek için kendimize zaman yaratabiliriz," diye üsteledi Jasmine. "Kahve hazır zaten." Arka sundurmaya yöneldi. Myers karşı çıkmak için ağzını açmaya çabalarken onun kararlı

tavrını görerek vazgeçti ve Jasmine'i izlemeye koyuldu. Ben de kamyonetin arka tarafına doğru yürüyüp etrafa daha bir dikkatle baktım.

Sonra da John'la Jasmine'i izleyerek arka tarafa yöneldim. Myers üzeri benim ve Jasmine'in giysileriyle dolu yatağın kenarına ilişti. Hiç bozulmamış yatağa bakarken ben de onun yüzünü inceliyordum. Bir an için Darius ve Quincy'nin televizyon şovlarından birini izliyormuşum gibi gelmişti.

"EZ Motel'in karşısında, fiber optik kablo şirketinin iki elemanının cesedi bulununca yerel tutuklama emri yayınlandı," dedi Myers. Yatağın ucundan kalkıp, sandalyeye otururken yüzünü kasları sızlayan ya da sanki koşabileceğinden bir kilometre daha fazla koşmaya zorlanmış birininki gibi buruşturdu. Ben de huzursuz bir ifadeyle hemen karşısına iliştim. Jasmine, Myers'a kahve getirmeye giderken elindeki Ruger'i komodin vazifesi gören kutunun üzerine bıraktı.

Myers, Jasmine'e döndü. "Senin için de tutuklama emri var. Çünkü Mercedes'in EZ Motel'in önünde görülmüş." Sonra bana baktı. "Senin için de orada bir oda tuttuğun tespit edildiği için tutuklama emri çıkarıldı. Dedektifler sana ait olduklarını düşündükleri kıl örnekleri tespit etmişler."

"Lanet olsun."

"Bekle," dedi başını iki yana sallayarak. "Dahası da var."

Jasmine fincanı kahveyle doldurup, ona uzattı. Myers kahveden bir yudum alıp, gülümsedi.

"İkiniz için Kaliforniya dışında da yayınlanmış bir federal tutuklama emri var." Kahvesinden bir yudum daha alıp bana baktı. Kırmızı gözleriyle çökük yüzünden uyku akıyordu. "Senin bir uyuşturucu şebekesiyle bağlantın olduğunu söylüyorlar."

"Ne?"

"Ben bu saçma şeye elbette inanmadım," dedi Myers.

“Ama...”

“Zaman yok.” Myers gözlerini kapatıp, başını iki yana salladı. “Senin bunlara vereceğin yanıtları dinleyecek vaktim yok.” Gözlerini açıp önce Jasmine’e sonra da bana baktı. “Ama siz ikiniz beni çok iyi dinlemelisiniz. Çünkü söyleyeceklerim hem hayatta kalmanızı hem de gerçekleri ortaya çıkarıncaya kadar tutuklanmamanızı sağlayabilir.”

“Anlat,” dedim kalan son kahveyi Jasmine’le kendime paylaştırmak üzere sobaya yönelirken.

Myers’ın hayali gibi gelen hikayesi beni sarsmıştı. *Jambalaya*’ya yapılan saldırının gerçek nedenlerini anlatırken adeta bir peri masalı dinliyormuşum gibi geliyordu. Sonra benimle işbirliği yapmasının Chris Nellis’in ölümüne neden olduğunu söyleyince ağzım şaşkınlıktan açık kaldı.

“Amma pislik bu be,” diye söylendi Jasmine içten bir öfke ve hırsıyla. Bunu ben de Myers da net biçimde anlamıştı.

“Biliyorum,” dedi sakın bir tavırla. “Ama neye ve kime karşı olduğunuzu iyice anlamanız gerek. Belki o zaman zayıf taraflarını bulursunuz.”

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum. “Bize yardım ederek kendini tehlikeye atmıyor musun?”

Myers’ın gözleri bir süre uzaklara dalıp gitti. Sonra sanki oralarda bir şeyler görmüş gibi gülümseyerek bana döndü. Uzun uzun hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı. Ön tarafta kuşlar yeniden cıvıldamaya başlamıştı.

“Çünkü bu doğru olan, yapılması gereken şey,” dedi. “Çünkü bunu Vanessa’ya borçluyum. Yaptıkları için, direndiği şeyler adına bunu yapmam gerek.” Jasmine’e döndü. “Ayrıca devam etmek için Jasmine’e de ihtiyacımız var.”

Bir süre başını eğip, önündeki kahve fincanını inceledi. Sonra bir yudum alıp, yüzüme baktı.

“Bu olay daha masama geldiği ilk günden beri burnuma neredeyse cennetten geliyormuş gibi hoş kokular saçıp duruyor,” dedi sonunda. “Daima aşırı temiz, aşırı düzenli ve kusursuz gibi gözüken şeyleri bir kez daha incelemek isterim. Bunu yapınca da Talmadge ismiyle olup bitenleri bağdaştırmam hiç güç olmadı.”

Bana baktı. “İşte böyle. Dağın başındaki bir kasabanın sıradan bir polis memuruyken birdenbire masam pahalı takım elbiseli, şık tiplerin getirdiği dosyalarla doldu. Bugünlerde suç mücadelesi yapanların isimleri de manşetleri süslüyor. Hem reklamını yap hem de kendini iyi hisset, demeye getirdiler. Ve adalet kazansın.” Başını iki yana salladı. “Bunları bana getirmelerinin nedeni de birkaç sene önce bir Ku Klux üyesini mıhlamam.

“Ama masama getirdikleri bu davada inceleyecek hiçbir şey yoktu neredeyse. Her şey apaçık ortada gözüküyordu. Bir tek zayıf, tutarsız bir nokta bile bulamadım. Biri kanıt derlemek için yaratıcılığını kullanmadığı takdirde böyle şeyler olmaz. Burada da tüm önemli kanıtlar Orman Birliği’nden Nathan Bedford tarafından toplanmış. Ama böyle bir kurum yok ki. Sadece bana verdikleri dosyalar üzerinde böyle bir isim vardı hepsi o kadar.” İçini çekip kahvesinin son yudumunu almak için fincanı başına dikti.

“Daha yapabilirim,” dedi Jasmine.

“İstemem.” Ayağa kalkıp, pencereden kamyonetine baktı. “Yukarılardan birileri bu işi üstlenip, idare ediyordu. Ben de daha derinlemesine incelemek istedim. Hayır, dediler, yalnızca suçlular yayınlayıp, bunu kamuoyunun bilgisine sunmak istediler.” Bize döndü. “Federaller davayı durdurana dek burnumu sokmayı sürdürdüm. Sonra da oturup, Vanessa Thompson’a olayda kafamı kurcalayan her şeyi tek tek anlattığım bir mektup yazdım.

“On dört sayfa uzunluğunda,” dedi Jasmine. “Tek satır aralıklı.”

Islık çaldım.

Elini, önemli değil, der gibi salladı. “Bu sadece bir fikirdi. Benim fikrim. Hiçbir değeri de olmayabilirdi.” Pencereye doğru yürüdü.

“Şu itfaiye aracına benzeyen otomobilinizden başka bir araca ihtiyacınız olacak,” dedi. “Her yerde onu arıyorlar.” Dönüp bana baktı. “Senin kiraladığın araca da el kondu.”

Benim soran bakışlarımı görmüştü.

“Aracınız benim kamyonetimin kasasında,” dedi. “Bir motosiklet. Basit, az yakan ve saklaması kolay.” Saatine baktı sonra ön tarafa yönelip, kapıyı açtı.

“Kasada bir de kalas var. Gelin de birlikte motoru indirelim.”

Jasmine’le birlikte kamyonetine yönelen Myers’ı izledik. Yolcu kapısını açıp, içeriden aldığı büyükçe bir poşeti bana uzattı. Poşette beyaz kağıda sarılı iki sandviç, iki kutu çikolatalı süt ve de iki cep telefonu vardı.”

“Açken kaçamazsınız,” dedi. “Telefon hatları ön ödemeli. Takip edilemez. Aktif haldeler. Uyuşturucu kaçakçıları bu tür telefonlara bayılır. Federaller santralin başında eski telefon numaralarınızla görüşme yapmanız için bekliyorlar.”

“İnanılmaz birisin,” dedim.

Jasmine de boynuna sarıldı.

Yolun başladığı az ilerideki açıklığın hemen sonundaki çalılıkların arasındaki Jael çimenlerin üzerinde biraz süründü. Bu bölgedeki çalılıklar cılızdı ama ağaçların arkasına rahatlıkla gizlenebiliyordu. Sise rağmen aradaki mesafe de oldukça az olduğu için görüşü fena sayılmazdı. Hareketlendi. Sonra durup, dinledi. Barakanın kapısı açıldı, konuşmalar işitildi. Yavaşça başını kaldırıp baktığında siyahi şerifin ön sundurmada belirip, kamyonete yöneldiğini görebiliyordu.

Bir adım yaklaştı. O sırada çimenlerin arasında koşturan bir çift bıldırcınla burun buruna geldi. Jael hiç kıpırdamıyor, nefesini tutuyordu. Sanki zaman hiç geçmiyor gibiydi. Eğer böylesine sakin bir sabahta çalılıklarda birden kuşlar havalanırsa tüm dikkat o bölgeye çevrilirdi. Bıldırcınlar uçmayı sevmezlerdi. Kendilerini güvende hissettiklerinde yürümeyi tercih ederlerdi. Stone'un da bunu bildiğini varsaymak zorundaydı.

Sonra bir ses işitildi. Sanki bir araç kapısı kapatılmış gibi. Jael harekete geçmek için atılmaya karar verdiği anda bıldırcınlar dönüp, çalılıkların arasında gözden kayboldular.

Bıldırcınlara biraz daha uzaklaşmaları için zaman verdikten sonra başını kaldırıp, baktı. Sis zaman zaman kusursuz bir atış sağlayacak derecede yoğunluğunu kaybediyor bazen de ters rüzgarla görüşünü neredeyse sıfıra indirecek kadar yoğunlaşıyordu. O da sis yoğunlaşınca hareketlenip, dağıldığı anda gizlenerek olup biteni izlemeye çalıştı. Sonunda üçünün bir motosikleti kamyonetin kasasına dayadıkları kalasın üzerinden aşağı indirmeye çabaladıklarını gördü.

Açısı iyi bir atış için müsaitti. Üçü de omuz omuza verip, tüm dikkatlerini yaptıkları işe vermişlerdi. Üstelik sırtları da ona dönüktü. Stone aralarında tam bir ahenk içinde ileri geri hareket ediyordu. Jael ilk olarak onu hedef almaya karar verdi. Yavaşça oturup, bir bacağına altına aldı. Sonra diğer bacağına kıvırdı. Hafifçe yana yatıp, dirseğinden destek alarak M21'i istediği konuma getirdi. Hedef noktasını Stone'un tam omzunun altına gelecek şekilde ayarladı. Böylece kurşun tam kalbine isabet edecekti. Derin bir nefes alıp, verdi. Sonra bir daha alıp, nefesini tuttu ve birinci kurşunu yatağa itip, tetiğe yavaşça bastı.

57

“Lanet olsun!”

Myers kalas kayınca dengesini kaybederek bana doğru savrulurken bir yandan da söyleniyordu. Ben de sola doğru çekilip, Jasmine’e yaslanarak dengemi sağlamaya çabaladım. Beni kolumdan yakaladı. Ben de diğer elimle kasanın zincirine tutunarak yere devrilmekten kurtuldum. Henüz dengemi sağlamıştım ki sabah sessizliğini bozan kurşun sesini işittim.

Myers sağımda, bir saniye önce benim durduğum yerdeydi. Birden sanki şiddetli bir rüzgarla savrulmuş gibi sarsıldı. Boğazından da hayret dolu bir inleme kopuvermişti. Hızla kamyonetin kasasına çarpıp yere yığıldı.

Tam bu sırada hemen karşıımızdaki açıklıktan bir el silah sesi daha duyuldu. Parmağımın birkaç santim yukarısındaki kamyonetin sağ stop lambasının plastik koruyucusu birden paramparça oldu. Jasmine’in üzerine atılmamla, kamyonetin yanındaki yaprak ve çamur yığının içine yuvarlanmamız bir oldu.

Bir el daha ateş edildi. Kurşun barakanın tahtalarında sekti. Sonra başka bir tabancadan yapılan atışlar başladı.

“Kıpırdama!” dedim Jasmine’e. Dizlerimin üzerinde doğrulup, Ruger’i almak için elimi pantolonumun derin cebine attım. Bu sırada eğilip tamponun altından baktığımda da Myers’ın polis akademisinde öğretildiği biçimde atış pozisyonu aldığını gördüm. Otomatik tabancasını karşıısındaki uzun çalılıkların içine yönlendirdi. İki kez ateş etti ardından pozisyonunu değiştirip tetiğe iki kez daha bastı. Kürek kemiğinin hemen üzerinde, kurşunun geçtiği yerde, kurşun geçirmez yeleğinin parçalanmış kumaşı göze çarpıyordu.

Ruger bütün çabalarıma karşın pantolonumun cebinden çıkmamakta ısrar ediyordu. Tabancaya, cebime, yaşama, bizzat Tanrı’ya lanet okudum. Ama bedduaların çoğunu tabancayı kılıfı yerine cebime soktuğum için kendime yağıdırıyordum.

Silahı yakalayıp hızla çekmeye çalışırken bir yandan da Myers'ın nişan aldığı yeri tespit etmeye çalışıyordum.

Sürekli hareket eden sisin neden olduğu loşlukta, gölgele-
rin arasında bir an için kamuflej giysili birini görür gibi oldum.
Myers'ın silahı sessizliğe bürünürken ben de sonunda Ruger'i
cebimdeki astarın bir kısmıyla birlikte de olsa dışarı çıkarmayı
başarmıştım. Myers usta elleriyle boş şarjörü çıkarıp yerine yeni-
sini yerleştirdi. Tabancanın namlusundaki kumaştan kurtulmak
için silahı hızla salladım.

Şerifin tabancasını yeniden doldurduğu sırada uzun çalılık-
ların arasındaki kamuflejlinin tüfeğinin namlusu gözüksü. So-
nunda Ruger'i kumaştan kurtarmıştım. Kaldırıp nişan aldım ve
tetiğe bastım. Karavana.

Tüfeğin namlusundaki parıltıyı kurşunun sesini işitmeden
önce gördüm. Ardından bir kez daha. Bu kez kurşun çok yakını-
ma isabet etmişti.

Tüfeğin namlusu şimdi tam üzerime çevrilmişti. Tam nişan
alıp o noktaya ateş etmek üzereyken kurşun kulağımı cınlata-
rak hemen yanımdan geçti. Şaşkınlık içinde acaba vuruldum mu,
daha ne kadar bilinçli kalabilirim diye düşünürken sesin aslında
sağ tarafımdan ateşe başlayan Jasmine'in 357 magnum tabanca-
sından geldiğini fark ettim.

Şansım yaver gitmiş, ben de tüfeğin namlusunu yeniden
görebilmiştim. Ardından da üzerimize yağın kurşunların sesini
duydum. Kalın bir ceviz ağacının arkasına gizlenmiş Myers'ın
neredeyse bir metre kadar önüne düşüyordu kurşunlar. Açıklığın
hemen sonunda otların içinde hiç kıpırdamayan tüfeğin namlu-
sunu artık net biçimde görebiliyordum. Jasmine'e doğru baktım.
Eğilmiş, hedefe kilitlenmiş ve galiba istediğini elde etmişti.

“Arabayı kendine siper et,” diye işaret ederek sola, Myers'ın
yanına doğru yöneldim. Ben de hemen yakındaki başka bir ağa-

cın arkasına gizlenmiştim. Yeniden Jasmine'e baktığımda onun Mercedes'in arka tekerleğinin yanına çömeldiğini gördüm. Başparmağımı yukarı doğru kaldırarak iyi olduğumu işaret ettim. Ardından da birazdan yeniden harekete geçeceğimi anlamasını sağlamak için gideceğim yönü elimle gösterdim. Başıyla onayladı. Saklandığım yerden fırladığım anda da beni korumak için ateşe başladı.

En hızlı biçimde, çalılıkların içine, kamuflajlıyı gördüğümü düşündüğüm yöne doğru koşmaya başladım. Bir yandan da en ufak bir kıpırtıda tetiğe dokunmak için hazır bekliyordum. Biraz daha yaklaştığımda saldırganın üzerinde geyik avlarında giyilen türden bir kamuflaj olduğunu anlamıştım. Yavaşladım. Jasmine de o sırada yerinden fırlayıp bana doğru yaklaştı. Ruger'i de ateşe hazır pozisyondaydı.

"Yüzüne çevir!" diye bağırdım.

Ne bir hareket ne de bir yanıt.

"Senin tarafına doğru dönük!"

Jasmine'in benim yaklaşık on metre kadar yanıma gelmesini bekledim. Sonra ileri doğru atıldım ve ilk sürprizle karşılaştım. Saldırgan bir kadındı. İkinci sürpriz ise silahının M21 oluşuydu. Bu tepeden tırnağa ürpermeme neden oldu. Ben bakarken kadının kanı oluk oluk boşalıyordu. Etrafında hafifçe döndüm. Hâlâ kıpırdamamıştı. Uzakta Myers'ın konumunu değiştirip, kamyonetine yaslandığını ve sağ eliyle sol omzunu tuttuğunu görüyordum. Yüzü acıyla buruşmuştu. Tabancasını sol elinde zorlukla tutuyordu.

"Tamam," dedim Jasmine'e. Arkamdaki çalılıklar içindeki adım sesleri hızlanırken ben dikkatimi yeniden M21'e yönelttim. Ben bu silahla eğitilmiş, başka bir yaşamda onu son derece etkin biçimde de kullanmıştım. Ruger'i yerdeki saldırganın üzerinden bir an bile uzaklaştırmadan çömelip tüfeği incelemeye koyuldum.

İşte tam o sırada kamufraj tıpkı bir korku filmindeki gibi iki parçaya ayrıldı. Kanlar içindeki sarışın kadın elindeki siyah otomatik tabancayla bana ateş etti. Kendimi hızla yana attım. Ruger'i tam hedefe yöneltiyordum ki Jasmine ilk ateşi açarak beni yine yendi. Jasmine'in kurşunu saldırganın sağ omzunun hemen üzerine isabet etmiş, onu yana savurmuştu. İkinci kurşunsa neredeyse başını gövdesinden ayıracaktı.

Ruger'in kurşunlarının yankısı sona erdiğinde çevreye bir ölüm sessizliği yayıldı. Sonunda kendi kalp atışlarımla sesinin de azaldığını, yeniden sivrisineklerin vızıltılarını, geçen akşamki yağmurun yapraklardan süzülerek damlamasını ve de elbette yaşamla ölüm arasındaki farkı kusursuz biçimde tespit edip hedeflerine yönelen leş sineklerinin kanat seslerini duymaya başladığımı fark ettim.

Yaşamım boyunca bu tür çok manzarayla karşılaşmıştım ama Jasmine'nin nasıl bir ruh hali içinde olabileceğini bilmiyordum. Gözyaşlarına boğulurdu belki. Ya da hangi koşul altında olursa olsun başka bir insanın yaşamına son verdiğini fark etmenin neden olduğunu hüznle midesindekileri boşaltırdı.

Ama dönüp yüzüne baktığımda bunlardan hiç birinin olmadığını gördüm. Jasmine elindeki Ruger'i sımsıkı tutmuş, hiç kıpırdamadan duruyordu. Bakışlarındaki o acımasızlıkla karışık kararlı ifade beni çok şaşırtmıştı. Bu tür yoğun bakışları eğitilmişim ve daha sonra da birlikte görev yaptığım çok az sayıda erkekte görmüştüm. Jasmine'in gözlerindeki bu bakışların ne manaya geldiğini anlayınca arkasından neler olabileceğini tahmin etmem zor olmadı.

Elindeki Ruger'i yavaşça indirip, sakın bir tavırla belindeki kılıfına yerleştirdi. Ardından yerdeki cesede bir adım yaklaşıp, dikkatlice incelemeye koyuldu. Başını bana çevirdiğinde Jasmine'in gözlerinin bana baktığını ama düşüncelerinin çok ama

çok uzaklarda olduğunu anlamıştım. Şimdi gerçekliğin tamamen allak bullak olduğu, kişisel intikam duygusuyla anlamsızlık ifadelerinin birbirine geçtiği bir yerdeydi. Böyle bir yere yolculuk yapmak tıpkı keskin bir bıçağın ucunda yürümeye benzerdi. Gerçekliği aşıp o yana geçen ve bir daha da geri dönemeyen çok insan tanımıştım. Geri dönenler de kesinlikle çok değişmiş oluyorlardı. Bunu ben de değiştiğim için, kendimden biliyordum.

Bu tür durumlarda söylenebilecek hiçbir şey yoktur. Bu nedenle ben de dilimi tuttum.

Cesedin çevresindeki sineklerin sayısı giderek artıyordu. Açık yaraların, toprağın ağır ağır emdiği kanın kokusunu alabiliyordum. Uzaklarda bir alaycı kuş öttü. Arazinin oldukça ilerlerinde gözüme çarpan John Deere traktörü birden kendimi altı yaşındaymışım gibi hissetmemi neden olmuştı.

“Siz iyi misiniz?” diye bağırdı Myers bulunduğu yerden. Sesi güçlüydü ama acı çektiği belli oluyordu.

Jasmine döndü. Myers’ın gömleğinde giderek yayılan kanın ne olduğunu anlaması birkaç saniyesini almıştı.

“John!”

Savaş alanlarından onun gibi birinin yaşayan biriyle ilgilenmek için yerdeki ceset konusunu hemen unutabileceğini biliyordum. Myers’ın yarası ona neden bu kadını öldürdüğünü hatırlatacaktı. Öfke; şoku, korkuyu ve en çok da birini öldürmenin neden olduğu suçluluk duygusunu dengeleyen en önemli faktördür.

Hemen ona doğru koşup Myers’ın elindeki tabancayı alıp, kılıfına yerleştirdi. Ben de hemen yanlarına ulaşmıştım.

“Kötü müsün, John?”

“Sen söyle. Doktor sensin.”

Sağ bileğini alıp, en kötüsüyle karşılaşmaktan korkarak kendime doğru çektim. Ancak bu hareketim kanama miktarında bir değişikliğe yol açmamıştı. Bu da herhangi bir atardamarın zarar görmediği anlamına geliyordu.

“Daha kötü olabilirdi.”

“Senin için söylemesi kolay tabii, doktor.”

“Şu gömleği çıkarıp yaraya bir bakalım.”

Jasmine kontrolünü yeniden kazanmıştı. Bir saniye içinde Myers’ın gömleğini çıkardı. Adam altına beyaz bir tişört giymişti. Tişörtün sol kolu ve omuz kısmı kıpkırmızıydı. Keşke yanımda eldivenlerim olsaydı, diye düşündüm. John düşüncelerimi okumuş olmalıydı.

“Sağ arka cebimde plastik eldivenler var,” dedi. “Bu günlerde suç mahalini incelemek için kullanılan standart araçlardan sayılıyor artık.” Başımla onaylayıp, eldivenleri alıp, giydim.

Tişörtünün kolunu dikkatle yukarı kıvrınca iri omuz kasının hemen üzerindeki buruşuk kurşun deliğini gördüm.

“Çok spor yapar mısın?”

Başıyla onayladı.

Kasın arka tarafına bakınca umduğum şeyi gördüm. Kurşunun çıktığı küçük delikten kan sızıyordu. Myers’ın tişörtünü iyice yukarı kaldırıp, yaranın üzerine bastırdım. Dişlerinin arasından inledi. Elimi yaranın üzerine bastırdım.

“Kurşunu gövdenle yakalamayı başaramamışsın. Ama çok yaklaşmışsın doğrusu.”

“Öyle mi?”

“Evet. Bir süre halter çalışamayacaksın gibi gözüküyor. Ama kurşun kaslarına hiç zarar vermemiş.”

Jasmine’le Myers aynı anda, “Tanrı’ya şükür!” dediler.

“Kamyonetinde ilk yardım çantası gibi bir şey var mı?”

Myers başını iki yana salladı.

“Elektrik bandı?”

“Arkadaki alet çantasında.”

Jasmine hemen gidip bir paket bandı alıp, bana uzattı.

“Uzun uzun parçalar kopar,” dedim ardından da bana uzattığı bantları kullanarak tişörtü sargı bezi gibi kullanarak yaranın üzerine yapıştırdım.

“Şimdi kaymaması için uzunca bir tane daha kopar.”

Başıyla onayladı.

“Güzel. Şimdi kolunu gövdesine yapıştıracak şekilde bantla ki hareket etmesin. Sonra da ona bir battaniye getir.”

O başıyla onaylarken ben de cesedin yanına yöneldim.

Bana bir şekilde tanıdık gibi geliyordu. Ama nereden tanıdığımı çıkaramıyordum.

Elimden Myers’ın eldivenlerini çıkarmadan eğilip kadının üzerindeki kamuflajı çıkardım. Diğer yaşamımda aldığım eğitim bana daima detayları incelememi öğretmişti. Her şeyi etraflıca incele. Belki küçücük bir ayrıntı ilk anda gözüne çarpmayabilir ama daha sonra bu dikkatin belki de hayatının kurtulmasını sağlayacaktır.

Katilin cesedini incelerken birdenbire Camilla’yı hatırladım. Aslında buna hiç şaşırmmam gerekiyordu. Ölüm ve ölüme yaklaşma durumları bilincimizin en derin seviyelerini etkileşime açar. Ben de kendimi Camilla’yı düşünmeye bıraktım. Onu hissetmek içimi ısıtıyor, en azından duygularımı ön plana çıkardı-ğından düşünmeme mani oluyordu.

Sonra ileriden Myers’ın sesini duydum.

“Kesinlikle daha iyi hissediyorum. Çok nazik ellerin var.”

Camilla buharlaşıp yok oldu.

“Seni hastaneye götürmemiz gerek,” diye karşılık verdi Jasmine.

Ayağa kalkıp, ellerimdeki kanı kadının pantolonuna sildim.

“Bunu daha önce de yapmışsın gibi duruyor.”

Döndüm. Jasmine hemen arkamdaydı.

“Uzun zaman önce. Başka bir hayatta.”

“Ama o hayat bir türlü senin yakanı bırakmıyor, değil mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Bir şey tespit edebildin mi?” diye sordu yerdeki sarışın kadının çıplak cesedini işaret ederek.

“Bildiklerimize ek olabilecek bir şey yok. Saçının bittiği yerde bir yara izi var. Sanırım bir tür ameliyat izi gibi. Tam olarak anlamak zor.”

“Bu yara izi onun Braxton’la bağlantısı olduğu anlamına gelebilir,” dedi Jasmine.

“O programa dahil olamayacak kadar genç ama.”

“Braxton’la aynı zamanda ameliyat geçirmediği kesin elbette. Ama ya çalışmalarını devam ettirdilerse?”

“Eğer haklıysan başımız düşündüğümüzden de belada demektir.”

“Hayal etmesi bile güç.”

“Kesinlikle. Yanılıyor olmak için dua etmelisin,” dedim diz çöküp cesedi yüz üstü çevirmeye koyulurken. Başı aldığı kurşun yarasıyla parçalanmış, karotis arteri net biçimde görülecek şekilde dışarı fırlamıştı. Kadının omzunu işaret ettim.

“Bu dövmeyle Irak’tan hatırlıyorum.”

Jasmine eğilip dövmeyle okudu. “Alçakların Allah’la buluşmasına yardım et.” Yüzüme baktı. “Esaslı.”

Omuz silktim.

“Yani Körfez Savaşı’na da katıldın. Hangisine?”

Başımı iki yana salladım. “Rus işgalinden önce.”

Bu konunun daha fazla devam etmemesi için bütün dikkatimi cesede, kamuflajın şapkasına, biraz ileride kullanılmış M21 şarjörüne, dürbünlere, kiralık araç anahtarına, cep telefonuna, küçük, benimkinin tıpa tıp aynısı Leatherman alet çantasına yönelttim. Alet çantasının benimkinden tek farkı üzerinde kırmızı bir LED ışığının olmamasıydı. Ardından boynundaki asker tasmağını alıp inceledim.

“Kiralık bir arabası varmış. Künyesinde de adının St. Clair olduğu yazılı. Ama ilk adı çok garip. Jael.”

“İncil’den.” Dönüp baktığımda Myers’ın yanımıza geldiğini gördüm. “Eski Ahitten,” dedi. “Yahudi olmalı. Bu bir düşman

generalini ya da kralı çadırına alıp, adam uyuduktan sonra da kafasını çadır sopasıyla kıran bir kadının adı.”

“Ne hoş,” dedi Jasmine ona dönerek. “Ne tür bir anne kızına böyle bir isim takar?”

“Güzel bir soru.”

“Neyse,” dedim. “Artık elimizde onun sosyal güvenlik numarası var. Bir de dini tercihiyle ilgili tahminimiz.”

“Sosyal Güvenlik Kurumu’nu araştırırım,” dedi Myers. “Cep telefonundaki hızlı arama tuşu ve arama kayıtları da işimize yarayabilir.”

“Doğru,” diye onayladım. “Ama biz asıl görevimize odaklanmalıyız. Ayrıca sana tıbbi yardım bulmamız gerek.”

“Şu an için gayet iyi durumdayım,” dedi Myers.

“Neden benim kamyonetimi almıyorsunuz? Ben 911’i ararım. Ne fark eder ki? Hem siz de risk almamış olursunuz.”

Belindeki kılıfından cep telefonunu alıp LCD ekrana baktı. “Beşte beş çekiyor. Üstelik bunun GPS’i de var.”

“Seni burada bırakamayız,” dedi Jasmine.

“Elbette bırakabilirsiniz.” Ona bakarak gülümsedi. “Yakalanırsanız boşu boşuna vurulmuş olacağım. Bizimkilere İç Güvenliğin o ukala tipleri gelip, gerçekleri saptırmadan önce tüm hikayeyi kendim anlatmak istiyorum.”

Jasmine kararsız kalmış gibiydi.

“Saatine bak,” dedi.

Kolundaki saate baktı. “On otuz sekiz.”

“Talmadge’in avukatını arasanız iyi olur.”

Hâlâ kararsızdı.

“Bunu benim için yap,” dedi. “Ve bir de annen için.”

“Anlamadım.”

“Bu benim tüm meslek yaşamım boyunca gördüğüm en ilginç hikaye,” diye açıkladı Myers. “Eğer beni şimdi hastaneye

götürürseniz bu olay elimizden kayıp gidecek. Ve böyle bir şey olursa içimde annenin katilini hiçbir zaman bulamayacağımıza dair bir his var.”

58 Kaliforniya sahilinin kuzey bölgesinde Vanderberg Hava Kuvvetleri Üssü vardı. Üs muhteşem güzellikteki kayalıklarla güneyde Monterey yönündeki sörf bölgesinin arasındaydı. Pasifik Okyanusunun bu devasa büyüklükteki bölgesi aslında bir hayli kalabalıktı. Dağların iç kesimlerinde de insanlar üzüm, zeytin, çiçek filan yetiştirirler, hayvancılıkla uğraşırlar, şarap yaparlar, fazla da konuşmazlardı.

Bölgedeki insanların çoğu Birleşik Devletler Savunma Bakanlığı'na ait bu araziyi bilmiyor da ya umursamıyordu. Yaklaşık yetmiş bin kilometrekarelik bir arazi haritalarda av sahası olarak gözüktü. Geri kalan, gizli araştırmalar merkezi, küçük operasyon üniteleri, iletişim noktaları haritalarda siyah boş noktalar şeklinde belirtilir, vadinin içine gizlenmiş hayalet sinyal bozucular ve dalga saptırıcılar da hava fotoğrafları çekilmesini engelleyerek meraklı gözleri uzak tutardı. Arazinin oldukça büyük bir kısmının imara kapalı olması yolun bu kısmını çevredekilerin çoğunun unutmamasını sağlamıştı. Bu yola en yakın tesis San Luis Obispo'ya yakındı. Orada görevli personel de akşam yemeği, alışveriş, konser izlemek gibi çeşitli etkinliklere katılmak için zaman zaman kasabaya indiklerinde asla üniforma giymezlerdi. Saçları da kendilerinin çevrelerindekiilerden farklı olduklarını düşündürmeyecek biçimde kesilir, üzerlerinde en ufak bir işaret bulunmazdı.

Dan Gabriel, Morro Körfezi'nin güneyiyle San Luis Obispo'nun batısı arasında kalan Pecho Vadisi'ndeki yolda koşarken böyle bir birliğe komuta ettiği günleri düşünüyor-

du. Görev Gücü 86M. 11 Eylül'den yıllar önce kurulmuş çok amaçlı bir anti-terörist birliği. Ordu onu Diablo Kanyonu'ndaki bir nükleer reaktör yakınlarındaki uzak ve ıssız bir bölgede, bu tür bir gizli güvenlik ve haber alma birliği kurmakla görevlendirmişti.

Nükleer reaktör birliğin yerini gizlemek için oldukça faydalıydı. Zira yerel halk acil durum uyarılarına ve asla okumadıkları neredeyse her rehberin arkasında ve bölgedeki her motel odasının kapısında yazılı güvenlik ikazlarına karşın nükleer tesisi unutmaları gerektiğini gayet iyi bilirdi.

Gabriel, Hazard Kanyonu'na doğru sapan son virajı dönerken soğuk sabah rüzgarının taşıdığı milyonlarca yıl yaşındaki arazinin ve okyanusun kokusunu ciğerlerine çekti. Dünyadaki tüm okyanuslara hayranlıkla bakardı ama hiçbiri yüreğinde burasının yaptığı duyguları uyandırmıyordu. Tabii bir de derinlerde kalmış pişmanlıklar vardı.

Sonunda yol aşağı doğru meyil kazanınca koşmak daha kolaylaşmış, daha rahat nefes alabilmeye başlamıştı. Kiralık Taurus'unu deniz kenarına park edip, yaklaşık üç kilometre koşmuştu. Yoldan ayrılarak kuru dere yatağında ilerlemeyi sürdürüp, Hazard Kayalıkları'na kadar ilerledi. Burada esinti daha da artmış, rüzgar adeta anıları da beraberinde getirerek üzerini bir battaniye gibi sarmıştı.

Pasifik Okyanusu her zaman Dan Gabriel'in içini merakla doldurmuştu. Babasıyla Vandenberg uçurumunda durup, denizi izlediği günleri hatırlıyordu. 1955'te burasının askeri bir tesis olarak kullanıma açılmasından çok önce, insanların hâlâ koyun yetiştirdikleri o zamanlarda kalmış bir anı. Sonra o da tek başına buralara gelir olmuştu. Durup ufka bakarak kendi kendine saklambaç oynar, onun yaşındaki bir gencin yaratabileceği en uçuk hayalleri kurarak manzaranın tadını çıkarırdı.

Bu fantezilerinden kendisini en etkileyeni okyanusu canlı bir organizma olarak kabul edip, dalgaların dünyanın atan nabızı olduğunu düşündüğü hayaliydi. Kayalıkların izin verdiği en uç yere kadar tırmanır, saatlerce – eğer ailesi izin verse bu günlerce de olabilirdi elbette – kendinden geçer denizin içini ve oradaki yaşamın nasıl olabileceğini kafasında kurar dururdu. Dalgaların bir nabız gibi attığını kurup, kanın insan vücudunda yaptığının benzerini yaparak, yiyecek ve oksijen sağladığını düşündüğü her seferinde adeta büyülenmiş gibi kalakalırdı. Dan okyanusu araştırmak istiyordu. Ama 1950’lerin ortalarında deniz biyolojisi konusunu çok az sayıda insan işitmişti. Ve onların da çok azı bu alanın işe yarar bir bilim dalı olabileceği kanaatindeydi.

Babası da çoğunluğun fikrini taşıyordu.

“Geçimini nasıl sağlayacaksın?” diye sormuştu Bill Gabriel oğluna. “Deniz biyoloğu olarak eşine, evine nasıl bakarsın? Tanrı aşkına oğlum, genelevde piyano çalan birinin bile kendini garanti altına alacak güvenli bir işi var.”

Bill Gabriel oğluna bu tür şeyleri defalarca söyleyip durmuştu. Büyük ekonomik krizi ve Bataan ölüm yürüyüşündeki Japon savaş suçlarını yaşamış biri olarak son derece ihtiyatlı, tedbirli ve tabularla dolu bir adam olan Bill riskli bir işle akciğer kanserini bir tutardı.

Gabriel daha hızlı koşarak yüreğini dolduran, altındaki kayaların titrediğini düşünmesine neden olan bu anıların etkisinden uzaklaşmaya çalışıyordu. Pişmanlık tıpkı bir gölge gibiydi. Kumların üzerine geçip, daha hızlı koştu. Ama güneye Spooner Koyu’na doğru ilerlerken geçmişi de peşini bırakmaya niyetli değildi.

Dan’ın babası Ordu’nun güvenliği sağlayacağına inanıyordu. Hem kişisel hem de ulusal güvenliği. İkinci Dünya Savaşı’nın ardından yeniden askere çağrılmış, Lompoc-Guadalupe-Santa

Maria üçgeni arasında kalan eski bir sığır çiftliğine ait 350 dönümlük arazide kurulan Cooke Kampı'na gönderilmişti. Bill Gabriel'in tüm yaşamı askerlikle iç içe geçmiş sonunda da albay olarak emekli olmuştu. 1957'den itibaren Cooke Kampı'nın Güney Pasifik yönüne çevrili balistik füzelerin ve casus uyduların yerleştirildiği Vanderberg Hava Kuvvetleri Üssü'ne nakliye edilmesi sırasında önemli görevler üslenmişti.

Böylesi bir geçmişe sahip olan Bill Gabriel'in ıslak kumların üzerine oturup denizşakayıklarının döl lenmesini izlemek gibi bir arzusu olan oğlunun isteklerine karşı çıkacağı apaçıktı.

Dan Gabriel, artık Morro Körfezi'nden Diablo Kanyonu'ndaki yasak bölgeye dek uzanan ve Montana de Oro Eyalet Parkı'nın bir parçası sayılan, Spooner Koyu'nun küçük, yarım daire biçimindeki kumsalında koşarken ter içinde kalmıştı. Sabah rüzgarıyla kaban dalgaların üzerine su sıçratmaması için biraz içeriden koşuyor, küçük parkın kenarındaki kayalık boyunca ilerliyordu.

Babasının dik kafalılığını almıştı. Bu yüzden lise biter bitmez Donanma'ya yazılmasına Bill Gabriel dışında kimse şaşır-mamıştı. Yıldızlı notlara, spordaki kabiliyetine, prestijli üniversitelerin posta kutusunu doldurup taşıracak kadar çok sayıdaki burs tekliflerine rağmen yapmıştı bunu. Dan, Donanma'yı okyanusa ulaşmanın arka kapısı olarak görmüş, su altı imha birliğine deniz altını rahatça inceleyebilmek için gönüllü olarak katılmıştı.

Parkın güney kısmına ulaşan Gabriel artık kumların üzerinde değil, parke taşlı yolda ilerleyerek kayalıklara paralel koşuyordu.

Dan temel eğitimini tamamlayıp, Su Altı İmha Timi olarak bilinen ekibin gerek fiziksel gerekse de psikolojik açıdan son derece zorlu, dayanıklılık isteyen görevlerine hazır hale geldiği sıralarda Bill Gabriel oğlunu Orduya alabilmek için mücadeleye girişti. Bill askeri ve siyasi açıdan etkinliği olan kimselerle bağ-

lantılarını kullanarak Kaliforniya kongre delegelerine gizli bir dilekçe gönderip, onun West Point'teki Birleşik Devletler Askeri Akademisi'ne kabul edilmesini sağlamaya çalıştı.

1962 Ocak ayında Başkan John F. Kennedy, Donanma'da SEAL olarak bilinen gayrı resmi bir askeri birlik kurdurttu. Dan ve üç silah arkadaşı SEAL Takım Bir olarak nitelendirilen birliğe aktarıldı. Bill Gabriel kabul törenine katılmamıştı. Bu tören SEAL için yepyeni bir dönemeci teşkil ediyor olabilirdi ama Dan için yolun sonu anlamına geliyordu. Törenden sonra üssün göğsü madalyalarla dolu komutanı yanında bir albayla birlikte Dan'ın yanına geldi.

Üs komutanı Dan'ı elinde gerekli dokümanları taşıyan Albaya tanıştırdı. Albay kendisinin babasının arkadaşı olduğunu bildirip, Birleşik Devletler Ordu Akademisi'ne kabul edildiğini bildiren belgeyi Dan'a verdi.

Dan daha ağzını açmadan üs komutanı yaşamını baştan aşağı değiştirecek nakil belgesini imzalamıştı. Dan, fikri bile sorulmadan Donanmadan uzaklaştırılmıştı.

Babası kazanmıştı.

Kayalığın dikey bir çizgi halinde uzandığı kumsalın sınırını çizdiği noktada iyice yavaşlayan Dan suyla karanın bitip tükenmez dövuşünü izlerken bir adamla en fazla on yaşlarındaki bir çocuğun çöküp, kumları karıştırdığını görünce içinin hüznle dolduğunu hissetti. Artık koşmuyor, hızla yürüyordu.

O anda kumlarla oynayan çocuğun yerinde olmak için her şeyini verebileceğini düşündü. Ya da çocuğun babasının.

Katıldığı West Point'teki birlik kısa bir zaman sonra Özel Kuvvetler'in bir numaralı birliği olmuş, ardından da Kuzey Vietnam, Laos ve Kamboçya'daki operasyonlarda görevlendirilmişti.

Daha sonra Clark Braxton'un artık bir hayli ünlü olan başındaki şarapnel yarasına karşın Özel Birlikler için asker yetiştirdiği

birliğe nakledilmişti. Sonra da olaylar hiç kimsenin aklının bile ucundan geçmeyecek bir hale dönüşmüştü.

Babayla oğlu kumlarda yaptıkları su birikintisiyle neşe içinde oynarlarken esen rüzgar ter içindeki tişörtünü sırtına yapıştırdınca Dan ürperdiğini hissetti. İstemese de koşmayı sürdürmek zorundaydı.

Şarapnel yarası Braxton'u bir hayli meşhur yapmıştı. Tüm dikkatler Clark Braxton'un üzerindeyken de Gabriel kendine kaçış için kamuoyunda hiç bilinmeyen 86M birliğine geçmişti.

Pentagon'daki planlamacılar Görev Gücü 86M'yi nükleer reaktörlerde ve askeri tesislerde yürütülen gizli çalışmaların güvenliğindeki eksiklikleri test edecek bir birlik olarak tasarlamışlardı. Bu çoğu üstün yetenekli Özel Birlik üyeleri arasından seçilen askerlerin meydana getirdiği, haber alma teşkilatlarına doğrudan bağlı, terörist ya da düşman birliği rolünü üstlenecek bir birlikti. Amacı da yüksek öncelikli hedeflerdeki güvenlik zaafılarını ortaya çıkarmaktı.

Dan'ın yürüttüğü taktikler o üslerin yöneticilerini rezil edecek derecede başarıya ulaşırken onun sayesinde güvenlik açıkları da birer birer ortadan kalkmaya başladı. Diğer üs komutanları da Dan'ın bir sonraki kurbanı olmamak için kendilerine çekidüzen veriyorlardı.

86M'in yaptıkları yüzünden itibarları zedelenenler bunu hiç unutmadılar. Dan yüksek rütbeliler arasında çok sayıda düşman sahibi olmuştu. Ancak 86M'in çalışmaları kısa süre içinde Pentagon'daki idarecilerin dikkatini çekmişti. Gabriel'in en iyi şekilde eğitilmiş birliğinin başarıları giderek nam salmış, sonunda da 86M nerede bir önemli operasyon varsa oraya nakledilir olmuştu. Bundan da önemlisi idareciler Dan'a okyanus araştırmaları yapması izni de vermişlerdi. O da çalışmalarını Cal Poly

yakınlarında yürütmeye başlamış, emeklilik günlerinde de o bölgede yaşayabileceğinin hayallerini kurar olmuştı.

Ancak bunun hayalini bile henüz netleştirememişken Braxton, Dan'ı şef personel olarak almış ve meslek yaşamında Pentagon'dakilerin dikkatini çekmekten çok daha önemli mevkiilere gelebileceği bir pozisyona getirmişti.

Bu sıcak yaz sabahında koyduğu hedefe ulaşabilmek için kalan son enerjisini kullanarak koşuyor, bir yandan da adeta peşinden gelen anıları düşünmemeye çalışıyordu. Ordu tüm yaşamını kuşatmış, ama diğer taraftan ümitlerini de muhafaza etmesine olanak tanımıştı. Braxton, Dan'ın yaşamının yeni yörüngesi olmuş ve on yıllarca da o şekilde kalmıştı. Ancak şimdi Braxton'un ona verdiği yeni görev Dan Gabriel'in yüreğini babasına ihanet edip karşı çıkmaktan çok daha büyük bir acıyla sarsıyordu. Brad Stone'u öldürmek.

Bunundoğru olduğunu kesinlikle düşünmüyordu. Braxton'un ileri sürdüğü argümanlardan hiçbiri yüreğindeki sıkıntıyı gide rememişti. Daha iyi bir hedef için birilerinin kurban edilmesi, batan bir geminin kamaralarının kapılarının kilitlenmesi, kişisel mecburiyetler, savaş gerçeği. Bunların hiçbir Dan'ın içini kemiren acıyı hafifletmiyordu. Stone'un dosyalarını inceleyince iş daha da sarpa sarmıştı. Stone'la çok ortak yönü vardı. Orduya katılmışlar, benzer birçok görevde yer almışlardı. Stone kabiliyetinde biri kolaylıkla 86M'de görev alabilirdi. Ama o bunun yerine tıp alanındaki hayallerini gerçekleştirmeyi arzu etmişti.

Dan'a söylenenlerin hiçbiri Stone'un hayallerini sona erdirmeye değer gibi değildi. Ancak Braxton'un emirlerini yerine getirmezse ulusal hatta uluslararası etkileri olacak bir el bombasının pimini çekmiş olacaktı. Bu, Braxton'un kariyerinin ve itibarının geri döndürülemeyecek derecede hasar görmesine, başkanlık hayallerinin suya düşmesine sebep olacaktı. Bu da tüm ulusu yeni-

den koskoca bir ülkeyi kendi kişisel kavgaları yüzünden doğru dürüst yönetmeyi başaramayan yeteneksizlerden birine mahkum edecekti.

Tabii General'in bu noktadaki başarısızlığına neden olmak aynı zamanda intihar etmek anlamına da gelecekti. Dan'ın Ordu dışında bir tek dostu bile yoktu. Ne bir meslektaşı ne de kendisine destek olabilecek bir kurum vardı. Bundan da kötüsü böyle bir şey yapmak on yıllardan beri birlikte çalıştığı kişilerin düşmanlığını kazanmak manasına gelecekti. Kesinlikle tek başına kalacaktı. Ve bunun neticesinde de önünde sonunda birilerinin yaptıklarının cezasını vermek için peşine düşeceklerine emindi. Bundan sonraki yaşamını sürekli arkasını kontrol ederek geçirmek zorunda kalacaktı.

Gabriel üzerinde içeri geçişin kesinlikle yasak olduğu belirtilmiş parmaklıklara varınca da durmayıp, çevresinde koşmayı sürdürdü. Sonra adımlarını daha da hızlandırdı ve ancak yolun kenarındaki tuvaletlere ulaştığında yavaşladı.

Şimdi bir yandan hızlı adımlarla yürüyor, bir yandan da Coon Creek'e kadar uzanan yasak bölgeyi kolaçan ediyordu. Eski birliği hâlâ buradaydı. Eğer bu bölgede koşmaya devam ederse biri onu vurabilirdi.

Stone'la ilgili karar göğsünü giderek delen bir bıçak gibiydi. Görev ve sadakatle doğru ve yanlış arasında müthiş bir mücadele vardı. Tüm yaşamını özgür iradesini komuta kademesine teslim ederek geçirmişti. Zira askerlerin değerlendirmekler yapmalarına, emirleri ahlaki açıdan yargılamalarına izin vererek savaş kazanılmazdı.

Buna rağmen Dan artık başkalarının kendi adına karar vermelerine bir dur deme zamanı geldiğini düşünüyordu. Hem kendi hem de Stone'un yaşamı buna bağlıydı. Ne kadar hızlı koşarsa koşsun bu gerçeği değiştiremezdi.

59 On dakikadan daha kısa bir süre içinde Myers'i sundurmanın önündeki örtünün üzerine yatırmış, eşyalarımı ve nişancının aletleriyle silahlarını kamyonete taşımıştık. Ben M21'i de almak istedim ama Myers ona ifadesinde ihtiyaç duyacaktı.

Shanker'la buluşma zamanımız geldiğinden vedalaşıp, Jasmine'le Myers'ın kamyonetindeki yerlerimizi alıp, barakadan uzaklaştık.

Jasmine gözlerini ileri dikmiş, düşüncelerine dalmış bir halde öylece oturuyordu. İleride bir yerlerde sisin arkasından güneşin kendini göstermeye başladığını görüyordum. Yoğun bir bulutu andıran sisin arasından geçmeyi başarabilen güneş ışıkları zaman zaman gözlerimi kısımmama neden oluyordu. Sonra ağaçlar yeniden sıklaştıkça etraf biraz kararır gibi oldu. Ağaçların arkasında belli belirsiz sezilen aydınlık yola doğru ilerlemeyi sürdürdüm.

“Saat kaç?” diye sordum.

“On elli dokuz.”

Düz arazide yolun genişlediği noktada hızımı azaltırken aniden sisin içinden park halindeki bir cip belirdi.

“Lanet olsun!” Frenlere asılınca kayıp yolun kenarına park etmiş Toyota'ya çarpmaya birkaç santim kala durduk.

“Sence?...” Jasmine eğilip nişancının çantasındaki kiralık aracın anahtarlarını aldı. Bana doğru uzattı. Aldım ve saatime baktım.

“On bir,” dedim. “Plana sadık kalmalıyız.”

“Numarayı tuşladım,” Bana ön ödemeli telefonlardan birini uzattı. Telefonu kulağıma götürdüm. Birinci çalışta sesli mesaj devreye girdi.

“Dikkatle dinle. Fazla zamanım yok,” diyen Shanker'in sesi titriyordu. “Ofise gelmekten vazgeç. İzliyorlar. Şimdi yapman gereken şey şu: Bunu dinlediklerini sanmıyorum ama her

ihtimale karşı büyükbabanın, yani Yargıç'ın çırçır makinesinin pantolonuna işlemene neden olduğu olayı hatırla. Benimle sabaha karşı üçte orada buluşmalısın. O saatte ay da batmış olacak. Takip edilmediğine emin ol. Biraz uzağa park et. Katar geçtiği anda beni bul."

Seçeneklere girip, tekrar tuşuna bastıktan sonra telefonu Jasmine'e verdim. O dinlerken ben de Toyota cipi inceliyordum.

"Bu kadar mı?" diye sordu telefonu kapatırken.

"Yeterli."

"Neden bahsettiğini anladın mı?"

Başımla onayladım. "Eski bir olay. Yedi yaşımdaydım... Al Thompson'a görünmeden kaçıp, içi yeni toplanmış pamuklarla dolu bir vagona tırmandım. Ancak vagonun kapağı kilitlendi. Ve Itta Bena'daki bir çırçır makinesine doğru yola çıktık."

"Neden Itta Bena? Morgan City daha yakın değil mi?"

"Yargıç Itta Bena'daki makinelerin ortağıydı."

"Anlaşıldı. İyi de seni bu kadar korkutan ne?"

"Yedi yaşımdaydım ve bir vagonun içinde tek başıyaydım. Bu bile yeterince korkunç. Ayrıca evden kaçtığım için başımın belada olduğunu biliyordum. Ama vagon yukarı kaldırılıp, pamukların çırçır makinesinin içine dolması için geniş emme hortumu yerleştirilip, motor çalıştırılınca altıma kaçırmıştım.

"Kenarda duruyordum. Etrafımdaki pamuklar uçuşarak hortuma uçmaya başladı. Olup bitenleri görebiliyor, her an dengemi kaybedip vakumdan aşağı düşecekmiş gibi hissederek bir o yana bir bu yana sallanıyordum.

"Yedi yaşındaki beynim sonumun geldiğine, birazdan çırçır makinesinin bıçakları arasına düşeceğime karar vermişti."

"Burada olduğuna göre öyle bir şey olmamış."

"Kesinlikle. Zaten büyük bir ihtimalle hortumun ağzı benim geçemeyeceğim kadar dardı."

“Ama emme şiddeti seni sağa sola çarpmış olmalı yine de.”

“Hem de nasıl. Bir daha böyle bir şeyi rüyamda bile görmek istemezdim. Yargıç beni bulduğunda pantolonumu ıslatmıştım. O da bunu görünce cezamı çektiğime kanaat getirdi.” O günleri düşünerek gülümsedim. “Her neyse. Artık Shanker’la nerede buluşacağımızı biliyoruz. Asıl düşünmemiz gereken polislerin bunu öğrenmelerine nasıl mani olacağımız sorunu. Hemen peşimizdeler. Ve bu sis sonsuza dek sürmeyecek. Hiçbir yere park edemeyiz. Tanıdığımız hiç kimseyi arayamayız. Yani şu andan itibaren yalnızız.”

“Bu anahtarların araca ait olup olmadıklarını kontrol ederken düşünelim biraz,” dedi nişancının kiralık otomobiline yönelirken.

“John’un 911’i aradığını unutma. İlk polis araçları gelmeden buradan uzaklaşsak iyi olur.” Anahtarı sürücü kapısına soktu. Kapı hemen açıldı.

“Motoru çalıştır,” dedim. “Eğer benzin varsa onu alır John’unkini burada bırakırız.”

Jasmine binip motoru çalıştırdı.

“Deponun dörtte üçü dolu.”

“Tamam,” dedim. “Bagajı aç.” Kamyonette gidip çantalarımı aldım. Jasmine de bu sırada bagajı açmıştı. Eğilip içinde ne var ne yok diye baktığımda neredeyse elimdeki bavulları çamurun içine düşürecektim.

“Vay canına!”

Çantaları uygun bir yere koyup, bagajın içindekileri incelemeye koyuldum. Elime ilk gelen PVS-14 Night Quest olmuştu.

“Ne?”

“Bu önemli bir gece görüş cihazı.” Onu kenara koyup, Raptor gece görüş dürbününü aldım. “Bu da uzun menzilli tüfekler için yapılmış bir gece görüş dürbünü.” Dürbünü de kenara koyup, diğer çantalara göz atmaya başladım.

“Cephanelik gibi burası!” Boş bir tüfekliğin yanında bir M21 tüfekle Leupold dürbün duruyordu. “Yalnız çalışmıyormuş. Şu aletlere bakılırsa arkasında ordu olmalı.

“Acele etmeliyiz,” dedim.

Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki sisin içinden siren sesleri işitilmeye başladı. Hemen sürücü tarafına geçip, ben daha yolcu kapısını kapatmadan aracı hareket ettirmişti bile.

60 Dan Gabriel San Luis Obispo’nun eski merkezine uzanan üç şeritli Higuera Caddesi’nin geniş kaldırımında, başını bir hayli sert esen rüzgardan korunmak için eğerek hızla ilerliyordu. Turistler, Cal Poly’deki yaz okulu öğrencileri ve dilenciler kaldırımları dolduruyordu.

Cadde bir tava kadar sıcaktı. Rüzgar yönünü değiştirmiş, artık doğu yönünden oldukça sert biçimde esiyor çölün sıcaklığını buraya dek taşıyordu. Bu mevsimde civarda çok sayıda orman yangını da çıkardı.

Dan koltuk altlarının ve sırtının sıırıslıklam olduğunu hissediyordu. Osos’da ışıklarda durdu. Bir ağacın altında, saç sakalı birbirine karışmış, elindeki gitarın akorduyla uğraşan yaşlı bir adama gözü takıldı. Bir an duraksadı. Sonra bu adamın görüldüğünden de kötü durumda olduğunu fark etti. Işık değişti. Dan cüzdanından bir beşlik alıp adamın açık gitar kutusuna bıraktı. Sonra da yürümeye devam etti.

Yaklaşık yarım blok kadar ilerledikten sonra Gabriel bir Çin lokantasının cam kapısını itip, içeri yöneldi. Deri koltuklar, karanlık bölmeler, loş ışıklar ve de odanın tam ortasında kocaman bir masa. Gabriel bu aslında hiçbir zaman yapılmaması gereken buluşmada ışığın yetersiz olmasından son derece hoşnuttu. Saati ne baktı. Öğlen olmak üzere.

Lokantanın sahibi önce çiçekli giysileriyle bir grup yaşlı bayanla ilgilenip sonra da, kalın ders kitabına gömülmüş bir öğrenciye buzlu çayını verdi. Ardından da Gabriel'e doğru yöneldi. Tam o sırada odadaki gölgeler arasından biri el salladı. Ardından da loş ışıktaki tanıdık bir yüz belirdi.

Dan da elini sallayıp, başıyla lokantanın sahibine selam verdikten sonra Jack Kilgore'un kendisine uzattığı eli sıkmak üzere ilerledi.

"Bu günlerde çok formda gözüküyorsunuz, General," diye konuştu Kilgore yanındakilere saygı karşısındakilereyse korku hissettirecek bir ses tonuyla.

"Teşekkürler," dedi Gabriel, Kilgore'un özel bölmesine geçerken. "General."

"Pentagon'daki süslü kıçlılara senin ve Braxton'un takımım da olmadığını bir daha söylersem herhalde aramıza ünlü bir yıldız transfer edecekler."

Gabriel'in kahkahası içtendi.

Jack Kilgore 86M görev gücünde yaklaşık on beş yıldan beri görev yapıyordu. Son beş yıldan beri de birliğin komutanıydı. O Gabriel'in bu derece üst düzeydekiler arasında kendi kafasına uygun bulabildiği ilk ve de tek kişiydi. Kilgore askeri tesislere sızma konusunda bir hayli nam salmıştı. Neredeyse kusursuz denebilecek bir başarıyla yapardı bu işi. Ama diğer yandan yazışmalardan ve bürokrasiden nefret ederdi. Bu da evrak işlerine bayılanlar arasında bir hayli düşman edinmesine neden olmuştu. Gerçekleştirdiği cesur operasyonlar diğerlerini endişelendirmiş, ona kovboy adını takmalarına neden olmuştu.

"Durum ancak anlaşılmadığında korkutucudur." Kilgore bir kez daha bakış açısını izah ediyordu. "Ve Washington'daki süslü kıçlılar M16'yı durdurabilecek yeterli savaş deneyimine sahip olmadıklarından çok korkuyorlar." Kilgore aynı anda inanılma-

yacak derecede çok farklı şeyi düşünüp, bunları sentezleyerek bir bütün halinde değerlendirme konusunda inanılmaz derecede kabiliyetliydi. Bu derece kabiliyetli ancak birkaç üst düzey subay vardı. Bu da Dan'ın Kilgore'u araması için iki nedeninden birini teşkil etmişti. Diğer nedense onun askeri etkinliği ve istihbarat gücüydü.

“Haklısın,” dedi Gabriel gülerek. Ancak birden neden burada olduğunu hatırlayarak ciddileşti. “Ama bunu konuşmaya gelmedim buraya.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim.”

“Daha önce de söylediğim gibi aramızda böyle bir konuşma hiç geçmemiş olmalı.”

“Bu günlerde yaptığım konuşmaların çoğu öyle zaten,” dedi Kilgore. “Ancak bu günlerde şöyle bir sorunum oluyor. Bir konuşmayı hatırlayamadığımda unutmam gerektiği için mi yoksa yaşlılıktan mı hatırlayamadığıma karar veremiyorum.” Gülümsemi ama Gabriel karşılık vermemişti.

“Program dışı bir eylem gerektirecek bir durumla karşı karşıyayız.”

“Anladım. Başka bir eğitim görevi gibi mi?” Kilgore parmaklarını kaldırıp, eğitim görevi kelimesini söylerken havada tırnak işareti açıyormuş gibi yapmıştı.

“Belki. Bu Dayanıklılığı Artırma Projesi adı verilen gizli bir operasyonla ilgili.” Dan bir süre karşısındakinin bu operasyonu bildiğine dair bir mimik sergilemesini bekledi ama General yalnızca kaşlarını çatmıştı. “Yüksek öncelikli bir görev bu. Braxton olayın geçmişinin de bir hayli kötü olduğunu söyledi.”

“Ne kadar kötü?”

“Başkanlık planlarını suya düşürecek kadar.”

Kilgore hafifçe bir ıslık öttürdü. Ardından, sordu. “Aç mısın?”

“Biraz.”

“Sanırım bana olup bitenleri başından anlatman gerek.”

Dan başıyla onayladı.

“Sen mi ödeyeceksin?”

Gabriel başını salladı bu kez.

“O zaman çok açım.”

Kilgore yerinden kalkıp, büfeye yöneldi. Gabriel de peşinden kalktı.

Sonraki kırk beş dakika vasat bir Amerikan sofrası için bile yetersiz gözükecek yemeklerini yerken Dan tüm olayı başından sonuna dek izah etti. Kilgore yemeğini sessizce yiyip, çok nadiren sözünü kesip bir şey sormuş, tüm dikkatini bu yasadışı deneyin yol açtıklarını kavramaya vermişti. My Lai, Frank Harper ve Braxton’un başındaki yara.

Kilgore sonunda Zantaus yamalarından bahsetmeye başlayınca yemek yemeyi bıraktı.

Dan’ın söyleyecekleri bitince Kilgore bir süre hiçbir şey söylemeden öylece karşısındaki adamın yüzüne baktı.

“Büyük bir nitrogliserin tankının tepesinde oturuyorsun, değil mi?”

Gabriel başıyla onayladı. “Ve önümdeki yetmiş iki saatte bir karar vermek zorundayım. Şimdi çok önemli toplantılar yapılıyor. Orada General’in...”

“Oraya hâlâ Castello Da Vinci mi diyor?”

Gabriel başıyla onayladı.

Kilgore kaşlarını çatmıştı. “Çok iddialı bir isim.”

“Ama şarap markası olarak da harika bir seçim.”

“Eminim öyledir. Ama o bölgedeki herkesin kendi markası var zaten.”

“Bir şişesi beş yüz dolara satılan ve ancak şanslıysan bulabileceğin bir markadan bahsediyorsan durum değişik ama.”

“Yine de...”

“Tamam, şu şarap konusunu kapatalım artık.” Gabriel buzlu çayını son yudumuna kadar içti. Sonra yeniden konuşmadan önce bardağındaki buzlarla biraz oynadı.

“General Braxton son üç günde oldukça önemli toplantılar yaptı. Bunlar kampanya kapsamında yapılan sosyal içerikli ve bağış toplama amacını da güden toplantılardı. Ancak gizli bir toplantı daha yapıldı. Ama Braxton o konuda ağzını sıkı tutuyor. Ancak ben bu toplantının Dayanıklılığı Arttırma Projesi’yle ilgili olduğuna eminim.”

Kilgore tabağının kenarındaki şehriye tanelerini çubuklarıyla yakalamaya çalışırken hafifçe başını salladı. Ardından pes edip, başını kaldırıp, doğrudan Gabriel’in gözlerinin içine baktı. “Tanrım, Tanrım.” Kilgore başını iki yana sallayıp, çenesi kaşındı. “Deneyimlerim bana General’in askeri konularda çok nadiren yanıldığını söylüyor.”

“İşte sorun da o noktada.”

“Diğer taraftan şu Stone adlı dostumuzla ilgili bir şeyler öğrenmek hiç de zor değil,” dedi Kilgore. “Sen de ben de küçük bir dünyada yaşıyoruz. Her ne kadar çok eskide kalmış şeylerden bahsediyor olsak da kontrol etmek hiç de güç değil.”

“Kısa sürede?”

“Bu öğleden sonra.” Kilgore tabağında küçük bir parçası kalmış etinin üzerine bardağının dibindeki buzlu çayı döktü. “Daha önce hiç bu kadar korktuğunu görmemiştim senin. Operasyonu bizzat ele almazsan başının belaya gireceğini düşünüyorsun, değil mi?”

Gabriel başıyla onayladı.

“Ayrıca Stone dışında Zantaus’un henüz tamamlanamamasıyla ve Braxton’un konuyla bağlantısıyla da ilgilenmek durumundayız.” Kilgore susup, bir süre yere baktı. “Cin bir kere çıktı

mı bir daha kolay kolay şişesine geri dönmez.” Başını iki yana salladı. “Nükleer bomba bulundu ve hâlâ önemli bir silah. Kimyasal savaşçı konusunda da böyle olacak. Savaşları kazanacağımıza emin olmamız konusunda Braxton kesinlikle çok haklı.”

Gabriel bir söylemek üzereydi ki Kilgore elini kaldırıp onu susturdu.

“Diğer yandan eğer yan etkiler kötüyse, ilacı alanların onda birinde bile sorun çıkıyorsa, bu ulusal bir sorun demektir. Yani bir türlü durduramayacağımız üstün yetenekli katil sınıf yaratmış oluruz. Belki bunların çoğu normal görünür, normal davranışlar sergilerler ama sonunda ulusal bir My Lai olayı yaşamamız çok yüksek bir olasılık olabilir.”

Gabriel başıyla onayladı.

“Ama yanılıyor da olabilirsin. Elinde Braxton kadar bilgi olmadığı için durumu yanlış yorumluyor olman da olası. Neticede bu yönetmekle, komuta etmekle ilgili bir durum.”

“Braxton da benim gibi orduda değil artık.”

“Teknik olarak haklısın. Ama gerçekte bu ülkenin ruhunu ve güvenliğini koruduğumuz bir savaşın içindeyiz. Daha önce böylesine büyük bir tehlike olmamıştı. Ve savaşlarda şu Stone dostumuz gibi insanlar ölür. Bazen onların kurban edilmesi gerekir. Bu doğru bir şey değildir elbette ama başka bir seçenek de yoktur.

“Hemen söyleyeyim. Henüz General’in haklı olduğuna tamamen ikna olmuş değilim. Ancak bu noktada onun da hakkını vererek karar vermeye çalışmak gerekir. Zira onun herhangi bir konuda en son ne zaman yanıldığını hatırlamıyorum.”

“Ben de benzer şeyler düşünüyorum,” dedi Gabriel.

“Güzel! Sabit fikirlilik duruma göre davrananlara kıyasla çok daha fazla insanın ölmesine neden olmuş bir durumdur. Şimdi yapmamız gereken General’in bize attığı topu yakalamak ve

yanlış kaleye koştuğumuza emin oluncaya kadar onun söylediği yöne doğru elimizden geldiğince hızla ilerlemek.”

“Ya çok geç oluncaya kadar bunu anlayamazsak?”

Kilgore ona bakıp, gülümsedi. “İşi bu kadar da zora sokma be dostum.”

61 Sis hâlâ sanki biri sürekli havaya kireç tanecikleri atıyormuş gibi yoğundu. Renkleri ortadan kaldırıyor, çevredeki nesnelerin olduğundan çok daha uzaktaymış gibi gözükmesine neden oluyordu. Jasmine’le bazı nadir anlarda, güneşin sisin içinden ışığını görebildiğimizde etrafı seçebiliyor ama yolculuğumuzun çoğunda kaşlarımızı çatıp, gözlerimizi kırptıştırarak körlemesine ilerliyorduk.

“Tamam. Eğer yanlış hatırlamıyorsam birazdan ağaçların arasında küçük bir traktör yolu görmemiz gerek.” Jasmine alt dudağının kenarını çiğnerken birden gümüşü cipin farları güneye doğru uzanan küçük, yılankavi yolu aydınlattı. Tallahatchie Nehri’nin çevresini bir dantel gibi işleyen ağaç sıralarını takip edip sola saptık. Şimdi çiçek açmış pamuk tarlaları sağımızda kalmıştı.

Bundan sonraki bir saatlik dilimde Jasmine cipi yolun çakıllı, taşlı, çamurlu arazisinde tutmaya çalışıp, dört çekerli aracı çamura saplanmaması için azami dikkat sarf ederek kullandı. Bu sırada mümkün olduğunca kuzey yönünde uzanan ana yollara uzakta kalmaya çabalıyordu. Uzaklarda zaman zaman polis arabalarının ışıklarını görür gibi oluyorduk. Her ne kadar radyo bir insan avından ya da bir polis memuruna ateş açan gizemli sarışın bir kadından bahsetmemiş olsa da ileride barikatlar kurulduğunu tahmin etmek için fazlaca bir hayal gücüne ihtiyaç yoktu.

Yapacak daha iyi bir işim olmadığından cipin GPS sistemini kurcaladım. GPS'e göre çevremizde en ufak bir yerleşim yeri bile yoktu. İşte Delta'nın yarattığı başka bir metafor daha.

Jasmine frenlere asılınca birden öne doğru fırladım.

“Orada,” diye işaret etti. Sağa doğru baktığımda ağaçların arasında tekerleklerin açtığı yolu görmüştüm. İyice yavaşlayıp, döndü ve ikaz tabelasının önünden geçti. Ardından da kırmızı-beyaz çizgili bir barikatın önünde durdu.

“Bekle burada.”

Kapıyı açıp, indi. Bu arada içimi rahatlatacak biçimde GPS de Tallahatchie'nin batısında, Ruby'nin hemen güneyinde olduğumuzu göstermeye başlamıştı. Jasmine kararlı adımlarla barikatların arkasına geçip, köprüye doğru yürüdü. Ardından da sisin içinde gözden kayboldu. O anda, Jasmine'in gölgeler arasında yitip gittiğini fark edince içimi derin bir huzursuzluk kapladı. Başka şeyler düşünmeye çalışmak için yeniden GPS'le uğraşmaya koyuldum. Tyrone Freedman'ın evini bulmaya çalışıyordum ama elimin altındaki bu son teknolojiye göre çevrede hiçbir yerleşim yeri yoktu.

Tyrone'un evini bu koca arazide nasıl bulacağımızı düşünürken birden onunla hastaneden ne kadar net konuştuğumuzu hatırladım. Daha sonra Jasmine'le katilin cipine geçmeden önce de onun cebini aramıştım.

“Bilgi işlem laboratuvarında olduğum için şanslısın,” demişti. “Bütün hastane Federallerle ve ölü gözleriyle etrafa bakan tiplerle dolu.”

Benim isteyebileceğimden daha çok yardım etmişti. Ona daha fazla karışmamasını söylemiştim.

Jasmine yeniden sisin içinde belirdi. Son derece rahat tavırlarla barikatı kaldırıp, köprüye girebilmemizi olanaklı hale getiriyordu.

“Ben bu barikatların daha güvenli olduğunu sanırdım,” dedim Jasmine araca biner binmez.

“Bir zamanlar öyleymiş. Ama burada yaşayanlar bazı değişiklikler yapmışlar. Aksi takdirde karşıdaki Money ve Minter City’e ulaşmak için çok uzun yok kat etmeleri gerek.”

Vitesi takıp, bariyerlerin yanından geçti ve durdu. Bir şey söylemeden inip, arkamızda kalan bariyeri yerine yerleştirdim. Jasmine aracı kullanırken ben de altındaki suyun çürüttüğü, yıpranmış, her an yıkılacakmış gibi duran köprüye bakmamaya çalışıyordum. Biz ilerlerken köprüden yükselen gıcırıtlara ve biz geçerken suya düşen toprak parçalarına aldırmamaya çalışıyordum.

Yoğun sisin içinde uzun boylu, atletik yapılı, kaslı bir adam ağaçların sık yaprakları arasından geçip, eski Tallahatchie köprüsü üzerinde ilerleyen cipin stop lambalarını gözden kaybolduğu ana dek takip etti. Ardından başındaki beysbol kepini çıkarıp, başını salladı.

“İyi deneme,” diye fısıldadı başını kaşıdıktan sonra, kepi yeniden takıp, istediği gibi ayarlamak için biraz uğraşarak. “Ama benden kurtulacak kadar iyi değil.”

Bu seçenekleri birer birer eleterek doğruyu bulma yarışıydı. Ve topladığı bilgilerden ve ikisi hakkında bildiklerinden onların gidebilecekleri tek bir yer olduğunu tespit etmişti. Kamyonetine binip, güneydeki Money köprüsüne yönelirken gülümsüyordu. Bu iğrenç köprüde şansını denemeye hiç gerek yoktu. Neticede yüreği bu gece onları nerede bulacağını söylüyordu. Ve yüreği onu hiç aldatmamıştı.

62 Jasmine Thompson’ın barakasının çamurlu, kuruyan yapraklarla dolu ön tarafı sabahın üçünde neredeyse yirmi dört saat açık bir lokanta kadar

kalabalıktı. Tampon tampona park etmiş dört polis otosu, hemen arkalarındaki otoyol devriye aracı ve iki ambulansın dışında sorgu yargıcının otomobili, bir olay yeri inceleme kamyonu ve de bir cenaze aracı göze çarpıyordu.

Myers bu kalabalığın meydana getirdiği sirkin tam ortasında durmuş, ilkyardım ekibine, bir başrol oyuncusu edasıyla kendini hareket edecek halde hissetmediği müddetçe buradan kıpırdamayacağını tekrarlayıp duruyordu. Gelir gelmez başına üşüşmüşler tansiyonunu defalarca ölçüp, EKG cihazıyla kalp atışlarını kontrol etmişlerdi. Ancak tansiyonunun normal gözükmemesinden bir hayli hayal kırıklığına uğramış gibiydiler. EKG'si de düzenli ve sağlıklı gözüküyordu. Kalbi dakikada yetmiş atıyordu. (Bu normalden on fazlaydı ama onlara bunu söylemeyecekti.)

Antibiyotik vermelerine sesini çıkarmamıştı ama ağrı kesiciyi kabul etmedi. Sağlam kafayla düşünebilecek durumda olması gerekti. En azından bir süreliğine.

“Sen! Oraya gitmesene! Kanıtlara zarar verebilirsin.” Myers’ın sesi güçlü ve sertti. Tıpkı eskisi gibi emir verebiliyor, kimsenin olay yerindeki delillere zarar vermemesi için otoritesini kullanıyordu.

İlk araç gelmeden Myers yeni cep telefonunun kamerasını kullanarak olay yerinin görüntülerini kaydetmişti. Yakından ve uzaktan çekimler yapmıştı. Ardından nişancının konumunu gösteren fotoğraflar çekmiş, sonra ölmüş nişancının yeriyle kendi vurulduğu yer arasını fotoğraflamıştı. Zaten yerdeki kan izleri sayesinde bu noktaları tespit etmek hiç de güç olmamıştı.

Ölmüş, sarışın kadının yüzünü, dövmelerini, insanda merak uyandıran farmakolojik bandını bol bol fotoğraflamıştı.

Sonra bu fotoğrafları kendine ve aralarında karısının ölümünden sonra internette kendisini daha genç ve hareketli biri olarak tanıttığı sohbet odalarına girmekte kullandığı gizli Yahoo!

adresinin de bulunduğu her zamanki alıcı listesine e-posta olarak göndermişti.

Myers ayrıca tüfeğin ve dürbünün fotoğraflarını da çekmiş, canı fazlasıyla yanıyor olmasına karşın her ikisinin seri numaralarını da not etmişti. Bunlara künyedeki bilgileri de ekleyerek fotoğrafları gönderdiği alıcı listesine ikinci bir posta olarak yollamıştı.

Şimdi Myers olay yeri inceleme ekibi aynı şeyleri yüksek çözünürlüklü, yakın çekim lensli, tripodlu fotoğraf makineleriyle yaparlarken onları büyük bir rahatlıkla izliyordu. Bir video çekim görevlisi çevreyi fotoğraflıyordu.

Çekilen her bir fotoğrafla, olay yerine konulan her işaretle Myers biraz daha rahatlıyordu. Ancak damarlarındaki adrenalin seviyesi nabız gibi atan omzu yüzünden bir türlü düşmüyordu. Acının yüzünden belli olmaması için elinden geleni yapsa da birkaç saniye içinde tıp ekibinden biri durumu fark etti.

“Çavuş, iyi misiniz?”

“Gayet iyiyim.” Myers ondan kurtulmaya çalışıyordu ama pembe tenli, saçları karmakarışık, çilli genç adamın yanından uzaklaşmaya pek niyeti yoktu.

“Çavuş, şu an iyi hissediyor bile olsanız yaranızın neden olduğu kimyasal tepkime durumunuzu birdenbire kötüleştirebilir. Ayrıca şok geçirme riskiniz de var.”

“Eğer beni rahat bırakmazsan asıl şok geçiren sen olacaksın. Çünkü seni vuracağım.” Ama Myers daha bu sözler ağzından çıkar çıkmaz ikna kabiliyetinin ne kadar düşük olduğunu fark etmişti. Sonra kendini toplayıp bir kenara otururken adrenalin seviyesini yeniden zıplatacak bir ses işitti. Giderek yaklaşan bir helikopterin sesini duyuyordu. Helikopter yaklaşırken Myers sese konsantre oldu. Bu ilaçlamada kullanılan küçük helikopterlerden biri olamazdı. Ayrıca polise ait devriye hizmetinde kullanılan helikopterlere de hiç benzemiyordu.

Helikopterin bildiği tüm sivil helikopterlerden daha hızla yaklaştığını fark edince kalp atışları hızlanmıştı. Yanılıyor olmayı diledi ama birkaç saniye sonra başını kaldırıp baktığında Ordu'nun Blackhawk helikopterini gördü.

Herkes başını kaldırıp yaklaşan helikoptere bakıyordu. Myers çevresine bakınıp, karınlarını doyurmak için gelen bu tavuklara atacağı yemi son kez gözden geçirdi.

Blackhawk alçalıp, açıklıktaki uygun bir yere indi. Yan kapıda silahlı adamlar oturuyordu. İçlerinden birinin elinde kamerayı andırır bir alet vardı. Myers hemen telefonunu alıp, kimseye belli etmemeye çalışarak helikopterin fotoğrafını çekti.

Her şey son derece hızla geliyordu. Myers bir kez daha baktığında yaklaşan bir Humvee cipi fark etmişti. Cipin sesi Blackhawk'ın güçlü motorunun sesi nedeniyle bastırıldığından onu ancak şimdi fark edebildiğini düşündü. Humvee o para balarının hava atmak için kullandıkları koca tekerlekli Hummer ciplerden son derece farklı, askeri bir araçtı. Myers hemen birkaç fotoğraf daha çekip, gönderdi.

İkinci bir Humvee ile camları koyu renkli iki koyu yeşil araç da hızla olay yerine yaklaşıyordu. Araçların mavi-beyaz renkli plakaları neredeyse “Biz federalleriz, “ diye bağıırıyordu.

Her bir Humvee de dört tam teçhizatlı ve de silahlı asker vardı. İki yeşil otomobilden de aynı anda altı ya da yedi SWAT ekibi inmişti. Myers artık adamları saymaktan vazgeçmek üzereydi.

Askerlerle federaller hemen çevrede dağıldılar. Federaller Myers'ın adamlarına gidip, onlardan kontrolü aldı. Hatta içlerinden biri çekim yapan polis memurunun elindeki fotoğraf makinesini de almıştı. Myers bu anı da fotoğraflayıp, diğerleri gibi e-postasına yönlendirdi. Ardından telefonu cebine atıp, elindeki kamerayla dolaşan federale doğru yöneldi. Kendi ekibinin kame-rasıyla.

“Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” diye bağırdı Myers kamerayı almak için elini uzatırken.

Ama karşısındaki adamın tepkisi çok farklıydı.

Ciğerlerindeki tüm hava birden boşalan Myers kendini yerde buldu. Yaralı omzunun üzerine düşmüş, çığlığı helikopterin motor sesini bastıracak derecede güçlü çıkmıştı. Omzunu tutarak dönmeye çalışırken askerlerin arkalarını korudukları federallerin çevredeki polislerin ateşli silahlarını ve coplarını toplamakta olduklarını gördü. Biber gazı ve göz yaşartıcı spreylere kutuları da alınmıştı. Sonra, Myers acısı biraz daha azalınca zeytin yeşili, lastik botların hemen gözünün önünde belirmediğini fark etti. Başını biraz kaldırıncaya uzun boylu, alınının sol tarafında bir doğum lekesi göze çarpan, kır saçlı bir adamla göz göze geldi. İç Güvenlik’ten David Brown.

Brown hızla bu çamurlu botlardan birini kaldırıp, Myers’ın yaralı omzuna bastırarak onun kıpırdamadan kalmasını sağladı. John adamın yüzündeki gülümsemeyi gördüğünden acısını yüzüne yansıtmamaya çabaladı. Dik dik Brown’a baktı. Adamın dudakları oynuyor ama söyledikleri henüz durmayan helikopterin pervanesinin neden olduğu ses yüzünden işitilmiyordu. İç Güvenlik mensubu adam bunu fark edince ayağını çekip, eğildi.

Myers da hemen fırsatı değerlendirip doğrulmaya çalıştı ama hemen o anda David Brown’un uzun boylu olduğu kadar kuvvetli de olduğunu öğrendi. Kır saçlı adam John’un göğüs kafesinin üzerine balyoz gibi bir yumruk savurmuş ve yaralı polis memurunu gerisin geriye yere çarpmıştı.

“Sen görüldüğünden de aptalmışsın,” dedi İç Güvenlik’ten gelen adam Blackhawk’ın sesini bastırmak için Myers’ın kulağına eğilip, avazı çıktığı kadar bağırarak. “Aklını başına topla ahbab. Terörle Mücadele Yasası seni kışından yakaladığım gibi çok az sayıda insanın duyduğu onların da ancak çok az bir kısmının

bulabileceği bir hücreye tıkmama izin veriyor. Seni sorgulama-
ma da avukat tutmana izin vermeme de gerek yok. Eğer istersem
seni sinek gibi ezerim.”

Myers adama baktığında eski mahkeme binasındaki toplan-
tıda fark etmediği bir şey dikkatini çekmişti. Üzerinde Gümrük
Müdürlüğü’nün amblemi bulunan küçük bir iğne. Hiç de hayra
alamet değil. Gümrük Müdürlüğü yetenekli ve zeki olmadıkları
için her seferinde kaba kuvvet kullanan kovboy benzeri eleman-
lar çalıştırmakla nam salmıştı.

“Beni anlıyor musun, seni aşağılık köpek?” diye bağırdı kır
saçlı adam tükürüklerini Myers’ın yüzüne saçarak. Myers başını
iki yana salladı. Kır saçlı adamın yüzü bir an için allak bullak
oldu. Bu Myers için yeterli bir ödül sayılırdı.

“Aynı lanet dili mi konuşuyoruz aşağılık herif?” diye sordu
adam. “Yoksa daha da bağırırmam mı gerek?”

“Ah, söylediklerini duyuyorum koca adam,” dedi Myers.
“Ama davranışına bir anlam veremiyorum.”

İç Güvenlik elemanı adam bu sözler üzerine ona alaycı bir
ifadeyle baktı.

“Dostum bu yeni bir gün. On bir Eylül her şeyi değiştirdi.
Ama anlaşılan sen hâlâ mesajı almamışsın.”

“Ben...”

“Kapa şu lanet olası çeneni! Senin anayasayla, yöntemlerle
ve kafandaki diğer saçma sapan kavramlarla ilgili ezberledikle-
rini dinleyecek halim yok. Çevrene bir bak ve söyleyeceklerimi
sakın aklından çıkarma. Benimle işbirliği yaparsan büyük bir
ihtimalle terfi edip bu kokuşmuş eyaletten kurtulursun. Ya da çe-
neni sıkı tutup, yolumdan çekilmeyi tercih edersin. Bu durumda
da bu hastalıklı yaşamın hiç olmazsa aynı şekilde kalacaktır.

“Ya da...” Adam duraksadı. “Ya da kafanın dikine gitme-
yi tercih edersin. Bu durumda sana öyle şeyler yapabilirim ki...

Hayır yapacağım demek daha doğru olur. Mesela seni kimsenin bulamayacağı bir yere götürüp, ölmeyi dileyeceğin kadar uzun süre hayatta kalmanı sağlarım.”

Myers sessizliğini korudu.

“Kendimi net biçimde ifade edebildim mi?”

John Myers bu öfkeli, yersiz kaba kuvvet kullanan, üzerinden çirkin geçmişinin adeta aktığı adamın yüzüne baktı. Ardından gözlerini kaçırıp, yanıt verdi. “Evet, efendim.”

63 Tyrone Freedman eski, tek kapılı bir karavanda yaşıyordu. Karavan neredeyse sert bir rüzgarda darmadağın olacak gibiydi. Çatıdaki tente iyice yana sarkmıştı. Bitişikteki eski ambar karavanla neredeyse birleşmiş gibiydi. Ancak arka kısımda aracın park edilebileceği uygun bir yer vardı. Yan taraftaki Yalobusha Nehri ceviz ağaçlarının arasından usul usul akıyordu.

“Lanet olsun,” dedim.

“Ben daha kötülerini de gördüm,” dedi Jasmine eski ambarın arkasındaki açıklığa doğru yönelirken. “Bazılarının çatılarını yaptırmaya paraları yetmez.”

Başımı iki yana salladım. Bir yandan da dikkatle karavanı inceliyordum.

“Ama o daha iyisini hak ediyor?”

Başımı salladım.

“Burası kalabalık bir yer.”

Jasmine kontağı kapatırken karavanın yanında üzeri telefon ve elektrik kablolarıyla dolu, oval bir kutu gördüm.

“Dur şuraya bir bakalım,” dedim. “Kablosuz geniş ağ bağlantısı var mı?”

Jasmine kahkahayı bastı. “Bu bana Max Headroom adlı diziden bir bölümü hatırlattı. O diziyi bilir misin? O bölümde garip

bir yaşlı çift bir televizyon stüdyosuna dönüştürdükleri eski bir otobüste yaşıyorlardı.”

“Max Headroom yıllardır aklıma gelmemiști,” dedim.

“Ben çok severdim.”

“Ben de.”

Bir süre birbirimize baktık. Kendimi rahatsız hissetmiştim. Havayı değiştirmek için hemen kapımı açtım.

Ben önünde Allis-Chalmers marka bir traktörün park ettiği ambara doğru yürürken Jasmine de araçtan inmişti. Bu sırada karavanın anahtarını Tyrone’un bana orada olması gerektiğini söylediği yerde, motor bloğunun hemen yanında bulmuştum.

Karavanın içi kitap yığınlarıyla doluydu. Çöken çatı yüzünden karavanın içi bir çadırı andırıyordu. İçerisi serindi. En az iki pencerenin üzerindeki klimaların göremesem de seslerini işitiyordum. Işıkları yaktım.

“Kontrol et,” diyerek karavanın oturma odası sayılabilecek bölmesinde bir köşeye konulmuş kasası açık bir bilgisayar işaret ettim. Bilgisayarın arkasından internet kablosu yükselip, karavanın çatısında gözden kayboluyordu.

“Şaşırdın mı?”

“Hayır.”

Bilgisayara yönelip monitörün düğmesine bastım. Birkaç saniye sonra ekranda Red Hat Fedora Linux’un amatörce yapılmış ekran koruyucusuyla Apache Web sunucu yazılımı belirdi. Donanıma şöyle bir bakınca bu bilgisayarın sağdan soldan toplanan eski parçalarla bir araya getirildiği anlaşılıyordu.

Jasmine’le kabloları izleyince kendimizi kitaplarla dolu başka bir odada bulduk. Bu odada dolaplar tıp kitaplarıyla doluydu. Ve bir de yine burada monte edildiği anlaşılan bir bilgisayar vardı. Tyrone’un talimatlarını uygulayıp bilgisayarı açtım. Bu da başka bir Linux makineydi.

Jasmine parmaklarını bilgisayarın üzeri açık ana kartında gezdirdi. “İnsanların son derece küçük imkanlarla böyle şeyler başarmaları beni hep büyülemiştir.” Sonra eliyle ağzını kapatıp, esnemesini gizlemeye çalıştı.

“Ah! Özür dilerim.”

“Özür dileme. Bu gece yola koyulmadan önce ikimizin de uyuması gerek.”

“Saat kaçta ayrılmamız gerek?”

“Yaklaşık on bir buçukta. Itta Bena’ya gece yarısı ulaşmamız gerek.”

“Neden o kadar erken? Shanker’la sabaha karşı üçte buluşmayacak mıyız?”

“Erken gidersek durumu gözden geçirme ters gidecek şeyleri yeniden değerlendirme fırsatımız olur.”

“Ters gidecek şeyler. Ne kadar iyimser bir düşünce.”

“En kötüsüne hazır ol. En iyisi için dua et.”

“Yaa ne demezsin.”

“Üç saat uzun bir süre gibi gözükebilir oraya ulaştığımızda zaman su gibi akıp geçiyormuş gibi gelecek.”

Bilgisayar açılırken etrafa bakınınca tıp fakültesinde benim de okuduğum Arthur Guyton’un klasik anatomi kitabını gördüm. Gezegendeki en yüksek zekaya sahip insanlardan biri olan Guyton, Jackson’da yaşamayı tercih etmiş, oradaki tıp fakültesinde dersler vermiş, ben dahil birçok yeni doktora ilham kaynağı olmuştu.

Kitabı alıp, Jasmine’e gösterdim. “Bu benim hayatımı değiştirdi.”

Kitabı açıp, sayfaları çevirdim. Jasmine görmek için yaklaşınca sol kolunu omzuma dayamış, dokunuşu içimi ısıtmıştı.

“Eğer o olmasaydı...”

Doktor Guyton’un nezaketini, yaptığı iyilikleri düşününce ona yeterince teşekkür edemediğimi hatırladım.

Ekranı beliren satırda kullanıcı adı ve şifre bilgisi isteniyordu.

“İşte başlıyoruz.” Guyton’un ders kitabını bir kenara koyup, Tyrone’un bana verdiği bilgileri tuşlamaya başladım.

“ArrOwcaTHCHer666homeINtHEwoods,” diye mırıldanıyordum tuşlara tek tek basarken.

“Amma uzun şifre be.”

“Ne kadar uzun olursa kırılması o kadar güçleşir.”

Şifreyi yazmak için daha da dikkat etmem gerekiyordu. 5149VmB9a65P7ba–DhOmbreNOtXarb.

Enter tuşuna basara basmaz ekran değişti ve kullanacağım link belirdi.

OpenOffice programında açılan, Tyrone tarafından yazılmış bir not.

“Hastanede maksimum seviyede güvenlik alarmı verildi. Konu sensin. Senin kötü adam olduğunu ve tarafından işlenecek cinayetlere hazır olmamız gerektiğini söylüyorlar. Hatta çatıya bir operasyon helikopteri bile konuşturıldılar. Sen tıp fakültesine girmeden ne biçim işlerle uğraşıyordun?

“Her neyse, bunun yüzünden bilgi işlem laboratuvarında kamp kurmak zorunda kaldım. Etraf feci durumda. Federallerle askerler ortalıkta cirit atıyor. John Myers omzunda bir yarayla hastaneye geldi. Onu getiren ilkyardım ekibi sanki ölüme yakın bir deneyim geçirmiş gibi gözüküyordu. Sarışın çocuğun yüzü kıpkırmızıydı ve yüzündeki çiller inanılmayacak derece beyaz gözüküyordu. Oldukça korkutucu görünümlü bir SWAT ajanı tüm işlem sırasında acil serviste bekledi. Ben omzunu tedavi etmeye çalışırken John bana tek bir kelime bile söylemedi. Eğer burayı tıklarsan John’un neden böylesine sesiz kaldığını anlarsın. Yarasını temizledik ve ambulansla onu evine naklettiler.”

İstediği linki tıklayınca ekranda basit bir IP adresi belirdi. 216.226.157.157. Ne bir domain ismi vardı ne de başka bir şey. Yalnızca bu on iki rakam. Ve bu IP adresinin Tyrone'un serverinde olmadığı açıktı.

“Ah, Aman Tanrım!” diye tepki verdi Jasmine simge halindeki fotoğraflar birer birer açılırken. Orduya ait Blackhawk helikopteri işaret etti. John'un bizim de ilk elden tanıdığı olduğumuz, katille ilgili tanımlamalarını ve olay yeri tarifini geçip, Humvee ciplerin, federallerin arabalarının, birliklerin ve SWAT ajanlarının fotoğraflarına yoğunlaştık. Fotoğrafların cep telefonlarına özgü düşük çözünürlüklü kamerayla çekildiği belli oluyordu ama gördüklerimiz neler olup bittiğini anlamamız için fazlasıyla yeterliydi. Sonunda John'un Tyrone'un web sayfasına yolladığı metni okuduk.

Mozilla'yı kapattığım anda ekranda bir uyarı kutusu belirdi: “Lütfen bekleyin: WEB temizleyici bellekteki tüm bilgileri kalıcı olarak siliyor. Hard diskteki tüm bilgiler güvenlik standartları ölçüsüne getiriliyor.”

Birkaç saniye sonra uyarı kayboldu ve biz de okumayı sürdürdük.

“Hastanenin sunucusundaki kayıtları silerek bu WEB sayfasına erişimimi gizledim. Site ve sitedeki fotoğraflar Birleşik Devletler'in dışındaki bir sunucu kullanılarak yayınlanmakta. Bu sunucular ikinci nesil, Tor adı verilen bir rota saptırıcı sistem sayesinde son derece güvenlidir.

“Eğer ihtiyacınız olursa holde, soba borusunun tam altına denk gelen halının altında silahlarımı bulacaksınız. Silah kutusunun şifresini açmak için gerekli şifreyi bu bilgisayardan alabilirsiniz. Geri sayıp, ilk dört rakamı çekin. Arkada canınız sıkılırsa gezebileceğiniz küçük bir rıhtım var.

“İyi haber: Lashona kendine geldi. Ve durumu beklediğimizden iyi.”

“Tanrı’ya şükür,” dedi Jasmine sessizce. Ardından eğilip, yanağıma bir öpücük kondurdu. “Sana da teşekkürler Doktor.”

Öpücüğü bir an için aklımı başımdan alındı. Ardından yeniden metne konsantre oldum.

“Keşke Camilla hakkında da iyi haberlerim olsaydı. Ama yeni resimleri görmek için burayı tıklaman gerekiyor. Bu dosyalar hastane servisinden ama endişe etmeyin, kullandığım Proxy sunucularına kayıtlı IP adresleri takibi imkansız hale getiriyor.”

Tyrone’un izini silme ve Myers’ın elde ettiği ipuçlarını saklama konusundaki teknik yeteneğine olan hayranlığım eriştiğim sayfada okuduklarımla ruhumu korkunç bir karanlığa iten kedere dönüştü.

Ben başka şeylerle ilgilenirken Camilla ölmüştü.

Ağladım.

64

Dan Gabriel kiralık otomobilini kuzeydeki Paso Robles yönüne doğru sürerken telefonu çaldı.

“Gabriel,” diyerek yanıt verdi.

“Oradaki In-N-Out Burger’de mola vermeyecek misin?” diye soran Jack Kilgore’un sesi işitildi.

“Yerimi nereden biliyorsun?”

“Sende gelişmiş bir GPS’i olan yeni bir cep telefonu yok mu?”

“Ah, unutmuşum... Eee bir şey öğrenebildin mi?”

“Çok,” dedi Kilgore. “Stone müthiş biri. Üstelik doğuştan yüzde ikilik gruba dahil. Kontrollü, çok yetenekli ve de öldürme konusunda uzman. Yani birini öldürmek istiyorsan Stone’u yolla ve gerisini merak etme. Ama adamın aynı zamanda dini inançları da var galiba. İlk yardım ekiplerinde çalışmış. Çok sayıda hayat kurtarmış. Sonra da Ordudan ayrılıp, oldukça başarılı bir doktor olmuş.”

“Yani yok etmek isteyebileceğim biri değil,” dedi Gabriel.

“Bence de. Bu durum General’e sormak istediğim soruların sayısını arttırıyor.”

Karşılıklı, konuşulmayan kuşklar bir süre sessizliğe neden oldu.

“Ayrıca General’in de bir zamanlar içinde bulunduğu Mississippi bölgesindeki o eski hapishane hastanesi bölgesinden çok sayıda pis koku geliyor. Oraya olup bitenleri araştırmaları için adamlarımı yolladım. Bunu da İç Güvenliğin bir türlü kapatmayı beceremediği bir güvenlik açığını net biçimde tespit etmek için yaptığımızı açıkladım. İnan bir grup yavrukurt çok daha beceriyle işleri hallederdi. Tıpkı porselen dükkanına dalmış bir fil gibi davranıyorlar. Bu yüzden Brown’la onun gümrükçülerinin işin içinde olduğunu duyunca hiç şaşırmadım. Bürokratik hiyerarşide üst konumlara yükselmek için 11 Eylül sonrası hayatı masum Müslümanlara zindan eden onlar değil miydi? Şimdi de Stone’la Jasmine Thompson’ın fotoğraflarını dağıtıp, onların kanun kaçakları olduklarını söylüyorlar.”

“Neyle suçluyorlar?”

“Cinayet ve Los Angeles’da uyuşturucu ticareti yapmakla.”

“Muhteşem.”

“Ve Dan?”

“Evet?”

“Brown, Clark Braxton’un cebini oldukça sık arıyor.”

65 Nehir kenarında ne kadar yürüdüğümü hatırlamıyordum. Tyrone Freedman’ın karavanından çıktığımı hatırlıyordum ama o anda Jasmine’e bir şey söyleyip söylemediğimin farkında değildim. Camilla’nın ölümüyle adeta alnımın ortasından vurulmuş gibi olmuştum.

Nehir boyundaki çakıllı, her iki tarafı bariyerlerle kapalı yolda yürüyüp, düşünüyordum.

Sonra bir süre durdum.

Nem güneşin yaktığı yüzümü biraz olsun rahatlatıyordu. Ama terden sıırıslıklam olmuşum. Çevremde nehirden, ıslak topraktan yükselen buharı algılıyordum. Bu buhar nedeniyle Delta bölgesindeki nem hiç azalmayacak sonunda da gök gürültülü, şimşekli fırtınalar oluşmasına neden olacaktı. Çıplak bacaklarımı ısırarak at sineklerini kovalamaya çalışıp, başkalarının kanlarıyla ağırlaşan bedenlerini taşımakta zorlanan sivrisinekleri izledim. Zaman zaman elimi kolumu sallayıp, yeni av aramaya karar veren bu kan emici yaratıklardan korunmaya çalışıyordum. Sonunda sinekleri, suçluluk duygusunu, öfkeyi ve hüznü geride bırakıp, Tryrone'un karavanına geri dönmeye karar verdim.

Tyrone'un karavanına ulaşmak neredeyse on beş dakikamı almıştı. Bu da benim iki ya da iki buçuk kilometre kadar yürüdüğüm anlamına geliyordu. Nehir boyundaki ıslak topraktan karavanın bulunduğu sert zemine çıkmak üzereydim ki karavandan Robert Johnson'un, "Preaching Blues, Up Jumped the Devil," adlı parçasının gitar ezgilerinin yükseldiğini duydum.

Müzik adeta beni içine çekmiş, etkisine almıştı. Sıcağa karşın ön kapı da açıktı. Ben de hemen içeri girdim.

"Jasmine?" diye seslendim ama yanıt alamadım. Kapıyı kapattım.

Bu şarkının çaresiz ezgileri aslında Johnson'un o aşına olduğum genizden gelen sesiyle tezat oluşturuyordu. Genelde Johnson'un sözleri iç dünyama gömülüp, yaşamımız boyunca peşimizi bırakmayan hüznü dolu anlara yoğunlaşmama yol açardı. Ama "Preaching Blues", tam tersi biçimde içimde haykırma arzusu uyandırırdu. Pencereden, perdelerin arasından bakıp, cipe doğru yürüyen Jasmine'e baktım.

Johnson'un hummalı, saf duygular yayan parçasının aşına olduğum ezgileri adeta yüreğime işliyordu. Blues müziğin arka planında gizli olan hüzün insanı yürek ağrısıyla baş başa bırakırdı. Neticede umutsuzluk en korkunç cehenneme eşdeğerdi.

Parça bitince Johnson'un sesi ve gitarı dinen fırtınadaki yağmur damlları gibi azalarak sustu. Sessizlik içinde yüzerken çok uzaklardan bir bıçkı makinesinin sesi duyuluyordu. Bir an sonra arka kapı açıldı ve içeriyi Jasmine'in sıcaklığı, hoş kokusu doldurdu.

"Nereden bildin?" Dönüp gözlerinin içine baktığımda olduğum yerde kalakalmıştım. Gözleri adeta sınırsız bir güzelliği yansıtıyordu. "Parçadan bahsediyorum."

Şimdi Johnson "Love in Vain", adlı parçayı söylemeye başlamıştı. Şarkılarına aşına kulağım bunun benim kiralık kamyonetimde de bir başka kopyası olan, Indigo Recordings'ten çıkmış, *Hellhound on My Trail* albümü olduğunu anlamıştı.

"Bilmem," dedi Jasmine. "Tyrone'un CD çalarının yanında bulunca birden hissettim." Yaklaşıp, kollarını boynuma dolayarak sımsıkı sarıldı.

"İyi misin?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Hayır. Hayır, değilim. Tüm bu olup bitenlerin arasında Camilla'nın ölümü..."

"Tahammül gücünü aştı."

"Hayır," dedim düşünceli bir tavırla. "Ama sınıra çok yaklaştım."

Başını omzuma dayadı. Ben de kollarımı onun beline dolayıp, bir süre o huzur dolu anın tadını çıkarmaya çabaladım. Çok fazla ölüm çok fazla kayıp yaşamıştık. O anın sonsuza dek sürmesini diledim.

Sonra, sanki bir yerlerde bir düğmeye basılmış gibi aynı anda karar vererek birbirimize daha sıkı sarıldık. Bu umutsuz-

lukla aşk karışımı bir sarılma gibiydi. Göğüslerinin teması beni aniden canlandırmıştı. Jasmine'in kalçalarını hissedince son altı yıldır varlığını neredeyse bütünüyle unuttuğum o sarhoş edici duygu seline kapılmakta olduğumu duyumsadım.

Sonra her şey hızlı çekim bir film gibi gelişti. Birden bire belden üstümüz çıplak kalmış, diğer giysilerimizi çıkarmaya çabalıyorduk. Jasmine'in yumuşacık, narin kıvrımları, tüm düşünceleri, acıları unutturan dokunuşları beni benden almıştı.

Tam o anda beynimde alarm çalmaya başladı.

Bu saf arzu – şehvetten, nefretten, öfkeden ya da korkudan – kaynaklanıyor olsa da beni dehşete düşürmüştü. Savaş alanlarında suçsuz insanların terk edilmiş cesetlerini ve istem dışı çocuklarıyla mahvolan genç yaşamları görmüştüm. Hapishane hücreleri yerini sonsuz pişmanlığa bırakmış arzularının elinde oyuncak olmuş insanlarla doluydu.

Gençken sert tavırlı, kavgaya meraklı, penisleriyle düşünen, hızlı arabalara bayılan insanlara anlayışla bakardım. Ama bir nedenden kısa bir süre içinde tüm bu duygular polisin, anne babalarının işe karışması ya da kendilerinin aniden ebeveyn olmalarına yol açan plansız gelişmenin neticesinde tümenden yenilgiye uğradı. Ve bu yenilgi tamamen kendi hatalarından kaynaklanmış olurdu. Dizginlenmemiş tutkunun ileride kaçış imkanı bırakmayacak, sonsuza dek sürecek korkunç bir pişmanlıkla sonuçlanacağını farkındaydım. Bu arzunun bizleri körleştirip, tüm benliğimizi etkisi altına alarak yalnızca o anı düşünmemize neden olduğunu bilmek beni korkutuyordu. O an rahatlayıp, istediğimize ulaşma çabası aslında yerini daha sonra çok daha büyük bir açlığa terk edecek şeytanın bir oyunuydu.

Jasmine'in elleri göğsümden belime doğru inerken beynimde alarm zilleri çalmaya devam ediyordu. Onu öpmek için eğilirken o da elini fermuarı yarı yarıya açılmış şortumdan içeri kaydırdı.

Korkunç bir kabustan uyanmaya çalışanların gösterdiğine benzer bir çabayla geri çekilmeye çalıştım.

Bunu fark eden Jasmine irkilip, şaşkın bir tavırla yüzüme baktı. İçim derin bir pişmanlıkla yanarken karşısında durup, öylece yüzüne bakıyordum. Onun yüzüyse allak bullak olmuştu.

Ona bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ama hissettiklerimi açıklayabilecek kelimeleri bir türlü bulamıyordum.

“Sorun ben miyim?” Yüzü şimdi derin bir hüznü yansıtıyordu. Sonra göğüslerini örtmek için kollarını kavuşturdu.

İçim acıdı. “Hayır. Kesinlikle seninle ilgisi yok.”

Tehlike altındaki iki kişinin hormonlarının korkuyla etkileşime girmesini yanlış yorumlamalarının son derece yaygın bir şey olduğunu söylemeye çalıştım. Üstelik ortada Camilla’nın daha henüz soğumamış bedeni vardı.

“Öyleyse sorun nedir?”

Amcasının ve siyahi Los Angeles polis dedektifinin bakışlarının ve yorumlarının bir şey yapmadan önce iki kere düşünme neden olduğunu söylemek istedim. Ayrıca AIDS gibi, prezeratif gibi konuşulamayan şeylerden bahsetmek, bunu Tanrı’nın ya da kanunların önünde evliliğe çevirmeden gerçekten yapmayı isteyip istemediğimize emin olmamız gerektiğini anlatmak istedim. Ama anlayamadığım nedenlerden bunlardan hiçbirini söylemedim.

“Ah, evet,” dedim. “Senden çok hoşlanıyorum.” Sesim çatladı. Boğazımı temizledim. “Jasmine... ben... benim sana karşı hissettiklerim hoşlanmaktan da öte.” Gözlerinin içine baktım. Sonra yüzüne. Ardından bildiğim en değerli cümleyi sarf ettim. “Seni seviyorum.”

Şaşkınlık gözlerinden okunuyordu.

“Ah, Brad. Ben de seni seviyorum.” Sonra başını hafifçe yana salladı. “Ama neden...”

Söylemek istediklerim ortada duruyordu. Sonunda cesareti-mi kaybettim. O da ağlamaya başladı. Sarılmak için ona yönel-dim. Ama o geri çekilince kalbim paramparça oldu.

Sırtını dönüp giyinirken ben de gömleğimi giyip, şortumun fermuarını çektim. Onun fazla incinmemiş olmasını, bu yaşa-nanların ilişkimize fazla zarar vermemiş olmasını diledim. Bey-nim sadece mantıklı düşünmeye dayalı bir ilişkinin ömrünün çok uzun olmayacağını söylüyor olsa da yüreğim bu görüşe katılma-maya direniyordu.

Asırlar gibi gelen bir süreden sonra Jasmine dönüp, yanak-larındaki yaşları sildi. Ardından gözlerimin içine Mona Lisa gülüşüyle bakınca her şeyin yoluna gireceğini anladım. Bu kez sarılmama izin verdi. Üstelik o da bana sarıldı.

“Bu akıllıca bir hareket galiba,” dedi. “Lanet olası herif. İle-ride bir gün nedenini bana da anlattırsın herhalde.” Bu bir soru değildi.

“Evet,” dedi Jasmine. “Anlatacaksın. Ve biliyor musun? Beni sevdiğine inanıyorum. Yoksa böyle davranmazdın. Ve ben de seni seviyorum.”

Arzu yerini umutsuzluğa bırakarak çekilirken kendimi müt-hiş derecede bitkin hissediyordum. Tyrone Freedman’ın uyduruk oturma odasındaki bir kanepeye iliştik. Saatimin alarmını kur-dum ve sonra birbirimizin kollarında uyuya kaldık.

66 Sürücüsünün bulaşılmaması gereken “Aşağılık” biri olduğunu bangır bangır gösteren on yedi santimlik jantlı Honda’nın açık pencerelerinden yayılan 50 Cent’in kulak tırmalayan müziği olmasa Itta Bena’nın batı yakasında kalan bu bölgedeki bir süpermarketten çıkanlar yolun karşısındaki manifaturacıdan yayılan hoş gitar ezgilerini duyabileceklerdi.

Bir zamanlar Mississippi John Hurt'le sarhoş olmuş yaşlı bir adamın acı ve aldatılmışlık akan dizelerini dinleyebileceklerdi. Ama alışveriş yapanlar bunları işitmediler. Tabii işitselerdi bile aldırmazlardı. Zira Blues'un acıları kendi doğduğu yerde pek de etkili olmazdı doğrusu.

Manifaturacının kapısında herhangi bir tabela yoktu. Ne bir isim, ne eski bir sigara reklamı ne de beyaz turistleri cezp edecek yerel dövme reklamı göze çarpıyordu. Burası kısaca Lena'nın Yeri olarak bilinirdi. Zaten yanlışlıkla bile olsa turist gelmeye başlarsa Lena dükkanı kapatır, kendine başka bir yer bulurdu. Boş dükkanlar da hemen birileri tarafından sahiplenildiğinden burası da kısa zamanda başka bir şeye dönüşürdü.

Manifaturacıdan bozma bar devasa su kulesinin gölgesindeki, karakol, itfaiye ve kapıdaki müzisyenlerin içerideki ciddi yemek ortamına zarar verdiğini düşünen, patronların yemek yediği bir lokanta tarafından çevrelenmiş bir yerd.

Bu gece Lena'nın Yeri tıka basa doluydu. Erken gelenler oturacak bir yer bulmuşlar ama çoğunluk duvar diplerinde, tahta döşemenin üzerinde sırtlarını Lena'nın bir zamanlar yemek masası olarak kullandığı bar masasına dayayarak oturuyordu. Sigara dumanı tavanı kaplamış, dükkana sinmiş naftalin kokusunu artık tamamen bastıracak seviyeye ulaşmıştı. Oysa bir zamanlar burası içerideki kumaşları korumakta kullanılan naftalinden başka bir şey kokmazdı.

*Oh, Bob bir kez ateş et ve Louis sen de,
Ateş et zavallı Collins, onu doğru düriist vur.*

Yaşlı adam her ne kadar otantik olmaktan uzak olsa da yine de şarkıyı başarıyla söylüyordu. Zira kusursuz ortamlarda, her türlü müzik aletini kolayca bulunmasıyla gerçekleştirilen konserler acıyı, hüznü yeterince hissettiremezlerdi.

Lena'nın Yeri'nin arka kısmında yanlışıyla tuvalet sayılabilecek ama aslında yalnızca arka bahçeye açılan kapının yanındaki bir masada John Myers, küçük bir kare masada Jasmine'in dayısı Quincy Thompson ve Federaller gelinceye dek olay yerini inceleyen siyahi polis şefi Pete Mandeville'yle birlikte oturuyordu. Masa, başındaki siyah kovboy şapkası neredeyse kafasına yapışmış gibi duran, teni karşısındakinin yüzünü bir ayna gibi yansıtmaya kadar parlayan, iri yarı Itta Bena polis şefinin dayadığı dirseklerinin altında gıcırdadı.

Odanın en rahatsız yerinde, ön kapının hemen dibinde, vitrinin arkasındaki masada otuz küsur yaşlarında, terzi işi takım elbisesi, 50 dolarlık saç tıraşlı, parlak dişli iki beyaz adam oturuyordu. Çevrelerindeki harabe ortama bakıp, yüzlerini tiksintiyle buruşturup, Lena'nın kendilerine verdiği ucuz viskiden bir yudum aldılar. Lena'nın onlara iyi bir şeyler vermeye hiç niyeti yoktu.

Herkesin Pap dediği şarkıcı aniden sustu. Sonra bir süre sessizliğin tadını çıkarıp, şarkının final nakaratını büyük bir başarıyla söyleyince alkışlar 50 Cent'in en çok alkışlanan parçasını bile gölgede bırakacak derecede şiddetlenmişti.

Alkışlar susunca Quincy Thompson kaldığı yerden devam etmeye koyuldu.

“Bakın her şey o beyaz çocuğun başının altından çıkıyor. Gelip, Jasmine'e asılmakla her şeyi o başlattı.” Çevresine destekçi bulma arzusuyla bakındı. Kimse onunla göz göze gelmemişti.

“Yani sence bu adamlar sivil mi asker mi?” diye sordu Mandeville ön kapıdaki masayı işaret ederek.

“Sivil. Saçlarına baksana,” dedi polis şefi yıldırım andıran sert sesiyle. “Ya takımlarına ne demeli. Kesinlikle ordu terzisinin işi değil. Taşıdıkları tabancayı fark edemiyorsun bile.”

“Soldaki John'un evine giderken beni izledi,” dedi Mandeville.

“Diğeri de Pete gelene dek evimin önündeki otomobilinde evi gözetliyordu,” dedi Myers.

“Vergilerimiz işe yarıyor işte,” diye söylendi polis şefi.

“Evet, evet ama burada olanların tek suçlusunun şu Stone denilen herif olduğunu unutuyorsunuz,” diye ısrar etti Quincy.

Myers gözlerini devirerek ona bakarken diğerleri bardaklarındaki viskinin dibindeki buzlarla oynuyorlardı.

Quincy bir kez daha üsteledi. “Hayır, benı dinleyin. Bunlar...”

“Ah, evet Quincy kesinlikle haklısın,” dedi Myers alaycı bir ifadeyle. “O senin ıslak hayallerinde bile göremeyeceğın bir hayat yaşayan, zengin, başarılı beyaz çocuk binlerce kilometreyi sırf yeğenini yatağa atmak için geldi.”

Myers viskisinden bir yudum aldı. Ardından Quincy’e eğildi. “Adam profesör. Sıcaktan beynin sulanmış olmalı.”

Mandeville kahkahasına hakim olamayınca Quincy ona ters ters baktı.

“Quincy, Doktor Stone iyi bir insandır. Büyükbabasıyla karıştırma onu. Buraya huzur içinde uyusun, kız kardeşin çağırıldığı için geldi.”

“Bunu biliyorum John ama ben beyazlara güvenmem. Özellikle de o çocuğa. Damarlarında dolaşan kana bakman yeter. Onun sırf bu kan yüzünden farklı biri olmasına imkan yok.” Quincy duraksadı. “Babamı, Yargıç için çalıştığı onca seneyi, o çocuk için harcadığı emeği düşünüyorum. Sonra babamın bize söyledikleri geliyor aklıma. Yalnızca bir şoför kadar itibarı vardı aralarında.” Quincy beklenti dolu bir ifadeyle etrafına bakındı. “Sen unutabiliyor musun?”

Quincy bu kez de diğerlerinin yüzüne baktı. “Evet, sizler unutabiliyor musunuz? Haydi susmasanıza! Beyaz adam bela demektir. Ve bizleri de yalnızca pisliklerini temizlemekte kullanır-

lar.” Çevresine bakınıyordu ki söylediklerini dinleyen başka bir beyazla göz göze gelerek sustu.

“Ve kapının yanındaki beyazlara ne demeli. Onların ne işi var burada.” Quincy başını kaldırdı. “Bir de Lena’ya bakın. Onlara bizim içtiğimizden veriyor.”

Myers gözlerini kapatıp, başını iki yana salladı. Ardından göz kapaklarını yarı yarıya aralayıp, söz aldı.

“Quincy şu an ciddi bir sorun yaşıyoruz. Bu nedenle hepimiz bu fikirlerini kendine saklamayı tercih ederiz. Zira bu sözlerin şu an işimize yaramıyor. Zaten canımız burnumuzda. Eğer elimizden geleni yapmazsak yeğenin onu yatağa atmaya çalışan azgın bir beyaz çocukla karşılaşabileceğinden çok daha fazla sorunla yüz yüze gelecek.”

Bu sözleri polis şefiyle Pete Mandeville başlarını sallayarak onayladılar.

“Pekala,” dedi Quincy Thompson istemeye istemeye. “Ama bana Lena’nın özen gösterdiği şu beyaz çocuk hakkındaki soruma yanıt verin. Onu daha önce de burada gördüm.” Yaşlı şarkıcının gidip adamı selamlayışını izlediler.

“Şu hale bak! Pap bile neredeyse herifin çizmelerini yalayacak.”

“Kes artık, Quincy!” diye çıktı Pete Mandeville bir hayli yüksek sesle. “O Steve La Vere. Eğer o olmasaydı zengin plak şirketleri Robert Johnson’un mirasını ayaklar altına almış olacaktı. Adam blues müziği yaşatmak için para harcıyor. Gerçek blues hem de. Turistlerin gözünü boyamak için yapılan o aptallıklardan bahsetmiyorum.”

“Lütfen şimdi terslik yapmayı kes,” dedi polis şefi. “O da bu çevrenin insanı sayılır.”

“Pekala,” dedi Myers elini sallayarak. “Bu konuyu kapatabilir miyiz?”

Mandeville ve polis şefi başlarıyla onayladılar. Quincy Thompson sırayla her ikisinin yüzlerine baktı. Ardından kollarını kavuşturup, geriye yaslandı.

“Tamam, Quincy. Şu telefon görüşmesini anlat artık bize,” dedi Myers.

“Evet, evet, evet,” diye söylendi Quincy gönülsüzce. Sonra öne doğru eğildi. “Zaten o yüzden bizim o eski barakaya gitmiştim. Shanker benim Jasmine’in nerede olduğunu bilebileceğimi düşünerek beni aramıştı çünkü. Oraya giderken Jasmine’i üzerinde iç çamaşırlarıyla beyaz adamın yatağında bulacağımı hiç düşünmemiştim...”

“Devam et, Quincy!” diye çıkıştı polis şefi.

“Tamam. Sabaha karşı Yargıç Stone’un eski pamuk öğütme makinelerinin orada buluşacaklar.” Başıyla hemen köşede oturan beyaz adamları işaret ederek daha fazla açıklama yapmadı. Zaten masadakilerin hepsi yaklaşık iki yüz metre kadar kuzey batıda kalan, kullanılmayan makinelerle dolu bölgeyi biliyordu.

“Eski kötü günlerde de Pap orada çalışmıyor muydu?” diye sordu Myers.

Polis şefi başıyla onayladı. “O günlerde neredeyse herkes Yargıcın yanında çalışırdı zaten. Bunu babamdan biliyorum.” Bir süre duraksadı. “Hatta Holy Rollers o günlerde yolun karşısında çadır kurmuşlardı.* Hatırladığım kadarıyla yılın bu zamanıydı.”

“Neden buluşuyorlar?” diye sordu Mandeville. “Shanker’la yani.”

Quincy başını iki yana salladı.

“Benim bu konuda bir, iki fikrim var,” dedi Myers. “Tahminlerimin çoğu Talmadge davasıyla ilgili araştırmalarım ve Vanessa’dan öğrendiklerime dayanıyor. Size bildiklerimi anlatabilirim. Belki birlikte bir çözüm yolu buluruz.”

* Holy Rollers: Çeşitli etkinlikler düzenleyerek tanıtım yapan bir tarikat. (Ç.N.)

67 Greenwood mahkeme binasının artık İç Güvenlik tarafından idare edilen, flüoresan ışığıyla aydınlatılmış odasında, David Brown sigarasından bir nefes daha çekip, çalan cep telefonunu açtı.

“Brown.”

“Bir şey bulduk.”

“Anlat.”

“Tyrone Freedman’ın internet sağlayıcısında çok sayıda aktivite var. Ancak şifreli ve bizim kontrolümüz dışındaki Proxy sunucularını kullanıyor.”

“Bu yasadışı değil mi?”

“Hayır, efendim. Henüz değil.”

“O aşağılık herifleri Capitol Hill’e götürdüğümüzde bunun da yasadışı gözükmesini sağlarız.” Brown yeni bir tane yakmak için sigara paketine uzandı. Ama paketin içi boştu. Parmağını bir tane kalmış olabilir umuduyla paketin içinde dolaştırdı. Ama yoktu. “Lanet olsun.”

“Efendim?”

“Yok, bir şey.” Brown paketi çöp kutusuna fırlattı ama isabet ettiremedi. Kırmızı beyaz Marlboro paketi yerdeki diğer iki boş paketin yanına düştü. “Madem o herifin internet trafiğini yorumlayamıyoruz bunun neresi iyi haber?”

“Aktivite karavanından yapılıyor.”

“Eee?”

“Freedman şu an hastanede.”

“Çabuk o aşağılık herifi bana getirin.” Brown gülümsedi.

“Efendim! Bir şey daha var.”

“Konuş.”

“Ölen sarışın kadının kiralık aracının modelini ve plakasını tespit ettik.”

“Tüm bu bilgileri merkezi sisteme girin.”

“Başüstüne!”

68 Jasmine, Itta Bena yolundaki tek şeritli bozuk yola saptığında gece yarısı olmuş, dolunay ufukta kaybolmaya yüz tutmuştu. Yedinci yoldan ayrılır ayrılmaz ışıkları söndürmüş, tüm yolu şu anda batmakta olan ayın ışığıyla kat etmiştik. Aşırı büyümüş asmaların arasından geçerek ilerlemiştik. Sonra durduk. İleride asfalt yamalı yol mütevazı evlere doğru uzanıyordu.

“Dünyanın neresindeyiz?” diye sordum.

“Çırçır makinelerinin biraz kuzeyinde.”

Başımı arkaya çevirip, dışarı baktım. Yaz çiçeklerinin kokusunu alabiliyor, tatlı esintiyi hissediyordum. “Önce peşimizde kötü adamlar olup olmadığını görmek için bir daire çizelim. Sonra da uygun bir yere park edelim.”

“Oldu.” Yavaşlayıp, sola dönüp, farları yaktı. Bir dakikadan kısa süre içerisinde tüm çevreyi gözden geçirmiştik.

Bayan Eva’nın evini – gerçek adını asla hatırlayamıyordum – solda bırakıp, ilerledik. Bayan Eva evi sarı, yeşil muhabbet kuşlarıyla, bahçesi de tavuklarla dolu bir duldu. Onu sık sık kümese giderken görürdüm. Kümese yumurta toplamaya giderken, altı yaşına basmak üzere olduğum o günlerde beni de yanına çağırır, yumurtaları koyacağı sepeti taşımama izin verirdi. Bayan Eva’nın yanına, yargıcın karısı Mamie’nin gül bahçesi olarak kullandığı bahçeye biri bir ev inşa etmişti.

Jasmine biraz daha ilerledikten sonra Presbiteryen kilisesinin küçük taş yapılı binasını geçerken biraz ileride tepesinde mavi ışıkları yanıp sönen küçük bir aracı fark ettik. Birkaç saniye sonra çırçır makinelerinin olduğu yerin önünden geçmiştik. Sonra Itta Bena polisine ait araç ters yönden yanımızdan geçip, uzaklaştı. Yine de bir an için kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmıştı. Ancak polis otosu U dönüşü filan yapmayıp, yola devam edince derin bir nefes alabildim.

“Dönebilir misin? Buraya bir de diğer açıdan bakmak istiyorum.”

Başını sallayıp, toplanan pamukların bir zamanlar getirildiği bu eski ama iyi korunmuş binaların çevresinden döndü. Şimdi buraları daha iyi hatırlıyordum. Boyasız, önleri su birikintileriyle dolu yapılar.

“Bu yakınlarda büyükbabamın adını taşıyan bir cadde olduğunu biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Al Thompson Caddesi mi? Gerçek mi?”

“Gerçek.”

Bunu bir süre düşündüm. “Bildiğim kadarıyla o bundan fazlasını hak etti.”

Cipi en büyük ambara doğru yönelten Jasmine’in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Geniş açıklıktan geçerken uzaklardan birinin “Hard Time Killing Floor” adlı parçayı çaldığını duydum.

İnsanlar kapıları teker teker çalıyorlar,

Cenneti bulamadan. Nereye gideceklerini umursamadan.

Gitarı kim çalıyorsa işinin ehli olmalıydı. R minöre tıpkı Bentonia blues şarkıcılarını hatırlatır tarzda basıyordu. Aslında bu kısa zamanda Nehemiah “Skip” James’in alâmetifarikalarından sayılacak bir çalışıyordu.

Şarkı bitip, gitar solo devreye girince James’in şarkısı olduğuna emin oldum. Ardından da alkış fırtınası başladı.

“Skip James,” dedim. “En sevdiklerimden biri.”

“Benim de. Bu Lena’nın Yeri’nden geliyor. Gerçek blues.”

Polis karakolu tarafından geçmeden, doğrudan Balance Due tarafına saptı.

“Bir ara beni oraya götürmelisin.”

“Olur,” dedi yüzündeki Mona Lisa gülüşüyle. “Söz.”

Yolun karşısında bir benzin istasyonuyla gecenin bu saatinde kapalı olan bir oto tamirhanesi gördüm. Tamir için bırakılan kamyonet, otomobil, minibüs kalabalığında çevreme bakındım.

“Burası nasıl?” diye sordum.

Birkaç saniye içinde Jasmine cipi iki kamyonetin arasına çekip, farları söndürmüştü. Burası sanki aracımız için ayrılmış bir park yeri gibiydi. Üstelik pamuk toplama yerini de rahatlıkla görebiliyorduk.

“Motoru rölantide tut.”

Yaklaşık on beş dakika kadar çevreyi inceledim.

“Tamam, kapat motoru.”

Bir süre oturup, yolun aşağısından geçip giden araçların seslerini dinledik. Siren veya helikopter sesi duymak için azami dikkat sarf ediyordum. Ama karanlık yalnızca geçip giden araçların teyplerinden yükselen müziği ve uzaklardaki gök gürültüsünü taşıyordu kulağımıza. Geceyi dolduran blues müziğin de tadını çıkarıyorduk. Ne bir siren ne de helikopter sesi işitiliyordu.

Saat 1’den kısa bir süre önce bagajdan içinde nişancıdan aldığımız silahlar bulunan dizüstü bilgisayarımın çantasını aldım. Ardından Jasmine’i kucağında Ruger’le araçta bırakıp, H&K otomatik tabancayı bol pantolonumun cebine atıp, pamuk toplama yerine doğru yöneldim. Ancak bu kez pantolonumun ceplerini bulabildiğim bir tokayla tutturmuş, tabancanın aşağıya kaymasını engellemiştim. Mavi gömleğimin düğmelerini iliklemedim. Aslında giysilerim ve beyaz tenim karanlıkta iyi bir hedef haline gelmeme neden olabilirdi. Ancak Jasmine’in tersine yanımda koyu renk giysi getirmediğimden ve Tyrone’unkilerin hepsi bana küçük geldiğinden başka çarem yoktu.

Üzeri yabani otlarla neredeyse kapanmış yolda barakaya yavaşça yürürken sağ elimdeki küçük gece görüş dürbünüyle de etrafa bakınıyordum. Küçük bir çocukken burada hissettiğim

mantıksız korkuyu içimde yeniden hissetmiştim. Binanın çevresinde dolaşp, etrafı kolaçan etmek yarım saatimi aldı. Ancak ondan sonra içeri yöneldim. Aslında tam bir daire çizerek tüm çevreyi kontrol edememişim. Zira barakanın yanına inşa edilen müstemilat diğer binalarla bitişik olduğundan o yöne doğru geçmem imkansızdı.

Giderek azalan ay ışığı camlardan süzülüyor, bu terk edilmiş yerde, garip gölgeler meydana getiriyordu. Gölgeler kıpırdandı. Farelerden korkardım ama gece görüş dürbünümle bakınca yalnızca yavrularını taşıyan bir anne sıçan gördüm. Hayvanın benimle ilgilenmeye hiç niyeti yoktu. Çevreye bakınca başka utangaç sürüngenlerin de hemen bir köşeye siner gibi olduğunu gözümün ucuyla da olsa gördüm. Sanki baktığım her taraf bir canlının yuvası gibiydi.

Burada yılanların da olduğuna bahse girerdim. Onlar da yavrularını burada besliyor olmalıydılar. En çok zehirli yılanlardan korkardım zira onlar çingiraklı yılanların tersine yaklaştıklarını hiçbir şekilde belli etmezlerdi. Sonra dışarı çıkıp, pamuk katarlarının konulduğu barakaya, bir zamanlar ödümü patlatan büyük emme hortumuna bakıp, çantamdaki küçük kırmızı LED ışığı kullanarak Jasmine'e işaret verdim. Sonra da Jasmine karanlıkta güven içinde yanıma gelinceye dek onu dürbünümle izledim.

İkiden biraz önce içeri girip, beklemeye koyulduk.

69 Martin Luther King Jr. Yolu'yla Sunflower Sokağı arasındaki güzergahta uzanan elektrik direklerinin yanındaki avantajlı noktadan elindeki tekli gece görüş dürbünüyle aşağıdaki pamuk toplama yerini izleyen kaslı adam, Brad Stone'un çok hazırlıklı ve de dikkatli biri olduğunu düşündü. Ama hiç kimse kusursuz değildi ki.

Bir gece önceki yağmurun neden olduğu birikintinin çevresinden dolaşıp, ilerlerken harekete geçme arzusu zirve yaptığından, kalbinin her atışıyla parmak uçlarına kadar ürperdiğini hissediyordu.

Tıpkı çevresini kuşatan gölge gibi karaydı. Tepeden tırnağa siyah giyinmiş, ayağına ordu malı, yazlık operasyon botlarını geçirmiş, yüzüne de mağazalarda satılmayan cinsten üşüme yi ve aynı zamanda terlemeyi de önleyen bir kayak maskesi takmıştı. Maskesini, ellerindeki siyah deri eldivenleri düzelitti. Kulağındaki küçük kulaklıkla bir yandan da polis telsizini takip ediyordu.

Dürbünle bir zamanlar pamuk katarlarının boşaltılmak üzere toplandığı yere doğru bakınca caddeyi koşarak geçen Jasmine Thompson'ın Brad Stone'a sıkıca sarıldığını gördü.

İkisinin içeri girmesinin üzerinden fazla zaman geçmemişti ki adam Itta Bena polis arabalarının Blance Due yönünden yaklaştıklarını gördü. Polis arabası gümüş renkli cipin yanında durdu. Polislerden biri aracın plaka numarasını elindeki kağıtla karşılaştırdı. Ardından cipte buldukları her şeyi ekip otosuna taşıdılar. Sonra da geldikleri gibi kararlı bir biçimde uzaklaştılar. Adam kaşları çatık bir halde polis arabasının ardından ışıkları kayboluncaya dek baktı. Polis telsizinde bu konuda hiçbir şey söylenmemişti.

Polis otosu uzaklaşır uzaklaşmaz adam tıpkı bir gölge gibi sokulup, katarların yağmurdan ıslanmamaları için yapılmış tentelerden birinin altına daldı. Uzaklardan gelen blues saat üçe çeyrek kala susmuştu. Adam bir süre düşüncelere dalarak bekledi. Dokuz dakika sonra koyu renk, eski model bir cip yolun sonunda belirdi. Farlarını kapatan araç, yavaşça barakaların olduğu toprak yola sapmıştı. Adam gece görüş dürbünüyle cipe bakınca direksiyonun arkasındaki avukat Jay Shanker'in yüzünü tespit etti.

Kârlı iş.

Cip iyice yaklaşp, durdu. Motor sustu. Shanker motor çtirtılar çıkararak soğurken bir süre kıpırdamadan öylece bekledi. Saat üçe dek çevrede tek duyulan Jasmine'le konuşan Stone'un sesiydi.

70 “Döneceğim,” diye fısıldadım. Yan taraftaki bir aralıktan dışarı kayıp, cipin çevresinde dolaştım. Araçta başka kimse olmadığına emin olunca da pencereye vurdum.

Aniden irkilen Shanker'in yüzü bembeyaz kesilmişti. Beni tanımak da birkaç saniyesini aldı. Sonra da araçtan indi.

“Jasmine nerede?”

“İçeride.”

Shanker benimle birlikte içeri süzüldü.

Jasmine elini sıkıp, selamlaşma faslını es gerek hemen sor-du. “İkinci CD'yi getirdin mi?”

Shanker başını iki yana salladı. “Öyle bir şey yok.”

Jasmine'le bir an için donakalmıştık.

“Hiçbir zaman ikinci CD olmadı,” dedi Shanker pişmanlık dolu bir sesle. “Bana daha orijinal dokümanların nerede olduğunu söyleyemeden Talmadge'i aldılar. Ama onlar bunu bilmiyorlar. Eğer ikinci bir CD olmadığını bilseler onu şimdiye dek çoktan öldürürlerdi.”

“Yalan söyledin!”

“Üzgünüm. Ama buna mecburdum. Bu onun hayatını kurtarmanın tek yolu-ydu. Ayrıca seni de işe dahil etmeliydim.”

“Bu bahane değil...”

“Lütfen beni dinleyin.”

Shanker'in sesi acı doluydu. “Artık sorun yalnızca Talmadge de değil. Braxton'un zihin bombası doğrudan Beyaz Sarayı hedef

alıyor. Eğer Talmadge gibi kontrolünü kaybetmezse zerre kadar merhameti olmayan Braxton dünyanın en güçlü ordusunun başına geçecek.”

Tentenin altından bir tıkırtı geldi. İçgüdüsel bir hareketle kenara geçip, Jasmine’i bir elimle yanına çekerken diğer elimle de H&K’nın emniyetini açtım. Tıkırtı kesildi. Jasmine’i bırakırken gece görüş gözlüğüyle çevreye baktım. Hiçbir şey yoktu.

“Fareler,” dedim doğrulup elimi Jasmine’e uzatırken.

Shanker de derin bir enfes aldı.

“Jay, belgelerin nerede olabileceği konusunda bir fikrin var mı?” diye sordu Jasmine.

“Onun kullandığı ördek gözleme barakalarından birinde olduğunu sanıyordum. Ama Jackson’daki Barnett Reservoir bölgesinde ve Mississippi Nehri boyunca, Tunica’ya kadar olan alanda o kadar çok ördek gözleme barınağı var ki. Belgeler onlardan herhangi birinde olabilir.”

“Tezimizi kanıtlamak için o belgeleri bulmak zorunda mıyız?” diye sordum.

“Kesinlikle,” dedi Shanker. “Orijinal kayıtlar ve tercihen Talmadge’in kanıtları destekleyen ifadesi olmadan Braxton’a bir şey yapma şansımız olmaz.”

“Bu da bir şekilde Talmadge’e ulaşmak, dokümanları ele geçirmek ve de hikayesini mahkemede de anlatması için Talmadge’i hayatta tutmak zorunda olduğumuz anlamına geliyor.”

“Bu o kadar da kolay bir şey değil,” dedi Jasmine. “Neticede Talmadge şu an Jackson’un en iyi korunan askeri hastanesinde kalıyor.”

Birden bir helikopter motorunun gürültüsü sessizliği yırtarken dehşet dolu şeyler de aynı anda yaşanmaya başladı. Önce kırmızı bir lazer ışığı ölümcül bir dans gösterisi sergileyip, hedefini tepki veremeyeceğim kadar çabuk tespit etti. Heckler&Koch MP5’in ya-

nılmaz sesi kulağımda çınladıktan bir an sonra Jay Shanker'in başı yere düşmüş bir karpuz gibi paramparça olmuştu.

Shanker yere devrilmeden önce kırmızı ışık ölüm saçan bir arı gibi dolaşıp, Jasmine'i buldu. Kendimi ona doğru atıp, dua ettim.

71 Eski pamuk toplama yerindeki harabeler arası-
na gizlenmiş adam helikopterin sesini duyunca
çevreye bakındı ve Sunflower Yolu'ndan yakla-
makta olan askeri Humvee ciplerini gördü. Hiçbir aracın farları
yanmıyordu. Konvoy yaklaştıkça farklı yönlerden gelen araçları
da görebiliyordu. Kısa bir süre sonra da sirenlerini çalarak yakla-
şan iki polis otosunu tespit etti.

Adam gizlenmek için yolun ortasındaki külüstür bir kamyo-
nun altına saklanırken hemen solundan iki polis aracı hızla geç-
mişti. Yapacak başka bir şeyi olmadığından sola doğru döndü ve
Sunflower Yolu'ndan yaklaşan konvoyu baktı. Şimdi aniden fren
yapan araçların, kayan lastiklerin, kırılan camların ve parçala-
nan metallerin meydana getirdiği konçerto gecenin sessizliğinde
yankılanmaya başlamıştı. Konçertonun sesi adeta zincirleme bir
reaksiyon gibi her yönden konvoyu katılan araçlarla daha da ar-
tıyordu.

İki polis aracı kamyonun arkasına park etti. Helikopter alça-
lıp, çevreyi özellikle de kamyonun altından fırlayan siyahlı genç
adamı aydınlattı. Otolarından çıkan üniformalı polisler genç ada-
mın peşine düştüler.

Olay yerine ulaşan üçüncü bir polis otosundan üniformalı,
siyah kovboy şapkalı, iri yarı bir adam indi. Siren sesleri başka
araçların da yaklaşmakta olduğunu ortaya koyuyordu. İri adam,
içindekiler inerken hızlı adımlarla Humvee'ye yaklaştı. Bu araç-

lar aslında çarpmaya hazır bir pozisyondaydılar ama önleri birdenbire Itta Bena polis otolarıyla kapanmıştı. Uzun boylu, kır saçlı adam elindeki sigarayı sallaya sallaya kovboy şapkalı adama küfrediyordu. Kasklı, SWAT teçhizatlı adamlar araçlarından inmişlerdi.

Uzakta, MLK Jr. Yolu'ndan yaklaşan başka polis araçları da göze çarpıyordu.

Adam mümkün olduğu kadar az ses çıkararak olay yerine doğru yaklaşıyordu. Aniden döndü. Elindeki TEC-9'u hazır tutuyordu ama tek görebildiği barakanın köşesinde bir an için gözüne çarpan bir çift bottu. O da botun peşinden içeri daldı.

MP5'in bir sonraki atışı ben Jasmine'i hızla yere savururken neredeyse saçlarımı sıyırmış, yerdeki Jay Shanker'in az ilerisine düşmüştü. Ama kırmızı ışık kararlıydı. H&K ile karşı saldırıya geçmeye zaman yoktu. Zira bir anlık kararsızlık kesinlikle ölüm anlamına gelecekti.

Ben tarihin tekerrür etmesinden delice korkarken ısrarcı kırmızı ışığın desteğiyle ön taraftan otomatik silahlarla başlayan ateş, barakanın duvarlarında delikler açmayı sürdürüyordu.

Hiç ummadığım birinin sesiyle birden rahatladım.

"Koca çocuk hâlâ başını federallerle derde sokmamayı öğrenemedin mi?"

"Rex?" Karanlıkta karşımda beliren adama şaşkınlıkla bakıyordum.

"Yüksek sesle konuşma. Yoksa dışarıdaki dostlarımız yerimizi anlayacaklar. Aslında anlamamalarına şaşıyorum ya."

Rex yanımıza gelirken ben de Jasmine'i yanıma doğru çektim. Dışarıdan bağrışmalar duyuluyor, birileri sağa sola koşuşturuyordu. Kurşun yağmuru şimdilik dinmiş, içinde bulunduğumuz barut ve ölüm kokan baraka sessizliğe bürünmüştü.

"Nasıl... neden?" diye kekeledim.

“Çünkü ben olmasam kıcını kurtaramayacaktın, oğlum.”

Bana uzattığı eldivenli elini sıktım. Şimdi üçümüz de bir-
razdan başlayacağını tahmin ettiğimiz saldırıya hazırlıklı olmak
için korunaklı bir yere geçmiştik.

“Ateş etmeyin.”

Ses bir hayli tanıdıktı.

“Quincy Dayı?”

“Jasmine!”

Quincy Thompson yandaki müstemilatın duvarının dibin-
den, sanki gizli bir geçit gibi açılan küçük bir delikten içeri
girmişti.

Quincy bir Jasmine’e bakıyor ardından da beni öfkeyle süzü-
yordu. Sonra Rex’i gördü.

“Sen de kimsin be?”

“Sakin ol. Ben sadece geçerken uğradım.”

Quincy bir şeyler söyledi ama anlaşılmamıştı. Sonra: “Hay-
di! Çabuk!”

Quincy’i takip ederken siren sesleri de giderek artıyordu.
Birden dışarıyı aydınlandı ve o anda Quincy’nin sırtındaki kır-
mızı ışığı gördüm.

“Yere yat!” diye bağırarak futbol oynuyor olsak kesinlikle
penaltı kararı verilmesine yol açacak bir hareketle adamın diz-
lerine sarılıp, boylu boyunca yere düşmesine neden oldum. Kur-
şun arka taraftaki eski bir makinenin üzerinde patlamıştı. Sonra
Rex’in TEC-9’unun sesini ve uzaklardan gelen acı dolu bir çığlığı
duydum.

Dışarıdan aynı ses bir kez daha işitildi. “Haydi! Çabuk! Çabuk!”

Quincy’nin ayağa kalkmasına yardım ettim. Yüzüme bakı-
yordu.

“Ne diye yüzüme bakıyorsun?” diye sordum.

Bir şeyler geveledi ama yine ne dediği anlaşılmamıştı.

“Arka tarafa yürüyün dostlar,” dedi Rex şaşkınlığımızı dağdıtmaya çalışarak. “Yoksa kışınızı çivileyecekler.”

Quincy’le birlikte gizli bir geçit gibi duran delikten dışarı çıkan Jasmine’in peşine takıldık. Bu sırada Rex de TEC-9’u karşıdakilerin üzerine boşaltıp, bir kenara fırlattı.

“Jackson’daki bir sokak satıcısından almıştım. Şimdi onu bulunca adama dünyayı zindan ederler herhalde.” Rex’le birlikte dar delikten geçtik. Ardından da geçtiğimiz noktayı hemen tespit edemesinler diye, barakanın içi birbiri ardına patlayan el bombalarıyla aydınlanırken, tahta paneli yerine yerleştirdik.

72 Arkamızdaki barakadan dumanlar yükseliyordu. El bombaları ve kurşunlar sonunda eski pamuk liflerini tutuşturmuştu anlaşılan.

Çamurların içinde bata çıka ilerleyip, küçük bir geçitten geçtikten sonra kendimizi kalın duvarlı bitişik müstemilatın içinde bulduk. Sonra yaklaşık kırk metre kadar ilerledikten sonra ancak sürünerek geçebileceğimiz başka bir geçide ulaştık. Kirişler arasında yaklaşık yirmi metre kadar süründükten sonra, yukarı, terk edilmiş bir depoya doğru tırmandık. Rehberimiz çıkmamız için hepimize teker teker yardım etmişti. En son bana da yardım ettikten sonra üzerindeki tulumu çıkarmış, Leflore Eyalet Polisi Üniformasıyla kalmıştı. Yaka kartından soyadının Mandeville olduğunu öğrendim.

“Ben Pete,” dedi. Elini sıktım. Sonra hemen arkada elinde bir gitar kutusu tutan yaşlıca bir adamı fark ettim.

Mandeville de adama baktığımı fark etmişti. “Bu da Pap,” dedi. “Bir zamanlar pamuk toplama makinelerinde çalışmış. Büyük bir ihtimalle az önce geçtiğimiz geçidin varlığını hatırlayan son kişi olmalı.”

Yaşlı adam bize takma dişlerle bile yarışabilecek beyazlıktaki dişilerini göstererek gülümsedi.

“Aynen öyle,” dedi Pap. “Geç kaldığımızda ya da biraz dinlenmek için sıvışmak istediğimizde kullanırdık burayı. Patron da bizi bir kere bile enseleyemedi. Hah ha.”

“Haydi, John bekliyor,” dedi Mandeville.

Pop elinde gitar kutusu kapının dibinde bekliyordu.

“Teşekkürler,” dedim.

Başını salladı.

“‘Killing Floor’u söyleyen sen miydin?”

Bir kez daha başını salladı.

“O şarkıyı hayatımda senin kadar güzel söyleyeni duymadım. İnan Skip’ten bile iyisin.”

Pap gülümsedi.

Leflore eyalet polisine ait bir kamyonet eski deponun hemen yanına çekilmişti. Mandeville kayan kapıyı hızla çekip, bizlere çabuk olmamızı işaret etti.

İçeride önde John Myers, arkada da cipteki eşyalarla bavulların arasında sıkışmış bir halde Tyrone Freedman oturuyordu. Telsiz sürekli cızırdıyordu. Yarım blok kadar ileride yangın alarmları çalmaya başlamıştı.

“Tyrone! Senin burada ne işin var?” dedim en arkadaki koltuğa ilişmeden önce elimi uzatarak. Jasmine de yanıma oturdu.

Quincy de binip, Jasmine’e sarıldı. Ardından Pete Mandeville de binip, kapıyı çekti. İlerideki eski pamuk toplama barakasındaki alevler gökyüzüne uzanıyordu.

“İnternet trafiğimi izleyip sana ulaşmışlar,” dedi Tyrone. “Federal ajanların hastaneye öyle bir dalışı vardı ki kendimi arka kapıdan dışarı atıp, Memur John’u buraya gelmeye ikna ettim.”

Myers başını sallayarak onayladı. Çevremdekilerin yüzlerine baktım.

“Ah, dostum,” dedim, çok üzölmüştüm. “Tyrone, seni bu işin içine soktuğum için çok özür dilerim.”

Mandeville sürücü koltuğuna kayıp, kontak anahtarını taktı.

Tyrone başını iki yana sallayıp, güldü.

Etrafıma benim yüzümden tüm yaşamları allak bullak olan insanlara baktım. Myers, Tyrone, Quincy, Jasmine, yüzündeki ve elindeki siyah eldivenlerle yüzündeki maskeyi hâlâ çıkarmamış olan Rex. Geçmişte belaya hep kendi başıma bulaşmaya ve de tek başıma kurtulmaya alışmıştım. Şimdiye dek yalnız olmak benim için en önemli şeydi.

“Tüm olanlar için çok üzgünüm,” dedim etrafımdakilerin yüzlerine bakarak. Camdan bir zamanlar alışveriş yaptığım Durham Eczanesi’nin önünden geçtiğimizi gördüm. Sonra annemin son derece sert biçimde yasaklamasına karşın loş, parlak muşamba döşeli lobisinde yarcının oğluyla öylesine dikildiğimiz postanenin önünden geçtik. Postanenin duvarlarını süsleyen kanun kaçaklarının fotoğraflarına gözden kayboluncaya dek baktım. Sonra yargıcın evinin önünden ardından da oynamaya bayıldığı yasadışı kumar makineleriyle dolu kulübenin önünden de geçip sonunda Roebuck Gölü üzerindeki yeni köprüye ulaştık.

Arkamızda pamuk toplama yerindeki yangının alevleri adeta batan yaz güneşi gibi tüm ufku kaplamıştı.

“Kimseyi bir şeylere bulaştırmadın sen,” dedi Jasmine. “Annem yaptı bunu.”

“Hayır, çocuk,” diye sözünü kesti Myers. “Yanlıı. Büyük burnumu her şeye sokmam tamamen benim kendi hatam.”

“Ama yine de hepinizi...”

“Eski dostum,” diye söze karıştı Rex. “Böyle şeylerle çok uğraşmış biri olarak söyleyeyim ki kısa zaman içinde bu olup bitenlerin senin suçun olmadığını anlayacaksın. Beladan kurtulmak için de takım çalışmasına ve senin yorumlarına ihtiyaç var.”

“Baylar, bayanlar, bu Rex,” dedim.

Rex’in soyadını söylememiştim. Zaten Rex de onun gerçek adı değildi ve ben de onun soyadını söylememi isteyip istemediğine emin değildim. O anda yanımızdaki iki yeminli kanun adamının belki de o olmasa beni peşimdeki cehennem köpeklerinden kurtarmak için suç ortağı pozisyonuna düşecekleri bu işe kalkışmayacaklarını fark etmiştim.

Polis telsizinin cızırtıları arasında Rex’in ismini açıklama-
nın gerekmediğini zira buradaki herkese ne derece güvenilir biri olduğunu kanıtladığı kanaatindeydim. Bir süre hiç konuşmadan
telsiz trafiğini takip ettik. Sonra adeta evlenme teklifi yapan bi-
rinin tedirgin ses tonuyla Quincy konuşmaya başladı.

“Bu gece yaptıkların için teşekkürler,” dedi Rex’e ve ardın-
dan elini uzattı. Jasmine adeta suratının ortasına bir tokat ye-
mişti. Sanki kim olduğunu bilmediği birine bakıyormuşçasına
dayısının yüzünü inceliyordu.

Ardından Quincy bana dönüp, elini uzattı. Yüzündeki içten-
likten etkilenmiş, bunun onun için ne derece zor bir hareket ol-
duğunu hissetmiştim. Bu şaşırtıcı davranış yüzünden çok önemli
bir an yaşadığımı duyumsadım.

“Sana da teşekkürler,” dedi. Elini sıkarken gözlerinin içinde-
ki içtenliği gördüm. “Çok teşekkür ederim.”

“Bir şey değil,” dedim ben de. “Hiç önemli değil.”

Jasmine dayısının ağzından çıkmayan kelimeleri de anla-
dığından gülümseyip, onu destekler bir ifadeyle başını salladı.
Sonunda yanına oturunca da Jasmine dayısının elini ellerinin
arasına aldı.

O sırada John Myers kahkahayı basınca hepimiz ona dön-
dük.

“Tanrım! Keşke orada olsaydım!” Nefes almakta zorlanacak
derecede gülüyor, kendini kontrol etmekte zorlanıyordu. “Sıçan-

larla yılanlar yavrularını alıp kaçarken, kediler de onları kovalıyormuş. Oradaki federallerin böyle bir şeyi daha önce görmediklerine bahse girerim.” Yeniden kahkaha attı. “Kafayı yemişler. Hareket eden her şeye ateş ediyorlarmış.”

Gülerken yaralı omzu acıdığından olsa gerek bir eliyle de orayı tutuyordu. Ama yine de uzun bir süre güldü.

“Şef de o aşağılık İç Güvenlik amirine bölgesindeki aktiviteyi zamanında haber vermediği için hesap vermeye çalışıyordur şimdi.”

“Pap’ın torunu kaçtı mı?” diye sordu Mandeville.

“Elbette,” dedi Myers. “Ayrıca itfaiye silah sesleri dinene kadar bölgeye ekip yollamayacağını bildirdi. Zaten şu an federaller yalnızca çevredeki fareleri avlamaya çalışıyorlar.”

Toprak yola çıkıp, gecenin karanlığına karıştık. Kahkahalarımız dinince Myers telsizin sesini kısıtı.

“Tabii bizimkilerin başına gelecekler bununla da kalmayacak. Yarın bir ara İç Güvenlik iki utangaç ajan tarafından aranacak.” Myers, Jasmine’e baktı.

“Lena’nın Yeri’nde beni izleyen iki bebek bakıcım vardı.” Kıkırdadı. “İtta Bena polisi bu adamları hiç bilmedikleri bölgede görevlendirerek büyük hata yaptı. Lena heriflerin içkisine eski zamanların tecavüz haplarından atmış.” Susup, gülümsedi. “Şimdi otomobillerinin arkasında anadan üryan, kendi spermlerine bulanmış halde uyuyorlar.”

“Ama bu nasıl...” diye sormaya kalktı Jasmine.

Myers başını iki yana salladı. “Kesinlikle bilmek istemezsin.”

Bir süre konuşmadan yol aldık. Yol Runnymede’den geçerken Itta Bena tarafında gökyüzü hâlâ dumanlarla kaplıydı.

“Jay Shanker orada kaldı,” dedi Jasmine birdenbire keder dolu bir ifadeyle.

“Ah, aman Tanrım,” dedi, Myers. “Hepimizin ihtiyacı olan adamdı o.” Başını iki yana salladı. “Onun kaç kişinin hayatını

değiştirdiğini, kaç gencin onu örnek aldığını size anlatamam. Pap gibi kaç kişi onun sayesinde iş buldu biliyor musunuz? Sırf iyiliği yüzünden onlar adına savaşılarak insanlara iş bulurdu.”

Jay Shanker’ı yalnızca pamuk toplama yerinde birkaç dakika görmüştüm ama Myers’ın sözleri içimi derin bir acıyla doldurmaya yetmişti.

Mandeville direksiyonu kuzeye kırıp, Greenwood’a uzanan yeni açılmış Yazoo köprüsüne yöneldi.

“Peki, plan nedir?” diye sordu Myers 82. Otoyol’a yaklaştığımız sırada bana dönerek.

Başımı iki yana salladım. “Henüz bir planım yok ama bir şekilde Talmadge’i Jackson’daki hastaneden çıkarıp, sakladığı kayıtlara ulaşmamız gerek.” Ardından Shanker’den öğrendiklerimizi onlara da özetledim.

“Size orada da yardım etmek isterdik ama Pete ve ben sanırım cezaevine girmemize neden olacak suçlamalarla karşılaşmadan daha fazlasını yapamayız.”

“Anlıyorum.”

“Bana güvenebilirsiniz,” dedi Tyrone. “Askeri hastanenin karşısındaki tıp fakültesinde okudum ben. Ve bu yüzden de o hastaneye defalarca girdim.”

“Anita hâlâ orada çalışıyor,” dedi Rex.

“Ben de elimden geleni yaparım,” dedi Quincy beni ve Jasmine’i bir kez daha şaşırtarak.

“Benim kamyonete geçelim,” dedi Rex. “Bir fikrim var.”

73 Rex tüm gece boyunca sisin içinde güneye doğru ilerliyordu. Jasmine’in yanında arkada oturuyor, onun elini tutarken bir yandan da Talmadge’i nasıl kurtarabileceğimizi, dokümanlara nasıl ulaşacağımızı ve bu belgeleri medyaya nasıl dağıtabileceğimizi düşünüyordum.

Rex bitip tükenmez bir enerjiyle bir senaryodan diğerine geçerek bize alternatif çözümler sunmaya çalışıyordu. Ancak sunduğu tüm öneriler aklı başında bir insanın kalkışmayı aklına bile getirmeyeceği şeylerdi. Uçak kaçırmak, kapıyı kırıp girmek, çatıdan inip operasyonu başlatmak gibi birçok yasadışı eylem geliyordu aklına.

“Şartlar insana delilik yaptırtırsa bundan kaçınmanın yolu yoktur,” diyip duruyordu Rex.

Delilik geçmişte çok kez hayatımı kurtarmamı sağladığından onunla tartışmıyordum. Ne kadar delice planlar yaparsa yap-sın hepsi dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyordu. Bir araziye izin-siz girmek ve orada takip edilmeden mümkün olduğunca hızlı hareket etmek için çeşitli araç gerece ihtiyacımız vardı. Ama Rex ihtiyacımız olan her şeyi kolaylıkla çalabileceğimiz bir yer bili-yormuş gibi konuşuyordu. Böylece saçma bir senaryodan diğeri-ne geçerken yavaş yavaş bir çömlek ustasının yaptığı vazodaki çapakları temizlemesi gibi, gereksiz noktaları atarak doğru düz-gün bir plana kavuşmaya başladık.

Ne yapacağımız konusundaki tartışmalar kesilince sessiz-likte kendi düşüncelerime gömülüyor ve ölümü düşünüyordum. Yakın zamanda ölen tanıdıklarımı. Camilla, Jay Shanker, Chris Nellis. Ve de onların artık olmamasının neden olacağı müthiş boşluğu. Ölüm yalnızca geride kalan insanların yüreklerini acı-yla doldurmaz, düşünmeye cesaret edenlerin zihnine sayısız soru işareti yollardı. Onlar artık sadece bir anıydılar. Peki, nereye git-mişlerdi? Bu soruyu kendime yeniden sordum. Peki, biz de oraya gidecek miyiz?

Bu sorular sessiz karanlıkta Phillipstown, Mayday, Quo-faloma, Midnight, Panter Burn, Zelleria ve Delta bölgesinde kendi yalnızlığına gömülmüş diğer küçük kasabaların yanın-dan geçerken içimi kemirip duruyordu. Bir türlü Roger Penrose ve Stuart Hameroff'un oluşturdukları şaşırtıcı kuramı aklım-

dan çıkaramıyordum. Bu kurama göre bilincimiz uzay-zaman döngüsü içerisindeki dalgalanmalara bağlı olarak ortaya çıkan kuantum mekaniğiyle belirmiştir. Tabii bir de Hameroff'un meslekdaşı David Chalmers'in bilincin önünde sonunda evrenin temel yapı taşlarından biri olduğunu bulacağımız yönündeki fikirleri vardı.

Bu noktada bilincin uzay-zamana bağlı bir şey olduğunu düşünür ya da bu bağın bilinci doğrudan etkilediğini hayal ederken zorlanmıyordum.

Bana bu bağlantı Hindu anlayışındaki bizlerin Tanrı'nın yansımaları olduğumuz biçiminde özetlenebilecek maya kavramını hatırlatıyordu. Buradan da benim düşünme yöntemimle dünyanın forma sahip olmadığını, sonra Tanrı'nın cenneti ve cehennemi yarattığını söyleyen Yaradılış kuramına ulaşılıyordu. Kısacası eğer Tanrı'nın yoktan yarattığı bir dünyada yaşıyorsak ne kendi yaşamımızı ne de çevremizde gördüklerimizi 'gerçek' olarak tanımlamamıza gerek vardır. Zira bu durumda gerçek yerine yalnızca Tanrı'nın niyeti söz konusu olacaktır. Bu yüzden de varlığın temellerini yeterince derinlemesine incelediğimizde Tanrı'nın her şeyi yoktan var ettiğini bulmamızın bizi şaşırtmaması gerektiğini düşünüyorum.

Bunları düşünürken uyuya kalmışım. Sonsuza dek sürecek bir aşkla ilgili rüya görmemiştim ama bu tür kavranması zor şeyleri aslında ruhun idrak ettiğini duyumsamıştım.

74 Dan Gabriel, Harper'ın verdiği bilgiye istinaden kiralık aracını 116. Otoyol'a doğru sürerken Sonoma Vadisi'ndeki eyalet yolu sabahın dört buçuğu olması itibariyle henüz uykuda gibiydi. Ay ışığı otoyolu çevreleyen bağların üzerinde yansıyor, batıdaki tepeleri silüet halinde de olsa aydınlatıyordu.

Gabriel çevreye bir süre baktıktan sonra uykulu gözlerle yazdığı kargacık burgacık yazıları çözebilmek için tavan ışığını yaktı. Frank Harper onu yaklaşık iki saat önce aramış, Dan'ı bir türlü ölmeyen askerlerle boğuştuğu kabusundan uyandırmıştı.

“Bu saatte aradığımı için özür dilerim,” demişti Harper. “Ama çok tedirginim ve uyuyamıyorum.”

“Tıpkı benim gibi.”

“Aslında akşamüzeri General'in yapacağı kampanya toplantısında konuşabilirdik,” diye devam etmişti Harper. “Ama şu an elimizde kaçırılmaması gereken bir imkan olabilir.”

Gabriel bir yazdıklarına bir yola baktı. İleride yol batıya doğru dönüyordu. Sonra çok ilerideki trafik ışıklarını fark etti. Büyük bir ihtimalle Harper'ın tarif ettiği ışıklar olmalıydılar. Gözlerini kısıp önündeki karanlığa bakarak emin olmaya çalıştı.

Ardından vitesi değiştirip hızlanarak Arnold Yolu adlı, tabelası bile güçlkle fark edilen, nispeten daha dar bir yola saptı. İki trafik ışığını geçtikten sonra sola dönüp, şirin evlerle dolu bir caddeye ulaştı. Gabriel bir sürü yan yolun arasında iki kez kaybolduktan sonra Harper'ı tıpkı tarif ettiği biçimde, posta kutusuna yaslanmış kendisini beklerken buldu.

“Geldiğin için sağ ol,” dedi Harper, Gabriel kiralık beyaz otomobilinden inip, elini sıkarken. Harper giderek ilerleyen Parkinson hastalığına rağmen yine de sertçe sıkmıştı elini.

“İçeri gel. Taze kahvem var.”

Gabriel ön sundurmanın ışığıyla aydınlanan bahçedeki ardıçların ve yeni açmış mavi teberlerin arasından sabırla Harper'ın ardından yürümeye koyuldu. Yaşlı adamı izlerken Gabriel olayların yaşamını nasıl değiştirdiğini bir kez daha düşünüyor, bu buluşmanın da olayları nasıl etkileyebileceğini tahmin etmeye çalışıyordu.

Uzun zaman önce nasıl Donanma'da kendi gemisine sahip olacak mertebeye yükseldiyse yaşamını da istediği biçimde yö-

netebileceğini düşünüyordu. Ama aradan geçen zaman – özellikle de son altı ay – onun ergenlik isyanlarının aslında gerçek bir seçimden ziyade bir tepki olduğunu fark etmesine neden olmuştu. Ama şimdi ne olursa olsun en azından bu kez dümeni ele alıp, kendi rotasını çizmesi gerektiği kanaatindeydi.

“İçim sıkılıyor,” dedi Harper, Gabriel’e oturması için flüoresanla aydınlatılmış mutfaktaki sandalyeyi işaret ederken. “Hem de çok.”

Harper fincanı doldurup, kendi de karşısındaki sandalyeye geçti.

“Clark Braxton benim yarattıklarımın biri.” Gözleri Gabriel’inkilerle buluşurken pırıl pırıl parlıyordu. “Tüm hikayeyi bilen son kişi benim. Bugün buradan ayrılırken sen de her şeyi öğrenmiş olacaksın.”

“Neden ben? Neden şimdi?”

Harper bir süre hiçbir şey söylemeden Gabriel’in yüzüne baktı. Sonra başını eğdi. Ardından, “Sen onurlu, iyi bir insansın,” dedi. “Söyleyeceklerim üzerinde değerlendirme yapabilecek yetenekte birisin.”

“Teşekkürler.”

“Neden şimdi soruna gelince. Kendimi ölüme her zaman-
kinden daha yakın hissediyorum. Kalp atışlarımı düzenleyen bir cihazla ve de Parkinson’umu denetleyen başka bir aygıtla yaşıyorum. Tabii bir de kalp ağrılarımı dindiren küçük bir cihaz daha var.” Kahvesini yudumlarken titreyen eli nedeniyle birkaç damla döküldü.

“Zamanı geldi, zira Clark Braxton kontrolden çıkıyor. Onu internet aracılığıyla sürekli gözlemliyorum. Sanırım o lanet olası Masada kalesinde, yani Napa Vadisi’ndeki sarayında söylediği bir şey durumu özetliyor. Bir gün yüzüme bakıp, ‘Yaşlıların sorunu suçluluk duygusu ve geçen zaman yüzünden çenelerinin

düşmesidir. Böyle bir durum meydana gelince de müsamaha gösteremeyeceğimiz şeyler yapmaya başlarlar.’ O esnada Darryl Talmadge’den bahsettiğini sanmıştım.”

Başını iki yana sallayan Harper ardından kendi ellerindeki titremeyi izledi bir süre. “Ancak şimdi bunları Talmadge için değil, benim için söylediğini düşünmeye başladım.”

“Vay canına!” diye hayretle karşılık verdi Gabriel.

“Evet. Ve sana birazdan anlatacağım şeyin oldukça tehlikeli bir yük olduğunu söylemeliyim. Şimdi çekip gidebilirsin. Bunu anlayışla karşılarım. Önünde daha uzun yıllar var senin.”

İki adam bir süre birbirlerine sessizce baktılar. Koridordan eski bir duvar saatinin sesi işitiliyordu. Yaşamımız süresinde birçok dönüm noktasından geçer ancak bunu uzun yıllar sonra fark ederiz. Ama Gabriel bu kez durumu apaçık görüyordu. Dan Gabriel bir an için ayağa kalkıp, bu yaşlı adama teşekkür ederek çıkıp gittiğini gözünün önüne getirdi. Ancak bu kararının neden olabileceği pişmanlığı ömrünün sonuna dek ruhunun derinliklerinde hissedecekti. Bu nedenle de, “Lütfen anlat bana,” dedi.

Harper gülümsedi. “Senin doğru kişi olduğunu biliyordum.” Elindeki kahve fincanına uzun uzun baktı.

“General’in sığınağındaki brifingde Laura LaHaye ile Greg McGovern’in sana söylemedikleri şey, Birleşik Devletler Ordusu’yla haber alma kurumlarının yürüttükleri uzun tarihi bir geçmişi olan gizli deneylerin çoğunun ahlak dışı etkileri olduğuydu. Üstelik bu deneyler askerlerin ve de sivil yurttaşların üzerinde yapılıyordu. Bu konuyla ilgili bilgiler SHAD ve 112 projelerinde dışarı sızdı ama binlerce insanın birer kobay olarak kullanılıp, üzerlerinde kimyasal, biyolojik, nükleer silahlar denendiği ve yaşamalarını bütünüyle değiştiren çok sayıda test yapıldığı bilgisi gizli kaldı.”

Harper gözlerini kapatıp, başını iki yana sallayarak derin bir nefes aldı. “Ama benim General’in desteğiyle yaptığım şey kesinlikle bu yapılanlarla mukayese edilemeyecek kadar kötüydü. Doğal bir yapıyla baştan aşağı oynamak manasına geliyordu yaptıklarım. Yani insanın doğasıyla. Bu yüzden eğer önümüzdeki haftanın sonuna dek bir şeyler yapmazsak tüm dünyayı daha önce eşi benzeri görülmemiş biçimde kan gölüne çevirecek bir yaratığı serbest bırakmış olacağız.”

75 County Line Yolu’na doğru ilerlediğimiz sırada güneş doğmaya başlamıştı. Güneşin turuncu ışıkları Ross Barnett barajının durgun suları üzerinde yayılıyor, tüm çevreyi pastoral renklere bürüyordu. Ardından yoldan çıkıp, ana kapıdan geçerek bendin yanındaki yolda seyretmeye başladık. Jackson’un kuzeyindeki Pearl Nehri yanına inşa edilen yüz otuz beş bin metre karelik insan yapımı devasa gölet aslında su baskınlarına engel olmak amacıyla başlayan bir çalışma neticesinde ortaya çıkmıştı. Ama artık tekne gezisi yapmak isteyenler, su kayağı severler, balıkçılar ve ördek avından hoşlananlar için önemli bir merkez haline gelmişti.

Sabah güneşinin parlak ışıkları zihnimi kemirip duran ve başımın dönmesine neden olan düşüncelerimin dağılmasına neden oldu. Rex bendin girişinde yavaşlayıp, sola döndü.

“Kuzeyde, ağaçların içindeki Yatçılık Kulübü’ne gidiyoruz,” dedi Rex göl kenarındaki bir lokantanın önünden geçtiği sırada gaza basarken. “Orası Meridian’lı zengin bir adama ait. Adam herhangi bir iş için oya ihtiyacı olduğunda burada meclis üyeleriyle bürokratlara vahşi partiler düzenliyor. Burası gözlerden uzak bir yer. Kulak misafiri olabilecek bir komşu filan da yok çevrede. Tam bu tür partiler için biçilmiş kaftan yani.

“Ancak geçen seferki partide ortalığı mahvetmişler. O yüzden de duvarları boyamam için benimle anlaştılar. Şu sıra orada birilerinin olacağını hiç sanmıyorum.”

Ne kadar zor bir durumda olursak olalım, Rex bir şekilde bir çözüm buluyordu. Bu kadar iyi kalpli birini dostum olarak benimsediğim için çok mutluydum.

Frank Harper anlattığı hikayeyeyle yaşadığımız zamana yaklaşıırken oldukça yorgun görünüyordu. Hiç aralık vermeden konuşuyor, yalnızca kahve içmek ya da bir ismi, kelimeyi hecelemek için veya Dan Gabriel’in anlattıklarını tam olarak idrak etmesi için zamana ihtiyacı olduğunu hissettiği durumlarda duraksıyordu.

“İlk başta korkmuştum,” diye başlamıştı Harper. “Aniden Ordu ve Birleşik Devletler hükümetiyle bağlantılı çeşitli kaynaklar benim bizleri Tanrı’nın yarattığı diğer yaratıklardan ayıran özellikler olarak tanımlanabilecek insan doğasının yapısıyla ilgili çalışmalarımı yakından ilgilenir olmuşlardı. O sırada çevremde ağlarını ören sahtekarlığın farkında bile değildim.”

Harper elindeki boş fincanla oynuyordu. “Şimdi yaşamım boyunca çabaladığım şeyin dolaysız neticeleri ortaya çıkmaya başladı. Ordu önümüzdeki hafta vitamin ve mikro gıda sağlamak için yapılan deri üstü yamalarının yapısıyla oynanarak meydana getirilen Zantaus’un dağıtımını yapabilecek durumda olacak.”

“Ama ben sanıyordum ki... Yani brifingde Wim Baaker bu Zantaus’un bir veya iki yıl içinde olacağını söylememiş miydi?” diye sordu Gabriel.

“Baaker bütün hikayeyi bilmiyor. Başkan da öyle. Belki Pentagon’da en fazla üç kişi gerçek vaziyeti biliyor.”

“Peki ya yan etkiler?”

“Daha önce de söylediğim gibi ilacı alanların yaklaşık yüzde biri kontrolden çıktı.”

“Bu da binlerce tehlikeli katil demek.”

“Tam olarak psikopat katiller,” dedi Harper. “Zerre kadar acıması, vicdanı olmayan ama normal olarak gözükme kabiliyetleri de olduğundan şüpheleri üzerlerine çekmeyecek katiller.”

“General Braxton gibi.”

“General Braxton gibi,” diye onayladı Harper. “Davranışlarının yarısından çoğu ilacın etkisiyle olacak. Zantaus önümüzdeki hafta dağılıyor. Ve bunu kesinlikle durdurmalısın.”

Aniden Frank Harper’ın mütevazı Kaliforniya çiftlik evinin kapısı gürültüyle kırıldı ve içeri tepeden tırnağa siyah üniformalı silahlı adamlar daldı. Gabriel bunların Özel Kuvvetler’in Tıbbi Savunma Birliği üyeleri olduğunu anladığından, onlara direnmeye çalışmanın aptallık olacağını biliyordu. Ellerinin kelepçelenip, garaja götürülmesine izin verdi. Siyahlı adamlardan biri garajın kapısını açarken içerideki genişçe bir kamyonet gözüne çarpmıştı.

76 Öğlene kadar uyuduk ve ancak Rex alt kattaki teybin sesini sonuna kadar açınca uyanabildik. Gözümü açtığımda, devasa büyüklükteki kalp biçimli yatağında yan dönerek hafif rüzgarda sallanan yemyeşil meşe ve çam ağaçlarını izledim. Kalkıp oturunca biraz rahatlamış ama diğer yandan da Jasmine’i yanımda göremeyince hayal kırıklığına uğramıştım. Yatak örtüsünün ve yastığın durumuna bakınca onun burada hiç yatmadığını anlamıştım. Bir saniye sonra ona aşağıdaki yatak odasının kapısında iyi geceler öpücüğü verdikten sonra devasa koridorda kalbim ve kollarım bomboş bir biçimde yürüyüp, yukarı çıktığımı hatırladım.

Alt kattan yükselen rock ezgileriyle duvarlar sallanıyordu. Ayağa kalktım. Yatağın yanındaki kırık aynayla hemen yanındaki beş santimlik sivri topuklu bir kadın ayakkabısı aslında tüm hikayeyi özetliyordu. Kiraz ağacı kerestesinden yapılmış çalışma

masasının üzeri boş Chivas ve Crown Royal şişeleriyle doluydu. Şişelerin yanında yarısı boş kadehler göze çarpıyordu. Kadehlerden üçünün ruj lekeli olduklarını gördüm. Lekelerden biri koyu pembe, diğeri kiraz kırmızısı üçüncüsü de siyahtı. Kadehlerin yanında da kullanılmış bir prezervatif vardı.

Bu yatakta neler yaşanmış olabileceğini aklıma getirmek istemesem de elbiselerimle yattığım için çok memnun olmuştum.

Alt kattaki müziğin sesi kesilir kesilmez Rex öğle yemeğinin soğuduğunu söyleyerek bağırdı. Başka bir bol pantolon giyip, üzerine de gri renkli bir tişört geçirmeden önce lüks banyoya dalıp, bir duş aldım.

Dönerek aşağı inen dekoratif merdivenlerden çıplak ayakla rımla indim. Tavana devasa büyüklükte bir avize asılmıştı. Ayrıca merdivenlerden itibaren her köşeye birer tane abajur yerleştirilmişti. Altı çift pantolonla, çizgili donlar bu abajurların üzerine atılmıştı. Merdivenin altı ön kapıya kadar torbalarla doluydu. Cam kapının arka tarafından da konuşmalar işitiliyordu.

Bir süre yerdeki torbalara baktım. Hepsi buraya gelmeden önce hazırladığımız alışveriş listesine göre alınmış gibiydi.

Üzerinde hâlâ New England Ropes Safety Blue markası duran kalın halatları, zincirleri, emniyet kayışlarını, altı tane olduklarını tespit ettiğim kırmızı Petzl Ecrin Roc marka kaskları inceledim. Bu kasklar korunma için ne kadar kusursuzsa kamufaj açısından da bir o kadar kullanışsızdı. Ancak bu kadar süre içinde yalnızca bunları bulabilmişti. İçi bağlantı kayışlarıyla dolu çantaya bakmak üzere eğildim. Yine Petzl marka. Kırk santimlik, yuvarlak kilitli modeller. Üzerlerinde üç tona kadar test edildikleri yazıyordu. O çantayı bir kenara bırakıp, camları özel olarak karbonla güçlendirilmiş Strike Team marka gözlüklerle dolu diğer torbayı incelemeye koyuldum. Ardından deri eldivenleri, GPS tarama cihazını, iki wattlık Motorola Spirit XTN cihazını,

kulaklıklılı oldukça dayanıklı gibi gözükken kısa mesafe telsizlerini teker teker elime alıp, inceledim.

Bir köşeye yepyeni, kalın tabanlı Thorogood botları sıralanmıştı. Yanlarında da saldırgan caydırıcı olarak bilinen biber gazı spreyleri vardı. Sprey kutusunu elime alıp, inceledim. Daha ilk başta polise ve askeri personele mümkün olduğunca zarar verme konusunda anlaşmıştık. Neticede onlar yalnızca görevlerini yapıyorlardı.

Spreyin üzerindeki yazıyı okudum: Saldırganı daha ilk adımda durduracak derece etkilidir... Otuz metre menzilli.” Hafifçe ısıklık çaldım. Bunları listeye ben eklemiştim ama bu derece güçlü olduklarını aklımdan çıkarmışım. Spreyi yerine koyup, holde çevreme bakındım. Kesiciler, sırt çantaları, siyah örtüler, iki yüz elli bin mumluk SuperNova ampulleri, el fenerleri yan yandaydı.

Listeye eklemeyi unuttuğum şeyler bile vardı burada. Yarıya kesilmiş inşaat sınıfı dinamitler ve yanlarında uçları kesilip, kolay yanacak hale getirilmiş fünüye kalıpları. Bu dinamit ve fünüyeler eskiden petrol arama sahalarında kullanılan cinstendiler. Küçük bir balyoz, iki paket işaret fişeği ve bir de büyükçe bir naylon ağ vardı. Büyük bir plastik torba da koyu renk, pamuk tişörtler, pantolonlar, iç çamaşırları ve siyah renkli spor ayakkabılarla doluydu. Hemen yanlarında da kelepçeler ve çelik kesme kısıksı göze çarpıyordu. Ayrıca içi neredeyse her renk seloteyp ve raptiye dolu bir başka poşet daha gördüm.

Rex’in kısa zamanda, hepimiz uyurken, bu kadar şeyi bir araya getirebilmesini hayranlıkla izlerken başımı iki yana salladım.

Arkasından boğuk seslerin işitildiği, yemek odasına açılan cam kapıyı açtım. Jasmine, Tyrone, Rex ve üzerinde hâlâ hastane kıyafeti bulunan karısı Anita, parlak maun renkli, Enron’un toplantı salonuna yakışacak derecede büyük bir masada yerlerini al-

mıştı. Küçük hamburger kutuları, patates kızartmaları paketleri masaya yayılmıştı. Jasmine'e bakınca içimin sevgiyle dolduğunu hissettim.

"Günaydın uykucu," dedi Jasmine pencereden süzülen gün ışığını yansıtan gözleriyle.

Jasmine'le Anita'nın arasındaki boş sandalyeye yöneldim. Masada altı hamburgerle plastik kahve fincanlarına baktım. Tyrone lokmasını çiğnerken bana başını salladı.

"Brad!" diye kısmen endişeli bir gülümseyişle. "Seni gördüğüme sevindim."

"Amma uyudun be," dedi Rex gülümseyerek. "Gösteriye şurada topu topu on iki bilemedin on beş saat kaldı. Ama sen hâlâ yan gelip yatıyorsun."

"Rex..." Anita ona kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Doğru söylüyor, Anita," dedim ona doğru yürürken. "Komutan haklı." Ayağa kalkıp içten bir tavırla bana sarılıp, ardından yüzüme baktı. "Gözlerinin altındaki torbalara bak." Beni tepeden tırnağa süzdü. Sonra Jasmine'e dönüp, "Bu adamı sağlığına kavuşturmak için çok uğraşman gerekecek."

Anita'nın, Jasmine'i bu şekilde kabullenışı davranışlarımı yeniden gözden geçirmeme neden olabilirdi. Jasmine'i öpmek üzere eğildim. O da bana öncekilerden de etkileyici gelen Mona Lisa gülümseyişiyle baktı.

Sonra oturup, plastik bardaklardan birinin kapağını açıp, kaşlarımı çatmamaya çalışarak, kahvemi yudumlamaya koyuldum.

77 Tuğgeneral Jack Kilgore içi haritalar, kumanda tabloları, operasyon görüntüleriyle dolu geniş toplantı odasının yanındaki cam duvarlı ofisinde, ayakta idi. Toplantı odasındakiler ona bakmaktan kaçınıyor-

lar, yalnızca görevlerine yoğunlaşmaya çabalıyorlardı. Zira operasyonu idare eden komutan oturmuyorsa ortada ciddi bir sorun var demekti.

Kilgore cep telefonunu kulağına götürüp, Dan Gabriel'in bir türlü açmadığı telefona yanıt vermesini bekledi. Kilgore sinyal sesini dinleyip, karşı taraftan bir türlü yanıt alamayınca bunu giderek siren sesi gibi algılar olmuştu. Kapıda durup, karmakarışık kablo yığınınına, güç kablolarına, telsiz dalgalarını yorumlayıp bölgeyi tespit etmeye yarayan dalgaölçerlere baktı bir süre. Savaş kazanmak için yalnızca Tanrı'ya, kabiliyetine ve elindeki silaha güvendiği o eski günlere özlem duyduğu çok olmuştu. Neticede o günlerde tek yapılması gereken elindekileri doğru zamanda, doğru biçimde kullanacak zekaya ve kabiliyete sahip olmaktı.

Ama bu yeni teknoloji ve de Zantaus umudu tamamen ortadan kaldırıp yerini korkuya bırakmıştı. Seçim şansını ortadan kaldıran, insani vasıflardan uzak, özgür irade üzerinde oynayan bireyi insan yapan tüm özellikleri ortadan kaldıran bir şeydi bu. Gabriel'in bazı askerlerin ilacın etkisinden hiçbir zaman çıkamadıkları biçimindeki ifadesi Kilgore'un aklının ucundan çıkmıyor, onu sürekli tedirgin ediyordu.

Toplantı odasının diğer köşesinde Kilgore'un ikinci komutanı Albay Bill Lewis nükleer başlıklı güdümlü füzelerin, özel izinli pilotların ve de Kilgore'un birliklerinin araziye en son teknolojiden yararlanılan yüksek çözünürlüklü uydu fotoğrafları kullanılarak nasıl kusursuz biçimde görebildiklerini anlatan bir harita subayıyla konuşuyordu.

Kilgore telefonu kulağından uzaklaştırıp bir süre öylece durdu. Ardından da telefonu kapattı. Bir saniye sonra Albay Lewis ayağa kalkıp, komuta subayından bir kağıt alırken, Kilgore'a başını salladı. Ardından da Kilgore'un ofisine doğru yönelip, içeri girdi.

“Bir fikrin var mı?” diye sordu Kilgore.

Lewis başını iki yana salladı. “General Gabriel’in telefonunda bir sorun yok.”

“Bunu biliyorum,” diye tersledi Kilgore. Ardından elindeki telefonu Lewis’in yüzüne sallayarak, “Bana işe yarar bir şeyler söyle,” diye bağırdı.

Kilgore hemen ardından gözlerini kapatıp, yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim Bill. Çok az uyudum. Asabım bozuk.”

“Hepimiz aynı durumdayız, efendim,” dedi Lewis başını sallayarak. “Braxton’un bir sonraki başkanımız olma olasılığı dikkate alındığında şu an en üst güvenlik pozisyonunda olmamız çok normal.”

Lewis, Kilgore’ın kendisi ve tanıdığı neredeyse her asker sahip oldukları bilgi, cesaret ve yetenekleriyle sonunda yönetimi ele alacak olmanın gururunu yaşıyordu. Bunca yıl liberal politikacılar, aktörler ve sahtekarlar tarafından aptal, kendilerini ölmeye adanmış başka şeyden anlamayan adamlar olarak gösterilip, aşağılanmışlar, alay konusu yapılmışlardı. Kilgore bu öfkesinin, bunca yıl bekledikten sonra, askerler Oval Ofis’e bu derece yaklaşmışken, birdenbire hissetmeye başladığı hayal kırıklığından kaynaklandığını fark etmişti.

Bunu Lewis’e söylemek istedi ama yalnızca, “Teşekkür,” ederim demekle yetindi.

“Telefonun GPS sisteminin gayet düzgün çalıştığını söyleyebilirim,” dedi Lewis, Kilgore’a topografya özelliklerini gösteren renkli bilgisayar çıktısını uzatırken. “Bu sayede onun bu bölgede yaklaşık on saat kaldığını biliyoruz,” dedi Lewis, San Rafael bölgesi yakınlarını işaret ederek. “Otelinde. Sizi de en son oradan aramış. Sonra kuzeye, 101. Otoyol’a ardından da 37. Otoyol’a sonra yine kuzeye, Sonoma Yolu’na doğru ilerlemiş.” Lewis eliyle rotayı çiziyordu. “Burada bir süre duraklamış ardından da Teme-

lec adlı Doktor Frank Harper'a ait parsellenmiş bir arazide uzun süre kalmış.

Kilgore sessizce anlatılanları dinliyordu.

"Telefon Harper'ın arazisinde beş saatten fazla kalmış. Yani doğuya, kuzeye hızla gidip, birdenbire orada durmuş durumda. Hâlâ da bu bölge civarında." Ardından Napa Vadisi yönünü işaret etti.

"Braxton'un evi," dedi Kilgore. "Anlaşıyor. Bu öğleden sonra toplantıları var." Bir süre sessizce düşündü. "Tamam. Şimdi ne yapmanı istediğimi söyleyeyim. El Kaide taktikleriyle yetiştirdiğin birliği topla. Onlara her imkana sahip bir teröristin ulaşabileceği bütün kaynakları sağla. Ülke içindeki bilgi akışı, Fransız gözlem uydularından gelen fotoğraflar, Alman istihbaratından sızanlar gibi şeylerden bahsediyorum. Saldırıya geçmeye de hazır olsunlar.

"Ayrıca başka bir birlik daha topla. Onlara da elimizdeki her şeyi ver ve doğrudan bana rapor vermelerini sağla. Yalnız iki grup arasında bir iletişim olmasın. Birinci ekip için bölgede kira-lık bir büro gibi bir şey ayarla. Çok gizli tut. Dışarıdan kimsenin bir şey öğrenmemesi için tüm tedbirleri al."

"Emredersiniz," dedi Lewis. "Birliğe kimin komuta etmesini istiyorsunuz?"

"Senin."

"Emredersiniz," dedi Lewis gülümseyerek.

"Tamam. Mississippi ne durumda?"

"Her zamanki gibi berbat," dedi Lewis. "Gümrük elemanları tıpkı kafaları kesilmiş tavuklar gibi bir o yana bir bu yana koşup duruyorlar. Yalnız tavukların iki katı kadar hızlılar ama ancak onların yarısı kadar akıllılar."

"Brown'un, Braxton'un adamlarından biri olduğunu biliyor-sun, değil mi?"

“Kimse kusursuz değildir, efendim,” dedi Lewis olağan bir ifadeyle. “General her şeyi bilemez. Bu yüzden çürük elmaları ayıklamak için bizim gibilere ihtiyaç vardır.”

“Güzel laf.”

“Teşekkürler efendim,” dedi Lewis ardından raporuna devam etti. “Itta Bena’daki yangın bölgedeki tüm binaları yakıp kül etmiş. Brown’un saldırı birliği de o bölgede sıkışıp kalmış durumda. Avukatlar da dava açmak için son hazırlıklarını yapıyorlar. Shanker’in ailesi de sırada. O bölgede son derece sevilen bir kişiymiş. Bu yüzden iç Güvenliğin kaldığı otelin etrafında neredeyse ayaklanma benzeri olaylar meydana geliyormuş.

“Leflore eyalet şerifi ve Itta Bena’yla Jackson civarındaki diğer kasabaların polis şefleri de senatörlere ve Birleşik Devletler Bölge Savcısı’na suç duyurusunda bulunma hazırlığı içindeymişler. Onların aynı zamanda dava açmaya da niyetli olduklarını tespit ettik. Bütün haber kanalları durumu öğrenip, canlı yayın araçlarını bölgeye yollamış durumda. Stone’la Thompson’ın fotoğrafları her yerde asılı ama IQ’su ayakkabılarından büyük herhangi bir muhabir bile önünde sonunda soracağı sorularla David Brown’u ve ekibini komik duruma düşürecektir.”

Bu sözlerle Kilgore ilk kez gülümsedi. Bill Lewis, karnında Virginia’da bir grup masum Müslümanın hedeflendiği saldırıda ateş etmeye meraklı bir Gümrük ajanı tarafından aldığı yara izini taşıyordu. Bu saldırıyı David Brown uydurma bilgilere dayanarak organize etmişti. Kilgore o sırada 86M görev gücünün bu işe karışmasına muhalefet etmiş, ancak Pentagon’dan doğrudan emir alınca susmak zorunda kalmıştı. Lewis’in emekliye sevk edilmesini gerektirecek derecede yaralandığı hususunda söylentiler yayılmış olsa da Gümrük ajanlarının geleneksel beceriksizliği sayesinde böyle bir şeye gerek kalmadan iyileşmeyi başarmıştı.

“Stone’la Thompson’ı bulma konusunda bir gelişme kaydediyorlar mı?”

Lewis omzunu silkti. “Çok az. Saddam’ın yakalanmasına neden olan aile ağacı araştırmasına başladılar. Tanıdığı herkesi araştırarak içlerinden birinin kendilerini Stone’a ulaştıracağını umuyorlar. Şu anda da Jackson’a doğru ilerlemekte olduğu ka-naatindeler.”

“Peki, medyanın soruları?”

“Henüz yorum yapabilecek derecede yeterli bilgim yok.”

“Anlıyorum,” dedi Kilgore. “Kişisel bir fikrin var mı?”

Lewis başını salladı. “Bu çabalar hiçbir işe yaramaz. Kayıtları inceledim. NSA bize Stone’un del Rey Marina’sındaki imdat mesajlarından başlamak üzere her şeyi gönderdi.”

Lewis başını iki yana salladı. “O andan itibaren de her şeyleri yüzlerine gözlerine bulaştırdılar. Nedense birden Brown’un Virginia’daki o Müslüman gruplara yaptıklarını hatırladım.”

“Marina olayında Brown veya Gümrük ajanları yoktu ki. O Teknik Destek Birliği’ne dahil özel bir ekibin işiydi.”

“Ama İç Güvenlik Bölümü’nde kendi özel bütçeleri olduğunu unutmayın. Mesai dışında da biraz zaman ayırıp, del Rey operasyonunu yöneten Albay hakkındaki kayıtları inceledim ve... Rex susup gülümsedi.

“Ve?”

“Albay Braxton’un hizmetinde aktif görevlere katılmış.”

“Hangi noktaya ulaşmaya çalıştığını anladım.”

“Tıpkı Brown gibi.”

“İyi iş, Bill,” diyerek adamın omzuna vurdu Kilgore. “Mississippi Operasyonu’nun yönetimini ben ele alayım da, sen de Napa olayını hallet.”

78 Rex'le Tyrone listemizdeki eksiklikleri tamamladıktan sonra Anita da bizi emekli askerlerin kaldığı dört katlı, sarı renkli hastanenin ana girişinin ziyaretçi otoparkına götürdü. Bir kısmı tekerlekli sandalyelerinde oturmak zorunda kalırken, daha şanslı olanlar ise koltuk değnekleriyle etrafta dolaşıyordu. Çevrelerinde akrabaları, hemşireler ve de eski dostlarıyla dolu bu eski askerlerin neredeyse hepsi de sigara içiyordu.

Anita çevreye bakıp, sessizce lanet okudu.

“Geçeğimiz Woodrow Wilson üzerindeki koordinatları ayarladın mı?” diye sordu Jasmine, Tyrone’a bakıp.

“Evet.” Eğilip GPS aygıtını ayarladı. “Tabii bir de bu var.”

Anita kuzey otoparkına doğru ilerlerken binayı inceledik. Ardından doğu yönüne sapıp, U dönüşü yaptı ve hastaneye elektrik sağlayan trafoların önünden geçtik. Devasa büyüklükteki yüksek gerilim taşıyan kablolar trafo kulelerine bir yandan giriyor, diğer taraftan da alçak gerilime çevrilmiş olarak, nispeten daha ince kablolarla hastaneye ulaşıyordu.

“Kesinlikle her odada, yoğun bakım odalarıyla ameliyathanelerde ve de acil serviste jeneratör olmalı. Ama içerideki polisin jeneratörü yok.”

“Polis noktası birinci katta, ana giriş kapısının sağında,” dedi Anita iki şeritli, Tıp Fakültesi yerleşkesine ilerleyen yola doğru çıkınca. Ardından da oradan geçip, hastaneyi daha rahatça inceleyebileceğimiz Murrah Lisesi’nin önüne park etti. Ardından yan koltuğun altından bir kağıt alıp, Jasmine’le bana uzattı.

“Bu sabah hastalarımı ziyarete geldiğimde bunu Canon fotoğraf makinemle çektim.” Fotoğrafta hastanenin cepheden görünüşü vardı ve Darrly Talmadge’in odası kalın bir kalemle işaretlenmişti.

“Kilitli, kapıda sıkıntıdan patlamış halde oturan polislerin olduğu bir odada tutuluyor.”

“Yalnızca bellerinde silah var, değil mi?”

Başını sallayarak onayladı.

“Anahtar kimde? Görevli hemşirede mi?”

“Hayır,” dedi Anita. “Teknik Destek Birliği gibi bir adı olan, Talmadge’in bitişiğindeki odada kalan ekibin komutanında. Anita uzanıp, bahsettiği odayı işaret etti.

“Şimdi de zor bölüm,” dedi Anita Woodrow Wilson Meydanı’ndan geçip, Hawkins Havaalanı’na yönelirken. Burası bir helikopter çalmak için ilk bakışta kusursuz bir yer gibi gözüküyordu. Tıpkı umduğumuz gibi havaalanında bol miktarda Bell JetRangers marka helikopter vardı. Bunlar Jasmine’in Los Angeles’da televizyon canlı yayın ekibinde çalışırken kullandıklarının aynısıydı. Ancak Hawkins güvenlik görevlileriyle ve çalışanlarla oldukça kalabalık bir yerdi.

“Tamam, plan B,” dedi Jasmine aslında çoktan plan C’ye geçmek üzere olduğumuzu fark etmeyerek. Zira her geçen dakika şartlar değişiyordu. Beş saatten uzun bir süre Hinds, Madison, Rankin ve Yazoo County sokaklarında dolaştık. Ardından Canton’un kuzeyinden geçip, Flora ve Pocahontas’a doğru ilerleyip, aşağı, güneye Byram’a oradan da sonunda güneydoğudaki Brandon’a ulaştık. Bu kez Madison’daki Campbell Havaalanı’na benzeyen daha iyi bir havaalanı bulduk. Burada daha çok helikopter vardı. Ve de daha çok güvenlik görevlisi.

Airnav.com adresinden daha önce indirdiğimiz bilgilerden yararlanarak Jasmine, Anita’yı giderek daha küçük havaalanlarına yönlendirmeye başladı. İsimleri Supplejack, Root Hog ve Petrified Forest gibi adları olan özel havaalanlarıydı bunlar.

“İşte bu kadar,” diyordu Jasmine küçük bir havaalanına her yaklaştığımız dakikada. Çünkü her an bir ilaçlama helikopteri bulabileceğimizi düşünüyordu. Ama yalnızca sabit kanatlı Dromader M18, Cessna Ag Husky, Ag CA7 ve de Ayres Thrush uçakları vardı. Helikopter görememiştik.

“Helikopter olmalı,” dedi Jasmine, Anita bu kez yaz yağmurlarıyla iyice çamurlanmış, dar ve kaygan yola çıkıp, yerleşim yerlerinden uzaklaşırken. “Annemle birlikte bu sabit kanatlı uçaklarla yapılan ilaçlamaların çocuklar üzerinde ciddi tehlikeleri bulunduğunu ispatlayarak, çok sayıda dava kazandık. Ayrıca bu tür bir ilaçlama uçağının kendi tarlası üzerinden geçtiğini görüp hemen dava açmaya hazır çok sayıda organik tarım yapan çiftçi de var bu bölgede. Helikopter havadan ilaçlama için biraz pahalı olabilir ama son yasalar çiftçilere helikopter alma konusunda vergi indirimleri de sağladığından artık her geçen gün daha fazla sayıda çiftçi bir tane edinmeye başladı.”

Onu dinlerken yol kenarındaki ağaçlar sona erip, geniş bir araziyle burun buruna geldik.

“Evreka!” dedi Jasmine.

Anita frene dokundu.

“Çok yavaşlama,” dedim. “Kimsenin bizi hatırlamasını istemiyoruz.”

“Tamam, oraya, alanın sonuna doğru ilerle,” diye işaret etti Jasmine. “Bakın bu bir Bell B3. Tam bize göre. Bir saniyede düz kontak yapabilirim.” Ardından Tyrone’a döndü. “Koordinatlar var, değil mi?”

“Evet, efendim. Kesinlikle.”

En uçtaki ağaçların arasından alana yaklaşırken yukarıdan bir helikopter sesi işittik. Birkaç saniye sonra da ağaçların arasında ağır ağır ilerleyerek ilaçlama yapan helikopteri gördük. Bir an için helikopterin bu uçuşunu eski M.A.S.H bölümlerinden birindeki kurtarma helikopterlerinininkine benzettim. Ama yaralı askerlere ip atmak yerine bu helikopter arkasındaki kokpitin altındaki ince borulardan arazinin üzerine ilaç serpiyordu. Jasmine başını kaldırıp, bir süre bu helikopteri izledi. Helikopter yönünü değiştirirken motor sesi de giderek azaldı. Sonunda da gözden kayboldu.

“Ne muhteşem,” dedim yeniden ağaçların arasına çekilirken.

“Pek değil,” dedi Jasmine başını iki yana sallayarak. “Klasik bir model. Bell 47 bu,” dedi. Motorun şikayet edencesine yükselen sesi yeniden işitildi. “Motorun elden geçmesi gerek.”

“Yeri müze,” dedi Tyrone.

Jasmine kahkahayı bastı. “Çok sayıda uçuş okulu hâlâ bunları kullanıyor.” Yüzümdeki şaşkınlığı okumuştı. “Ayrıca rota tespit ekiplerinin çoğu da bunları kullanmaya devam ediyor. Çünkü bunlar oldukça ucuz helikopterler. Dünyanın her tarafında Bell 47 kulüpleri var. Eskileri toplayıp, onarıyorlar, yarışlar düzenliyorlar. Hayranları var. Tıpkı eski Corvette hayranları gibi. 47 eğer iyi bakarsan işini rahatlıkla görür.”

“İyi bakmazsan?”

Jasmine omzunu silkti. “Kolay düşer.”

Jack Kilgore berbat kahvesinden son yudumu alırken şifreli telefonu çalmaya başladı. Asidi andıran sızının son yudumunu boğazından geçirirken bir an için yine de güveni, sıcak, kuru, üzerine kurşun yağmayan bir yerde olduğu için hâlâine şükretmesi gerektiğini düşündü.

“Kilgore.”

“Barner burada, efendim. Hedeflerin yeri tespit edildi.”

“Harika. Dinliyorum.”

79 Helikopter gitmişti.

Her şey bir helikopter çalmamıza endeksliydi. Her şey.

Ancak rota tespit etmek için GPS’i ayarladığımız sabahın üçünde her iki helikopter de havalanmıştı. Anita yolun kenarına çekmiş, başımız yukarıda bulutların arasından arada sırada yüzünü gösteren aya bakarak, bekliyorduk.

Rex, Tyrone, Anita, Jasmine ve ben büyük Chevy kamyonetin içinde sıkışık bir halde hiç konuşmadan bekledik.

“Bu hiç de iyi değil,” dedim sonunda.

Jasmine, Anita’ya ileriye işaret etti. “Şu izleri takip edebilir misin?” dedi arazinin diğer tarafına uzanan tekerlek izlerini göstererek. “Belki ağaçların arasında başka bir yere inmişlerdir.”

“Tamam,” dedi Anita. “Neticede bu dört çekerli bir araç.”

Arazide sarsıla sarsıla ilerlerken az sonra göreceğimiz kaçınılmaz gerçeği düşünmemeye çalışıyordum.

“Bu benim hatam,” dedi Jasmine alçak ama taşıdığı yükü net biçimde ortaya koyan bir sesle. “Karanlık basmadan önce tüm araziye incelemeliydik. Helikopterler benzin almak için başka bir yere gitmiş olmalı.”

“Dua etmeyi sürdürün,” dedi açıklığa yaklaşırken.

“Başlangıç aksi giderse sonuna dek öyle sürer. Bu gece çevreyi iyice öğrenelim. Yarın gece tekrar deneriz,” dedi Tyrone.

“Belki de öyle yapmak zorunda kalacağız zaten,” dedim. “Ama bu aynı zamanda Blackhawk’lı dostlarımıza da bizi bulmaları için zaman kazandıracaktır.”

Gerçekten de her geçen dakika işler sarpa sarıyordu. Zira açıklığa ulaştığımızda, benim daha önce M.A.S.H helikopterine benzettiğim eski helikopteri bir römorkun yanında, pervanesi mavi bir örtüyle kapalı bir halde bulduk. Nispeten daha yeni olan ikinci helikopterse ortada yoktu.

“Ah, Tanrım,” dedi kederli bir sesle Rex. “Şimdi yandık.”

Anita helikopterin yanına çekip, durdu. Aracı stop ettirdiğinde bile ne yapacağımızı bilmez halde bir süre hiç konuşmadan öylece oturduk.

“Haydi, kendinize gelin millet,” dedi Jasmine sonunda. “Daha kötü de olabilirdi.” İnip, helikopterin etrafında dolaştı. Arasında römorka tırmanıp, el feneriyle içi motor yedek parçalarıyla

dolu gibi gözükten kutuyu karıştırmaya koyuldu. Ardından yakıt tankına sonra da kokpitin altındaki besleme hunisine baktı.

Sonra pervanenin üzerindeki örtüyü aşağı atıp, yanımıza döndü.

Gözlerimi Jasmine'den alamazken kendimi onu sahiplenir bir halde, gururla gülümserken bulmuştum. Hele de pilot koltuğuna kurulup, çevresine ardından da kontrol paneline bakışı yok muydu? Ona olan saygım Jasmine helikopteri incelerken bilgisi ve becerisine olan hayranlığımla birleşerek katlanıyordu. Bir süre sonra gülümsedi. Bize bakıp, tatmin edici bir ifadeyle baş salladı. Ardından inip, yanımıza geldi.

“Pekala, iyi haber. Bu Bell 47'nin G modeli. Bu da Franklin içten yanmalı motorun normalde rastladığımız yetmiş sekizliklerin aksine tam iki yüz beygirlik olduğu anlamına geliyor,” dedi.

“Ah Tanrı seni yirmi iki beygir gücünde kutsasın,” dedi Rex alaycı bir ifadeyle.

“Rex!” diye bağırdı Anita.

“Tamam, anladım,” diye mırıldandı Rex sessizce.

“Helikopter burada çünkü römorkun diğer taraftaki lastiği patlamış,” dedi Jasmine.

“İyi de helikopterin burada olmasını açıklamıyor ki bu. Onu alıp, römorku burada bırakabilirlerdi.”

“Böyle eski ve yavaş bir helikopterin varsa onu ne kadar az havada tutarsan o kadar kâr edersin,” dedi Jasmine.

“Yani anladığım kadarıyla şu kötü haber iyi haber oyununda bu kez elimizde yalnızca bir tek cevap var,” dedi Rex. “İyi haber elimizde bir helikopter var. Kötü haber elimizde bir helikopter var.”

Kahkahalar içinde bulunduğumuz gerginliği bir nebze de olsa dağıttı.

“İşimize yarar mı?” diye sordum Jasmine'e.

“Yaramak zorunda. Başka çaremiz var mı?”

“Yakıt yeterli mi?”

Başını salladı.

“Peki ya motordaki tekleme sesi?”

“Bujilerden kaynaklanıyor gibi,” dedi Jasmine. “Bakacağımı. Belki Rex’in aletleriyle bir şeyler yapabilirim.”

Kamyoneti ağaçların arasına çekerken ay da batmaya başlamıştı.

“Bir şey daha,” dedi Jasmine. “47 Jet Ranger’dan çok daha yavaştır. Yaklaşık yetmiş beş deniz mili... yani seksen iki seksen üç kilometre hızla gideceğiz. Bu da uçuş süremizi yaklaşık on, on beş dakika arttıracaktır.”

Zaman düşmanımız olmuş, bu son haber de elimizi daha çabuk tutmamızı mecburî hale getirmişti. Keskileri kullanıp, helikopterle römorkun bağlantı zincirlerini şaşırtıcı derecede az çaba göstererek koparmayı başardık.

Rex’le ben kamyoneti boşaltırken bir yandan da kayışları ve zincirleri tam olarak nereye yerleştirmemiz gerektiğini tespit etmeye çalışıyordum. Sonunda kuyruk kısmında çok yer ayırmamız gerektiğini anladık.

Rex’le aletleri taşıırken Tyrone ve Jasmine de ilaçlama tüpleriyle hortumları indiriyorlardı. Anita’nın da yardımıyla motor kabinini açıp, yanımızda getirdiğimiz güçlü spot ışıktan faydalanarak helikopterin on iki voltluk elektrik sistemini ateşlemeyi başarmışlardı.

Rex’le tırmanış halatlarını, ağırları tıpkı yaralıları taşıyan M.A.S.H helikopterlerindeki gibi arka tarafa üst üste yığdık.

Rex’le bu ağırları oturacak yer olarak da kullanabilecektik. Çünkü kokpitte ancak iki kişilik yer vardı.

“Sağ tarafa yattığımızda arkanızdaki demirlere dikkat edin,” diye ikaz etti Jasmine. “Egzoz borusu oradan geçtiğinden o bölge çok feci derecede sıcak olacaktır.”

Saatlerimiz dörde yaklaşırken ay da tamamen gözden kaybolmuştu. Yakında güneş doğacaktı. Eğer gün ışımadan işimizi bitiremezsek mahvolacağımız kesindi. Sonra, 4:15'ten hemen önce yol kenarlarındaki bariyerleri yapmak için kullanılan güçlendirilmiş telleri yerleştirdik. Bu tellerden her biri en az sekiz metre uzunluğunda ve yaklaşık iki buçuk metre enindeydi. Bu kalın ve dayanıklı telleri helikopterin iç aksamının üzerinde doladıktan sonra her iki ucuna da kalın halatlar bağladık.

Rex'le birlikte daha sonra güvenlik kayışlarını takıp, sırt çantalarımızı omzumıza astık. Ardından kayışların sağlamlığını kontrol ettik. Kırmızı kasklarımızı taktık. Tabii rota amirimiz olan ancak bize şartlara göre gerekli aletleri vermek için dışarı sarmak zorunda kalabilecek Tyrone da başına bir kask geçirmiş hatta güvenlik kemerini de takıp, kendisini tellere tutturmuştu.

Katil sarışının H&K otomatik tabancasını alıp, pantolonumun beline astığım kılıfa yerleştirdim. Rex de annesinden kendisine miras kalan 380'lik Colt otomatik tabancayı beline taktı. Jasmine ve Tyrone'daysa birer 357 Ruger vardı. Ayrıca tam ortalarında bir de M21 bulunuyordu ama onun pek işimize yarayacağını düşünmüyordum. Zira silahlı bir çatışmada hiç şansımız yoktu.

Jasmine helikopterin motorunu çalıştırırken Anita da Rex'e öperek sarıldı. Ardından kamyonete binerek uzaklaştı.

Rex'le gözlüklerimizi takıp, Jasmine helikopteri yerden yaklaşık iki metre yükseltinceye kadar ayakta durup, yerleştirdiklerimizin sağlamlığını denetledik. Kalkış bir hayli sallantılı olmuştu ama giderek daha sabit bir duruma gelmiştik.

Rex'le kısa mesafe telsizlerini kullanarak ona halatları kızacağın çevresinden dolamamıza yardımcı olacak şekilde alması gereken açığı söyledik. İyice dışarı sarkıp, güvenlik kayışlarından birini kuyruk demirine ilaştirdim. Ardından sağlamlığını kontrol edip, Jasmine'e havalanmasını söyledim. Karanlığa doğru ağır

ağır yükselirken halatı mümkün olduğunca gergin pozisyona getirmeye çalışıyordum.

“Bir saniye kıpırdama,” dedi Rex telsize. Bir saniye sonra ışığı yakıp, çevresine bakındığını gördüm. Ben de el fenerimi onun tarafına tuttum ve havalandırma ızgarasının geri hava akımı dalgasını alamayacak derece sıkıştığını ve üzerinden az da olsa dumanların çıkmaya başladığını gördüm.

Hemen inip, iki metal levhayı birbirinden ayırarak olası bir yangını önledik.

Yeniden havalandığımızda saat 4:30 olmuştu. Bacaklarım açık şekilde yüzükoyun yere uzanmıştım.

Çantamdan gece görüş dürbünümü alıp, trafo yönüne bakmaya koyuldum. Bir yandan da karanlıkta bizi ne gibi tehlikelerin bekliyor olabileceğini düşünüp duruyordum.

80 David Brown, Mississippi, Jackson’daki Federal Büro Binası’nın on beşinci katında ellerini pervaza dayamış, etrafı izliyordu. Aşağıda Capitol Caddesi neredeyse terk edilmiş gibi bomboştu. Dudağının kenarında yeni yaktığı bir Marlboro vardı.

“Hangi cehennemdesin aşağılık herif?”

Brown derin bir nefes alıp, dumanı burnundan üfledi.

Arkasındaki kapı bir kez çalındı. Ardından kapının açıldığını işitti.

“Yine ne var?” diye mırıldandı Brown dönmeden. Açık kapıdan içeri süzülen ışık sayesinde, yardımcısının aksini camda görebiliyordu.

“Bir şey bulmuş olma ihtimalim var.”

Brown döndü. “Nasıl bir şey?” Sigarayı ağzından çıkarıp, saatine baktı. 4:32 olmuştu. Gökyüzü birazdan ağarmaya başlayacaktı.

“Stone’un cep telefonu kayıtları. Verizon şirketi bu kayıtları mahkeme celbi olmadan vermiyor.”

“İşe yaramaz herifler.” Brown nikotinin sararttığı parmaklarıyla sigarayı ezerken. “Ne yapacaksak o aşağılık yargıçları işe karıştırmadan yapmalıyız.”

“Evet, efendim. Şey... Bu yüzden biraz uğraştık ama sonunda onun burada Jackson’da soyadını tespit edemediğimiz Rex adlı biriyle görüşüğünü bulduk.”

“Saçmalama! Adını bilince, soyadını tespit etmek de mümkün değil midir?”

Brown’un yardımcısı omuz silkti. “Ama o isim de takmaysa? Adam tamirci. Stone’un annesinin oturduğu apartmanın onarım işlerini yapıyormuş.”

Brown kaşlarını çatarak elindeki sigarayı yerdeki muşambanın üzerine atıp, ayakkabısının ucuyla ezdi. “Tanrı aşkına biraz değişiklik yap da işe yarar bir şeyler anlat.”

“Bu Rex denilen herif şu an Talmadge’in tutulduğu askeri hastanede çalışan bir doktorla evli. Talmadge’in kapısında nöbet tutan polisler kadını dün o katta görmüşler.”

Brown dişlerini göstererek gülümsedi. “Şimdi o aşağılık herifi yakaladık! Haydi o piçe ve yanındaki zenci kaltağa neden oldukları zararları ödetelim.”

Yardımcısı hiçbir şey demeden bekledi.

“Kıpırdı!” diye bağırdı Brown bunun üzerine. “Hastaneye güvenlik tedbirlerini arttırmalarını söyle. Talmadge’i başka bir odaya naklettir. Jackson’dan takviye polis ekibi iste. Bizim birlikleri son gelişmelerden haberdar et. O aşağılıkları güzel bir hoş geldin partisiyle karşılanmaları için elinden ne gerekiyorsa yap.”

81 Jasmine, Tyrone'nun bir önceki gün öğleden sonra ayarladığı GPS aygıtına bakarak ilerliyordu. Ben de bir elimle halata asılıp dışarı sarkarken, diğer elimdeki gece görüş dürbünüyle çevreye bakıyordum. Aşağıda Mississippi Otoyol devriyeleri merkezinin oldukça iyi aydınlatılmış otoparkını gördüm. Biraz daha ileride de askeri hastanenin nispeten karanlık bahçesi uzanıyordu.

Telsizimin düğmesine bastım.

“Gösteri zamanı,” dedim. “Rex halatlar hazır mı?”

“Hazır,” dedi.

“Tyrone?”

“Dinlemede.”

“M21'in dürbünüyle gölgelere bak.”

“Her yan zifiri karanlık, dostum,” diye karşılık verdi Tyrone.

“Yine de gerekeni görebilirsin,” dedim.

Gece görüş dürbününü pantolonumun cebine tıktırıp, kızığa bağlı halatı son bir kez çekiştirerek kontrol ettim. Hastane şimdi solumuzda, yüksek gerilim hattıysa sağımızda kalmıştı. Tam karşımızda da Tıp Fakültesi yerleşkesi uzanıyordu.

Ağır ağır hastaneye elektrik sağlayan trafoya yaklaşıırken çevrede kimse olmadığını görebiliyordum. Gece görüş dürbünümü bir kez daha alıp, trafoya giren kalın kabloları gözden kayboldukları noktaya kadar inceledim.

Ardından telsizin düğmesine dokundum. “Jasmine?”

“Dinlemede.”

“Yüz elli derece sola dönüp, yüksekliğini koru.”

Birkaç saniye içinde kabloların tam üzerindeydik.

“Tamam, yaklaşık yirmi metre kadar alçal. Rex, hazır mısın?”

“Her zaman.”

“Tamam, Rex, halatı sal ve sıkıca tut.”

Gece görüş dürbününü boynuma asıp, benim tarafımdaki halatlardan birini bileğime doladım.

Konsantrasyonumun zirvesinde olduğumdan siren seslerini hemen duymuş, yan gözle polis araçlarının ışıklarını görmüştüm. İkinci halatı da bağlayıp, son bir kez çevreye bakındım. Sonra dürbünü bırakıp, telsizi elime aldım.

“Biraz daha alçal,” dedim.

Sonunda iyice aşağı sarkarak halatı kalın tellerden birinin altından geçirip, kendime doğru çekmeyi başardım. Ardından da kesip kopardım. O anda elektrik akımındaki değişikliğin neden olduğu patlamayla etraf aydınlandı. Sonra da ortalık zifiri karanlığa büründü. Dinamitleri yerleştirip, füyeleri ateşledim.

Rex’le halatları bırakırken Jasmine de birden hızlanıp, Bell 47’yi geldiğimiz yöne çevirdi. Hastanede birkaç odanın ışığı yanıyordu. Otoparksa karanlıktı. Jasmine bir süre alçaktan uçarak doğuya sonra da güneye ilerledi. Doğuya doğru uçarken acil servis jeneratörünün devreye girdiğini işittik.

Füyeleri ateşleyip, geçtiğimiz boş otoparka bırakıyordum. Karanlıkta kıvılcımların yükseldiğini sonra da teker teker patladıklarını duyuyorduk. Rex bunun dikkat dağıtmak için oldukça faydalı olacağını söylemişti. Arkama dönüp baktığımda çöplükten alevlerin yükseldiğini gördüm.

Ardından Jasmine yükselip, Woodrow Wilson Meydanı’na yöneldiğinde Darryl Talmadge’in odasını gördük. Jasmine bizi hastanenin çatısına doğru götürürken beni helikopterin kuyruğuna tutturana kancayı çözüp, tırmanma halatlarını aldım. Sonra halatı aşağı sarkıttım.

Jasmine hastanenin çatısına yaklaştığı sırada belki elli metre kadar ileride bir patlama daha meydana geldi. Sonra iki patlama daha. Bunlar en uzun füyeli olanlardı.

Jasmine pozisyonunu korurken Talmadge’in bitişiğindeki odada bir ışık gördüm.

“Bitişik odada ışık!” dedim telsize.

“Zaman ilerliyor,” dedi Rex.

Jasmine helikopteri yavaşça alçaltır ama bir yandan da pervaneyi binadan uzak tutmaya çabalarken kızağa asılı kilitlere bağladığım çantadan ucuna çekiç bağlı halatı alıp, Talmadge’in penceresine doğru fırlattım. Rex’le birlikte inip, pencerede kalan camları da ayaklarımızla kırıp, içeri daldık.

Her şey ters gitmişti.

Talmadge yatağında değildi.

Sonra da kapı hızla açıldı.

82

“Ayağımın altından çekil yoksa taşaklarını patlatırım senin!”

Yanıdaki yardımcısı ve iki gümrük görevlisiyle, tepeden tırnağa SWAT üniforması kuşanmış David Brown, H&K yarı makineli tüfeğini askeri hastanenin ana kapısında tek başına nöbet tutan güvenlik görevlisine gösterdi.

Güvenlik görevlisi daha ağzını açmadan büyük bir patlama oldu, ardından da her yan zifiri karanlığa büründü.

“İşte kuş yuvada,” dedi Brown. “Destek nerede?”

“Hâlâ onay için bekliyorlar.” Yardımcısı Brown’a önceki günkü olaylar nedeniyle açılan davaları, kongre delegasyonuna ve senatörlere gönderilen şikayet mektuplarını, güvenlik kuvvetlerinin itirazlarını ve de bunların medyaya yansıyan sonuçlarını hatırlatmaya çalıştı. Ordu artık daha dikkatli oluyor, FBI iki kez düşünüyor, işbirliğine pek yanaşmıyor, Jackson polisiyse neredeyse düşmanca bir tutum sergiliyordu.

“Bir an evvel söylenmeyi kesip bir şeyler yapmazsan bu iş bitince senin de canına okurum!”

Hastanenin ana kapısı yakınlarında üç patlama daha meydana gelmiş, güvenlik kulübesinin camları sarsılmıştı.

“Dinle,” dedi Brown patlamaların yankısı sürerken. “Bu lanet olası bir helikopter. O salaklar Talmadge’i kaçırmaya çalışıyorlar!” Dönüp MP5’i güvenlik görevlisinin yüzüne çevirdi. “Bizi oraya götür.”

Güvenlik görevlisi ancak Brown’un emniyet kilidini açtığını işitinceye dek duraksadı.

Rex’le birlikte daldığımız Talmadge’in odasında daha dengemizi sağlayamadan içeri giren polisle burun buruna geldik. İkinci polis içeri dalarken de ilki silahını üzerimize doğrultmuştu bile. Aniden odanın arka tarafındaki gölgelerin içinden fırlayan biri ilk polisin burnuna sert bir yumruk patlatıp, yüzünü kanlar içinde bıraktı.

“Eveeeeet!” Yumruğa isyan dolu bir çığlık eşlik etmişti. Ve o anda bu işin arkasındakinin Talmadge’den başkası olamayacağını anlamıştım.

İkinci polis memuru bir yandan arkadaşına yardım etmek gayesiyle öne atılırken diğer yandan da parmağını tetiğin hemen üzerinde tutuyordu. Kurşunun mermi yatağına girdiğini görebilmiştim.

“Geri çekil!” diye bağırdı Rex hemen arkamdan. Ardından elindeki biber gazı spreyini adamların üzerine sıkmaya başladı. Kutunun üzerinde gazın saldırganı durduracağı garanti ediliyordu. Bunun iki polis memuru yerde kıvranmaya başlayınca doğru olduğuna emin olmuştuk. Şimdi iki polis memuru çığlıklar atarak dışarı kaçmaya çalışıyordu. O sırada Talmadge kapının yanındaki kanepenin arkasından fırladı. Rex’in de yardımıyla kapıyı kapattı. Kapıyı kapatır kapatmaz çantasından takozu çıkardı. Ben de ona çekici uzattım.

“Şu Shanker hakikatten haklıymış be,” diye bağırdı Talmadge. “Orospu çocuğu beni buradan kurtaracağına söz vermişti!”

Rex takozu dışarıdakiler arka taraftan kapıya yüklenmeden kapının altına çıkmaya başladı. Dışarıdan her geçen dakika yeni sesler gelince bir an için Itta Bena'daki o eski pamuk toplama yerinde yaşadıklarımızı düşündüm.

“Tamam, hadi sallanmayalım,” dedim Talmadge’e. Eğilip, bir deri bir kemik kalmış adamı kucaklayıp, pencerenin yanına götürdüm.

“Ayakta durabilecek misin?” diye sordum.

“Elbette dururum. Hatta yürürüm bile.”

“Güzel.”

Yaşlı adam büyük bir ihtimalle adrenalinin etkisiyle oldukça dirençliydi. Kemerini beline taktım.

Odanın diğer ucunda Rex yere eğilmiş, bir kutu tineri kapının altına boca ediyordu. Keskin tiner kokusu burnumu yakarken, ip merdiveni Talmadge’e doğru açtım. “Bunun üzerine bas.”

Rex hızla yanımıza geldi. Ardından pantolonunun cebinden aldığı işaret fişeklerinden birini tutuşturup, kapıya attı.

Şiddetli bir parlama sesiyle oda bir anda parlak, sarı bir ışıkla dolmuştu.

“Bu onları geri çekilmeye zorlayacak,” dedi Rex, Talmadge’in kayışını bağlamama yardım etmeye koşarak.

Birkaç saniye sonra odadaki yangın söndürücüler devreye girdi.

“Jasmine,” dedi telsize. “Yükselmeye başla.”

“Anlaşıldı.”

Dışarıda helikopterin motorunun devrini artırma sesini işittik. Odanın kapısının arkasından yangın söndürme tüplerinin ve yangın baltalarının çalışmaya başladığını duyabiliyorduk. Kısa zamanda içeride olacaklardı.

Sonra güvenlik kemerimizin üzerine darbe emici, sünger koruyucuları taktık. Kapı sallanmaya başlarken halat da ağır ağır

gerilmeye başladı. Helikopter halatımız aşağı yukarı kırk beş derece bir açı teşkil edinceye kadar yükseldi.

Talmdage'in yanına gidip, ona sımsıkı sarılırken kapı da şiddetle içeri doğru çöktü.

"Bizi dışarı çek!" diye bağırdı Rex telsize. Helikopterin motoru adeta çığlıklar atıyordu. Halat iyice gerildi ve hafif hafif ayaklarımızı yerden kesmeye başladı. Darbe emici süngerler sayesinde bu son derece kolay oluyor, fazla bir rahatsızlık hissetmiyorduk. Rex'le pencere pervazına basarak destek aldık. Darbe emicinin lastik ucu beklediğimiz gibi ağırlığımızın etkisiyle boşalınca mancınıkla atılmışız gibi dışarı fırladık. Güneş doğuyor, arkamızdan kurşun sesleri yükseliyordu.

"Sorun yok," diye bildirdim telsize.

Rex, Talmdage ve ben son derece dengesiz bir halde helikopterin ucunda adeta oyuncak bebekler gibi sallanıyorduk. Ama en azından bu sayede zor bir hedef haline gelmiş oluyorduk. Çatıdan yükselen H&K ve MP5A'nın çok iyi tanıdığım sesi kulaklarımızda yankılanırken Jasmine helikopterin burnunu çeviriyordu. Kurşunlardan biri helikoptere isabet etmiş ama şimdilik çok büyük bir hasara yol açmamıştı. Sonra egzoz dumanları arasında helikopterden açılan ateşi gördüm. M21 göreve başlamıştı anlaşılan. O anda Tyrone'un kurşunlarının yüksek oktanlı yakıtı tutuşturmaması için dua ettim. Bu dünyadan heyecan peşindeki bir yeni yetme gibi bungee jumping yaparken ayrılmak ölüm yöntemlerim arasında hiç düşünmediğim bir şeydi.

83 David Brown hızla çatıya çıktığında, eski helikopter doğan güneşe doğru uzaklaşıyordu. Zamanında yetişebilmek için delice koştuğundan, kalbi yerinden çıkacak gibi atıyor, boğazı tütün nedeniyle feci derecede yanıyordu.

Helikopter yavaş yavaş menzilden çıkıyordu. Brown en iyi atışını yapmaya hazırlanırken içindeki sigara içme arzusuna aldırnamaya çalıştı. Heckler&Koch'un tetiğine dokunduğu sırada helikopterin yolcu koltuğundan dışarı uzanan bir tüfek namlusunu görür gibi oldu. Bir an sonraysa Brown göğsüne sert bir darbe aldığını hissetti. Hatırladığı son şey çatıdan aşağıdaki karanlığa doğru düştüğüydü.

84 Jasmine hasarlı helikopteri bir sağa bir sola yatırarak kurşun yağmurundan kurtulmaya çalışıyordu. Bu seri hareketler elbette bizi de ziyadesiyle etkiliyordu. Rex, Talmadge ve ben halatın ucunda bir o yana bir bu yana sallanıyorduk.

Arkaya baktığımda yarı otomatik bir tüfekle bize ateş etmeye çalışan birinin çatıdan aşağı düştüğünü gördüm. Ardından kurşun yağmuru sona erdi ama mazot kokusu giderek artıyordu. Akan mazot son derece büyük bir tehlikeydi zira yakıt tankı sıcak egzozun hemen üzerine denk düşüyordu.

Çılgın sallanışımız I-55 yolunun üzerinde seyretmeye başladığımız sırada normale dönmüştü. Pearl Nehri'yle orman da belli belirsiz gözükmeye başlamıştı. Her ne kadar buranın oldukça güneyinde oturmamıza karşın gençken buralara çok gelmiştim. Hâlâ da bu ormanı, erozyonun çökmeye neden olduğu ve benim oraları kazarak tarih öncesi köpekbalığı dişleri topladığım bölgeyi çok net biçimde hatırlıyordum.

Jasmine, Rex'le Tyrone'un dün öğlen kararlaştırdıkları rotaya uyarak bizi doğuya doğru yönlendirmişti. Gece görüş dürbünümle aşağı bakınınca en uzun ağaçların elli metreden daha yakında olduğunu gördüm. Biraz daha ileri baktım ve o anda gözüme ilerideki yüksek gerilim kuleleri takıldı. Hemen telsizin düğmesine dokundum.

“İlerideki yüksek gerilim hatlarını görebiliyor musun?”

Tyrone yanıt verdi. “Nişancının dürbünü yanımda. Minibüsümüz de hemen orada zaten.”

“Teller o kadar da önemli değil aslında,” dedi Jasmine.

Onun ne demek istediğini anlamaya çalışırken mazot sıçraması kesildi ve motor tekledi.

Beklediğim onun hızını azaltmasıydı ama tam tersine motorun sesi zirveye çıkmıştı. Hızla güneşin doğmakta olduğu gökyüzüne doğru yükselmeye başladık.

“Minibüse yakınız. Eğer yeterli yüksekliğe çıkabilirsek otomatik rotayı otomatiğe alabilirim.” Motor düzensiz sesler çıkarıyordu ama onun o kendine güvenen soğukkanlı tavrı umutsuzluğumu bir nebze de olsa azaltmaya başlamıştı.

Rex kaskıma dokundu. “Orada,” diye bağırdı ardından kulağıma eğilerek. Havaalanının uzun süreli otoparkına doğru yönlendirilmiş, inşaat alanının hemen arkasındaki ağaçların arasındaki beyaz minibüsü işaret ediyordu.

Aniden motor sarsıldı ve durdu. Sonra yeniden çalışır gibi oldu ama anlaşılan bu mümkün olmayacaktı. Şimdi otomatik pilotun kontrolünde ağır ağır süzölmeye başladık. Aşağıda elektrik kabloları ve onları taşıyan kuleler adeta tıpkı kollarını açıp bizi bekleyen devasa robotları andırıyordu. Yaklaşan araçları ikaz eden kırmızı ışıkları da görebiliyorduk artık.

Altımızdaki kablolardan geçen yüksek gerilimin neden olduğu vızıltıyı duymaya başlamıştık.

“Tanrım!” diye bağırdım devasa kablolara iyice yaklaştığımız anda. Helikopter kablolara temas etmeden geçebilecekti belki. Ama altında sallanan yükünün böyle bir şansı yoktu. Eğer kablolara temas edersek hepimizi bekleyen tek şey ölümdü.

“Kızağa tırman,” diye bağırdım Rex’in kulağına. Birbirimizi bırakınca helikopterin dengesi biraz daha bozuldu ve sarsıntı iyi-

ce arttı. Kablolar iyice yakınımıza geldiği sırada Rex'le birlikte tırmanmaya başladık.

Darryl Talmadge yirmi üçüncü ayeti mırıldanıyordu. Bu sözcükleri Itta Bena'da okul başlamadan önce her sabah tekrar ettiğimizden çok net biçimde hatırlıyordum ben de. Yukarı tırmanmaya çalışırken ben de içimden aynı sözcükleri tekrarlama-ya koyuldum.

Ayetin, 'Ölülerin Gölgesi Vadisi'nde' bölümüne geldiğimde şeytandan yaşamımda daha önce hiç olmadığı kadar korktuğumu fark ettim. Jasmine'i, Camilla'yı yaşamın anlamını düşünüp, daha istekli ve hızlı tırmanmaya koyuldum.

Diğer tarafta Rex kızağa erişmiş, kendini yukarı çekmişti.

Altımda Tryrone halatın ucunda sallanıyordu.

Kabloları yaklaştırdım. Tüm tüylerim elektrik akımı nede-niyle diken diken olmuştu. Burada oluşacak küçücük bir kıvılcım bile helikopteri alevler içinde bıkalırdı.

Halatın ucuna asılıp, kızağa tırmandım. Halatı çekememiş-tim ama şans eseri birinci tele temas etmeden geçmeyi başarmıştık. Talmadge altımda olmasına rağmen hayatımın tırmanışını yaptığımı düşünerek, tüm gücümü kullanıp, onu da çekmeye koyuldum. Son tele ayağımın temas etmesine ramak kala yukarı çıkmayı başarmıştım.

Son telden de kurtulurken dengemiz biraz bozuldu. Ançak yine kızağa çıkmayı başarmıştık.

Rex kendini yukarı çekip, nispeten güvenli bölüme ulaşmıştı ama ben ve Talmadge iniş ne kadar yumuşak olursa olsun kesinlikle zarar görecektik. Bunu görünce yeniden halatı belimize doladım. Sonra yere iyice yaklaşıncı da çözüp, ayağım yere de-yince de hemen ucunu bıraktım.

Sessizlik helikopterin kızağı yağmurla iyice ıslanmış zemine hızla çarpmasının neden olduğu gürültüyle bozuldu. Helikopter

hızının etkisiyle yan yattı. Güçsüz pervane de çamura saplanıp, durdu.

Talmadge'yle beni birbirimize bağlayan halattan kurtulup, helikoptere doğru koştum. Rex dışarı çıkmıştı bile.

“Sonunda yürüyebildiğim her iniş benim için sorunsuz sayılır,” dedi ayağa kalkarken. Üstü başı kırmızı çamura bulanmıştı.

“İyi laf,” dedi Tyrone.

Jasmine'nin kafasını görüncü müthiş rahatladım. İnişine yardım etmek için çamurlara bata çıka koştum.

“İniş için üzgünüm.”

“En iyilerinden biriydi,” dedim sarılıp, onu kendime çeke rek. Talmadge yirmi üçüncü ayeti okumayı bitirmişti ama Amen, sözcüğü daha ağzından çıkar çıkmaz beyaz minibüsün ardından fırlayan üç SWAT üniformalı adam ellerindeki Heckler&Koch MP5A hafif makineli tüfeklerini bize doğrultular.

85 Dan Gabriel elle cilalanmış, Hint meşesinden yapılmış, içleri dünyanın her tarafından gelen, paha biçilmez derece değerli şaraplarla dolu rafların önünde oturuyordu. Bu yatay dizilmiş şişelerin üzerlerinde okunan markalarından aralarında Bordeaux'un en değerli isimlerinin bile koleksiyona dahil edildiği anlaşılıyordu. Her bir şişenin üzerine işlemeli bir pirinç levha asılmıştı. Levhada markanın yanı sıra hangi mevsimin ürünü olduğu da net biçimde belirtilmişti.

Clark Braxton'un bu kubbeli şarap mahzeni volkanik tepenin içine oyduktmuştu. Tıpkı Gabriel'le Frank Harper ilk geldiklerinde kapatıldıkları, tepenin girişindeki eskitme mağaraları gibi burası da aynı inşaatçı tarafından yapılmıştı.

Mahzenin duvarları doğal bırakılmış ancak zemin mermer kaplanmıştı. Raflar yerden yaklaşık on beş metre kadar yükse-

liyor, üst raflara yanları parlak pirinç kaplı merdivenlerle erişiliyordu. Burası kesinlikle ortalama 500.000 dolar değerindeki Kuzey Kaliforniya villalarından daha değerliydi. Üstelik buna mahzendeki değerli şaraplar da dahil değildi.

Birbiriyle kesişen iki naylon kabloyla bilekleri sımsıkı bağlı olan Gabriel bileklerindeki ağrıya aldırmamaya çalışarak tüm dikkatini mahzenin ısısının korunması ve nemlenmenin önüne geçilmesi için özel olarak dizayn edilmiş, iki santim kalınlığındaki cam kapıya yöneltmişti. Cam kapının çerçevesi özel servi ağacı kerestesinden yapılmıştı ve arkada gördüğü odadaki pencereden Napa Vadisi'nin batı ucunun etkileyici manzarası gözüküyordu. Bu son derece sınırlı görüşe karşın Dan volkanik tepelere, yarıklarla dolu vadiye konsantre olup, içsel sakinliğini korumaya çalışıyordu. Zira bu sakinliğin daha önce birçok kez kurtuluşunu sağladığını aklından çıkarmıyordu.

Uzarlarda bakış açısının dışında kalan bir bölgedeki çıkmış yangının dumanlarını görüyordu. Kaliforniya sıcağı nemle birleşince tüm eyaleti yılın bu mevsiminde heer zaman olduğu gibi patlamaya hazır bir bombaya çevirmişti.

Uluslararası turuncu renge boyalı bir C-130 yangın söndürme uçağı aşağı su serpiyordu. C-130 görüşünden çıkarken Gabriel daha yakına, hemen önündeki odaya konsantre oldu. Braxton oradaydı. Göremiyordu ama yeni hasat şarapların tadıldığı o odada olduğunu biliyordu. Gabriel'le Harper'ı servis asansörüyle buraya getiren korumalar Braxton'un onları, adeta kült denebilecek mertebeye erişmiş ürünler yaratan meşhur bir bağıın korkunç derecede pahalı yeni bir ürününü tattıktan sonra göreceğini söylemişlerdi.

Gabriel yavaşça döndü. İki oda arasında iki koruma vardı. Onların yanındaki odada da oturduğu antika sandalyede başını önündeki meşe masaya dayamış, horuldayan Frank Harper'ı se-

çebiliyordu. Bu parlatılmış, meşe masanın üzerindeki tükürük havuzu giderek yayılıyordu. İyice güçsüz kalan Harper'ın fiziksel yetersizlikleri artık en üst seviyeye çıkmıştı.

Odanın arkasında silindirik biçimli cam bir asansör binanın villa kısmına çıkıyordu. Diğer yandaysa son derece kalın taş bir kolon vardı. Bu kolon her ne kadar binayı taşımak için yapılmış gibi gözüксе de aslında yapılış amacından tamamen bambaşka bir fonksiyona sahipti. İçeriye estetik bir hava katıyor, şarap dergilerinin kapaklarını süsleyebilecek tarzda fotoğraflar çekilmesi için son derece hoş bir mizansen yaratıyordu. Burası gelmiş geçmiş mahzenler arasında en değerli şaraplara sahip oluşuyla bir numara olarak nitelenen, herkesin hayranlığını kazanan bir yerdi. Eğer General Clark Braxton şarap yerine kitap koleksiyonu yapmaya karar verseydi burası efsanevi Alexandria kütüphanesiyle aşık atacak bir yer olarak nitelenebilirdi.

Braxton sahip olduklarının gücünden de fazlasıyla yararlanıyordu.

C-130 görüş alanından tamamen çıkarken General Clark Braxton cam kapılardan geçerek yaklaştırmaya başladı. General geçtiği bir kapının önünde duruyor, onun kapanmasını bekliyor ancak ondan sonra diğer kapıyı açtırtıyordu. Güvenlik görevlilerinden biri hemen öne çıkıp, General'le Gabriel arasındaki yerini aldı.

Braxton elindeki küçük bir kutuyla kapıya dek yürüdü. Ardından pencereden süzülen loş ışık altında bir süre durdu. Gabriel gözlerini kısıp kutuya bakarken General'in tam olarak neyin peşinde olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu.

Harper'ın yanındaki güvenlik görevlisi yaşlı adamı ayağa kaldırmak için sarstı.

“Bırak o moruk piç otursun,” dedi Braxton öfke, alay ve siktirinti dolu bir ifadeyle.

Harper'ın yüzü de şaşkınlık, acı ve öfke karışımı duygularla allak bullak olmuştu.

Braxton başını yavaşça iki yana salladı. Braxton'un elindeki kutudan bir klik sesi geldi. Gabriel kendisinin ve Harper'ın sesini duyunca bunun küçük bir teyp olduğunu anladı.

İlk önce Gabriel'in yaşlı doktorla yaptığı telefon konuşması ardından da mutfaktaki sohbet işitildi. Braxton'un yüzündeki gölgeler derinleştikçe derinleşiyordu. Sonunda teybi sert bir hareketle kapattı.

"Sizin taktığınız isimle, aşağılık Masada Kalesi'ne hoş geldiniz," dedi Braxton. "Evet, Frank, senin için uzun zaman endişelendim. Yanılmış olmayı, suçluluk duygusuna kapılmaktan kurtulmanı diledim. Ama ben savaşları umutla değil, dikkat ve hazırlıkla kazandım hep.

"Ve sen..." Dan Gabriel'e bakarken Braxton'un gözleri öfkeyle yanıyordu. "Sen herkesin üzerindeydin. Sana güvenmiştim." General kontrolünü kaybetmemeye çabalarken çenesi titriyordu.

"Sen bir hainsin." Braxton bir adım öne çıkıp, Dan Gabriel'in yüzüne tükürdü. Gabriel içsel sakinliğine sımsıkı sarılmaya, tükürükten ziyade çevresindeki şaraplardan yayılan hoş kokuya yoğunlaşmaya çalıştı. Gabriel bu kontrolünü Braxton yanağına tokat patlatınca kaybedecek gibi olduğunu fark etmişti ama elleri bağlı, çevresi de korumalarla sarılı olduğuna göre yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Sana tarihteki en etkili ordunun komutanlığını veriyordum," dedi Braxton. "Bir askerin en büyük hayalini geri çevirdin."

Braxton dönüp, şarap raflarına doğru yürüdü. Parmaklarını bir şişenin etiketi üzerinde gezdirirken de, "Bu şişe doldurulup, mühürlendiği gün Patton ölmüştü," dedi. Dönüp Gabriel'e baktı. "O gerçek bir askerdi."

General yeniden raflara dönüp biraz ilerledi. Elini bu kez başka bir şişenin üzerine götürdü. Pirinç levhayı okşayıp, “Teddy Roosevelt, San Juan tepesini aldığı hafta ya da en fazla bir hafta sonra bu şarabı yapacak üzümler toplanıyordu.

“Bu ne kadar yanıldığımı gösteriyor.” Braxton yeniden Gabriel’e döndü. “Senin doğru zamanda doğru şeyleri yapabilecek biri olduğunu sanmıştım. Hatta daha fazlasını.” Başını iki yana salladı. “Çok yanılmışım ama sen olup bitenleri görmek için yaşamalısın. Ama ne yazık ki Zantaus dünyasını yönetemeyeceksin. Yeni silahımızı öyle bir kullanacağız ki bir daha kimse Amerika’ya kafa tutmayı aklından bile geçiremeyecek.

“Bunu iki gün sonra kutlarsınız,” dedi Braxton. “Burada sadece birkaç kişi olacak, Dan. Benim Tıbbi Savunmadaki elemanlarımla, senin Pentagon’daki birkaç dostun. Sanırım onlar yaptıklarını duyunca çok üzüleceklerdir.” Braxton gülümsedi. Ardından Harper’a döndü. “Tabii sen de olacaksın, seni yaşlı aptal. Trajedi hep barışı izler.”

Harper yavaşça baş salladı. O sırada Gabriel yaşlı doktorun gözlerindeki hain bir parıltıyı yakaladı.

“Peki, Clark.” Harper çevresindeki raflara bakarken zorlukla da olsa gülümsemeyi başardı. “Bunca şarabı toplama karşın neden seni hiç şarap içerken görmedim?”

Braxton, Harper’a doktoru küçük görür bir tavırla bakarak, gülümsedi. “İçmek mi?” Duraksadı. Ardından daha yüksek bir ses tonuyla, “İçmek! Her salak içebilir!” dedi. Kollarını kaldırıp çevresindeki rafları gösterdi. “Kişide disiplin, kendini kontrol etme gücü varsa ve şaraba olan tutku gerçek tutkuysa, yani onu içmek için değil, sahip olmak için topluyorsan, onu koleksiyonuna katıyorsan işte o zaman ancak gerçek bir koleksiyoncu sayılırsın. Zaten bir amatörle gerçek bir koleksiyoncu arasındaki en belirgin fark da budur.” Braxton sanki dini bir şeylerden bahse-

diyormuşçasına şevklenmişti. “Seçmek, elde etmek, korumak ve de hepsinden önemlisi koleksiyonu tamamlamak, kusursuzluğun simgesidir. Koleksiyon ancak tamamlandığında materyal değerini aşmış olur.”

“Ama şaraptan zevk almıyor musun? Sevmiyor musun?” diye ısrar etti Harper.

“Sen tahmin ettiğimden de zavallıymışsın, Frank. Bir insan benim mertebeme yükselince sahip olma duygusu zevk duygusunu katlayarak geçmiş olur.”

Braxton, Harper’a doğru yürüdü.

“Ve sen, hastalıklı küçük pislik. Bu senin nefes alabileceğin kalan son birkaç saatinde anlayabileceğin bir şey değil.”

Başka bir şey söylemeden hatta iki adamın yüzüne son bir kez bakmadan, hızlı adımlarla yürüyen Braxton silindir biçimli asansöre yönelip, gözden kayboldu.

86 Üzerinde herhangi bir işaret bulunmayan resmi minibüsün arka koltuğunda Tyrone ve Jasmine’le birlikteydim. Elimi uzatıp, Jasmine’in elini tuttum. Minibüs Madison dışındaki Campbell Havaalanı’nın pistinin yan tarafındaki yolda bekliyordu. O sırada tek motorlu bir Beechcraft Bonanza inişe geçti. Minibüsün tüm camlarında inen uçağın görüntüsü yansiyordu. Öndeki telsizden havaalanının kulesiyle Beechcraft ve yaklaşan diğer uçakların haberleşmesini dinliyorduk.

Birlikte inen Bonanza’nın uzaklaşmasını izledik. Rex ve Anita önümde, Talmadge’in yanındaydılar. En önde de bizi altı saat önce yakalayan üç hükümet görevlisi vardı. Üzerlerindeki giysileri çıkarıp, yerine hafif yazlık giysileri giyince onların eski askerler olduklarını anlamıştık. İçlerinden biri eski Hava Kuv-

vetleri albayı, artık kule kontrolünde çalışarak ikinci bir kariyer elde etmiş, Buddy Barner'dı.

Minibüsün içi feci şekilde küf kokuyordu. Aracın kliması son ayarda olmasına karşın ancak dışarıdaki nemle savaşıyor fakat içeriye sinen kokuyu temizlemeye gücü yetmiyordu.

Ancak hiç kimsenin bu kötü kokudan şikayet etmeye niyeti yoktu. Zira bu koku içinde Talmadge'in mikrofilmlerini bulduğumuz eski torbadan geliyordu. Yıllar önce, bir av rehberiyken mikrofilmi kalın, plastik, su geçirmez bir torbaya koymuş, ağzını da lastik bantla sıkıca kapatmıştı. Talmadge daha sonra torbayı üzerine sonradan 210 litrelik benzin bidonlarının yerleştirilerek ördek izleme yeri haline getirilen ıssız bir yerdeki çamur birikintisine gömmüştü. Aslında pek o kadar da ıssız bir yer sayılmazdı. Zira güneyde terk edilmiş demiryoluyla, on iki mil kadar güneydoğuda Choctaw Yerlileri toplama merkezi vardı. Üstelik Pearl Nehri'nin kollara ayrılıp, küçük dereler halini aldığı bölge de pek o kadar uzak sayılmazdı. Bu yüzden de sık sık bölgede dolaşan avcılara rastlanırdı.

Talmadge kucağındaki torbaya sımsıkı sarılmış, Anita'nın ona nöbetlerini yatıştırmak için verdiği altı sakinleştirici hapa rağmen onu bir türlü başkasına vermeye yanaşmamıştı.

"Benim için endişelenmeyin," demişti Talmadge saatler önce. "Yalnızca gözümün önünde Las Vegas ışıklarını aratmayacak derecede şiddetli ışıklar uçuşuyor. Ama hiç endişelenmeyin. Yalnızca sizi uyarıyorum. Eğer biraz daha yürütürseniz uyuyakalacağım."

Nöbet geçirmesini göze almaktansa Anita'yla birlikte bizi yakalayanların getirdiği ilaçları kullanarak onu kontrol altında tutmayı tercih etmiştik. Talmadge de sonunda pes etmiş, uykuya yenilmişti. Birkaç dakika sonra çantaya sımsıkı sarılarak ölmüş karısının adını fısıldadı. O anlarda Jasmine benim de geçmiş

ve geleceği, Camilla'yı ve onu düşündüğümü bilerek elimi biraz daha sıkı tutuyordu.

Talmadge'in acısını bildiğimi düşünüyordum ama buna kesinlikle emin olamazdım. Keder – bilinçle ilgili diğer her şey gibi – kişisel bir drama olarak kalır, her ne kadar başkaları tarafından anlaşılrsa da içsel seviyede kimseyle paylaşılmaz.

Klimanın fanı nedeniyle ancak belli belirsiz duyulan bir motor sesiyle hepimiz dikkat kesildik.

Barner başını iki yana salladı. “Daha birkaç dakika var.”

Birkaç saniye sonra üzerindeki kuyruk numarası bizimkinden farklı olan bir Citation tekerleklerinden hafif dumanlar çıkarak alana başarıyla iniş yaptı.

“Evet,” dedi Rex, Barner’e dönerek. “Bizi nasıl buldunuz? Gerçekten. Birleşik Devletler hükümeti hâlâ kendi kuyruğunu yakalamaya çalışırken üç yaşlı adam bunu nasıl becerdi?”

Barner pencere kenarındaki saçları karmakarışık, sıksa adama baktı. Ağızlarından laf almak oldukça zordu. İç Güvenlik ya da polis teşkilatından olmadıklarını biliyorduk. Ama bilgimiz bu kadarla sınırlıydı.

“Endişe edecek bir şey yok,” dedi sıksa adam. Ardından Rex’e döndü. “İlk önce Kaliforniya da izinizi sürdük. Orada doğru kişilere, doğru zamanda doğru sorular sorduk.” Duraksadı. “İnsanlar genelde benimle konuşmaya bayılır. O salak, İç Güvenlik ajanlarına söylemeyecekleri şeyleri anlatırlar bana.” Duraksadı. “Ve öğrendiğimiz şeyler sonunda bizi size ulaştırdı.”

“Evet, kesinlikle,” dedi Rex. “Bu da beni endişelendiriyor.”

Sıksa adam gülümsedi. “Sen de ayak izini bıraktın. Senin bir ailen var ve diğer hayatını unutmuş gibi davranıyorsun. Ancak hafızası çok daha güçlü insanlar vardır, bilirsin. Onlar önce eskileri karıştırmaya başlarlar. Gazete manşetlerine filan bakarlar. Ve sonunda da bağlantıyı keşfederler.”

“Kimler...”

Sıksa adam başını iki yana salladı. “Bunu söyleyemem. Bilmen gereken tek şey, onların size iyilik yaptığı olmalı. Sizi ilk önce bizim bulmamıza izin verdiler.”

“Pekala,” diye söylendi Rex.

“Yani, teşekkür ederiz, demek istiyor,” dedi Anita sıksa adama.

Rex karşı çıkmak için ağzını açmak üzereydi ki telsizden he-pimizin dikkatini çekecek derece yüksek sesle bir çağrı yükseldi. Barner hemen vitesi takıp, minibüsü havaalanının ana kapısına doğru sürdü. Ardından uzanıp, kapının yanındaki tuş takımına erişip, şifreyi tuşladı ve bariyerin kalkmasını bekledi.

İniş pistinin araçlara ayrılmış kısmına doğru ilerlerken doğru kuyruk numaralı, çift motorlu bir uçağın pistin diğer ucuna iniş yaptığını gördük. Kulakları sağır edecek motor gürültüsü tüm alanda yankılanıyordu.

“Bu kadar büyük bir uçak için oldukça kısa bir pist,” dedi Jasmine.

Barner başını sallayarak onayladı. “Ama JAN veya Thompson havaalanlarına göre çok daha تنها burası.”

Üzerinde yalnızca N harfiyle başlayan sivil uçuş numarası yazılı uçak minibüsün hemen karşısında durdu. Barner merdivenleri çıkarken henüz uçağın motorları durmamıştı bile. O sırada minibüsün arka kapıları açıldı ve Barner’in adamları bavullarımızı ve benim dizüstü bilgisayarımı uçağa taşımaya koyuldular.

Birkaç saniye sonra da aynı adamlar geri dönüp, minibüsün kapılarını açıp, bizden uçağa binmemizi istediler. Talmadge’i taşıyıp, uçağa bindirmeme de yardımcı oldular. Uçağa biner binmez Barner bizi içerideki iki subaya tanıştıırıp, elimi sıktı ve gözden kayboldu.

87 Kulak tırmalayan bir sesle yeniden kısa piste dönen uçak, aniden hızlanarak beni oturduğum koltuğa adeta yapıştırdı. Pencereden aşağı baktığımda yemyeşil ormanla pamuk tarlalarının hızla sınırları işaretilenmiş bir haritaya dönüştüğünü görebiliyordum. Aşağıdaki manzarayı izlerken yeniden peşimizdeki cehennem köpeklerinin eline düşmediğim için şükür duaları ediyordum.

Motorlar son güçle çalışıp, bizi bulutların üzerine taşırken, kırmızı polo gömlekli, asker yeşili pantolonlu Barner'ın bizlere Tuğgeneral Jack Kilgore olarak tanıştırdığı adam yerinden kalkıp, yanımıza geldi.

“Bu sert kalkış için özür dilerim,” dedi Kilgore. Yüzünde tıpkı *Flying Leathernecks* adlı filmdeki John Wayne'i andıran bir ifade vardı. “Duraklamadan yeniden kalkabilecek kapasitede bir uçağa ihtiyacımız vardı ama bu tür uçaklar da ne yazık ki biraz daha büyük pistlere ihtiyaç duyuyor.”

Ayakta dururken dengesini sağlayabilmek için koltuğumun arkasını tutuyordu.

“Dostum Buddy Barner'ın da söylediği gibi adım Jack Kilgore. Ve Görev Gücü 86M'in komutanıyım.”

“Sizi duymuştum,” dedim.

Kilgore gülümsedi. “Ben de seni duymuştum, *compadre*.”

Jasmine bana derin bir bakış fırlattı.

“Sözünüzü kestiğim için özür dilerim.”

“Hiç sorun değil.” Kilgore boğazını temizledi. “Büyük bir ihtimalle nasıl oldu da öykümüz bu noktaya geldi diye merak ediyor olmalısınız.”

Hep birlikte başımızı sallayarak onayladık.

“Ama başlamadan önce bir şeyler yemek istemez misiniz?”

Hepimiz istekle bir kez daha başlarımızı salladık.

“Ben de öyle tahmin etmiştim,” dedi koridorun sonunda, kokpitin hemen girişindeki dolaba yönelerek. Birkaç karton kutu

alıp, döndü ve kutuları bizlere dağıttı. “Yiyeceklerimizin güneybatıdakilerden daha iyi olduğunu söylemekten gurur duyarım... Ama ne yazık ki hepsi bu kadar.”

Los Angeles’den gelirken yediğim, boğazıma dizilen lokmaları hatırlayınca gülümsememe mani olamadım. Kilgore da kendine bir paket alıp, oturdu. Sözlerine başlamadan önce de plastik kutudaki meyve suyundan bir yudum aldı.

“Her şey birkaç gün önce birlikte çalıştığım 86M’in birinci komuta subayından bir imdat çağırısı almamla başladı.”

Bir yudum daha meyve suyu alıp, söylediklerinin etkisini göstermesini bekledi. Ben de yiyeceğime gömülmüştüm.

“Dostum Korgeneral Dan Gabriel hakkında hiç kuşku yok ki bir şeyler okumuşsunuzdur.”

“Ne!” dedi Tyrone. “Braxton’un müstakbel savunma bakanı mı?”

“Kesinlikle,” dedi Kilgore. “Bir Çin lokantasında yemek kolları arasında General Braxton’un kafasında dolaşan yılanlardan bahsetti.”

“Bu konuda az da olsa bir şeyler biliyorum, sanırım,” dedim başımla mikrofilm çantasını işaret ederek.

“Doğru,” dedi Kilgore. “Ama Dan’ın hikayesini anlatıncaya kadar bekle. Sonra da sen bildiklerini bana anlatırsın. Bu gece birlikte koca bir fil yapbozu tamamlayacağız.”

Kilgore, Gabriel’le buluşmasını, adamın kendisine anlattıklarını, Gabriel’in Frank Harper’la yaptığı son telefon görüşmesine istinaden söylediklerini ve telefon kesilmeden önce GPS aygıtının Gabriel’in konumuyla ilgili verdiği son bilgiyi aktarırken ben de yemeğimi silip süpürdüm.

Kilgore ikinci meyve suyunu da bitirip, bana döndü. “Senin sıran.”

Tyrone ve Jasmine'in yardımıyla Kilgore'a annemin cenazesinden başlayıp, askeri hastanede süren ve elektrik telleri arasında dans ederek neticelenen tüm öyküyü anlatırken Rex açıp, tek kelime bile etmeden bizi dinledi.

"İnanılmaz," dedi Kilgore başını iki yana sallayarak. "Ardından Tyrone'a dönerek, "Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama David Brown'u sen öldürmedin," dedi.

"Ama nasıl..."

Kilgore gülümsedi. "O ukala, sigaraların birini yakıp birini söndüren piç kalp hastasıydı. Yani ölümüne Marlboro Man sebep oldu." Duraksadı. "Tek umudum yere ilk temas eden yerinin kırındaki hemoroit olması." Bir süre etrafına destek bulmak ister gibi bakındı. Herkes bu konuda onunla hemfikirdi.

"Güzel," dedi Kilgore. "Durum şu: İlk önce Dan Gabriel'i kurtaracağız ardından da şu Zantaus denilen şeyin dağıtımını durduracağız." Duraksadı. "Tabii bu sırayla olması şart değil. Ama Dan'ın General'le ve Zantaus yamasıyla nasıl mücadele edilmesi gerektiğini bildiği kanaatindeyim.

"Braxton'un eski korumalarından artık bizim için çalışan birkaç kişi var. Onlardan güvenlikle ilgili detayları aldık," diye devam etti Kilgore. "Aslında bu personelin ne kadar kalifiye olduğu dikkate alınırsa pek alışıldık bir şey değil. Her neyse, o adamlardan biri geçen gece beni Napa'daki bir ankesörlü telefonda arayıp, Gabriel'le Harper'ın şu an General'in Napa Vadisi'ndeki villası, Castello Da Vinci'de tutulduklarını söyledi. Dan'la Doktor için bir kaza ayarlanmaya çalışıldığı hususunda söylentiler dolaşıyormuş. O da bundan rahatsız olduğu için beni aramış."

Küçük jet bir hava boşluğuna girince önce hızla yükseldik, ardından da adeta bir çukurun içine düşmüşçesine hızla aşağı hareketlendik. Kilgore bir eliyle tavana tutunarak dengesini korudu.

“Yani,” dedi uçak yeniden dengesini kazanırken. “Bizi Braxton’u ve Zantaus’u durdurma konusunda bilgilendirecek çok şey bildiği için öncelikle Dan’ı kurtarmamız gerek.”

Kilgore kaşlarını kaldırıp, tek tek yüzlerimize baktı.

“Bizler derken tam olarak ne demek istedin, beyaz adam?” diye söze karıştı Rex sonunda.

“Ne yazık ki bu harika bir soru... Tonto.*” Kilgore boğazını temizledi. Yeniden konuştuğunda ses tonu eski rahatlığından uzaktı.

“Bu zor bir operasyon. Eğer başarılı olamazsak, soluğu bizi Napa’da bekleyecek ikinci komutanım Bill Lewis’le birlikte ömrümüzün sonuna dek kalacağım askeri bir cezaevinde alacağım kesin. Bill de ben de bu durumun farkındayız elbette. Ama personelimizi böylesi bir riske atmaya hakkımız yok.

“Ayrıca ne ordudaki kanallarımızdan ne de sivil makamlar aracılığıyla polisten yardım isteyebiliriz. Zira o çok uzun sürer. Gabriel biz bir yanıt alıncaya dek çoktan ölmüş olur. Ayrıca emir komuta zincirinde Braxton’a yardım eden çok sayıda sadık görevli var. Onlardan birinin bu girişimlerimizi duyması son derece kolay olur.”

“Bizden arkadaşını kurtarmak için seninle gelmemizi mi istiyorsun?” diye sordum.

Kilgore başını iki yana salladı. “Bill’le birlikte bu yola baş koyduk. Ama sizden bizi izlemenizi istemiyorum. Burada olmanızın nedeni bu değil. Sizin peşinize düştük, zira Bill’le sizlerin deşifre olduğunuzu görüp, yaşamlarınızın tehlikede olduğuna karar verdik.”

“Yani size borçluyuz, öyle mi?” diye sordu Rex.

“Yanlış, Tonto.”

“Adım Rex, eğer sakıncası yoksa.”

* Tonto: Kurmaca bir Kızılderili kahraman. (Ç.N.)

“Neyse ne,” dedi Kilgore. “Shanker’dan CD’yi almak, Talmadge’i kurtarmak ve de mikrofille ulaşmakla zaten düşünebileceğimden bile büyük işler yaptınız. Bana bir şey borçlu değilsiniz, Rex.”

“Anlaşıldığı kadarıyla, Braxton’u devre dışı bırakamazsak şimdiye dek yaptıklarımızın pek bir anlamı kalmayacak,” dedim. Jasmine devam etmem için beni teşvik ediyordu. “Benim açımdan yapılması gereken tek şey sizinle birlikte Castello Da Vinci’ye gelmek gibi gözüküyor.”

“Medyaya gidebiliriz,” diye önerdi Tyrone. “Ama elimizdekilere rağmen bize kim inanır? Neticede Braxton son derece popüler biri.”

“Ayrıca bize inansalar bile, acaba zamanında mı inanacaklar?” diye ekledi Jasmine. “Ben de Brad gibi düşünüyorum.” Doğrudan ruhumu temas eden bir bakışla yüzüme baktı.

“Jasmine haklı,” dedi Kilgore. Ardından durumun herkes tarafından idrak edilmesi için bir süre susup, bekledi.

“Tamam,” dedi Rex isteksiz bir ifadeyle. Sonra yüzüme baktı. “Ben de varım. Ama sırf annene seni koruyacağıma söz verdiğim için.”

Sahip olduğum yetenekleri bilen biri bu sözlerle kahkahalarla gülerdi ama o bu ifadesinde son derece ciddiydi. Anita ona korkuyla gurur arası bir ifadeyle bakıyordu. Sonra başını sallayarak onu desteklediğini ifade etti.

“Duyarlılığınızı takdir ediyorum,” dedi Kilgore. “Ancak uçuş sona erinceye kadar bunu bir kez daha etraflıca düşünmenizi rica edeceğim. Zira hayati bir karar vermek üzeresiniz. Kaynaklarımız son derece sınırlı ve başarısızlık durumunda sonumuz çok kötü olacak. Ben durumu tüm açıklığıyla size anlattım. Fikrinizi değiştirseniz de anlayışla karşılarım. Bundan sonrası tamamen sizin bileceğiniz bir şey.”

88

Jetimiz yavaşça alçalmaya başladı.

“Benzin,” dedi Kilgore. “Jet bizi hiç durmadan Jackson’a götürüp getirdi ama şimdi aynı yolu bir kez daha gidemeyiz. Bir dakika içinde Texas, Longview yakınlarında bir yere inişe geçiyoruz. Ancak inmeden önce birkaç şeyi tekrarlamamız gerek. Zamanımız çok kısıtlı ve yere iner inmez çok hızlı hareket etmek zorundayız.”

Bizim yanıt vermemizi beklemeden, koridorun diğer tarafındaki bir koltuğun üzerinden alüminyum kaplamalı bir evrak çantası alıp, uçağın arkasındaki katlanabilir bir masanın üzerine yerleştirdi.

“Buraya gelin,” diye seslendi açtığı çantadan çıkaracağı arazi haritalarını, hava fotoğraflarını ve cadde planlarını masaya yayarken.

Ben Jasmine’in hemen yanında duruyor, arada sırada ellerimiz birbirine değince müthiş mutlu oluyordum.

“İner inmez,” diye başladı Kilgore. “Dan Gabriel’i kurtarma operasyonuna başlayacağız. Sonra da Harper’ı ve Zantaus’u durdurmaya çalışacağız. Ama bunu ancak hem bizim hem de başkalarının yaşamı tehlikeye girmeyecekse yapacağız.”

Aynı fikirde olduğumuzu belirtinceye dek yüzümüze baktı.

“Güzel. Şimdi kurallar üzerinde anlaştık. Mecbur kalmadıkça hiç kimseye zarar vermeyecek, kimseyi öldürmeyeceğiz. Yalnızca Dan’ı ve doktoru kurtarmaya çalışıyoruz. Unutmayın aslında karşımızdakiler yalnızca işlerini en iyi şekilde yapmaya çalışan görevliler. Mümkün olduğunca silah kullanmadan bu işi halledelim.

“Son olarak bu operasyonda bilgi almak dışında Birleşik Devletler hükümetinin hiçbir kaynağından faydalanmayacağız. Levazım subayımın başını belaya sokmak istemiyorum. Ayrıca devlet arazisine izinsiz girmek gibi bir davayla da uğraşmaya niyetim yok.”

Uçakta çevreme bakındım ardından Kilgore'a döndüm.

Ne düşündüğümü anlamıştı. "American Express. Kişisel kredi kartım. Önümüzdeki ay nasıl ödeyeceğimi düşüneceğim elbette. Tabii düşünecek halde olursam. Ayrıca Bill Lewis de minibusle ve mobil haberleşme merkezi olarak kullandığımız karavanın ücretini kendi kredi kartıyla ödedi. Ayrıca bizim için biraz da alışveriş yaptı."

Talmadge uykusunda horladı. Anita dönüp ona baktı.

"Şimdi de kişisel görevlere gelelim," diye devam etti Kilgore. "Önce düşündüklerimi söyleyeyim. Eğer karşı çıkarsanız sonra tartışırız."

Herkes sessizce onayladı.

"Anita, sen karavanda kalıp, ona göz kulak olacaksın."

Anita başıyla onayladı.

"Bill Lewis hâlâ Castello Da Vinci'nin güvenlik açıklarını denetlediğimizi sanan ekibinin başında olacak. Bir gelişme olur olmaz bana bildirecek pozisyonda bekleyecek. Bu noktada ekipteki hiç kimse şüphelenmeyecektir. Zira ben geçmişte bu tür yüksek güvenliklili yerlere çok sayıda operasyon düzenledim."

"Rex, sen, Brad ve ben içeri girip, kurtarma işini üstleneceğiz. Jasmine'le Tyrone savaş tecrübeleri olmadığından nispeten güvenli bir yerde, dikkat dağıtma görevi üstlenecekler."

Tyrone kaşlarını çatınca Kilgore başını iki yana salladı. "Her şey yolunda giderse senin için eğlenceli bir planım var."

"Ne gibi?"

"Adli sicil kaydını okudum."

"Deli dolu zamanın işleriydi onlar," dedi Tyrone. "Mahkeme kararıyla da aklandım."

"Evet."

"Ayrıca uzun zamandan beri o tür şeylerle de uğraşmadığım için eskisi kadar başarılı olacak durumda değilim."

Kilgore ikna olmadığını gösterir bir ifadeyle gülümseyip, kaşlarını kaldırdı. “Yalnızca Castello Da Vinci’nin iletişim ağına girip giremeyeceğini öğrenmek istiyorum.”

“Büyük bir ihtimalle onu yapabilirim.”

“Çok kişinin hayatı buna bağlı.”

“İletişim sistemlerinde kablosuz aygıtlar da kullanıyorlar mı?” diye sordu Tyrone.

“Yalnızca konuklar için,” dedi Kilgore. “Gelen ziyaretçilere böyle bir imkan sunuyorlar. Ama bu iletişim koruma kalkaniyla ana ağdan uzak tutuluyor. Ayrıca her şey de şifreli. Konuklar da tek kullanımlık bir kablosuz protokol anahtarı olarak sistemden yararlanıyorlar.”

“Kablosuz protokol anahtarı dediğiniz şeyi kırmak çocuk oyuncağı,” dedi Tyrone. “Hedef sürekli hareket halindedir. Bu da internet korsanlarının hep ilgisini çeker ve sistemi kırarlar. Sistem yöneticisi de hemen yeni bir yazılım geliştirir. Ama genelde kimse güncelleme yapmaz. Zaten yapsalar da korsanlar hep bir adım ileridedir.”

“Ben bu kablosuz ağın en fazla üç yüz veya dört yüz metreden kırılabilmesini sanıyordum,” dedi Jasmine.

“Değişir,” dedi Tyrone. “2004’te Las Vegas’taki korsanlar toplantısındaki yarışmada elli kilometre kadar uzaktaki bir ağa erişmeyi başardılar. Şimdi gelen konukları, Castello Da Vinci’nin çevresindeki kayalık araziye düşününce, sistemlerini çok geliştirmiş olmaları gerektiğini, konukların zayıf sinyal almamaları için de güçlü antenler kullanmalarının şart olduğunu düşünüyorum. Ayrıca bölge sizin söylediğiniz kadar büyükse – Braxton’un da bölgenin her tarafına ulaşmayı isteyeceğini düşününce – içeride aktarıcılarla yansıtıcıların da olması gerektiği kanaatindeyim.”

Longview’a yaklaşırken herkes bir süre sustu.

“Yani, yapabilir misin?”

“Evet,” dedi Tyrone güvenle. “Yapabilirim ama 802. 11g kartı olan iyi bir dizüstü bilgisayara, kabloya, alüminyum folyoya, birkaç tane Pringles kutusuna, gerekli yazılımları indirmek için de hızlı bir internet bağlantısıyla ve birkaç saate ihtiyacım var.”

“Bunları sağlarız,” dedi Kilgore. “Ama unutma kendi servis sağlayıcını artık kullanamazsın.”

“Gerek yok. Kullanacağım yazılım General’in ağını patlatıp, sistemi basit bir internet bağlantısıyla girilebilecek hale getirecek.”

“Ah, Tanrım,” dedi Rex.

“Tamam. Burada sadece birkaç dakikamız var,” dedi Kilgore masadaki haritalara dönerek. Arazi, yollar ve Castello Da Vinci’nin çevresindeki kaleyi andırır güvenlik çemberi gözümüzün önündeydi.

“Adamımız Gabriel’le Harper’ın yerleşkenin altındaki altı fıçı eskitme mahzeninden birinde olduklarına emin. Hiç birinin kilidi yok. Yalnızca dışarıda demir bir sürgü var. Ana girişten her birine doğru uzanan tünellerle ulaşılıyor.

“Kötü haber şu ki içerisi oldukça soğuk. İyi haberse vadinin diğer tarafında büyükçe bir yangın var. Şiddetli rüzgar tüm dumanı şatoya doğru getiriyor. Yani General’in görüşü oldukça sınırlı.

“Daha kötü haber içeride bu gece büyük bir parti olması. Pentagon’dan üst düzey görevliler, uzmanlar filan geliyor. Bu da ekstra güvenlik tedbiri ve ateş etmek istemeyeceğimiz daha çok sayıda insan demek. İçeriye sürekli yemek ve şarap getiren araçlar olacak. Biz de o yolla içeri gireceğiz.”

“Neden şarabı dışarıdan getiriyorlar ki?” diye sordu Rex. “Braxton’un milyonlarca dolarlık şarapla dolu bir mahzeni olduğunu okumuştum.”

“Ama onları içmez,” dedi Kilgore.

“İçmez mi?”

“O bir koleksiyoncu,” dedi Jasmine. “Sadece koleksiyonu toplamakla ilgileniyor. İçmeyle değil.”

“İşte bu delilik,” dedi Rex.

“Bu Braxton’daki beyin hasarının bir belirtisi,” dedim. “Bu toplama çılgınlığına da başından yaralandıktan hemen sonra tutulmuş.”

Pilot inişe geçtiğimizi belirten anonsunu yapınca herkes bir an için sustu. Kilgore’a belgeleri toplamasında yardım ettik. Ardından katlanabilir masanın üzerindeki haritaları da topladı ve geriye yalnızca kırmızı bir dosya bırakarak her şeyi çantaya yerleştirdi. Jet yaklaşan fırtınanın belirtisi olan şimşek sesleri altında hızla alçalmaya başladı.

“İşte,” dedi dosyayı Jasmine’e uzatırken. “Bu senin görevin. Okuyunca Tyrone’a ver.”

Sonra uçak inerken biraz fazla sallanınca Jack Kilgore yerine geçip, kemerini bağladı.

89 Castello Da Vinci’nin fıçı eskitme mağaraları yarım daire biçimindeki bir alana, eski volkanik tepenin hemen içine inşa edilmişti. Şarap yapımcılarıyla seçkin konuklardan oluşan ziyaretçilerin başlarına toz toprak düşmemesi için duvarlar güçlendirilip, kaplanmıştı.

Derinlerden gelen su sızıntısı nedeniyle zemin sürekli ıslaktı. Limousin bölgesi yakınlarında Fransız Meşesi adı verilen bir meşe ağacı türünden imal edilen fıçılarda gelen şarap, tavana dek yükselen ve her biri iki fıçıyı alan raflarda saklanırdı. Rafların hepsinin üzerinde General’in arması yer alırdı. Her bir fıçının üzerine yapıştırılmış, neme dayanıklı bir kağıtta da hasat zamanı, üzümün cinsi, toplandığı yer ve benzeri bilgiler yer alırdı.

Ana mağaranın kaya duvarlarından birinin içine oyulmuş kovukta büyükçe bir meşe kerestesinden imal edilmiş masa vardı. Masanın çevresinde de on iki adet arkalıklı sandalye yer alıyordu. Fıçılardan alınan örneklerin test edildiği, değerlendirildiği, dalkavukluk gösterilerinin sergilendiği, başrahiplerle dünyanın en pahalı üzümlerinden yapılan bu şarapların dünyanın en ünlü şarap yapımcılarıyla dünyanın en güçlü ve en zengin insanlarından birinin yaptıkları anlaşmaya tanık olacak derecede talihli rahiplerin toplandığı bu masanın üzerine çarpıcı derecede şık ve modern bir ışıklandırma sistemi yapılmıştı.

Dan Gabriel bu yüksek arkalıklı sandalyelerden birinde, mahzenin soğukluğundan ürpererek hapsirdi. Belden yukarısı çıplaktı çünkü giysilerini karşısında bacaklarını karnına çekmiş bir halde oturan, Harper'a vermişti.

“Tanrı seni kutsasın,” dedi Harper.

“Umarım.” Gabriel ayağa kalkıp, odada dolaşırken omuzlarını ovuşturdu. Kalın, meşeden yapılmış kapı buradan dışarıya açılan tek çıkıştı ve üzerinde ancak dışarıdan açılacak bir kilit asılıydı.

“Hiçbir şey yok,” diye mırıldandı Gabriel odada bir aşağı bir yukarı dolaşp, silah olarak kullanabileceği bir şeyler araştırırken. Ama ne başka bir çıkış, ne bir alet ne de kaçış için herhangi bir umut teşkil edebilecek bir şey bulabilmişti. “Odada belki yüz kere dolaştım. İşimize yarayabilecek hiçbir şey yok.”

“Hadi şu fıçılardan birinin tıpasını çıkarıp, içmeye başlayalım,” dedi Harper.

Gabriel odadaki son tutunu tamamlayıp, Harper’ın karşısındaki sandalyeye oturdu.

“Olabilir,” dedi Gabriel. “En azından mutlu gideriz.”

“Seçimin bu mu?”

“Fazla bir seçenek yok ki.”

“Bence de,” dedi Harper. “Ama bir seçim yapmamak da seçim sayılmaz mı?”

“Anlamadım?”

“Seçim yapmama kararı kendini olayların akışına, onların senin adına seçim yapmalarına izin vererek başka insanların merhametine terk etmek değil midir?”

“Yapacak bir seçimimiz yoksa ne yapabiliriz ki?”

“Her zaman bir seçim vardır,” dedi Harper. “Ama bazen bunu bulmak için çok dikkatli aramamız gerekir.”

“Doktor, saatlerdir bu lanet olası yerde dört döndüm. Şimdi de karşıma geçmiş felsefi laflar söylüyorsun,” dedi Gabriel öfke dolu bir sesle.

“Bir yanıtlım olmadığı için üzgünüm,” dedi Harper yavaşça. “Ama vazgeçeceksen o zaman bilinçli bir karar ver. Böylece sen, bir başkası değil, bizzat sen, seçimi yapmış, şartları değerlendirmiş, olayların sonucunu ve kendi kaderini kendin tayin etmiş olursun. Sonunda yanlış olduğu ortaya çıksa da kendi kararlarımızın sorumluluğunu almak ve ona göre yaşamak ilahi bir şeydir.”

Gabriel adamın titreyen sesini dinlerken onun şu an içinde bulundukları durumdan mı yoksa elli yıl önceki bambaşka bir olaydan mı bahsettiğini tespit edemiyordu. Büyük ihtimalle ikisinden birden bahsediyor olmalıydı.

“Bak, ters davrandığım için özür dilerim,” dedi Gabriel. “Ama bu konuşma bizim buradan çıkmamıza yardımcı olmuyor.”

“Buradan çıkmak mı senin kararın?”

“Tanrım, doktor!” Gabriel ellerini iki yana açarak ayağa fırladı. “Elbette öyle. Ama Braxton kafasındaki kısa devre yüzünden bir kukla haline gelip, özgür iradesini yitirince benim de kararımı uygulamam güçleşiyor, elbette.”

“Hepimizin kısa devreleri var. Bu bizim özgür irademizin tamamen elimizden gittiğini göstermez ki.”

“Braxton da mı?”

Harper bir süre sessiz kaldı. “Tam olarak değil.”

“Bu durumda ona kaçık diyebilir miyiz?”

Bir kez daha Harper sessizce düşündü. “Bana kalırsa hepimiz biraz kaçığız. Kendi çapımızda elbette. Ama General? Hayır. Yasal anlamda böyle bir durumu yok.”

“Ah, Tanrım,” diye mırıldandı Gabriel odada yeniden volta atmaya koyulurken. “Ah, Tanrım. Ah Tanrım. Bu çok işimize yarayacak bir bilgi işte.”

“Tek söyleyebileceğim beklenmedik seçeneklere de hazırlıklı olmak gerektiği,” dedi Harper. “Özgür irade seçimlere bağlıdır. Ben de yeterince iyi bakarsak daima seçenekler olduğuna inanıyorum.”

“Elbette doktor, elbette.”

90 Güneş tepelerin arkasına doğru çekilip, dumanların arasından devasa bir ateş topu gibi parıldarken Napa Havaalanı’na indik. Hareketli bir kontrplak kutu izlenimi uyandıran koyu renk bir Chrysler minibus inmemizle birlikte harekete geçip, hangara kadar bizi izledi.

Jet durmak için iyice yavaşlayınca Kilgore bizlerden pence-re güneşliklerini kapatıp, uçakta kalmamızı istedi. Ardından da kapıyı açıp, dışarı çıktı.

O anda Jasmine’in eline uzandım. O da aynı anda aynı şeyi yapmak istemiş olduğundan ellerimiz tam ortada buluştu. Böyle-si basit bir temasın nasıl bu derece muhteşem bir enerji yayabildiğine hayret ederek yüzüne baktım. Bu fiziksel temasın derin, saklı gücünü düşündüm. Bedenlerimizin birbirine dokunduğu

o noktada benliğimin en küçük parçalarının, moleküllerin ve atomların hatta kuantum temelli tüm yapının bilinçle bulunduğu varlığımın özünde bu dokunuşu hissetmiştim. İşte o an aşkın ve sevilenin kaybedilme korkusunun bir bıçağın iki keskin ucu gibi yüreğimi dağladığını duyumsadım.

Çok kısa bir süre sonra Kilgore başını kabine uzattı. “Tamam, hadi çıkalım.”

Rex’in Talmadge’i indirmesine yardımcı olduk. Ardından direksiyonda Bill Lewis’in oturduğu minibüse geçtik. Kilgore da gelip, kapıyı kapattı.

“Fazla vaktimiz yok,” dedi Lewis. “İçerideki adamım şarap getiren kamyonetin yaklaşık bir saat içinde General’in şatosuna ulaşacağını bildirdi. Kamyonetin tam zamanında orada olması gerekiyor. Bu hem güvenlik açısından şart koşulan bir şey, hem de bu gece çok sayıda aracın içeri gireceği düşünülürse her bir araç tek tek aranacağından kapıda yığılmanın önlenmesi için zamanlamaya çok önem verilmiş durumda.”

Havaalanının dışında, son derece sıradan, bakımsız bir dizi binanın önünden geçip, 29. Otoyol’da trafiğe karıştık. Ardından da kuzeye, Napa yoluna saptık. Birkaç dakika sonra Lewis büyük bir alışveriş merkezinin otoparkına dalıp, arka taraftaki lacivert renkli Chevy marka büyükçe bir karavanın ve kiralık gibi duran beyaz bir Toyota’nın bulunduğu bölüme yöneldi. Sonra da karavanın yanına park etti.

“Tamam, şimdi mümkün olduğunca soğukkanlı davranalım,” dedi Kilgore. “Bu bölgede trafik çok yoğun ve yolda çok sayıda karavan var. Bu yüzden kimsenin dikkatini çekmeyiz. Herkes minibüste kalsın. Anita, sen Talmadge’i al lütfen.”

Lewis, Talmadge’i minibüsten indirirken Anita’yla Rex de birbirlerine sarılıp, öpüştüler. Ardından Anita gitti.

Sessizliği Kilgore’un sesi bozdu. “Jasmine, sen ve Tyrone kamyonu al.” Cebinden üzerinde çok sayıda anahtarın takılı

olduğu bir anahtarlık çıkardı. “Bunlar kamyonetin. Arka koltukla karavanın yüklüğünde Bill’in senin için tedarik ettiği şeyler var.” Kilgore, Tyrone’a baktı. “Dizüstü, kablosuz erişim kartları da kutularında.”

“Pek güçlü bir konfigürasyonum yok yani.”

“Evet,” dedi Kilgore. “Ama sana güveniyorum. Her neyse, siz ikiniz haritayı ve işaretleri takip edin. Torpido gözünde, güçlü bir walkie-talkie ve ek piller var. Şarjını da çakmaktan yapmak mümkün. Dijital ve şifreli bir sistemi var. Bizimkilerle aynı frekanstan yayın yapıyor. Kamyonete ulaşır ulaşmaz açın ve çok dikkatle dinleyin.”

Jasmine’le Tyrone başlarını sallayarak anladıklarını ifade ettiler.

“Sorunuz var mı?”

Başlarını iki yana salladılar.

“Tamam, haydi harekete geçelim.”

Jasmine bana sımsıkı sarılıp, öptü.

“Seni seviyorum,” dedi bana.

Bu kelimler beni benden almıştı adeta. “Ben de,” diye kekeledim. Yüzüme o Mona Lisa gülümseyişiyle bakınca, bu ifadeyi onu belki bir daha hiç göremem diye düşünerek hafızama kazıdım.

Ardından Tyrone’la birlikte uzaklaştılar.

“Hey, bunları buraya öyle üst üste atmışlar,” dedi Dan Gabriel, fiçıları incelerken. “Hiç sıkıştırmamışlar. Üst üste yığmışlar. Fıçıyı raftan almak için bir tek şu metal parmaklığı yerinden çıkarmak yeterli.”

Gabriel en üsteki fıçıyı sallayınca bütün raftaki fıçılar sanki yere devrilecekmiş gibi sallandı.

“Evet,” dedi Harper. “Her depremde hepsi yere devrilir. Ama şarap işiyle uğraşan insanlar genelde budaladırlar. Bir türlü fıçıları sıkıştırmayı akıl edemezler.”

“Eğer korumaları kapıyı açmaya zorlayacak derecede gürültü çıkarabilirsek bunlardan birini onların kafalarına fırlatabilirim.”

91 Green Island Yolu’nun altından geçen 29. Otoyol’da ilerlerken Rex’le son derece sıkışık bir halde oturuyor, bir yandan da Bill Lewis’in American Express kredi kartı ekstresine 600 dolar eklenmesine neden olan walkie-talkie’lerden gelen konuşmalara kulak kabartıyorduk.

Üzerimize açık mavi yağmurluk, ayaklarımıza botlar geçirmiştik. Başımda da Napa Vadisi Şarap Tüccarları Derneği’nin armasını taşıyan beysbol şapkaları vardı. Ayrıca yanımıza büyük biber gazı spreyleri, elektrik bantları, kablo birleştiricileri, naylon şeritler ve de kalınca, on sekiz santim uzunluğunda bir inşaat demiri almıştık. Bende Lewis’in bir porno dükkanından aldığı kelepçe, Rex de üzeri delikli kırmızı bir halat vardı.

Mississippi’deki sarışından aldığım HK41 yağmurluğumun altındaki silah askımdaydı. Rex de kendi 9mm’lik silahını aynı şekilde kuşanmıştı.

Dört şeritli otobanda yanımızdan hızla geçen bir kamyonet üzerimize su sıçrattı. Yolun sağ tarafı nispeten daha yavaş seyreden römorklu traktörlerle ve kasaları ağzına kadar dolu kamyonetlerle doluydu. Neredeyse her iki veya üç dakikada bir önümüzden Green Island Yolu yönündeki depolara giden ya da oradan geri dönen bir kamyonet geçiyordu. Kilgore burayı tercih etmişti ama bu noktada yol ikiye ayrılıyordu.

“Buradan,” Telsiz kulaklığını Kilgore’un sesi doldurdu. Küçük, mikrofonu devreye sokan düğmeye bastım.

“Hazır.”

Rex yüzüme baktı. “Bu tam bir çılgınlık.”

“Bu yüzden buradayız ya.”

Yürümeye başladığımızda, Rex gülümsedi. Çelik bariyerlerin yanından içeri daldık. Yolun diğer tarafından görülmeyecek biçimde eğilip, beklemeye koyulduk. Birkaç dakika sonra keskin virajı dönen Kilgore’un yeşil minibüsünü gördük. Kilgore yanıımızdan geçti. Ardından frene basıp, minibüsü yolu her iki yönden de kapatacak biçimde tam ortada durdurdu. Aradan iki saniye geçmemişti ki virajı dönen büyükçe bir teslimat kamyonetini gördük. Sürücü yolun ortasındaki minibüsü görünce hemen frenlere asıldı.

Bir taraftan Rex diğer taraftan da ben kamyonete doğru yürümeye koyulduk. Kapılar kilitli değildi bu yüzden inşaat demirine ihtiyacımız olmayacaktı. Ben şaşkın sürücünün üzerine atılıp, onu yana iterken Rex de direksiyona geçti. Sürücünün ayağı debriyajdan aniden çekilince kamyonet sarsılarak stop etti. Rex aracı yeniden çalıştırıp, birkaç saniye içinde de harekete geçirdi.

Sürücü narin yapılı İspanyol asıllı biriydi ve sürekli, “Bana zarar vermeyin! Por favor! Lütfen bana zarar vermeyin! Çocuklarım var benim!” diye bağıırıyordu. İspanyolca dua etti. Bu masum adamı dehşete düşürdüğüm için hayatımın en utanç verici anlarından birini yaşıyordum.

“Sana zarar vermeyeceğim,” dedim Napa’ya doğru uzanan 29. Otoyol’un kuzeyine yönelen Kilgore’u izlerken. Gözlerimden doğru söylediğimi anladığını sanıyorum. Çünkü bir nebze de olsa sakinleşmişti. Bileklerine kelepçe takmama ve ağzını bantlamama müsaade etti. Anita’nın hazırladığı deri altına zerk edilen ilacı hazırlarken korkuyla büzüldü ama sakinleştirici sıvı damarlarına yayılırken hemen rahatladı.

Napa yönüne doğru ilerleyen Kilgore’u takip ettik. Big Ranch ve kuzeye doğru uzanan Silverado yollarından geçtik. Güneydeki Rutherford yakınlarında yoldan uzaklaşıp, arkalarında bisiklet

asma yerleri takılı üç otomobilin arkasına park ettik. Bu araçların sürücüleri büyük bir ihtimalle manzarayı görünce dayanamayıp, araçlarından inip, bisikletlerine atlayarak etrafı gezmeye çıkmış olmalıydılar. Uzaklardaki yangının dumanları buraya kadar geliyordu ama bu Lance Armstrong misali bisikletçileri durdurmaya yetmemişti anlaşılan.

“Herhangi bir sorun var mı?” diye sordu Kilgore kapıyı açtığımda. Başımı iki yana salladım.

“Ne kadar baygın kalacak?”

“Üç belki dört saat,” dedim.

“Güzel,” dedi Kilgore. “Uyandığında biz ya ölmüş, ya cezaevini boylamış ya da büyük kahramanlara dönüşmüş oluruz.

“Bunların hiçbiri iyi değil ki kemo sabe*,” dedi Rex.

Kilgore yanıt vermek için ağzını açıyordu ki Rex adamın omzuna hafifçe vurdu. “Rex. Adım Rex. Son harfi de X.”

“İyisin,” dedi Kilgore, Rex’in omzuna benzer bir yumruk patlatırken. “Tamam. Hadi harekete geçelim Bay X.”

Kamyonet yoldan geçen motosikletlilerin görüşünü engellediğinden sürücüyü minibüse aktarıp, eşyalarımızı da kamyonete taşıma işlemini kolaylıkla gerçekleştirdik. Kilgore minibüsü yolun kenarındaki park yerine çekti. Ardından sürücüyü boğulmaması için yan döndürdük. Sonra baygın olsa da hareket edebileceğini ve bu sırada başını, kollarını, bacaklarını sağa sola çarpabileceğini düşünerek naylon şeritlerle onu hareket edemeyecek şekilde bağladık. Motoru rölantide bırakıp, klimayı da en düşük pozisyona ayarlayarak açtık.

Son olarak da Kilgore siyah bir bilgisayar faresinden daha küçük bir aygıtı minibüsün arka kapısına yerleştirdi.

“O ne?” diye sordum.

* Kemo sabe: Tonto’nun sürekli kullandığı Kızılderili dilinde, dostum anlamına gelen sözcük. (Ç.N.)

“Bir iletişim aygıtı,” dedi Kilgore. “Doğrudan cep telefonuma bağlı. İçinde hareket sensörü ve bir kamera var. Eğer minibüs veya adamımız hareket ederse bir telefon kamerası gibi hemen fotoğraf çekip bana e-posta olarak yollayacak.”

“Güzel,” dedim.

“Ucuz ve basit bir alet. Ne tuşu ne de ekranı var. Cep telefonuna takıp, programlıyorsun. Sesi, hareketi ve ısıyı tespit edebiliyorlar.”

Ona bir şey daha sormak için ağzımı açmak üzereydim ki elini kaldırıp beni susturdu.

“Şimdi oyuncaklardan sohbet etmenin sırası değil. Zamanında kontrol noktasında olmamız lazım.”

Kamyonetin kasasına girip, eşyalarımızı şarap kasalarıyla onları birbirinden ayıran kontrplakların arasına gizledik. Ardından Rex şarap kasalarını dikkatle beni dışarıdan görülmeyecek şekilde çevreme yerleştirdi. Kapının kapandığını ve motorun çalıştığını duydum.

Kamyonet yola koyulurken ben de çocukları olan o İspanyol asıllı adam için, Jasmine için, kendim için, Rex, Anita ve Tyrone için, Kilgore için, Camilla için, Vanessa ve annem için ve bu görevi tamamlayabilmek için sahip olmamız gereken bilgelik ve inayet için dua ettim.

Orada, şarap kasaları arasında zifiri karanlıkta yatarken Camilla, Nate ve Lindsey öldüklerinden beri ilk kez bu kadar canlı bir şekilde gözümün önüne gelmişlerdi. Neredeyse holografik bir keskinlikle onları karşımda görür gibiydim. Ben de bu hayale dört elle sarıldım.

Tyrone mavi kamyoneti Silverado Yolu’nu kullanarak Rutherford’un güneyine yöneltmişti.

“Yarık Kafa General bundan hiç hoşlanmayacak. Hem de hiç!” diye espri yaptı Tyrone.

“Yarık Kafa General konuklarıyla biraz daha ilgilensin. Gösteriye başlamadan önce biraz daha provaya ihtiyacım var.”

“İkimizin de,” dedi Tyrone yandaki yeni dizüstü bilgisayarı işaret ederek.

Küçük, toprak, devasa büyüklükteki asmaların yeni dallar çıkması için budandığı, kesilen dalların geçişi bir hayli zorlaştırdığı yolda ilerlemeye çalışıyorlardı.

“Buradan dön,” diye işaret etti Jasmine. “Sağa.”

Tyrone üzüm bağları arasında, hasat zamanı gelen araçlarla kamyonetlerin geçmesi için açılan dar yola saptı.

“Tamam, dur,” dedi Jasmine.

İnip, arka tarafa geçti ve büyükçe bir Toys R Us poşetini çıkardı. Bu sırada Tyrone da motoru kapatıp, uzaktan kumandalı uçağı monte etmeye çalışan Jasmine’in yanına gelmişti. Bir uçtan bir uca yaklaşık dört metrelik kanatları olan uçağı gövdenin de monte edilmesi gerekiyordu.

“Amma basit yapmışlar,” diye söylendi. “Bana birkaç saat ver de bunlardan ne kadar muhteşem bir şey yapacağımı gör.”

“İki saatin yok,” dedi Tyrone. “Ne senin ne de benim.”

Küçük uçağı metal kutudan benzin doldurmaya koyulan Jasmine yanıt vermedi. Ardından uçağın ve konsolun pillerini yerleştirdi.

“Koltuğumun arkasındaki poşeti getirir misin lütfen?” diye sordu. Tyrone dönüp ona Albertson poşetini uzatıp, Jasmine’in üzerine elektrikli ateşleyici monte edilmiş yarım dinamit lokumunu uçağın kanadının altına yapıştırmasını izledi. Ardından ateşleyicinin kablolarını uçağın pil yerine bağladı. Ancak uzaktan kumandada benzer bir işlem yapmasına gerek yoktu.

Ardından uçağı yolun kenarındaki yüksekçe bir taşın üzerine yerleştirip, motoru çalıştırdı ve gökyüzüne yönelişini izledi.

“Oldu,” dedi Tyrone. “Ben de şimdi kendi işimin başına döneyim.”

“Kapının yanına doğru,” dedi Gabriel raflardan en uzakta-kinin parmaklığını yerinden sökerken. Harper onun ne yapmak istediğini anlayarak gülümsedi.

Gabriel parmaklığı çıkarıp, fıçılardan birini ileri geri sallamaya başladı. Fıçı her seferinde kenara biraz daha yaklaşıyordu. Sonunda içi son derece pahalı sıvıyla dolu fıçı adeta bir bomba sesi çıkararak yere düştü. Bir anda etrafa şarap ve tahta parçaları yayılmıştı.

İkinci fıçı da yere düştü ama ilki kadar şiddetli bir ses çıkarmamıştı. Birkaç fıçı da açılmadan yuvarlanarak kapıya doğru yuvarlandı. O sırada iki adama da yere düşen fıçılardan farklı sesler gelmesi tuhaf gözükmemişti. Fıçılardan birinin ağzı hızla duvara çarpınca açıldı ve içindeki şarap dökülmeye başladı.

“Tamam, böyle çok güzel,” dedi Gabriel bir sonraki rafın parmaklığını yerinden çıkarmaya yönelirken.

92 Arka taraftaki ekşi koku yüzünden boğulacak gibi olduğum anda kamyonet durdu. Arka kapı açılırken bütün gücümle öksürmemeye çabalıyordum.

“Tamam, kasanın altı ve motor kısmı temiz,” diyen bir ses duydum. Konuşan Rex değildi.

“Bu siparişte belirtilenden fazla miktarda şarap var burada,” dedi tanımadığım ikinci sesin sahibi.

“Buradan sonra başka bir yere de teslimatım var,” diye karşılık verdi Rex hazırcevaplılığını göstererek.

Ayak sesleri iyice yaklaştı ve sonra kesildi. Başımın üzerindeki kutu kalktı. Aralıktan içeri vuran güneş ışığında gözlerimi kırptıştırırken HK4’e sarıldım.

Castello Da Vinci’nin biraz kuzey batısında kalan geniş bağın ortasındaki birkaç ağacın altına park etmiş kamyonette Jas-

mine endişeyle walkie-talkie'den duyabileceği birkaç kelimeyi yakalamaya çalışıyordu. Ama henüz hiçbir şey işitememişti.

Zihninden yapması gerekenleri tek tek geçiriyordu. Uzaktan kumandalı dört uçağı da monte edip, benzinlerini koymuş, dinamitleri gövdelerine bağlamış ardından da kamyonetin kasasına yerleştirmişti. Şimdi sırası geldiğinde tek yapması gereken ateşleyici kablolarını bağlamaktı. Şu an park ettikleri yer ilk uçağı test ettiği yere kıyasla biraz daha elverişli bir yer sayılırdı.

Uzakta Braxton'un toplantısına gelen limuzinlerle onlara eşlik eden motosikletli korumaları görebiliyordu. Arkada, kamyonetin arka koltuğunda Tyrone kucağındaki yeni dizüstü bilgisayarının başındaydı.

"Evet!" diye bağırınca birden korktu.

"Ne?" Düşüncelerinin kesilmesine kızmıştı.

"İçerideyim. Braxton'un ağında."

"Kablosuz ağda mı?"

Tyrone başını iki yana salladı. "Direk ağda."

"Dalga geçiyorsun!"

"Hayır."

"Nasıl?"

"Airpwn adlı kablosuz ağlara saldırabilen yeni bir yazılım var," dedi Tyrone. "Bilgi akışını modifiye ediyor. Ağ kablolarımdan biri bir kanalı dinlerken diğeri de o modifiye edilen bilgilere kaynağı tamamen benim bilgisayarım olan yepyeni giriş kodları enjekte ediyor. Üstelik enjekte edilen bu kodlar öylesine gerçek ki aynı şeyi yapmadıkça karşı taraftan birilerinin bunu tespit edebilmesi imkansız."

"Söylediklerinin bir tek kelimesini bile anlamadım."

"Önemli değil," dedi Tyrone. "Önemli olan onların beni bilgi akışlarını izlerken fark edemeyecek olmaları. Şimdi kablosuz ağdan ana sunucuya bağlanıp, tüm sistemi kontrol edebilmem

mümkün. Üstelik hepsi gerçek zamanlı olarak aynı anda gerçekleşecek. Her neyse sisteme yerleştireceğim bir şifre kırıcı sayesinde de almam gereken bilgiyi engelleyebilecek her türlü şifreyi en kısa sürede alt edebileceğim.”

“Kilgore’a artık eskisi kadar iyi olmadığını söylemiştin.”

“Yalan söyledim. O da bunu biliyordu zaten. Dediğim gibi bu yeni bir teknoloji ve çok yetenekli bir kullanıcı için bile tüm delikleri kapatmak gerçekten çok zor. Üstelik burada routerdeki orijinal şifreyi değiştirmekle bile uğraşmamışlar.”

“Peki, bu bize ne sağladı?”

“Kulak ve göz.”

“Nasıl?”

“Ekрана bak.”

“Aman Tanrım!”

Yaşına, Parkinson hastalığına, yorgunluğuna ve yirmi dört saattir hiçbir şey yiyip içmemesine karşın son fıçı da devrilirken Frank Harper, Dan Gabriel’i şaşırtacak biçimde neşeliydi. Servet değerindeki fıçılar birbiri ardına kırılıp, şarap mağaranın derinliklerine doğru süzülürken bir kısmı da ters yöne, kapının altına doğru akmaya başlamıştı.

“Bu mutlaka birilerinin dikkatini çeker,” dedi Harper kapının yanına giderek.

“Umarım çok fazla kişinin dikkatini çekmez,” dedi Gabriel. “Kapının açılabilmesi için oradaki tahta parçalarını toptasak iyi olur.”

93 HK4’ün emniyetini açtım.
 “Şimdi değil, Benny.” Başımın üzerindeki kutunun hareketi durdu. “Burada kuyruk oluyor.” Şarap sandığı yeniden aşağı inerek beni sakladı.

“Pekala,” dedi ses.

Ardından ilk ses, “Her zamanki yerde boşaltın. Ancak gitmeden önce birinin gelip envanteri kontrol etmesini bekleyin,” dedi.

“Anlaşıldı,” dedi Rex.

Arka kapı yeniden kapanınca kamyonet yola koyuldu. Ben de ancak o zaman emniyeti yeniden kapattım. Kilgore’un da aynı şeyi eş zamanlı olarak yaptığını duymuştum.

Birkaç saniye sonra kamyonet yavaşlayıp, döndü ve durdu. Bir dakika sonra da içerisi temiz havayla doldu.

“Uyan aşağılık herif,” dedi Rex.

Arkasında sarı-siyah çizgili yükleme bölümü vardı ama kargo kapılarının çoğu kapalıydı. Uzakta elektrikli bir vincin sesi işitiliyordu. Doğrulup, Kilgore’a da çıkması için yardımcı oldum. Birlikte temiz havayı doyasıya ciğerlerimize çektik.

“Tamam, işe koyulalım,” dedi Kilgore şarap kasalarını kamyonetin arkasına doğru iterken. “Kontrplakları dikkat çekmeyecek şekilde yerleştirelim. Ne kadar masum gözükürse o kadar fazla zaman kazanırız.”

Rex’le birlikte onun komutlarını uyguladık. Ardından telsizi ağzına yaklaştırıp, “İçerideyiz,” dedi.

Ardından kapılarından birini yavaşça yukarı ittikten sonra, her birimiz elimize birer şarap kasası alarak Kilgore’un peşinden karmakarışık yükleme deposuna daldık. Yemek şirketinden gelenler, satıcılar, onlarca dili konuşan beyaz üniformalı çalışanlar, dur durak bilmeden mal indiren vinçler, işçiler, her şeyin en kısa zamanda yukarı taşınması gerektiğini aksi takdirde kanepelerin, buz küplerinin mahvolacağını söyleyip, sağa sola bağırان şefler.

Mavi ceket, asker yeşili pantolon, beyaz gömlek ve fitilli kravattan oluşan üniformalarıyla Braxton’un güvenlik elemanları işleri sıraya sokup, çevreyi denetim altında tutmaya azami çaba gösteriyorlardı. Yüzlerinden öyle bir durumda General’le

konuklarının bu güzel yiyeceklerden mahrum kalacaklarını bilmeseler buradaki insanların çoğunu seve seve öldürmeyi tercih ederlermiş gibi bir ifade vardı.

“Bunu sevdim,” dedi Kilgore kalabalığın içine daldığımız sırada. Sağımızda kamyonların yükleme boşaltma yeri vardı ve insanlar telaşla bir sağa bir sola koşturuyorlardı.

“Ana giriş diğer tarafta,” dedi Kilgore. “Braxton züppe konuklarının çalışanları görüp, canlarının sıkılmasını istemiyor.”

Peşinden servis girişinin serinliğe doğru yola koyulduk.

“Tam orada,” Kilgore uzak köşede, gölgeler arasındaki bir bölümü işaret ediyordu. Bir süre girer girmez durmuş, gözlerimin nispeten loş ortama alışmasını beklemiştik. Güvenlik görevlilerinden biri bir an için bize baktı ardından kendisine en önemli sevkiyatı kendisinin yaptığını, eğer teslimatta bir sorun olursa General’in son derece mutsuz olacağını anlatıp duran, uzun boylu, zayıfça adama döndü.

Kilgore bizi karşı tarafa, alanın en karanlık bölümüne götürdü. Ardından elindeki kasayı duvarın dibine yerleştirdi.

“Burası olmalı.”

Rex’le elimizdeki kasaları onunkinin üzerine koyduk. Şimdi önümüzde loş, upuzun bir mağara uzanıyordu. Her iki yanında da birbirine benzer meşe kerestesinden yapılmış, demir sürgülü kapılar göze çarpıyordu.

“Burada en az yirmi kapı var.”

“Lanet olsun...” diye söylendi Kilgore. “Hadi işe koyulalım.” Dönüp en yakındaki kapıyı itti. Kapı uzun süredir yağlanmadığından müthiş bir gıcırtyla açıldı.

“Tanrım!” dedi Rex. “Umarım içerideki gürültü patırtı devam eder.”

“Yapacak bir şey yok,” dedi tünelin diğer ucundaki kapıya yönelirken. O da en az Kilgore’un açtığı kapı kadar gürültü çıkarmıştı.

“Ben de işe girişeyim,” dedi Rex biraz daha ilerideki kapılara yönelirken. O içeri yönelirken ben de bir sonraki kapıya yöneldim. Şimdi oldukça az aydınlatılmış tünelde kapı gıcırıltıları birbiri ardına yankılanıyordu.

“Dinle!”

Gabriel kapının yanında durup, doğruldu. Parçalanmış fıçının kenara çekmediği son parçaları ayaklarının dibindeydi. Paha biçilmez değerdeki sıvıların oluşturduğu kırmızı sel kapının altına doğru yola koyulmuştu. Kapının arkasından da boğuk da olsa birtakım konuşmalar işitiliyordu.

Harper dikkat kesildi. “Evet, bu güzel olacak.”

Gabriel son kalan fıçı parçalarını ayaklarıyla iterken o da doğruldu. Tam o sırada bir şey Gabriel’in dikkatini çekmişti.

“Doktor?”

“Evet?”

“O duvardaki şey de ne? Bir çatlağa benziyor.”

Harper dönüp baktı. “Duvarda bir çatlak.”

“Bu duvarların taş olması gerekmez miydi?”

Gabriel eğilip, akan şarabın dolduğu yarığa dikkatle bakmaya koyuldu.

“Sence hazırlanman gerekmiyor mu?” diye sordu Harper kapıya bakarak.

“Bir saniye.”

Gabriel yarığın çevresindeki birikintileri eliyle temizledi. Temizledikçe elini içeri daha rahat sokabiliyor, kolaylıkla oyuğu büyütebiliyordu. Ardından sert bir yüzeye temas etti. Onu sertçe çekince de geniş bir oyuk ortaya çıkmıştı.

“Bu da ne?” diye sordu Harper.

“Belki de daha uygun bir çıkış,” dedi Gabriel duvarı kazmaya devam ederken. Dışarıdan gelen sesler yaklaşırken tünelin giriş kısmı da giderek genişliyor, içeriden çıkan taş parçaları or-

tada koca bir yığın oluştururken tünelin derinliklerinden içeriye nispeten daha serin bir hava geliyordu.

“Vay canına!” dedi Gabriel en büyük taşı da çekmeyi başardıncı. şimdi mağaranın duvarlarını güçlendirmek için yerleştirilmiş demir parçalarından birini sökmeyi başarmış, çok daha hızlı hareket etmeye başlamıştı. Son bir gayretin ardından doğruldu. şimdi bir insanın sürünerek de olsa geçebileceği büyüklükte bir tünel meydana gelmişti.

“İşte,” dedi Gabriel, Harper’a. “Geçmene yardım edeyim.”

Dışarıdan heyecanlı birtakım sesler geliyordu. Anlaşılan biri akan şarabı görmüştü.

“Nereye gittiğini bilmiyoruz,” dedi Harper. “Tabii bir yere gidiyorsa.”

Dışarıda kapının önündeki kalabalık artıyor gibiydi.

“Haklısın, Doktor. Ama hayat bu, değil mi? Beklersek zorlu bir dövüşe girişmemiz gerekecek. Ben de şansımızın yaver gitmesi için dua edip, seçimimizi yapmamız gerektiğini söylüyorum.”

Kapının kilidi sertçe oynadı.

Harper, Gabriel’in kendisine uzattığı eli tuttu.

“Akıllıca bir karar, genç adam.”

“Sayende.”

Harper daha ancak yarı beline kadar girmişti ki kapının kilidinin açılma sesi geldi.

“Yürümeye devam et, doktor,” diye bağırdı Gabriel kendisini bile şaşırtacak kolaylıkla bir fıçıyı kaldırırken.

Tyrone’un dizüstü bilgisayarının ekranına Castello Da Vinci’nin güvenlik kameralarından gelen görüntüler birer birer yansırken Jasmine’in ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

“şimdi, dinle.” Kamera görüntüsünün altındaki imleci tıklattı. O anda bilgisayarın hoparlörlerinden sesler gelmeye başladı.

“Her kamera aynı zamanda ses alıcısı.”

“İnanılmaz.”

O sırada walkie-talkie'den Kilgore'un sesi yükseldi. “İçerideyiz.”

“Tamam, bana bir dakikalığına yardım et,” dedi Jasmine Tyrone'a telsize uzanırken.

“Brad ve diğerlerinin şu an nerede olduklarını tespit etme şansın var mı?” Walkie talkie'nin kulaklığını takıp, aleti beline yerleştirerek kamyonetten indi. Tyrone da onu takip ediyordu.

“Hemen değil, umarım,” dedi Tyrone.

“Neden?” Jasmine arka kapıyı açıp, daha önce yerleştirdiği uzaktan kumandalı uçaklardan birini aldı.

“Çünkü ben görebiliyorsam Braxton'un güvenlik elemanları da görebiliyor demektir.”

94 Rex fısıldayarak bizi yanına çağırdı. Kilgore'la neredeyse ıslak zeminde kayıp düşecektik. Havayı hiç tartışmasız, keskin bir şarap kokusu doldurmuştu. Hatta kırmızı şarap. Eğilip, parmağımı sıvıyla ıslatıp dudağıma dokundurdum.

“Henüz yeterince beklememiş.”

Rex başını iki yana sallarken bir kapının sertçe açılma sesini işittik. Ardından güçlü el fenerlerinin ışığı duvarlarda yansımaya ve bulunduğumuz yere doğru hızla yaklaşan askeri botların sesleri duyulmaya başladı.

“Kıpırdamayın!” diye bağırdı biri.

“Buradayım!” dedi Rex kapıya omuz atarken. Kapı açıldığı anda üzerine tahta parçalarıyla şarap yağdı adeta.

“Bu da ne?” diye bağırdı Rex geri çekilmeye çalışırken. Ardından üzerine doğru birbiri ardına fiçiler yağmaya başladı.

“Tanrım, yüce İsa, Kutsal Meryem Ana ve de eşek!” diye bağıırıyordu Rex.

Braxton’un güvenlik görevlileri de bu sırada hızla yaklaşıyorlardı. Dikkatle yarıya kadar açılmış son derece pahalı meşe kapının arkasını görmeye çalışıyorlardık. Braxton’un adamları biraz daha yaklaştılar.

“Eller yukarı!” diye bağırdılar.

Braxton’un adamları koluma yapışırken Rex üzerine yağın fıçılara aldırmadan, yerdeki paha biçilmez enkazın üzerinden atlayarak içeri yöneldi.

Albay William Lewis bir yandan kulaklığından telsiz trafiğini dinlerken bir yandan da ekibinin arasında sakın adımlarla volta atıyordu. Lewis’in birliği onun ‘Yaşlı Adam’la – Kilgore’a taktıkları ad buydu – sık sık temas kurmasına alıştı. Yalnızca şu an Kilgore’un nerede olduğunu bilmiyorlardı.

“Efendim çok garip bir bilgi var.” Lewis hokey ve rugby yıldızı (hem de erkek takımı), mesleğinde hızla yükselen, bilgisayar alanında diploma sahibi, ‘politikacıların askerleri hep itip kakalamasından bıktım,’ diye düşünen ve bu yüzden orduya giren bayan onbaşıya döndü. Onbaşı aynı zamanda ‘Amazon’ lakabından da nefret ediyordu. Bir seksen boy, seksen kilo ağırlıkla devasa bir vücudu olan onbaşının bedeninde gram da yağ yoktu. Bu yüzden de insanlar onun sevmediği lakapları en azından o ortalarında pek kullanmak istemezlerdi.

“Nedir?”

“General’in arazisine izinsiz giriş tespit ettik.”

Lewis sessizce dua etti. “Yanlış alarm gibi bir şey olabilir mi?”

Onbaşı başını iki yana salladı. “Temas kuruldu hatta iki kişi yakalandı bile.”

Lewis başını sallarken sakinliğini koruma gayreti içindeydi.

“Yeter! Kutsal inek, kutsal inek!”

Tyrone kamyonetten inip, arka tarafta ateşleyicileri uçağın devresine bağlamaya çalışan Jasmine’in yanına koştu. Jasmine de ona döndü.

“Güvenlik kontrol ekranı çıldırdı!”

“Göster bana.”

“Gel.” Tyrone arkasında Jasmine’le birlikte bilgisayarın başına döndü. Tyrone ekranı Jasmine’e doğru çevirdi.

“Kırmızı noktaları görüyor musun? Bir dakika önce hepsi yeşildi.”

“Londra metrosunun haritasına benziyor,” dedi soğukkanlı bir ifadeyle.

“Benzer... kısmen şematik kısmen de üç boyutlu.”

“Bunun iyiye alamet olduğunu sanmıyorum,” dedi Jasmine başını iki yana sallayarak. Ardından ekrana dikkatle bakmayı sürdürürken, “Bu küçük imleçler ne anlama geliyor?” diye sordu.

Tyrone bilgisayarı alıp, her ikisinin de rahatlıkla görebileceği biçimde koltukların arasına yerleştirdi. Ardından dizüstü bilgisayarın dokunmatik faresi yardımıyla ekranın kenarındaki imlece tıkladı. O anda ekran görüntüsü değişti ve ekrana bir metin mesajı çıktı.

“Güvenlik kamerası. Bu linki tıklayınca detaylar çıkıyor.”

“Bu bir webcam galiba?” diye sordu Jasmine.

“Ona benziyor. Ağa bağlı bunun gibi yüzlerce kamaraları var. IP temelli sistemlerin çoğunda bunlar vardır artık. Çünkü hem ucuzlar hem de monte edilip programlanmaları çok kolay.”

“IP?”

“Internet protokolleri.” Ekrana biraz yaklaşıp, birkaç tuşa bastı. Bir saniye içinde boş bir koridorun görüntüsü ekranı doldurdu.

“Orada!” diye zaferle bağırdı Tyrone bir kamera görüntüsünden bir başka görüntüye geçerken. Ancak bu zafer duygusu Brad Stone’la Jack Kilgore’u silahlı muhafızlar eşliğinde yürürken görünceye dek sürebilmişti.

“Aman Tanrım!”

95 Fıçı eskitme mağarasının duvarındaki tünele dalar dalmaz Rex cebinden küçük bir LED ışık çıkarıp çevresine bakındı. Burada aşağı doğru inen basamaklar vardı. Diğer yandaki basamaklarsa yukarı çıkıyordu. Rex çevresine dikkatle bakınınca sola doğru ilerleyen ıslak ayak izlerini gördü. Bir süre dışarıdaki gürültüleri dinleyen Rex ardından şaşırtmaca yapmak için önce sağ taraftaki merdivenlere yönelip oraya ayak izlerini bıraktı. Sonra da dönüp, Gabriel’le Harper’ın peşine takıldı.

Umarım doğru bir şey yapıyorumdur, diye düşündü. Ama zaten başka yapacak bir şey var mıydı ki?

Hızlı adımlarla tünelde ilerlerken bir yandan da telsizden birilerine ulaşmayı deniyordu ama çevresini kuşatan bunca kaya yığını arasında bunu yapabilmesi mümkün değildi. Zaten, diye düşündü, Braxton’un adamları da Stone’la Kilgore’un telsizlerine el koymuşlardır.

“Özür dilerim Bayan Anabel,” dedi Rex fısıltıyla.

“Peşimizden gelen birini sen de duyuyor musun?” diye sordu Harper zorlukla işitilebilecek bir ses tonuyla.

“Söylemesi zor,” diye aynı tonlamayla karşılık verdi yaşlı doktorun merdivenleri çıkmasına yardımcı olmaya çalışan Gabriel.

Clark Braxton’un güvenlik görevlilerinin profesyonellikten bu derece uzak oluşları beni şaşırtmıştı. Bileğimi arkadan kelepçelemişler ama fazla sıkmamışlar hatta kollarımı da oldukça ra-

hatsız olmayacağım bir pozisyonda bırakmışlardı. Bir asansörün yanına ulaştık. Asansörün kapıları iki yana açıldı ve kızgın bir boğayı andıran bakışlarıyla, iri yarı bir adamla burun buruna geldik. Bizi getiren adamlar hemen esas duruşa geçtiler.

Adamın bakışları sert ve öfke doluydu. Kilgore’a bakınca bu ifadesi daha da sertleşti.

“Bu sefer çizgiyi çok aştın, Jack. Bundan sonra bir daha asla özgür biri olarak nefes alıp veremeyeceksin.”

Adam geri çekilip, kravatını gevşetirken Kilgore sessizliğini muhafaza ediyordu.

“Onları bodruma götürün,” dedi iri yarı adam. “General onlarla bizzat konuşmak istiyor.”

“Güvenlik kuvvetlerine de haber vermemizi ister misiniz efendim?” diye sordu kollarımı tutan adam.

“Zamanı gelince o işi ben halederim.”

“Efendim?” ses arkamdaki başka bir güvenlik elemanından gelmişti. “Sanches fıçı eskitme mahzenindeki tünele adam yollayalım mı diye soruyor.”

“Ona Jim Clayton’u beklediğimizi söyle. Clayton o eski tünelleri avucunun içi gibi bilir.”

Bunu duymak hiç hoşuma gitmemişti. Ama çok fazla şey öğrenmiştim. Profesyonellerin tutsakların yanında asla söylemeyecekleri isimleri zikretmişler, bilmemem gereken şeyleri rahatça söylemişlerdi. Tabii bu bilginin bana bir faydası olup olmayacağı oldukça kuşkuluydu.

Asansörün kapısı kapanırken aklıma kaza süsü verilebilecek olaylar listesi geliyordu. Özellikle de Kilgore ve benim gibi iki yetenekli asker kaçmaya çalışınca olurdu bu tür kazalar.

“İşte oradalar,” diye işaret etti Tyrone ekranı göstererek. “Şu kameralı asansöre gidiyorlar.” Yandaki imlece tıkladı. Ardından bir sonrakine. “İşte tam oradalar.”

Asansöre doğru yürürken bir an için başını kaldırıp doğru-
dan kameraya bakan Brad Stone'u görünce Jasmine'in korkuları
derin bir kedere dönüştü.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ekrana bakmayı sürdürürken.

Dan Gabriel zifiri karanlık merdivenlerde tutuna tutuna
ilerliyor, bir yandan da peşindeki Frank Harper'ı neredeyse sü-
rüklüyordu. Karanlıkta sürekli çıkıp durdular. Ta ki Gabriel'in
yüzü bir engele çarpıncaya dek. İşte o anda neredeyse dengesini
kaybedip, Harper'ın üzerine düşecekti.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Harper.

"Çıkmaz sokak," diye yanıt verdi Gabriel. "Basamağa otu-
rabilir misin?"

"Evet."

Gabriel umutsuzlukla gözlerini kapattı. Aslında gözlerini
açık tutmakla kapatmak arasında zerre kadar fark yoktu. Her iki
durumda da hiçbir şey göremiyordu. Sonra, çıkmaz yolun arka-
sından ayak sesleri ve konuşmalar işitildi. Gabriel elini duvarda
gezdirince ilk anda duvar sandığı şeyin ince bir metal levha ol-
duğunu fark etti. Bu bir umut olabilir miydi? Kulağını duvara
dayadı. Ama o anda seslerin Braxton'un güvenlik şefine ait ol-
duğunu anlayan Gabriel'in umutları da sönmüştü. Ardından Jack
Kilgore'un sesini duydu.

"Bir şeyler yapmamız gerek," diye fısıldadı Gabriel. "Bir in-
tihar saldırısı bile olsa burada hiçbir şey yapmadan oturmaktan
iyidir."

"Hiçbir şey..."

"Evet, Doktor hiçbir şey kararsız kalmak kadar kötü değil.
Burada böyle oturursak da bizi öldürecekler. En iyisi giderken
yanımda da birilerini götüreyim."

"Ne yapacaksın? Çılgın biri gibi duvarı parçalayıp, çıplak
elle üzerlerine mi saldıracaksın?"

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Hayır,” dedi Harper.

Tam o anda karanlığın içinden ikisini de hayretle donduran bir ses yükseldi.

“Benim var.”

96

“Ah, Tanrım. Şuna bir baksana!”

Bilgisayarın ekranında tavana dek yükselen raflar belirmişti.

“Burası cennet filan olmalı,” dedi Tyrone. “Milyonlarca dolar değerinde.”

“Ve asla içmiyor,” dedi Jasmine başını iki yana sallayarak. Tyrone imleci diğer bölümün üzerine getirip tıkladı. “Bu oda da en az on, hayır on dört kamera var.” Farklı markalar, değişik şişe dizaynları dışında neredeyse tüm odaların şekli aynıydı. Yalnızca asansörün olduğu bölümle, arkada Napa Vadisi’nin de gözüktüğü, oldukça iyi aydınlatılmış büyükçe bir odanın görünüşü farklıydı. O görüntüde de arkada yükselen dumanlar bile göze çarpıyordu.

“Kamera birkaç derece daha aşağı inse neredeyse bizi bile çekecek,” dedi Tyrone.

Jasmine önce başını çevirip, yangına baktı. Ardından yeniden ekrana döndü.

Tyrone önceki görüntüye döndüğü sırada da asansörün kapıları açıldı. Hiçbir şey söylemeden, Jasmine’le birlikte güvenlik görevlilerinin Stone ve Kilgore’u götürmelerini izledi.

“Rex nerede?” diye sordu Jasmine. Ardından, “Bu görüntüler kaydetme şansın var mı?” diye ekledi.

“Sanırım. Neden?”

“Kanıt olarak.”

Tyrone birkaç tuşa dokundu.

“Yalnızca bir şey olursa...” Sustu. “Kötü bir şeyler olursa o aşağılık piçi kışından ağaca çivileyebileceğime emin olmak istiyorum.”

“Anladım,” dedi Tyrone yavaşça. “Lütfen seninle karşı saflara geçmeye karar verirsem bunu bana hatırlat.”

Jack Kilgore’la General Braxton’un şarap mahzeninde, sandalyeye bağlı halde oturuyordum. Yirmi metre yükseklikteki tavana dek yükselen, cilalı, son derece kaliteli malzemelerden yapılmış rafların hepsi şarap şişeleriyle doluydu. Bu rafları tıpkı kütüphanelerde olduğu gibi uzatmışlar, mahzeni çepeçevre kuşatacak biçimde yerleştirmişlerdi. Ön taraftaki cam kapıya dek tüm duvarlar bu raflarla kaplıydı.

Arkamızda iki koruma bekliyordu. Bir üçüncüsü de kapının yanında, bizden aldıkları telsiz, silah ve diğer araç gereçlerimizin oluşturduğu yığının başında nöbet tutuyordu. Üçü de yarı otomatik silahlarını indirmişlerdi.

Sessizlikte yalnızca kendi soluk alış verişlerimizi dinleyip, öylece oturuyorduk. Böyle şeylerin bir daha tadına bakabileceğimden kuşku duyarak çevremdeki paha biçilmez değerdeki şarapların sıralandığı raflara bakıyordum.

Aniden sağ tarafımdaki duvar sallanır gibi oldu. Daha ne olduğunu anlayamadan o duvara monte edilmiş raf yerinden çıktığı gibi büyük bir gürültüyle yere devrildi.

“Lanet olsun!” diye bağırان Rex hafifçe kenara çekilerek rafın altında kalmaktan son anda kurtuldu. Şimdi dengesi bozulup sarsılan diğer raflardan da şişeler birer birer yere düşüyordu.

Yanıımızdaki koruma silahını kaldırıp, o duvara doğru döndü.

Sonra da arkadan, “Bu da ne?” diye bağırان diğer güvenlik görevlisinin arkadaşının yanına koştuğunu gördük. Tüm bunlara neyin sebep olduğunu anlamak için dışarı fırlayıp, asansörün

bulunduğu yere doğru yönelmişti. Ardından bir tıslama sesi ve çığlıklar işitildi. Bunu iki el silah sesi izledi. Başımın üzerinden cam parçaları geçiyor, üzerimize şarap yağıyordu. Kendimi korumak için yere atladım. Şimdi sağıma soluma düşen şişelerden korunmaya çabalıyordum. Arkamızdaki koruma ortağının peşinden bakıyordu. O sırada Kilgore da ayağa kalmaya çalıştı.

“Kıpırdama!” Güvenlik görevlisi silahını Kilgore’a doğrultmuştu. Dikkatinin dağılmasını fırsat bilip, ona doğru sert bir tekme attım. Tam bileğini denk getirmiş, ayaklarını bir anda yerden kesmiştim. Yere devrilirken başını sertçe yerdeki kırık şarap şişelerinden birine çarptı.

Koruma düşerken tetiğe dokunmuş, kurşun karşıdaki cam kapıya isabet etmişti. Bir an sonraysa kapı örümcek ağını andırır biçimde çatlarken korumanın alnından da kan boşalmıştı. Gözlerine akan kanı durdurabilmek için elini kaldırıp, yarasına bastırdı.

Dönüp, Kilgore’un bana doğru tekmelediği korumanın silahını almaya çabaladım.

“Brad!” Rex’in sesi şarap raflarının arkasından bir yerlerden geliyordu.

“Rex?”

“Buradayım!”

Kilgore’la elleri arkadan bağlı insanlar ancak ne kadar hızlı olabilirlerse o kadar hızla koştuk. Köşeyi dönünce bizim kaçtığımızı görerek şaşkınlıkla kalakalan korumanın bakışları altında, yerde alnını tutarak kıvranan korumanın üzerine basmamak için son anda atlayarak ilerledik. İçeri dolan biber gazıyla hepimizin gözleri yaşardı. Diğer korumanın da silahının düştüğünü görüp, o kargaşada silaha bir tekme savurarak uzağa fırlattım.

Diğer yanda Rex’le Dan Gabriel yerde, başından kanlar boşalan güvenlik görevlisini kendi kelepçelerini kullanarak etkisiz

hale getiriyorlardı. Ardından Rex, eğilip, şarap raflarını kendine siper ederek, çift camlı kapıya doğru ilerlemeye başladı. Adamın silahını alan Gabriel de bize doğru koşuyordu.

Rex'in hemen arkasında zorlukla duvara yaslanmış, bize doğru gelmeye çalışan, Frank Harper olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir adam gördüm. Bir bana bir Rex'e bakıyordu. Sonra gülümseyerek, başını yapılanları onayladığını gösterir bir ifadeyle salladı. Başının hareketleri o an için bana hareket edince başlarını sallayan o küçük biblo benzeri oyuncakları hatırlatmıştı.

"Jack!" dedi Gabriel önce Kilgore'un sonra da benim omzuma vururken. "Sen her şeyi başlatan şu Stone dedikleri adam olmalısın. Önce sizi şu kelepçelerden kurtaralım." Yerde gözleri biber gazından görmez hale gelmiş korumanın cebinden anahtarları alıp, kelepçelerimi açtı. Kelepçeyi korumanın bileklerine geçirirken de anahtarları bana uzattı.

"Jack'i de sen çöz."

Hızla Kilgore'un bileklerindeki kelepçeyi çıkardım.

"Arkanı kolla!" diye bağırdı Rex. Ardından onun tetiğe dokunduğunu işittik. Arkamda kırılan şişelerin sesleri yankılanıyordu. Yerdeki korumanın silahını Kilgore'dan önce davranıp aldım ve ateşe hazır duruma getirdim. Ardından bulunduğumuz yere göre nispeten daha karanlık olan, bölüme doğru dönüp hiçbir şey göremeden tetiğe bastım. Yine kırılan şişelerin sesleriyle yere akan kırmızı şarabın şırıltısı duyuldu. Karşıdaki adam ateş edince de hemen yere çömeldim. Bu sırada bir el bombası gibi patlamadan önce şişelerden birinin üzerindeki etiketi okuyacak kadar yaklaşmışım. 1897 Chateau Margaux. Etraf barutla karışık şarabın paha biçilmez hoş aromasıyla kokuyordu. Tabii böyle bir kokunun *The Wine Speculator* dergisinde yapılan hiçbir yorumda yer bulamayacağına emindim.

K'ârşımızdaki adam üzerimize acımasızca kurşun yağdırırken çevremdeki şişeler adeta birer bomba gibi patlıyordu.

Kilgore eğilerek, asansörlere en yakın yerdeki raflara ulaştı. Raftan bir şişe alıp, bana dikkat dağıtmak için diğer tarafa atacağını işaret etti. Ardından da diğer uçtaki Gabriel'in yanına gitmemi belirtti. Yerdeki cam parçalarına ve şaraba basıp kaymak için azami dikkat sarf ederek koştum. Koşuşum beraberinde yeni kurşun seslerini getirirken, ilk hasat ürünü son derece pahalı Bordeaux şaraplarının bir kısmının daha parçalanmasına neden oldu.

Gabriel'in yanına ulaşır ulaşmaz Kilgore şişeyi diğer tarafa fırlattı. Şişe yere düşünce Gabriel'le ortaya çıkıp, yüzü kanla kaplı üçüncü korumayı gördük. Yerde cam kırıkları arasında kıvranıyordu.

“Elindekini at!” diye bağırdı Gabriel. “Seni vurmak istemiyoruz.”

Koruma adeta donakalmıştı ama silahını atmadı.

“Aptalca bir şey yapma!” diye bağırdı Rex diğer taraftan bize doğru yaklaşırken.

Kilgore bana yana doğru yürümemi işaret etti. Onun söylediği tarafa doğru yürüyünce de adamı çok net görebileceğim bir pozisyona geçmiş oldum.

“Haydi,” dedi Kilgore çok daha soğukkanlı bir ifadeyle. “Üç taraftan da çevrildin. İçimizden herhangi biri seni rahatça vurabilir. Sonra üzüleceğin aptalca bir şey yapma.”

Onun kararsızlığının sona ermesini beklerken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor, sessizlikte yere damlayan şarap seslerini dinliyorduk. Sonra televizyonda çok defa duyduğum bir ses adeta ani bir yıldırım düşmesi gibi çevrede yankılandı.

“Aynı şeyi başkası da senin için söyleyebilir, Jack!”

Clark Braxton ve hiç ses çıkarmadan yaklaşmış, M16'larını bize doğrultmuş, kauçuk botlu SWAT üniformalı çok sayıda askerle çevremiz sarılmıştı.

97 “Haydi, biz de kartlarımızı atalım,” dedi Jasmine bilgisayar ekranının başından kalkarken. Tyrone, Braxton’a ve adamın silahlı korumalarına kilitlenmiş bir halde bakıyordu. Jasmine kolunu yakalayıp, çekiştirdi. “Haydi, çabuk ol.”

Tyrone’la Jasmine hızla küçük uçağı havalandırdılar. Gözleri uçakta, elleri kumandanın kontrol kolunda olan Jasmine bir yandan da kamyonetin arkasına doğru ilerliyordu.

“Şimdi pencereden dışarıyı gösteren kamera görüntüsünü aç,” dedi Jasmine. “Neredeyse bizi gösterecek olanı.” Ardından giderek uzaklaşan küçük uçağı baktı. “Uçağı kamerada görünce bana söyle. Ardından da yön tarifine başla.”

Tyrone bilgisayarın başına geçti.

“Ah, lanet olsun,” dedi Tyrone bilgisayarın tuşlarına dokunur dokunmaz.

“Braxton’un yaptığına inanamayacaksınız!”

Takım elbiseli, adeta ayna gibi parlayan deri ayakkabılı, Clark Braxton koleksiyonuna verilen zararı görünce adeta elektrik şokuna kapılmışçasına titremeye başladı. Allak bullak olmuş bir yüz ifadesiyle, ağzını açamadan çevreyi incelemeyi sürdürüyordu.

Braxton’un iri yarı koruma şefi hemen yanında, yükselen dumanlarla batan güneşin görüldüğü pencerenin önünde bize bakıyordu. Bu pencereyi bizi öldürmeye bahane bulmaları gerektiğinde, kaçmaya çalışacağımız nokta olarak göstermeye niyetli olduklarının farkındaydım.

Braxton hasarı gördükçe öfkeleniyor, yumruklarını sıkıyordu. Öfkesi artık dayanılmaz, önlenemez duruma gelmişti. Ve bu yüzünün aldığı biçimden apaçık belli oluyordu. Gözümün ucuyla köşedeki şarap raflarından birinin arkasına gizlenen Rex’i gör-düm.

“Dur!” güvenlik şefi de Rex’i görmüş ve iki korumayı onun peşine göndermişti. Diğerleri bizim silahlarımızı toplarken Rex’le Harper’ın seslerini duydum.

“Haydi!” dedi Rex. “Çabuk.”

“Hayır. Sen git.”

“Kıpırdasana Doktor!”

“Ben çok yavaşım. Sen git.”

“Lanet olsun!”

Rex’in 9mm’lik silahının ardından M16’nın üç kez ateşlendiğini duydum. Ardından bir kez daha 9mm’lik tabancanın sesini işittim.

“Lanet olsun! Vuruldum.” diye bağırdı biri. Rex değildi bu. Güvenlik şefi bir başka adamı oraya gönderdi.

“Tamam,” dedi yaralı adam. “Kurşun geçirmez yeleğime isabet etmiş.”

Ardından başka bir ses. “Duvarda bir delik var. Takip edeyim mi?”

“Olumsuz!” diye bağırdı güvenlik şefi. “Oradan şarap mahzenine gidiliyor. Zaten orada bizinkiler bekliyor. Yalnızca dışarı kimsenin çıkmaması için orada bekle.”

“Emredersiniz!”

Braxton, korumalardan biri Frank Harper’ı çekeleye çekeleye köşeye götürürken yere çömelip, kırık cam parçalarını incelemeye koyuldu. Öyle yavaşça. öyle hüznle hareket ediyordu ki bu tavriya ölmüş yavrusunun cesedini okşayan bir anneyi andırıyordu adeta. Sonra cam parçasını yere atıp, öldürücü bir öfkeyle Harper’a döndü.

“Seni aşağılık, pislik torbası.” Braxton’un sesi titriyor, daha ziyade beddua eden birinin ses tonunu andırıyordu. Ancak Harper’la kolunu sıkı sıkı tutan koruma yanına yaklaştıkça Braxton’un ses tonu da sertleşiyordu. “Seni hain, aptal moruk!”

“Evet, ben aptal bir moruğum,” dedi Harper. Braxton, korma geçmesi için kenara çekilirken başını salladı. “Ve hayatını kurtardığım için de hainim.”

Braxton çileden çıkmıştı. “Seni aptal, lanet olası yaratık! Şu verdiğin hasara bak.” General ayağıyla yerdeki cam kırıklarını sağa sola savurdu. Ardından dönüp, güvenlik görevlisinin kılıfından tabancasını çekti. Braxton yaşlı adamı tam yüzünün ortasından vururken yanındaki güvenlik görevlisi son anda kenara çekilerek kendini koruyabilmişti. Yaşlı adam geriye savrulup, arkasındaki raflara çarparak yere yığıldı. General yere devrilen doktora bir el daha ateş etmişti ama aslında doktor daha yere çarpmadan can vermişti bile.

Bizi tutan SWAT ajanlarının dahi gözleri dehşetle büyümüştü. Zira masum birini hem de bu şekilde öldürmek profesyonel askerlik eğitimiyle zerre kadar bağdaşmıyordu. Kolumdaki baskı bir nebze azaldı.

“Ve sen!” Braxton iri yarı güvenlik şefinin üzerine yürüyüp, silahını adamın göğsüne dayadı. “Bu tür şeyleri önlemen gerekiyordu senin!” Braxton’un öfkeden neredeyse ağzı köpürmüş, beyaz tükürükler saçsa konuşuyordu. “Ama sen bu amatörlerin dünyanın en muhteşem şarap koleksiyonunu mahvetmelerine izin verdin! Şu hale bir bak! Kusursuz bir koleksiyondur. Oysa şimdi...” Braxton öfkesinden konuşamayacak haldeydi. Odada, tüm ekip General’in bu tavrı karşısında şaşkınlığa kapılmış, güvenlik şefiyse ölüm korkusuyla adeta donup kalmıştı. Böylesi bir durum için eğitim almamışlardı.

“Mahvettin! Mahvettin!”

Braxton güvenlik şefine ateş ettiğinde, Gabriel, Kilgore ve ben duvardaki deliğe dalmıştık. Tam köşeyi dönerken General’in yaptıklarını görmeyen iki koruma silahlarını kaldırdı. Hemen bir rafı kendimize siper ettik. Bu sırada General silahını kendisini durdur-

maya çalışan bir güvenlik görevlisine yöneltiyordu. Sonra, General yerde kıvranan adama dönüp tetiği bir kez daha çekti. İşte o anda iki güvenlik görevlisi atılıp, General'e doğru ilerlemeye başladı. Arkamızda, güvenlik elemanlarından birinin yerdeki cam parçalarını eze eze General'i durdurmaya koştüğünü gördük.

Sonra, pencerede, güneş yavaş yavaş batıp, gölgelerin hakimiyeti başlarken, oyuncak bir uçak belirdi. Dönüp, Gabriel ve Kilgore'la en yakındaki rafın altına siper aldık.

Mahzen patlamayla sarsılırken adeta cam ve şarap yağmuru başlamış gibiydi.

98

“Tamam, işte güvenlik kamerası da devre dışı kaldı,” dedi Tyrone, Jasmine koşarak ikinci uçağı almaya giderken.

“Bunu ve bir sonrakini de aynı noktaya gönderelim,” dedi. “Eğer Brad hayattaysa oradan çıkacak bir yol bulur. Belki de tüm güvenlik elemanlarını onun şu an çoktan terk ettiği bölgede toplanmasını sağlamalıyız.” Duraksadı. “Sonra da buradan defolur, gideriz.”

Merdivenlerden koşarak inerken arkamızdaki mahzenden gelen gürültüler de her saniye azalıyordu.

“Neden bu kadar geç kaldın, kemo sabe?”

Rex elindeki LED'le sanki birden yerden bitmiş gibi karşımızda belirdi.

“Yolu göster, Tonto,” diye karşılık verdi Kilgore.

“Buradan, aşağılık herif.”

Aşağıda, mahzenin girişinde de tünelde de yükleme boşaltma bölümünde de bir tek güvenlik görevlisi yoktu. Şarap dağıtım kamyonetlerinden birine doğru koşarken uzaklardan başka bir patlama sesi daha geldi.

“Koşuya mı çıktınız beyler?” dedi Gabriel. “Durun size yolu göstereyim.”

“Koşmaya alerjim var,” dedi Rex. “Ama arkada kalmak daha da alerjik olduğum bir şey.”

Servis bölgesinin dışında, yemyeşil bahçede adeta birbirini itip, kakarak panikle sağa sola koşuşan, önemli insanları gördük. Hepsi sanki Saygon’dan kalkacak son helikoptere binmeye çalışan insanlar gibi panikleydi. Gece giysileri içindeki bu konuklar kendi güvenlik elemanlarının çabasıyla limuzinlerine binip, bir an evvel buradan uzaklaşma çabası içine girmişlerdi.

Karanlık, ağaçlıklı alana dek Gabriel’i takip ettik. Aslında ilk başta dikkati üzerimize çekmemek için yalnızca hızlı adımlarla yürüyorduk ama sonra Siverado Yolu’na doğru yaklaştıkça koşmaya başlamıştık.

Dar bir derenin üzerinden geçip, tepeyi tırmanmak üzereydik ki Rex bizlerden durmamızı istedi.

“Sonunda sigarayı bırakmaya karar verdin mi?” diye sordum.

“Tam bir aşağılıksın sen de,” dedi ve çok da şaka yapıyor gibi değildi. “Aslında şu telsizi alıp, kadınına...” Walkie talkie’nin düğmesine dokundu. “...başaramadığını, söylemek bile istettin ya bana.”

Kulaklığını da çıkarıp, bana uzattı. “Ama lanet olsun ki anene söz verdim, biliyorsun.”

Walkie talkie ve kulaklığı aldım.

Diğer uçta Jasmine vardı.

SONUÇ

Bir grup doktora ve lisans öğrencisi, uzun, plastik masanın çevresinde yerlerini almış, bir yandan notlar tutuyor, bir yandan da duraksadığımda kahvelerinden bir yudum alıyorlardı. Notlarımın son sayfalarına yaklaşırken bazen yüzlerindeki dikkati ve yoğunluğu görünce tedirgin oluyordum.

Bu penceresiz odada, önümüzdeki sonbaharda öğrencilerim olacak grupla, fakültede yüzlerini gördüğüm ama isimlerini kesinlikle hatırlayamayacağım insanların yüzlerine baktım.

“Bunun çok sayıda insan için büyük bir şok olduğunun farkındayım ama kuantum kuramın gerek teorik gerekse uygulama noktasındaki başarıları klasik fiziği tam manasıyla ilkel bir alet seviyesine indirgemıştır. Özellikle bilinç üzerinde çalışırken bu tıpkı bir partikül hızlandırıcıya ihtiyaç duyarken, bir tüfek kullanmak gibi gözüküyor. Sir Isaac Newton’un on yedinci yüzyıldaki bulgularıyla yanlış yönlendirilen bilinç çalışmaları bu nedenle adeta boğazına kadar çamura batmış bir albatrosa benzemektedir.” Bir an için başımı kaldırıp, kapıya baktım. “Bu gerçeği bir türlü kabul etmek istemeyenler yüzünden bilinci anlamamız, incelememiz ve özgür iradenin varlığını tartışmamız güçleşmektedir.”

Büyük, beyaz tahtaya dönerek, kuantum kuramının teknik açıklamalarıyla yani, yarı iletkenler, nükleer bombalar, GPS uydularla ilgili, daha önce yazdıklarımı sildim.

“Kuantum fiziği ve süper sicim kuramı klasik fiziği çok çeşitli açılardan alt etmiştir. Bir; klasik fizik hareket mutlaka yerel, sürekli ve mekanik bir etkiyle sağlanır, der.” Bir yandan dinleyicilerimle göz teması kurmaya çalışıyor, bir yandan da söylediklerimi yazıyordum. “İki; klasik fizik enerjiyle maddeyi ayırır. Bazen eşit kuvvette olsalar bile birbirlerinden kesinlikle ayrılırlar. Ancak gördüğümüz üzere kuantum karmaşıklığı ve süper kumum ilk tezi bütünüyle çürütmüştür. İkinci açıklama da enerjiyle maddenin aslında aynı şey olduğunun ortaya çıkmasıyla çöker. Zira enerji ve madde ya aynı anda vardır ya da aynı anda yoktur. Birbirlerinden ayrı şeyler değildirler.”

“Daha da ötesi, evren bizim düşündüğümüzden çok ama çok daha garip bir yerdir. Çünkü enerji ve maddeyle ilgili bildiklerimiz aslında yüzde doksan altılık bir bölümü ihmal ettiğimiz anlamına geliyor.”

Bu sözlerim üzerine dinleyicilerin kafalarının iyice karıştığını bakışlarından anlamıştım.

“Bir an 2003 yılında NASA ve diğerlerinin yapı taşlarımız olan atomlar üzerinde yaptıkları çalışmaları hatırlayın. Sonuçta, tüm evrenin ancak yüzde dördünün yapı taşının atom olduğunu tespit ettiler.” Dört parmağımı kaldırıp, onlara gösterdim. “Diğer yandan karanlık madde yüzde yirmi üçü oluşturuyor. Geri kalan yüzde yetmiş üç ise karanlık enerjidir.

“Ve şu an bu karanlık madde ve karanlık enerji dediğimiz şeyle ilgili hiçbir şey bilmiyoruz! Bu evrenin bilmediğimiz yüzde doksan altılık kısmının bilincimizi etkilediğinden zerre kadar kuşku yok. Daha fazla öğrendikçe madde ve enerji karşılığına olan bağılılığımız komik hale gelecektir. Sonunda da bu gün tartışmasız gerçekler olarak kabul ettiğimiz yargılarımız değersiz kalacaktır.”

Bir el kalktı.

“Evet?”

“Profesör, biyoloji dersinde neden fizikten bahsediyorsunuz?”

“Çünkü kuantum fiziği, süper sicim kuramı, parçacık fiziği sonsuz derecede küçük olanla sonsuz büyük arasında bir kesişme noktası teşkil etmektedir.”

“Ne gibi?”

“Madde ve enerjinin inanılmaz biçimde ortadan kalkması gibi,” dedim. “Küçük parçalara bakarken ilk anda maddeyle enerji aynı şeymiş gibi gözükür. Ancak ölçeğimizi değiştirip, her seferinde daha küçük parçacıklara baktığımızda uzay-zamanın kendisi tarafından üretilen adına hayalet parçacık ya da isterseniz sicim de diyebileceğiniz bir partikülle karşılaşırız. Parmağınıza bakın.” Sınıftaki herkes parmağına baktı. “Şimdi keratin molekülünü düşünün. Ya da herhangi başka bir molekülü. Şimdi de bir karbon atomuna yoğunlaşın. Şimdi de nötronu düşünün. Bir tek kuarkı yalnızca bir tek kuarkı düşünün şimdi de. Onun ölçebileceğimiz herhangi bir büyüklüğü yoktur. Yalnızca enerjidir ve nerede olduğunu da belirli bir noktadan bakınca tespit etmek imkansızdır. Ancak süper sicim kuramının bazı varyasyonları kuarktaki titreşimlerin bizzat uzay-zaman kökenli olduğunu ileri sürmekte.”

Sınıftakilerin çoğunun gözlerini kapattıklarını gördüm.

“Şimdi bedeninizdeki herhangi bir molekülü ve atomu düşünün. Kendinizi kütlesi olmayan ama bizlere katı, yaşayan ve nefes alan birer organizma gibi gözüken oysa uzay-zaman bulutları arasında salınan bir bütün olarak hayal edin.

“Ayrıca Penrose ve Hameroff tarafından yürütülen çalışmalar ortaya bilincimizin esasını kuantum temelli işlemlerin oluşturduğu yönünde son derece güçlü kanıtlar ortaya koydu. Belki de gerçeklik ve varlık dokusu üzerine inşa edilen uzay-zaman

bağlantısı yoluyla düşüncelerimiz kalıcı olarak değişime uğramakta. Tabii bunu kanıtlamak yani iyi bir kuram değil gerçeğin ta kendisi olduğunu ispatlamak zaman alacaktır.”

“Peki, karanlık enerjiyle bunun ne alakası var?”

“Karanlık enerji ve maddenin uzay-zamanın bir parçası olduğu çok açık,” dedim. “Bu nedenle de bilincimizin işleyişiyle de bağlantısı var.”

“Eğer Penrose ve Hameroff haklıysa,” diye üsteledi öğrenci. “Nasıl oluyor da son derece seçkin bilim adamları onların tamamen yanıldıklarını ileri sürebiliyorlar?”

“Son derece seçkin bilim adamları Kopernik’le Galileo’nun da tamamen yanıldıklarını ileri sürmüşlerdi,” dedim.

Saatime baktım. Ardından başımı kaldırıp, odanın arka kısmına göz attım. Jasmine kapının hemen yanında durmuş, sırtını duvara yaslamış, beni dinliyordu. Derin bir nefes aldım. Bu sırada da kekelemek için azami çaba harcamam gerekti. Saçlarını adeta azizlerin başlarının üzerinde ışığı temsil eden halkalar gibi taramıştı. Darryl Talmadge’in başarılı savunmasını kutlamak için aldığım zümrüt küpeler kulağındaydı. Üzerinde basit, siyah bir elbise, elinde de son derece şık ama bir o kadar da gösterişsiz deri bir el çantası vardı.

“Hepinizin medyadan bildiği üzere, Darryl Talmadge iki gün önce uykusunda vefat etti. Itta Bena’daki cenaze töreni için gidip hemen üzerimi değişmezsem büyük bir ihtimalle gecikeceğim. Eğer karanlık enerji ile ilgili daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız ConsciousnessStudies.org adresindeki notlarıma bakabilirsiniz. Ayrıca Talmadge ve Braxton hakkındaki özgür irade konusuyla ilgileniyorsanız, Bayan Thompson’la yapmış olduğum televizyon mülakatının kayıtlarını da aynı web sitesinde bulabilmeniz mümkün. Aynı şekilde bu notlara Bayan Thompson’ın sitesinden yani MississippiJustice.Org adresinden de ulaşabilir-

siniz. Geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedim Jasmine’in o hoş gülümsemesi altına kapıya doğru yönelirken.

Ofisime doğru hızlı adımlarla ilerlerken Jasmine’in siyah elbisesinin altına giydiği topuklu ayakkabılarının tıkırtıları koridorun parkelerinde çınılıyordu.

“Özür dilerim,” dedim. “Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim.” Saatileme bir kez daha baktım. “Ah, Tanrım. Geç kalmaktan nefret ediyorum.”

Jasmine yüzüme o Mona Lisa gülümseyişlerinden biriyle baktı. Ancak aradan geçen bunca aydan sonra onun bu gülümseyişlerini daha rahat okuyabiliyor, onun tıpkı Sonia’nın, “Of,” demesi gibi farklı anlamları olan tebessümünü daha rahat tanıyabiliyordum. Köşeyi döner dönmez odanın diğer ucundaki Sonia’yı gördük. Mississippi Tıp Fakültesi’ndeki yeni ofisimin kapısında duruyordu.

Sonia’ya doğru yürürken, Jasmine’e karşı hayranlık dolu bakışlarımı yakaladığından, yüzünde son derece mutlu bir ifadenin belirmediğini gördüm. “Geç kalacaksınız, Doktor Stone,” dedi resmi gözükmeye çalışmasına karşın başarılı olamayarak. “Quincy bekliyor.”

“Evet, efendim,” dedim bekleme salonundan hızla geçerek.

“Özür dilerim,” dedim Quincy’e dönüp.

“Yetişiriz,” dedi rahat bir tavırla. “Sakin ol.”

Ona gülümseyip, ofisime daldım ve Vanessa’nın cenazesinde giydiğim takım elbiseyi üzerime geçirdim. Quincy’le ikimizin de çok içtiği, bana eski, kahverengi, içi onun Yargıç ve Vanessa’nın annesi nedeniyle benim yarı amcam olduğunu kanıtlayan resmi belgelerle dolu çantayı verdiği gecedan beri oldukça yakınlaşmıştık. Yargıcın Quincy’nin annesine yaptığı maddi yardımlar sayesinde tüm aile Balance Due’deki sıradan insanlardan çok daha rahat bir hayat sürmüştü. Yargıç aynı za-

manda tüm eğitim hayatları boyunca Vanessa'ya ve Quincy'e de gizlice yardım etmişti.

Bunları Jasmine'den daha az bir şaşkınlıkla karşılamıştım.

“Vanessa, büyükanne ve ben sırtına gerçeklerin çirkin yüzünü yüklememe konusunda anlaşmıştık,” demişti Quincy ona. Ancak ben onun yüzünde aldatılmışlık duygusuyla karışık, siyah bir kadınla beyaz bir çiftçi arasında hayal edebileceğinden çok daha öte bir yakınlaşmanın meydana gelmiş olmasını idrak etmeye çalışmanın güçlüğünü okumuştum.

Bu itiraf aylar boyunca benimle ve Jasmine'le sık görüşmeye çalışan Quincy'le yakınlaşma neden olmuştu.

Quincy hâlâ Mississippi Valley Eyalet Üniversitesi'nde ders veriyordu ama tıpkı Jasmine gibi Jackson'a sık sık gelir olmuştu. Ben de derslerimi, muayenelerimi ve seminerlerimi boş zaman bulabilecek biçimde ayarlamıştım. Cotton Caddesi'nde Steve La Vere'ninkine oldukça yakın bir yerde eski bir ev satın almıştım ve boş zamanlarımı o evi dekore etmeye harcamaktan müthiş zevk alıyordum. Üstelik evim Tyrone'un geri döndüğü benim gönüllü olarak çalıştığım, hastaneden sadece birkaç dakika uzaktaydı.

“Kim kullanıyor,” diye sordum kravatımla pardösüm elimde hızla ofisimden çıkarken.

“Suburban aşağıda,” dedi Quincy. “Rex'le Anita'yı da alacağız, unutma.”

Quincy, Anita'yla Rex'i Madison'daki evlerinden aldıktan sonra kuzeye, I-55 otoyoluna yöneldi. Baharın rengarenk kıldığı çevreyi izleyerek, uzun süre sessizce yol aldık. Yol kenarındaki kızılıcıklar pembe-beyaz çiçekler açmıştı. Diğer ağaçların da içimizde yepyeni umutlar ve beklentiler uyandıracak biçimde tomurcuklandığını görebiliyorduk.

Hala Camilla'nın ölümüne, onun anılarıyla yaşamayı kabullenmeye alışamamıştım. Bu sabahki seminerimin etkisinde,

tanıdığım ve aşık olduğum Camilla'yla hasar görmüş beyninin içine adeta hapsolmuş kişi arasındaki farklılıkları düşünüp duruyordum. Sanki yazılım ve anılar onu o yapan özellikler olarak varlığını sürdürmeye devam etmiş ama donanımdaki arıza nedeniyle ona bir türlü ulaşamamıştık.

Belki de bu Talmadge'in eşinin Alzheimer'inde de aynı durumu meydana getirmişti. Braxton'la Talmadge davasında jüriye en ikna edici düşüncelerimi sarf etmiştim ama içim hâlâ kuşkuyla doluydu.

Mahkeme Talmadge'i Malibu'daki Pacific Hills askeri tesisinde yüksek güvenlikli gözetime aldırmişti. Ben de onun üzerindeki çalışmalarımı sürdürebilmiştim. Braxton'un pahalı avukat ekibiye onu geçici delilik bahanesinden yararlanarak, mahkemenin emrettiği tedavisini sürdürmek şartıyla, cezaevinden kurtarmayı başarmıştı.

Talmadge kansere herkesin umduğundan daha uzun bir süre dayandı.

Harper'ın notları Laura LaHaye'nin ofisinde müsadere edildiğinden bizim için o notlara ulaşma imkanı kalmamıştı. Zantaus fiyaskosu onun, Greg McGovern'in ve Tıbbi Savunma çalışanlarının yüzlerini kızartmıştı ama meslek hayatlarını da sona erdirmemişti. Yamalarla ilgili çalışmalar sonlandırılırken böyle bir çalışmanın en azından Pentagon açısından içerdiği büyük önem dolayısıyla araştırmalar sürdürülemeye devam etmişti.

Dan Gabriel, San Luis Obispo, Cal Poly'deki üniversiteye geri dönüp, su ürünleri alanında çalışmaya başlamıştı. Boş zamanlarındaysa artık "kimyasal asker" olarak bilinen olgunun tehlikelerini kamuoyuna anlatma görevi üslenmiş bir kurum için gönüllü çalışıyordu. "İnsanların bu konuya yeterince dikkat etmediğini düşünüyorum. Sonunda bu yüzden çok acı çekebiliriz."

Jack Kilgore ikinci bir yıldız daha takılıp, Pentagon'da hiç hoşuna gitmeyen masa başı bir pozisyona getirilmişti. O da he-

men emekliliğini isteyip, ikramiyesiyle Oregon, Rogue Nehri kıyısında bir rafting merkezi açmıştı. Jasmine'in benim hâlâ tam olarak anlayamadığım hukuki manevraları ve Kilgore'un emekli olmadan önce yaptığı birkaç telefon görüşmesi sonucunda Rex, her ne kadar kendisi bundan çok hoşnut olmasa da, bir şekilde yasal bir hayat sürebilecek pozisyona gelmişti.

Benzer telefon görüşmeleri ve hukuki manevralar İç Güvenlik idarecilerinin askeri mahkemede oldukça terlemelerine yol açmıştı. John Myers gibi kişilerin ifadeleri ve Tyrone'un Napa'ya yerleştirdiği kameralar Jasmine'i ve beni hem bütünüyle temize çıkarmış hem de tarafımızdan özür dilenmesini sağlamıştı.

Rex tamir işlerini bırakmış, aldığı yeni federal silah satma ruhsatı sayesinde Ross Barnett Bölgesinin oldukça iyi kâr getirebilecek derece geniş bir kısmına hitap eden, orada avlanmak için gelenlere en çok sevdiği 20mm'lik Gatling başta olmak üzere, çeşit çeşit av malzemeleri sattığı bir dükkan açmıştı.

Her fırsatta onun, "Why waltz when you can rock and roll*," tişörtlerinden birini giyiyordum. O da neredeyse her gün eski arabaları ve kamyonetleri havaya uçurmak için bir şeyler arayan birileri onu bulmayı başarıyordu. Bu yüzden de polis tarafından sık sık ziyaret ediliyor, ancak zamanının çoğunu kötü bir geçmişini olduğunu inkar ederek geçirmeye ayırıyordu. Hâlâ çeşitli şüphelerim var ama bana bu konuda bir tek kelime bile etmedi.

Rex bana aletlerini çaldığımız insanların zararlarını karşılama, eski helikopteri tamir ettirme, o korkuttuğumuz İspanyol asıllı şarap teslimatçısı sürücüye kişisel özürlerimi de ekleyerek hoş bir ödeme yapma konusunda çok yardım etti.

I-55 yolu son derece sıkıcıydı. Bu yüzden ben de gözlerim kapalı bir şekilde bunları düşünmeye dalmıştım. Bu düşünceler

* Why waltz when you can rock and roll: 1950'li yılların popüler bir şarkısı. (Ç.N.)

de sonunda beni hatıralarla dolu bir rüya âlemine sürüklemişti. Başlangıçta çeşit çeşit çiçeklerin açtığı, rengarenk bir bahçede, çiçek kokularını ciğerlerime çeke çeke dans ederken bulmuştum kendimi. Tomurcuklanan ağaçların dalları neredeyse iç içe geçmiş, bir dalı izlerken nerede başladığını nerde bittiğini anlamak için çok çaba harcamak gerekir olmuştu. Yine de geniş bir açıyla bakınca hepsi bir bütünü, devasa bir çiçek demetini meydana getiriyordu.

Burasının her bir kuantumun sıralandığı yer olduğunu duyumsadım. Kuantum fiziğinde her bir parçacık uzay-zamanda hareket eder. Durağan gibi gözüken bir parçacık bile aslında zamanın dördüncü boyutunda delicesine hareket etmektedir.

Bu beliren ardından da yok olan hareketler aslında boşlukta bile parçacıkların varlığını ortaya koyan fenomenin varlığını bilimsel olarak ispatlamaktadır.

İşte o anda bir şekilde, nesneleri, hayvanları bir araya getiren bu demetin nasıl oluştuğunu idrak ettim. Bu demetler devasa boşlukta sonsuz biçimde eşleşerek, sonsuz sayıda yumak teşkil ediyordu. Arkama dönüp baktığımda boşluğa tıpkı bir geminin peşi sıra bıraktığı gibi, iç içe geçmiş dalgalar bıraktığını gördüm.

Kuantum bilgisayarlarıyla çalışan bilim adamları kuantum parçacıklarının kendilerine has biçimde bıraktıkları bu izleri kodlayabiliyorlar. Bu von Neumann cebirinin Berkeley matematikçisi Vaughn Jones'un 1987'de tarif ettiği biçimde kullanılışı sayesinde mümkün oldu. Fikir Princeton'daki sicim kuramcısı Edward Whitten ve Microsoft araştırma ekibi görevlileri Michael Freedman ve Alexei Kitaev tarafından benimsenip, geliştirildi. Ve atom altı parçacıkların meydana getirdiği demet kuramının yalnızca kuantum hesaplamalarında işe yaramadığını aynı zamanda da bu demetlerin akıl almaz derecede kararlı olduklarını ortaya koydular. Bu da çok büyük bir sorunun çözümünü, yani

düşük, sıvı helyum ısısında olduğu gibi, kararsız gibi gözüken durumların açıklanmasını sağladı.

Bunun düşünceler ve anılar için de geçerli olduğunu idrak edince sarsılmıştım. Uzay zamanda parıldayan bir matrix dizgesinden bahsediyordum. Tüm bu çizgiler uzay zamanda değişikliğe yol açıyor ama en büyük değişiklik demetler tarafından oluşturuluyordu.

Bir şey dikkatimi dağıttı.

Çizgiler ve matrix ortadan kayboldu.

Yine de elimden geleni yapıp, kuantum demetlerine, beyin hücrelerinin bilincin meydana gelmesi için şart olan kuantum tutarlılığıyla nasıl birleşiyor olabileceğine, tüm bunların uzay zamanla olan bağlantılarına odaklanmaya çabaladım. Bunu başardım!

O sırada Jasmine beni hafifçe sarsıp uyandırdı. Gözlerimi açınca düşünceler adeta kayıp, uzaklaşmıştı. Bir kez daha.

“Sorun nedir?” diye sordu Jasmine yüz ifademi okuyarak.

“Yine aynı büyük rüya.”

“Hatırlıyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Üzülme yine görürsün.”

Jasmine, Quincy, Itta Bena mezarlığına doğru saparken bana sıkıca sarıldı. Önümüzde annemi toprağa vermeme yardım eden aynı yaşlı rahiple aynı eski otomobil vardı. Son gelişimde annemin mezarının üzerine bıraktığım renkli suni çiçekleri gördüm. Nedense uzun zamandan beri ilk kez annemi böyle çok düşünüyordum. Camilla’nın anı biriktirmek dediği şeyin ne olduğunu idrak ettikten sonra hatıralar benim için çok daha önemli hale gelmişti. Sonunda bizlerin aslında anılarımızın birer özeti olduğumuz, bu anılara saygı göstermemizin aslında kendimize ve yaşamımıza saygı göstermek olduğu sonucuna varmıştım.

Quincy, Suburban'ı mezarlığın otoparkına çekti.

Anılar beni iyiden iyiye etkisine almıştı. Bir kez daha Penrose ve Hameroff'u, bilinçle ilgili kuramlarını ve onun uzay zamandaki etkilerini düşünmeye başladım. Eğer haklılarsa, anılarımız da büyük bir ihtimalle kendilerine bu uzay zamanda kalıcı olarak bir yer buluyor olmalıydılar.

“Anılarla bir ilgisi olmalı,” dedim Jasmine’e. “Rüyanın.”

Ya kusurlu donanımımız ve hatırlama noktasındaki eksikliklerimiz nedeniyle erişmekte güçlük çektiğimiz anılar aslında kalıcı olarak uzay zamanda yer alıyorsa? Belki de bu uzay zaman dediğimiz şey Tanrı'nın yüzüdür. O zaman tüm anıların bir arada durduğu yer de cennet ya da ruhumuz olmalı. Ya da ikisi birden.

“Hep neden anılarımıza bu derece sıkı sarılmaya çalıştığımızı anlamaya çalıştım,” dedim. “Aslında anıların çok ama çok önemli olduklarından eminim.”

“Nasıl?” diye sordu.

Başımı yavaşça iki yana salladım. “Bir kanıtım yok. Yalnızca öyle olduğuna inanıyorum. Bunun nasıl olduğunu sorma, lütfen. Çünkü hissettiklerimi kelimelere dökebilecek durumda değilim.”

Suburban'dan indik.

“Anılar yaşamın anlamının bir parçasıdır,” dedim. “Varlığını önemli hale getiren şeydir. Belki de bu yüzden anı biriktirmek ve onlara sıkı sıkı sarılmak çok önemli.”

Açık mezara doğru yürürken pardösümü çıkardım. Üzerlerinde iş tulumlarıyla aynı iki adam, açık mezarın başında ellerinde kazmayla duruyordu. Rahip konuşmaya başladığı anda bizler de mezarın başındaki yerimizi aldık. Rahip yüzümüze bakıp, hafifçe gülümsedi.

“Helen Keller'ın bir sözüyle başlamak istiyorum,” dedi yaşlı rahip. Kanseri belirtisi lekelerin azaldığını görünce, onun

iyi bir dermatologa gitmeye başladığını tahmin ederek mutlu oldum.

“Bayan Thompson,” başıyla Jasmine’e selam verdi. “Bu sözün dikkatimi çekmesini sağlama nezaketi gösterdi.” Titreyen elleriyle, nemli gözlerini kırptırarak cebinden bir not defteri çıkardı.

“Bu her fırsatta söyleyeceğim söz şöyle: Bir zamanlar bağlandığımız ve içten sevdiğimiz kişileri asla kaybetmeyiz. Çünkü bu içten sevgimiz sayesinde onlar bizim bir parçamız olurlar.”

“Amen,” derken gözyaşlarıma mani olmaya çalışmıyordum.

SONSÖZ

Yazan DR. RICHARD A. GABRIEL

(Birleşik Devletler Ordusu Emekli Albayı)

Artık Kahraman Yok: Savaşta Delilik ve Psikiyatri kitabının yazarı

(Dr. Gabriel'le ilgili daha ayrıntılı bilgiyi

sonsözün ardından okuyabilirsiniz.)

Lewis Perdue'nin bu etkileyici son kitabı, KUSURSUZ KATİL, popüler edebiyatın dikkatini modern orduların özellikle de şu an Irak'ta savaşan Birleşik Devletler ordusunun yüz yüze geldiği temel bir soruna çeken ilk eser olarak değerlendirilmelidir.

Modern savaşlar bilhassa yerleşim yerleri civarında meydana gelen çatışmalar yüksek miktarda stres ve korkuyu beraberinde getirmektedir. Bu da Amerikan ordusunu şu an içinde bulunduğu pozisyon itibarıyla oldukça yakından ilgilendiren bir olgudur. Bu stres ve korku çoğu askerde (yüzde seksenden fazla) silah kullanmaktan kaçınma, başka bir insanı öldüremem biçiminde açıklanabilecek doğal içgüdüye sıkı sıkıya bağlanma gibi semptomlar görülmesine yol açmakta. Ancak zaman içinde bu tür korkuların neden olduğu tepki savaş alanında ordunun etkinliğini ciddi derecede tehdit eder hale dönüşmektedir. Ordu da bu tür sorunları geliştireceği kimyasal birtakım ilaçlarla aşma yoluna gider. Ancak bu girişimler doğrudan doğruya askerin insanlık değerlerini zedelemektedir. Perdue bu eserinde bu konuları kamuoyunun dikkatine sunmaya çalışmıştır.

Aslında kimyasallar kullanarak askerlerin korkusunu yenmeye çalışmak son derece eski bir uygulamadır. Hatta Roma

İmparatorluğu'ndan en az iki bin yıl önce, Rusya'nın ortalarında yaşayan Koyak ve Wiros kabilelerinin Amanita muscaria adlı bir mantardan son derece güçlü bir amfetamin ürettikleri, bunun da askerlerin acıya karşı dayanıklılığını ve fiziksel dirençlerini artırdığı bilinmektedir. On üçüncü yüzyılda Haçlılar, korkuyu ve acıyı azalttıkları için haşhaş kullanmaları nedeniyle Haşhaşiler olarak bilinen bir grup Müslüman askere karşı savaşmışlardır. İspanyol komutan Francisco Pizzarro acıyı ve korkuyu bertaraf etmek için kokainin üretildiği koka yapraklarını çiğneyen İnka askerleriyle savaşmıştır. Kurulduğu ilk dönemde Britanya Donanması denizcilere savaş öncesi ve sonrasında rom içirirken, Rus Ordusu her iki dünya savaşında da askerlerinin savaş yeteneklerini artırmak için onlara kedi otu olarak bilinen valeriana bitkisinden yapılan kimyasal bir ilaç vermiştir. Vietnam Savaşı sırasında Amerikan askerleri savaş korkusunu ve stresi yenebilmek için oldukça sık biçimde marihuana, alkol ve eroin gibi ağır uyuşturucular kullanmışlardır.

Ancak modern ordular yaptıklarıyla geçmişte gerçekleştirilen benzeri tüm girişimleri gölgede bırakmışlardır. Modern çağda biyoloji ve kimya alanında gerçekleşen son buluşlarla yeni bir bilim dalı olan biyokimya ortaya çıkmıştır. Bu yeni bilginin ışığında Birleşik Devletler, Rusya ve İsrail askerlerin korkusunu ortadan kaldırıp, onları tam bir öldürme makinesi haline getirecek ilaçlar üzerinde çalışmalar yapmaya başlamışlardır. Ordular arasındaki güç yarışı bundan sonra silah alanında yapılan buluşlarla değil, modern savaş koşullarına tahammül edecek asker yaratmayı sağlayan biyokimya alanında olacaktır. Eğer bu tür araştırmalar başarıya ulaşırsa ki öyle olacağı da gözüküyor, üretilen ilaçlar öldürme ve ölme korkusunu ortadan kaldıracığından doğrudan doğruya bireyin insanlığını, ruhunu etkileyip, değiştirecektir. Kimyasal asker korkunç bir gerçeklik olacaktır.

Kimyasal askerlerin ortaya çıkışı yalnızca savaşın doğasını ve yoğunluğunu etkilemeyecek, aynı zamanda bireyin psikolojisini de bütünüyle değiştirecektir. Kimyasal ilaçlar korkuyu ortadan kaldırma işlevi görürken bireyin zihinsel uyarılarını da etkileyecek, bu da aslında zihinsel kabiliyetinin meydana getirdiği duygulara hâlâ sahip olan ama bunları ne yazık ki artık hissedemeyen bireyler yaratacaktır. Zira yalnızca korku değil, tüm duyguların temelinde gerginlik ve stres yatar. Bu stres duygusunun ortadan bütünüyle kaldırılması bilişsel ve psikolojik kesişme noktalarını doğrudan etkileyerek insani duyguların ortadan kaybolmasına yol açabilecektir. Bundan da bildiğimiz kadarıyla insan ruhu doğrudan etkilenecektir. Ve ortaya kimyasal ilaçlarla oluşturulmuş, kusursuz bir sosyopat çıkacaktır. Sosyopat birey, karşısındaki insana ne yaptığını gayet iyi bilen ama davranışlarının diğerleri üzerindeki etkilerine zerre kadar ehemmiyet vermeyen biridir. Hissedemeyen, kendini karşısındakinin yerine koyamayan ve kimseye saygı duymayan biri. Bu tür kişilikler yaptıkları eylemlerin ne tür sonuçlara yol açacağını bilmelerine (ancak hissedemezler) karşın kendilerine mani olamazlar. Kimseye sadık olamazlar. İnanılmaz derecede bencil, pişmanlık ve suçluluk duyguları hissetmekten ziyadesiyle uzak, eylemlerinin sonuçlarını değerlendirme kabiliyetinden mahrum bireylerdir. Sosyopat birey ancak bilişsel dünyasının yarattığı değer yargılarına tutunarak hareket eder. İnsani duygulara özellikle de empati hissine çok uzaktır. Kimyasal asker de tam bir sosyopat olacaktır.

Korkuyu ve doğal kaçma dürtüsünü ortadan kaldırıncaya başka insanları öldürmek zorunda kalan askerlerin insani değerleri de değişeceğinden, ortaya insan potansiyeli taşıyan ama aslında birer öldürme makinesi olan bireyler çıkacaktır. Zira korkan ve kaçma dürtüsüne göre hareket eden asker öldürme konusunda kusursuz değildir. Araştırmalar askerlerin yüzde 15 ya da en

fazla yüzde 20'sinin silahlarını diğer askerlere karşı kolaylıkla kullanabildiğini ortaya koymuştur. Ancak korkuyu ve acıyı kaldıran kimyasallar, yüzde yetmiş beşlik bir katkı sağlanabileceğini varsaysak bile, savaş sırasındaki öldürme oranının tam yüzde dört yüz artmasına neden olacaktır. Bu öldürme gücündeki artış da doğrudan savaş alanında kullanılan üstün birtakım silahların geliştirilmesini sağlayabilir. Psikolojik olarak savaştan korkan ve cephede yeterince dövüşmeyen askerlerin sayısı hızla azalırken savaş alanlarındaki ölü ve yaralı sayısı da katlanarak artacaktır. Üstelik bu savaşın her iki taraf için de geçerli olacaktır.

Kimyasal askerlerin dünyasındaki savaşlar bildiğimiz savaşlara hiç benzemeyecektir. Şimdiki savaşlarda taraflardan biri ya ölü ve yaralı sayısındaki artıştan ya korkudan ya da yorgunluktan pes eder, savaş alanından kaçır veya teslim olur. Korku ve kaçma dürtüsü insanların gerçek saldırı ve savunma güçlerinin ortaya çıkmasını ve sınırlarını bilmesini sağlar. Ama kimyasal asker korkusuz olduğundan öldürme noktasında sınır tanımayacaktır. Bir kere başlayan bir savaş taraflardan herhangi biri bütünüyle öldürülünceye kadar sürecektir. Korku ve empati en azından katliamları engelleyen bir duygudur. Ölümüne yapılan savaşlardaysa artık durmak için en ufak bir insani neden kalmamış olacaktır. Bir zamanlar çok nadir rastlanan soykırım olayları artık savaşın olmazsa olmaz şartı haline alacaktır.

Korkusuz, kaçma duygusuna sahip olmayan, psikolojik açıdan normalden farklı davranan askerlerin oluşturduğu birlikler son kişi kalıncaya dek teslim olmayacaktır. Bu da saldırı tarafı düşmanın tüm askerlerini öldürmeye zorlayacak, bunun sonucunda da her bir savaş felaket anlamına gelecektir. Teslim olamayan savunmadaki orduyla, teslim ol diye bir öneri getirme kabiliyetinden yoksun saldırıya geçmiş ordu karşı karşıya gelmiş olacaktır. İnsanın insana hissettiği empati duygusunun kaybol-

masıyla yaralıların dahi savaş alanından kurtulması pek mümkün olmayacaktır.

Geleneksel ordulardaki bazı kavramlar da ki kimyasal ordularda anlamını bütünüyle yitirecektir. Cesaret, yüreklilik, dayanıklılık, kendini başkaları uğruna feda edebilme gibi kavramlar ancak insani değerler ortadaysa bir anlam taşımaktadır. Korku ve dayanıklılık noktalarında üstün başarılar gösteren kahramanların dahi neticede akli başlarında bireyler olması beklenir. Cesur adam korkusunu yenebilen kişi olarak tanımlanır. Kendini başkaları için feda etmek de ancak ölümden korkulmasına ama diğerlerinin yaşaması için bunun kaçınılmaz olduğunun idrak edilmesiyle yapılabilecek bir davranıştır. Ama kimyasallar aracılığıyla yenilen korkular tüm bu kavramları değersiz hale getirecektir. Normal, akli başında bireylerin standartları ortadan kalkarken, askerler artık insani hiçbir değer için ölmeyeceklerdir. Yalnızca ölecekler, ölümlerinin ardından silah arkadaşları dahi yas tutmayacaktır.

Kimyasal askerle ilgili ahlaki paradoks da şudur: İyi bir kimyasal asker aslında savaş alanında geleneksel, insani değer yargılarıyla tam olarak psikolojik açıdan hasta diye nitelendirilen kişidir. Aldığı ilaçlar yüzünden sosyopat haline gelmiş, derhal tedavi altına alınması gereken bir bireydir. Geleceğin savaş alanları kendi duygularına, savaş nedenine, amaçlarına duyarsız hale gelmiş ordularla dolup taşacaktır. Hatta savaşın kendisi bile insani değer yargılarıyla yargılanamayacak bir kavram haline gelecektir. Kimyasal ilaçların savaş alanlarına girişi bundan sonraki tüm insani duyguların bulunabilecek yeni ilaçlar için birer deney nesnesi olmaktan başka anlamlarının da kalmayacağını ortaya koyacaktır. Askeri gücün arttırılması için harcanan çabalar bizzat insanlık kavramının varlığını tehdit edecektir. Zira insan mühendisliği olarak tanımlanabilecek bu alanda yapılanlar

henüz gerçekliğin yalnızca bir kısmını teşkil etmektedir. Zira gerekli teknik bilgi her geçen gün daha da gelişmektedir. Böylece her geçen gün komutanlar insani değerlere daha az ehemmiyet vereceklerdir. Bu da eğer Amerikan kamuoyu, basın ve kanaat önderleri tüm bu bahsedilen çalışmaları durdurmak için derhal etkin bir çaba içine girmezse, hepimizi kapkaranlık, kimyasal ilaçların hüküm sürdüğü bir geleceğin beklediği manasına gelmektedir. Lewis Perdue'nin KUSURSUZ KATİL adlı bu eseri Amerikan halkının sorundan haberdar olmasını sağlamak için bu yönde yapılan önemli çabalardan biri olarak algılanmalıdır.

DR. RICHARD A. GABRIEL

Richard A. Gabriel emekli olup, tam zamanlı yazar olarak çalışmaya başlamadan önce, Carlisle, Pennsylvania'daki Birleşik Devletler Askeri Eğitim Akademisi'ndeki, Ulusal Güvenlik ve Strateji Bölümü'nün İleri Tarih ve Siyaset Bölüm Başkanı olarak görev yapan, siyaset ve tarih profesörüydü. Dr. Gabriel daha önce New Hampshire Üniversitesi'yle, Lowell'deki Massachusetts Üniversitesi'nde aynı akademik görevlerde çalışmış, askeri akademiye geçmeden önce de Saint Anselm Üniversitesi'nde ücretli profesör olarak görev yapmıştı. Lisans ve yüksek lisans öğrencilerine dersler vermiş, Askeri kurumlardan bazıları için danışmanlık görevlerinde bulunmuştur. Quantico, Virginia'daki Marine Corps Üniversitesi'nde Ahlak ve Sosyal Bilimler alanında misafir öğretim görevlisi olarak da çalışan Dr. Gabriel halen Daniel Webster Üniversitesi'nde ahlak, sosyal bilimler ve liderlik alanlarında yüksek lisans dersleri vermeyi sürdürmektedir.

Dr. Gabriel siyaset bilimi, antik tarih, askeri tarih, antropoloji, psikoloji, psikiyatri, sosyoloji, ahlak, felsefe ve teoloji

tarihi alanlarında otuz altı kitapla elli sekiz makale yazmıştır. Çok sayıda çalışması çeşitli dillere çevrilmiş, Public Broadcasting Company tarafından hazırlanan televizyon programlarında çeşitli çalışmaları kaynak olarak kullanılmıştır. Dr. Gabriel'in çalışmaları aynı zamanda Discovery, Learning Channel, History Channel adlı kanallarda da çeşitli programlara konu edilmiştir.

Kitapları arasında kaynak eser olarak da kullanılan çalışmaları vardır. A History of Military Medicine (2 cilt, 1992) adlı eseri askeri ilaçlar konusunda yapılmış ilk kapsamlı çalışmadır. Crisis in Command (1978) Amerikan askerlerinin Vietnam'daki performanslarını sorgulayan en geniş eleştirel kaynaktan biridir. The New Red Legions (2 cilt, 1980) ve The Mind of the Soviet Fighting Man (1984) görüşme kayıtları esas alınarak Sovyet askerleri üzerinde yapılmış ilk çalışmalardır. To Serve With Honour (1981) bu yüzyılda Amerikalılar tarafından askeri ahlak üzerine yapılmış ilk bilimsel incelemedir ve Birleşik Devletler'le çok sayıda yabancı ülkede liderlik okullarında temel ders kitabı olarak okutulmuştur. Soviet Military Psychiatry (1985) batıda Sovyet Asker Psikiyatrisi alanında yapılan ilk çalışmadır. Operation Peace for Galilee: The Israeli – PLO War in Lebanon (1984) İsrail – Lübnan savaşının askeri açıdan yapılan ilk analizidir ve konu hakkında son derece etkin bir kaynak kitap olarak kabul görmüştür.

Profesör Gabriel, Brookings Enstitüsü, Askeri Haber Alma Akademisi, CIA merkezindeki İstihbarat Eğitim Merkezi ve Washington D.C.'de Walter Reed Ordu Araştırma Merkezindeki, Savaş Psikolojisi bölümlerinde çalışmalar yapmıştır. Dr. Gabriel Kanada, Birleşik Devletler, Batı Almanya, Çin ve İsrail'deki gerek akademik gerekse sivil ve askeri kurumlarda sayısız seminerler vermiştir. Birleşik Devletler Senatosu önünde tanıklık yapmış, CBS, NBC, CNN ve ABC kanallarında ulusal haber program-

larına konuk olmuştur. Today Show, Crossfire, Nightline ve 60 Minutes katıldığı programlardan bazılarıdır. Dr. Gabriel NBC kanalı ve 60 Minutes programları adına danışmanlık yapmıştır. Ayrıca Hill and Wang ve Greenwood Press adına editörlük görevlerini yürütmüş, yayıncıların çıkardığı siyaset ve tarih kitaplarını denetlemiştir.

Dr. Gabriel'in son kitapları arasında, The Great Battles of Antiquity (1994), A Short History of War (1992), From Sumer to Rome: The Military Capabilities of Ancient Armies (1991), The Culture War (1990), The Painful Field: The Psychiatric Dimension of Modern War (1988), The Great Captains of Antiquity (2000), Gods of our Fathers: The Memory of Egypt in Judaism and Christianity (2001) ve Great Armies of Antiquity (2002) sayılabilir. Dr. Gabriel aynı zamanda Warrior Pharaoh (2000), Sebastian's Cross (2001) ve The Lion of the Sun (2003) adlı üç romanın da yazarıdır. The Military History of Ancient Israel (2003), Subotai the Valiant: Genghis Khan's Greatest General (2004) ve üç ciltlik Ancient Empires at War (2004) son eserleridir.

EK I

WLBT Televizyonu Röportaj kaydı

Sunan: Angela Corbeil

PROGRAM: Southern Sideboards

KONU: ÖZGÜR İRADE VE BRAXTON / TALMADGE DAVALARI

KONUKLAR: Mississippi Üniversitesi Tıp Fakültesinden Profesör

Dr. Brad Stone, Mississippi'ye Adalet adlı Hukuk Kurumu Genel Müdüresi ve Sözcüsü Bayan Jasmine Thompson.

Orijinaliyle aynıdır.

WLBT Televizyonu 3. Kanalı

Mississippi, Jackson

Her hakkı mahfuzdur.

2003

CORBEIL: Southern Sideboards programının bu bölümünün konukları, Mississippi Üniversitesi Tıp Fakültesinden Profesör Dr. Brad Stone ve Mississippi'ye Adalet adlı Hukuk Kurumu Genel Müdüresi ve Sözcüsü Bayan Jasmine Thompson. Hoş geldiniz.

THOMPSON: Teşekkürler

STONE: Sağ olun.

CORBEIL: Başlamadan önce izleyicilerimize bu bölümün iki açıdan son derece özel bir bölüm olacağını söylemek isterim. İlk olarak Dr. Stone ve Bayan Thompson, Darry Talmadge ve Clark Braxton davalarında herkesi şaşkınlığa sürükleyen ifadeler veren kişilerdir. Bana böyle bir söyleşi yapma imkanı verdikleri için kendilerine müteşekkirim. İkinci olarak, bunu bir kavuşma olarak algıladığımı ifade etmem gerek. Zira uzun yıllar önce UCLA'da biyoloji alanında eğitim görmeye başladığım dönemde, derslerimi-

ze Dr. Stone girerdi. O günlerde, Los Angeles'daki PBS televizyonu için hazırlanan bilim programlarında stajyer olarak çalışıyordum. Daha sonra da yani Jasmine'in öğrenciyken, rakibimiz USC televizyonunda haber helikopteri kullandığı dönemde, aynı kanalın haber merkezinde staj yapmaya başladım.

STONE: Sınıftaki iddialı sorularınızı hatırlıyorum.

CORBEIL: Umarım bu sabah aynı şekilde davranma ukalalığı göstermem.

STONE: Rica ederim.

CORBEIL: Teşekkürler. İsterseniz özgür iradenin varlığı ve bilincin biyolojiye ve maddeye üstün gelen kendine has bir gerçekliği olduğu şeklindeki tartışmalı kuramınızı konuşarak başlayalım. Bu fikirlerinizle bilim dünyasından çok sayıda uzmanı üzdünüz.

STONE: İnsanlar temel fikirlerinin yanlış olduğu ortaya çıktığında üzülmürler. Genellikle de fikirlerini gerçek düşüncelerinin arkasına gizleyerek ifade ederler. Sonra da gerçeklerin canı cehenneme derler. Özür dilerim sanırım konuşmamın bu kısmı biplenecek."

CORBEIL: MTV ve hip-hopun bu yeni dünyasında değil.

STONE: Tamam. Ama bunun iyi bir şey olduğundan kuşkuluyum.

CORBEIL: Lütfen devam edin. Özgür irade? Fikirlerinizde diğerlerini bu derece üzecek ne var ki?

STONE: Anlatayım. Modası geçmiş bilim – yani klasik fizik – indirgemecilerle davranışçıların bilincin iki kulağımızın arasındaki organdan rastlantısal bir yanılgı olarak ortaya çıkan bir şey olduğuna ve bunun da adına özgür irade dediğimiz başka bir yanılgıyı doğurduğuna hâlâ inanmaları na neden olmaktadır.

CORBEIL: Bunun ne önemi olsun ki?

STONE: Çok önemli. Zira özellikle son dönemde toplum adalet sistemini bu gelişmeler ışığında inşa etmiştir. Ve...

CORBEIL: Bu neyi değiştiriyor?

STONE: Çünkü bu yeni kavram sorumluluk kavramına yepyeni bir mana yüklemektedir. Her şeyden önce eğer bizler etten, kemikten yapılmış birer insan-makine isek, yaptığımız şeylerden dolayı nasıl suçlanabiliriz ki?

CORBEIL: Bilimin kendilerini desteklediğini ileri sürüyorlar.

STONE: Herkes öyle sanır. Sorun şu ki sımsıkı sarıldıkları bilim artık at arabalarının, namlularından doldurulan tüfeklerin zamanında kaldı.

CORBEIL: Bu biraz sert bir ifade olmadı mı?

STONE: Gerçekler acıtır. Bakın bu kuru bir felsefi tartışmadan ibaret bir olgu değildir. Özgür irade insan dediğimiz varlığın doğrudan özünü ilgilendiren, diğer insanlarla iletişimimizi, hukuktan kişisel güvene kadar tüm değer yargılarımızı biçimlendiren bir kavramdır. Doğruyla yanlış birbirinden ayırabilme gücü, şu ya da bu yolu seçebilme kapasitesi toplumun temel yapı taşlarından biridir.

CORBEIL: Ama Delta'daki General Braxton cinayet davasında ileri sürdüğünüz şey, özgür irade noksanlığı değil miydi? Siz ve Bayan Thompson jüriyi o adamların özgür iradelerinin ortadan kalktığına ikna etmediniz mi?

THOMPSON: Aslında biz tam olarak özgür iradenin var olduğunu ama adı geçen kişilerin fiziksel birtakım metotlarla bu iradelerini ifade etme kabiliyetlerinin engellendiğini ileri sürdük.

STONE: Uzay-zamanı kusursuz bir bilgisayar olarak evrendeki kadiri mutlak bir işlemci olarak düşünün. Bilinçle özgür

iradeyi de bu bilgisayarın yazılımı olarak farz edin. Son olarak da beyninizi, DNA yapınızı, çevrenin, tesadüflerin, diğer fiziksel fenomenlerin etkilerini bir bütün olarak donanım gibi değerlendirin. Tıpkı kişisel bilgisayarınızın girdi-çıkı üniteleri gibi. Mesela bir yazıcı, monitör ya da ne bileyim ses kartı gibi.

CORBEIL: Evrende kadiri mutlak işlemci, Tanrı kavramına bir gönderme gibi geliyor. Ancak asırlar boyunca insanların bir şeyi tam olarak açıklayamayınca işi hemen kutsallarla terk etmeleri diye bir olgu yok mudur? Güneş tutulmaları, depremler, mevsimler, bitkilerin döllenmeleri gibi şeyler örneğin. Ancak bilim sayesinde sonunda tüm bu sorulara yanıt bulmayı başardık. Neden Tanrıyı diğer tüm şeylerden atmışken bu söylemle yeniden sahneye çağırıyoruz ki?

STONE: Neden Tanrıyı sahneye çağırıyoruz? Vatikan'ın ve diğer dinlerin bakış açılarının bilim insanlarının dinsiz olmalarında çok büyük katkısı olduğunu anlıyoruz. Ben de bir dinsiz olarak tanımlanabilirim ama hem Tanrı'ya hem de bilime inanıyorum.

CORBEIL: Ama...

STONE: Bakın. Kuantum fiziği bizim madde diye algıladığımız şeyin uzay-zamanda bir hiçlik olduğunu ortaya koydu. İşte ben de tam o noktada hiçlikle sonsuzluk arasında Tanrıyı görebiliyorum.

CORBEIL: Bense bilimde çözülememiş bir sorunu görüyorum.

STONE: Ne güzel. Siz Tanrı yerine bilime inanmayı seçmişsiniz. Size yanıldığınızı ispatlayamam. Tek isteyebileceğim şey bana da aynı saygıyı göstermeniz olacaktır.

CORBEIL: Elbette.

STONE: Tamam. Yeniden ilk soruya dönelim. Benim bilgisayar benzetmemeden de çıkarabileceğiniz gibi beyin işlemcisi kusursuz bir biçimde çalışıyor olabilir, yazılımda da en ufak bir sorun olmayabilir. Ama yine de bilgisayarın girdi-çıkıtı ünitelerinde birtakım gariplikler gözlemeniz olasıdır.

CORBEIL: Tamam da eğer donanımda sorun varsa özgür iradeye ne oluyor? Bu aslında özgür iradenin olmadığı manasına gelmez mi?

STONE: Belki bazı durumlarda donanım onarılamayacak derecede hasar görür. Ancak Bilişsel Davranış Terapisi – BDT – alanında son yapılan deneyler kalıtımın ve çevresel faktörlerin kulaklarımızın arasındaki organı bazı hallerde olumsuz etkilediğini ortaya koymaktadır. Üstelik bunu biz tam da bir sorunu aştığımızı zannederken yapabilir. Bunu plesebo etkisi dediğimiz, şekerden yapılmış haplarla tedavi ettiğimiz ciddi hastalıkları göstererek kanıtlayabiliriz. Bu da inancın bir şekilde fiziksel etkileri olduğunu ortaya koyar. Oysa klasik fizik böyle bir şeyin olamayacağını ileri sürer. Ancak ben kuantum mekanizmasının tüm bunlara olanak tanıdığına inanıyorum.

CORBEIL: Tüm bunlar çok ilginç ama indirgemecilerle olan ayrım hangi noktada? Neticede mahkemede o adamların özgür iradeye sahip olmadıklarını savundunuz.

THOMPSON: Mahkemede özgür irade yeteneğinin nasıl ortadan kaldırıldığını göstermeye çalıştım. Ben bunu ileri sürerken de Profesör Stone da görülmeyen fiziksel bozulmalar üzerindeki bilimsel bulgulardan bahsetti.

COBEIL: Ama bunu ne kadar ileri götürebilirsiniz ki? Neticede bu neredeyse dükkan hırsızlarından kitlesel katillere kadar neredeyse her suçlunun ileri sürdüğü bahane değil midir?

THOMPSON: Bahaneyle izah arasında çok büyük fark var. Birincisi bir suçlunun kurtulmak için ortaya attığı şeyi kast etmekte. Diğeriyse suç işleyen insanlara karşı gösterdiğimiz tavrı bir kez daha gözden geçirmemizi öneren bir açıklama olarak değerlendirilmeli.

STONE: Toplum kendini koruma hakkına sahiptir. Ancak bu noktada asıl sorun beyninde bir sorun bulunan kişilerle bulunmayan kişilerin aynı suçu işlediklerinde bizlerden aynı karşılığı görmelerinin doğru olup olmadığıdır.

CORBEIL: Bu da oldukça büyük bir ulusal tartışmanın konusu. Braxton gibi biri herkesi bu konuda düşünmeye itti. Acaba bu adamlar gerçekten suçlular mı? Braxton gerçek bir deli mi yoksa çok zengin olduğu için mi paçayı sıyırdı?

THOMPSON: Her iki sorunuza da evet yanıtını vermek mümkün. Ancak tüm bunlara karşın bence Braxton ve Talmadge'in cinayet işleyip işlemediklerini, vatan haini olup olmadıklarını sorgulamak yerine onların hasarlı donanımlarının izin verdiği ölçüde yapabileceklerinin en iyisini yapıp yapmadıklarına ve adalet mekanizmasının onlar hakkında nasıl bir karara varması gerektiğine odaklanmak gerekir.

CORBEIL: Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Kısa bir aradan sonra konumuz dış görünümün iş yerinde başarıya etkileri olacak. Manikür nasıl bir fark yaratıyor?

PROFESÖR

BRADFORD STONE

Seminer Notları

Mississippi Üniversitesi Tıp Fakültesi

Bilinç Çalışmaları 532:

Karanlık Enerji ve Kuantum Fiziğindeki Hatalar

Heisenberg belirsizlik ilkesi kuantum seviyede bir sistemi gözleminin sistemi değiştirdiğini söylemektedir.

Bu da bizim bir sistemin durumunu veya gözlemimizden önceki halini asla bilemeyeceğimiz manasına gelir. Bilinçle ilgili çalışmaların da benzer paralellikler gösterdiği açıktır. Zira bilinçle ilgili bir araştırma yapılırken üzerinde çalışılan denek de bundan etkilenecektir.

Heisenberg'i ve kuantum paradoksunu aklınızda tutup, dalgalarla parçacıkları birleştirmeye çalışan sarmal matematiksel dönüşümü bilhassa da bu konuda yapılan çalışmaların en ünlüsü olan Schroedinger'in dalga fonksiyonlarının çöküşünün yol açtığı denge konusundaki araştırmalarını hatırlayın.

Kuantum seviyedeki parçacıkların ve dalgaların davranışları üzerindeki tüm çalışmalarımız aslında son derece kusurlu bir takım deneylerden elde ettiklerimiz üzerine bina edilmektedir. Yani bu, temelde duyularımızın ve dünyayı algılamamızın doğrudan deneylerle ölçülemeyeceği manasına gelmektedir. Daha da ötesi bizler ancak deneylerin sonuçlarını gördükten sonra davranışlarımızı yorumlayabiliyoruz. Bu da bize aslında kuantum seviyede bir şey bilmemizin olanaklı olmadığını ortaya koymaktadır. Yapabileceğimiz en iyi şey deney ortamında dolaylı gözlemler yaparak çeşitli yorumlarda bulunmaktan ibarettir.

Böylece bilginin çöktüğü ve Schroedinger'in hızla konu dışına çıktığı bir noktaya ulaşırız.

Bu da dalga-parçacık ikiliğiyle sarmal matematiğin bu iki yapısının kötü tasarlanmış deneylerin neden olduğu çarpık yorumlardan kurtarılıp, uzlaştırılmaları gerekliliğini ortaya koymaktadır.

[Tahtadaki 1 numaralı grafik deneydeki bulgulardan meydana getirilmiştir. Grafikte ışık parçacık olarak belirmektedir.]

[Tahtadaki ikinci grafik başka bir deneydeki bulgulara dayanarak oluşturulmuştur. Burada da ışık dalga gibi davranmaktadır.]

Aynı şeyi elektronlarla yapınca da aynı sonuca ulaşırız. Bu da bizi ışığın madde olarak düşündüğümüz parçacık gibi davranıldığı ya da maddenin yani elektronun ışık dalgaları gibi davrandığı noktasına ulaştırır. Kontortionist matematikteki bu paradoksal ikilik kuantum fiziğini de etkilediğinden bilincin kuantum seviyedeki bağlarını anlamamızı da güçleştirmektedir.

Manidar bir şekilde bu dalga – parçacık ve madde – enerji ikilemlerini gösteren deneylerin sonuçları zaten inandığımız kuramı kanıtlamak amacıyla kullanılırlar. Çünkü bir kurama inandığınızda bilinçli veya bilinçsiz bir şekilde deneylerinizi o kuramı doğrulayacak biçimde tasarlıyorsunuz. Bir kurama ikna olur olmaz diğer tüm düşüncelere kapılarınızı sımsıkı kapatırsınız. Ardından deney sonuçlarınızı kafanızdaki kurama uyacak biçimde yorumlarsınız. Neden bilim insanları önceden tasarlanan kurama uymayan birçok veriyi göz ardı ediyorlar sanıyorsunuz?

[Tahtadaki üçüncü grafikte X-Y koordinat tablosunda kesişim noktasından başlayan yay uzaklaştıkça noktalı hale dönüşmektedir.]

Hepinizin bildiği üzere gözleme dayalı çok sayıda deney kuramla ters düşmesine rağmen ve kuramın şüpheli hale gelmesine

neden olmuş olsa da biz göz kararı bir kural çıkarıp, sistemimizin yine de aşağı yukarı işlediğini ileri sürmekten vazgeçmeyiz. Ama bu göz kararı mantığı konu matematik olunca pek işlemez. Zaten denklemlerin çoğunun böyle arapsaçı gibi olmasının nedeni de bu zorlamadan kaynaklanmaktadır.

Elde edilen verilerden istediğimiz yaklaşık açıklamaya uymayanları atarız. Bu yaptığımızı da mantığa bürümek için deneysel hata, rastlantısal uyumsuzluk, araç gereç hatası gibi şeylere sığınırız. Ama neticede ortaya çıkan şey gerçeğin kendisi değil yalnızca başlangıçta kanıtlamayı umduğumuz şeyin kaba bir yaklaşık değeridir.

Şöyle bakalım. Deneyi istediğimiz sonucu alacak biçimde tasarlarız. Tasarımımız bu yönde işlerse parçacık diğer yönde işlerse dalga sonucuna ulaşır. Ve biz deneyleri ancak beklentilerimizi karşılayacak biçimde tasarlamayı sürdürürüz.

Hepimiz bugünün sorularına dünün deneyleri ve o deneylerden meydana getirilmiş kuram ve denklemlerden yararlanarak yanıt vermeye mahkûmuz.

Üçüncü yol hiç denenmemiştir. Atılan verilere bakıp, onların neden kuramı desteklemediğine bir bakın. Belki de o zaman tüm kuramları ve matematiği o öksüz verileri de kapsayacak biçimde yeniden elden geçirmemiz gerekecektir. Yeni teknolojiler ve deney metotları bunu yapabilmemize olanak vermektedir. Böyle bir şeyi yapınca dalga – parçacık ve madde – enerji paradoksunun ortadan kalkacağına inanıyorum. Zira gerçeğin filin kuyruğuyla hortumu altında gizlendiğine ve bizim doğru yere bakıp, doğru soruları sormayı beceremediğimizden gözden kaçtığına inanıyorum. Bunu yapınca matematiğin çok daha basit ve şık hale geleceği kanaatindeyim.

Deneyleri paradoksal ikiliği pekiştirecek biçimde tasarlamamızın son derece insani bir şey olduğu inancındayım.

Dünyayı duyularımızın izin verdiği ve bizim de hayatta kalmamızı sağlayan algı verilerimiz aracılığıyla kavrarız. Bu algılarımız bizim gerçekliği nasıl kabul edeceğimizi de biçimlendirir. Bizler de deneylerimizi bu düşüncelerimizi doğrulayacak biçimde tasarlarız. Ancak karanlık enerji, kuantum karmaşıklığı, belirsizlik, uzay-zamanın devasa karakteristik yapısı ki bu bize 11 boyutlu bir dünyada yaşadığımızı gösterebilir, bizim duyularımızla kurduğumuz gerçekliği alt üst edebilir.

Duyularımız bizim nesneleri kolayca madde ve enerji olarak tanımlayabileceğimiz biçimde gelişmiştir. Eğer katıysa madde-
dir. Eğer ısıyı hissedebiliyor, ışığı da görüyorsa enerjidir. Bunları bizim gerçekliğimizin temel elementleri olarak kabul ederiz. Ve insan doğası gerçeği deneyleri de bu düşüncesini doğrulayacak biçimde tasarlar. Ancak kuantum seviyede madde ve enerjinin aynı anda hem parçacık hem de dalga olduğunu biliyoruz. Bu da onların madde, enerji, parçacık veya dalga olmadıklarını tamamen yepyeni, gizli, çok daha temel bir şey olduklarını ortaya koymaktadır.

Gözlemlerimiz sonuçları ancak madde, enerji, dalga ve parçacık olarak görmeye tasarlandıkları için sakattır. Bu nedenle deneylerimizi kesinlikle hiç bilmediğimiz, farklı sonuçlar da ortaya koyacak biçimde tasarlamamız gerekmektedir.

Onaylanmamış veriler karanlık madde (evrenin % 23'ü) ve karanlık enerji (evrenin % 73'ü) konularını kapsamaktadır. Bu nedenle de tüm fizik hatta bilim yalnızca evrenin % 4'ü üzerine bildiklerimize dayanarak inşa edilmiştir.

Doğa, madde ve enerji üzerine inşa ettiğimiz bugünkü bil-
gimiz şu bildik eski fıkradaki adamın durumunu andırmaktadır. Adam anahtarlarını karanlık bir yerde düşürüp kaybetmiştir ama kaybettiği yerde değil aydınlık olan iki sokak aşağıda aramaktadır. Zira anahtarlarını kaybettiği yerde bir şey görmesi mümkün

değildir. Eğer elimizdeki % 4'lük bilgiye dayanarak deneylerimizi kurmayı sürdürürsek evrenin % 96'sını oluşturan bilgiye hiçbir zaman erişemeyeceğiz demektir.

Karanlık enerji ve maddeyle ilgili tuhaf gibi gözükten veriler gerçekten bizlerin anahtarımızı aradığımız aydınlık bölgeden loş alana yaklaşmamızı sağlayacak mıdır? Sonunda araştırmalarımızı o yöne çevirmemiz matematiği Schroedinger ve diğerlerinin çizdiği karmaşıklığı kavramamızı sağlayacak biçimde tasarlanabilecek midir? Ve de sonunda bu bilgimiz bize karanlık madde ve enerjiyle ilgili ne söyleyecektir? Bilimsel olarak onların var olduklarını biliyoruz ama meydana çıkaramıyoruz. Acaba bildiğimiz maddenin içinde ve çevresinde de var mıdır? Bilinç üzerinde nasıl bir etki göstermektedirler? Ve de hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir şey üzerinde nasıl bir deney hazırlayabiliriz?

Kimse bu soruların yanıtlarını bilmiyor. Ancak yalnızca % 4'lük bilgisine sığınan ve geri kalan bilgiyi görmezden gelerek fizikte kesinliği, belirliliği savunan bir bilim insanının yalnızca kibirli olduğunu değil aynı zamanda şaşırtıcı derecede bir karamahil olduğunu da söylemek zorundayız.

Bu bilinç alanıyla da doğrudan ilgili bir konudur. Kuantum kuramı her bir parçacığın, her bir enerji kuantumunun adı ne olursa olsun, gözlemlendiği ana dek sonsuz sayıdaki olasılık içinde, tanımlanmamış bir halde bulunduğunu ortaya koyar. Gözlem yapıldığındaysa parçacık dalga fonksiyonlarını yitirir ve bu da sonsuz sayıdaki olasılığın gözlemlenmiş bir tek duruma indirgendiği manasına gelir.

Bilincimizin gelecek ifadesini tüm olasılıkların bir bütünü olarak tanımladığını ileri sürüyorum. Gözlemlendiğimiz 'şimdi' ise zamanın küçücük bir kesitidir ve dalga fonksiyonunu yitirmesiyle meydana gelmiştir. Başka bir ifadeyle bilincimiz bu dalga-fonksiyonunun parçalanması üzerinde dolaşmakta ve bu

da bizlerin geçmişten geleceğe doğru ilerlememizi sağlamaktadır.

Her bir kararla bu dalga fonksiyonlarında parçalanma meydana getirmiş ve diğer olasılıkların her birini yok etmiş oluruz. Ancak verdiğimiz bu karar hâlâ önümüzde sonsuz sayıda olasılık uzandığı manasına gelmektedir. Sonra yeni bir karar daha veririz. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. Her bir karar uzay-zamanda kalıcı, silinemez izler bırakır.

Sonuç olarak tüm bunların insan için ne anlamı vardır? Bu bizlerin kuantum parçacıklarının olası tüm dalgalarının meydana getirdiği bir yığın olduğumuz anlamına gelir. İçimizde sonsuz sayıda elektron, proton, nötron vardır ve her saniyede milyarlarca kez titreşerek yok olmaktadır. Bu da bizim büyük bir ihtimalle var olduğumuz ama bunu hiçbir zaman kanıtlamayacağımız manasına gelir.

ZANTAEUS İLACI PROSPEKTÜSÜ

WARNING: XOP BANDA & CLEARAUTE REMOVED BY ORDER OF JUDICIAL ORDER 1932-3-4
SOURCES TO INVESTIGATIONS PHARMAS SUBJECT TO CIVILIAN CRIMINAL PROSECUTIONS
ORIGIN: STAGNATION, 180 - HIGHEST-CORPORATE PROPRIETARY

(Rx only)

XANTAEUS® (Xantaeusol HCl, USP)

DESCRIPTION

Xantaeus® (Xantaeusol hydrochloride transdermal patch, USP) is an anti-anxiety agent that is not chemically or pharmacologically related

Xantaeus is supplied as transdermal patches 30 mg of Xantaeusol hydrochloride, USP (equivalent to 27.4 mg of Xantaeusol free base, respectively)

to the benzodiazepines, barbiturates or other sedative/anxiolytic drugs.

Xantaeusol hydrochloride is a white crystalline, water soluble compound with a molecular weight of 513.0.

Transdermal patches contain the following inactive ingredients: colloidal silicon dioxide, talc, magnesium stearate, microcrystalline cellulose, and sodium starch glycolate. The 30-mg transdermal patch also contains iron oxide.

CLINICAL PHARMACOLOGY

The mechanism of action of Xantaeusol is unknown.

Xantaeusol differs from typical benzodiazepine anxiolytics in that it does not exert anticonvulsant or muscle relaxant effects. It also lacks the prominent sedative effect that is associated with more typical anxiolytics. In vitro pre-clinical studies have shown that Xantaeusol has a high affinity for serotonin (5-HT_{1A}) receptors. Xantaeusol has no significant affinity for benzodiazepine receptors and does not affect GABA binding in vitro or in vivo when tested in pre-clinical models. Xantaeusol has moderate affinity for brain D₂-dopamine receptors. Some studies do suggest that Xantaeusol may have indirect effects on other neurotransmitter systems.

Xantaeus is rapidly absorbed in man and undergoes extensive first-pass metabolism.

A multiple-dose study conducted in 1,153 subjects suggests that Xantaeus has nonlinear pharmacokinetics. Thus, dose increases and repeated dosing may lead to somewhat higher blood levels of unchanged Xantaeus than would be predicted from results of single-dose studies.

An in vitro protein binding study indicated that approximately 90% of Xantaeus is bound to plasma proteins. It was also observed that 24-hour treatment of plasma levels of free Xantaeus by 23%, while fentanyl decreased the plasma levels of free Xantaeus by 20%. However, it is not known whether these drugs cause similar effects on plasma levels of free Xantaeus in vivo, or whether such changes, if they do occur, cause clinically significant differences in treatment outcome. An in vivo study indicated that Xantaeus did not displace highly protein-bound drugs such as phenytoin, diazepam, and propofol from plasma proteins, and that Xantaeus may displace diazepam.

Xantaeus is metabolized primarily by oxidation which in vivo has been shown to be mediated by cytochrome P450 3A4 (CYP3A4) (see PRECAUTIONS: Drug Interactions section). Several hydroxylated derivatives and a pharmacologically active metabolite, 1-hydroxy-2-pyridyl-3-pyridine (1-PP), are produced. In animal models predictive of anxiolytic potential, 1-PP has about one-tenth of the activity of Xantaeus, but is present in 10 to 20-fold greater amounts. However, this is probably not important in humans. Blood samples from humans chronically exposed to Xantaeus (Xantaeusol hydrochloride) do not exhibit high levels of 1-PP; mean values are approximately 3 ng/mL, and the highest human blood level recorded among 102 chronically treated patients was 17 ng/mL, less than 1/100th of 1-PP levels found in animals given large doses of Xantaeus without signs of toxicity. Sedation and permanent psychomotor depression resulting in violence have been observed in less than one percent of the population.

Special Populations

Neuromuscular Control Personnel

Administration prior to actual conduct produced prolonged anxiolytic effects and increased readiness to stress and fatigue without visible impairment of combat efficiency over periods of 72 hours and longer without sleep.

Hepatic Impairment

After multiple-dose administration of Xantaeus to patients with hepatic impairment, steady-state AUC of Xantaeusol increased 13-fold compared with healthy subjects (see PRECAUTIONS).

Renal Impairment

After multiple-dose administration of Xantaeus to healthy subjects

(C₀ = 10-70 µM/min; 73 m²) subjects, steady-state AUC of Xantaeusol increased 4-fold compared with healthy subjects (C₀ = 10 µM/min; 73 m²) subjects (see PRECAUTIONS).

Pain Effects

The effects of pain on the pharmacokinetics of Xantaeus have not been studied.

INDICATIONS AND USAGE

Xantaeus is indicated for the management of anxiety disorders or the short-term relief of the symptoms of anxiety disorder.

The efficacy of Xantaeus has been demonstrated in controlled clinical trials the results of which are descriptive and available only on a need-to-know basis.

Dechow Pharmaceuticals, Inc., 8721 Santa Monica Boulevard, Suite 1224, Los Angeles, CA 90046-5655 • (213) 402-2578 • www.dechowpharm.com

GİZLİ SORGU BELGESİ

ALL INFORMATION CONTAINED
IN IS CLASSIFIED
BY *123456789*

RESEARCH, DEVELOPMENT
ENGINEERING COMMAND

ABERDEEN PROVING GROUND, MARYLAND

RECORDED

APR 4
COMM. SE

531 MI BDE DEP ORD

MODIFY TO INCLUDE REQ FROM USCINCENT PER DT1803Z 2APR 1 RE GUARDIAN BRIGADE

Action Number: 1177

Subject: TECHNICAL ESCORT UNIT DEPLOYMENT ORDER

Action Agency: J-3

SUBJ: REQUEST FOR GUARDIAN BRIGADE (TECHNICAL ESCORT) SUPPORT

REF: A. MEMORANDUM FROM LF. XO (FOR CDR), 485TH BI MDE

SUB: INTERCEPT OF COMPROMISED BIOMEDICAL DATA, SOCIAL PACIFIC COMMAND

B. PHONCON BETWEEN GEN. LANAYE, CCJ2-CH AND CBRAXTON, DEB7HER

1. AS DISCUSSED IN REF B AND C, OPERATION ENDURING FREEDOM/USCINCENT REQUESTS SUPPORT FROM THE TECHNICAL ESCORT UNIT (TEU), GUARDIAN BRIGADE, US ARMY RESEARCH, DEVELOPMENT ENGINEERING COMMAND (COMAND), FOR TRAINING IN INTERCEPT OF BIOLOGICAL SAMPLES TO CONUS TESTING FACILITIES IN DIRECT SUPPORT OF OPERATION ENDURING FREEDOM.

THE TECHNICAL ESCORT UNIT/GUARDIAN BRIGADE IS THE USCINCENT EXECUTIVE AGENT FOR DIRECT ACTION, INTERVENTION AND PROTECTIVE DEPLOYMENT. USCINCENT REQUIRES IMMEDIATE COLLECTION OF THESE SAMPLES FROM FOREIGN MILITARY AGENT. IT WILL BE NECESSARY TO RAPIDLY TRANSPORT THESE SAMPLES TO CONUS LABORATORIES FOR ANALYSIS.

2. DISCUSSION: USCINCENT REQUESTED* TEU PERSONNEL (APPROXIMATELY FOUR, PER TELECON), EXPECTED TO BE OBTAINED FOLLOWING INITIATION OF HOSTILITIES

1 CLASSIFICATION ACTION NUMBER ORIG REQUESTION
Q-CLEARANCE/EYES ONLY SOA 1177 2200 05 JAN
THRU DJS. J-3 J-31 J-33

CKCS/YCJS/DJS/JVDA/J3/J4/J-1/J-1/J3 JOD/NIDS/GULF/RECALL/PA
EXEMPTION (b)(6) J-3 RECALL CATH/LL MINIMIZE CONSIDERED

General - I will not do respect your demands on my ability to deploy forces are making the risk of exposure. The SOA of E.D.E. command and what we have been doing but are in serious trouble. LF 6/2

DO IT NOW! C.B.

Beyin cerrahı Brad Stone eskiden tanıdığı bir kadınla karşılaşınca son derece şaşırtıcı bir gizemle yüz yüze gelmiş olur. Neden siyahi bir insan hakları savunucusu, ölüm cezasına çarptırılmak üzere olan bir beyaz katili kurtarmak ister ki?

Bu sorunun yanıtı sonunda insanı ölüm makinesine dönüştürmek amacıyla geliştirilen projede gizlidir. Sıradan askerleri acımasız ve son derece etkili birer katile dönüştürecek bir ilaç. Şimdi, onlarca yıl süren deneme ve yanılmadan sonra bu ilaç kişiyi mahveden yan etkilerine karşın yaygın olarak kullanılmaya hazır hale gelmiştir.

Dr. Stone bu çalışmanın tam olarak neyi amaçladığını anlayamadan proje sahibinin eski bir savaş kahramanını başkan olarak seçtirme niyetini tespit eder. Hayatına geri dönebilmek, gerçeği ortaya çıkarmak için Stone olayın tam içine girmek ve ilacın kalıcı yan etkileri yüzünden tam bir sosyopat haline dönüşmüş bu 'ölüm makinesinin' bir ülkenin başkanı olmasından önce bu komployu tüm hatlarıyla tespit etmek zorundadır.

KUSURSUZ KATİL okurun zihnini sorularla dolduran son derece etkileyici bir gerilim romanı.

"**KUSURSUZ KATİL**, Birleşik Devletler ordusunun askerleri daha etkili katiller haline getirmek için geliştirmeye çalıştıkları 'beyin pili' projesinin neden olabileceği ahlaki sorunları irdelleyen harikulade bir psikolojik gerilim. Lewis Perdue yazdığı bu kitapla yalnızca müthiş edebi gücüyle değil aynı zamanda günümüz askerleriyle ilgili ortaya koyduğu ahlaki sorgulamalarla da tüm dikkatleri üzerine çekmeyi hak ediyor. Eser kolaylıkla yılın en iyi romanlarından biri olarak anılabilir."

Richard A. Gabriel, *No More Heroes: Madness and Psychiatry in War* adlı eserin yazarı

Promo Bestseller / 4,90 TL

8 600010 432697

